

64. கழற்சிங்க நாயனார்

கடல்குழந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

- 1156 மாதவத் தோர்தங்கள் வைப்பினுக் காரூர் மணிக்குவைத்த
போதினைத் தான்மோந்த தேவிதன் மூக்கை அரியப்பொற்கை
காதிவைத் தன்றோ அரிவுதென் றாங்கவள் கைதடிந்தான்
நாதமொப்த் தார்வண்டு கிண்டுபைங் கோதைக் கழற்சிங்கனே. - 64 வகை

குறிப்புரை : ஆரூர் மணி, திருவாரூரில் எழுந்தருளி யுள்ள இறைவன். “மாதவத்தோர் - தங்கள் வைப்பு” ஆவானும் அவனே. போது - மலர். தேவி - பட்டத்துத் தேவி. ‘அவனது மூக்கை அரிந்தவர் செருத்துணை நாயனார்’ என்பது பின்னர் வரும் பாட்டால் விளங்கும். காதி - வெட்டி. வைத்து என்பது முன்னர்ச் செய்து எனப் பொருள் தந்து நின்றது. எனவே, அரிவுது பின்னர்ச் செயற்பாலதாயிற்று. மொய்த்து ஆர் நாத வண்டு எனக் கூட்டுக. ஆர்த்தல் - ஒலித்தல். நாதம் - இசை. இந்நாயனாரைச் சுந்தரர் கடல் குழந்த உலகெலாம் எனப் புகழ்ந்திருக்கவும் சேக்கிழார் புராணம் இவரை குறுநில மன்னர் என்றே கூறிற்று.

கட்டிய உடைவாள் தன்னை உருவி அக் கமழ்வா சப்புத்
தொட்டுமுன் னெடுத்த கையாம் முற்படத் துணிப்பதென்று
பட்டமும் அணிந்து காதல் பயில்பெருந் தேவி யான
மட்டவிழ் குழலாள் செங்கை வளையொடுந் துணித்தா ரன்றே.

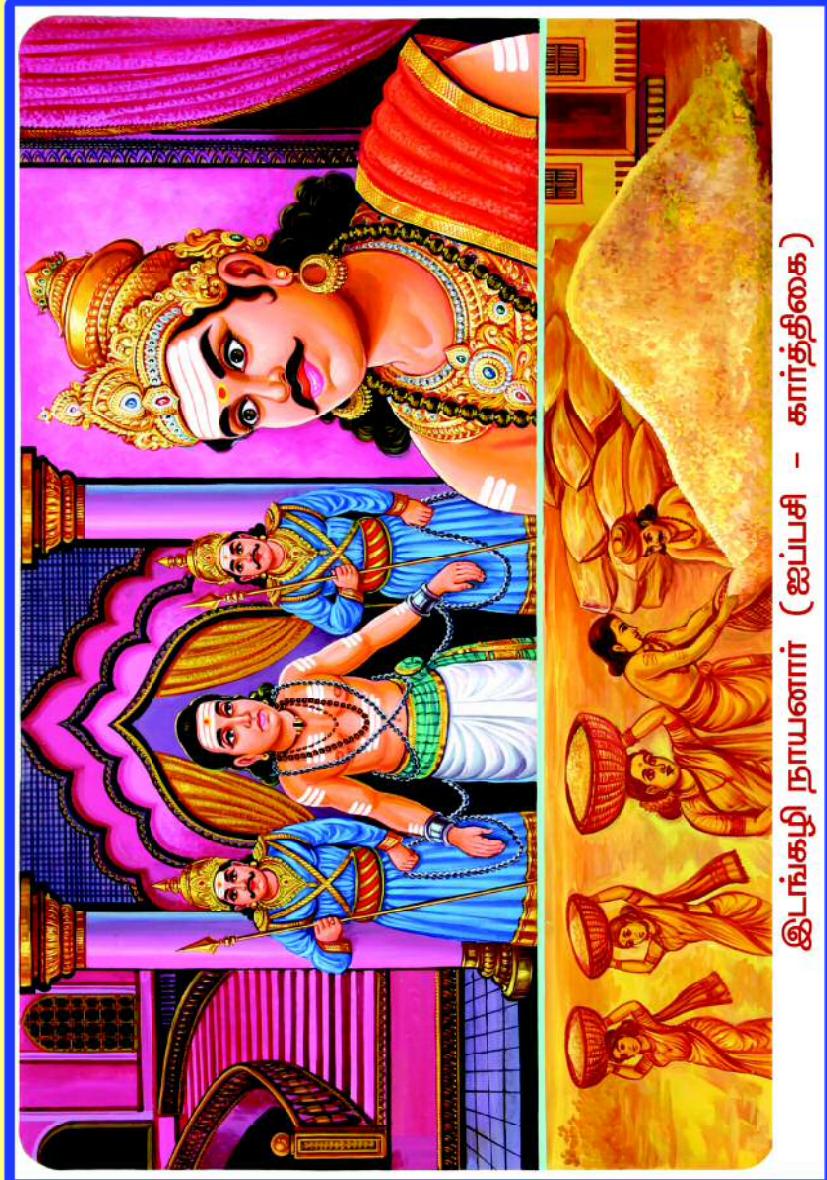
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : பல்லவ மன்னர், சிவபூசைக்குரிய பூவை மோந்ததற்காகத் தமது மனைவியின் மூக்கை ஓரு சிவனடியார் அறுத்த தன்டனை போதாதென்று அவள் கையையும் வெட்டியவர், திருநட்சத்திரம் : வைகாசி - பரணி.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

காடவர்தங் குலமுவந்த கழலார் சிங்கர்
காதலமிகு தேவியுடன் காவ லாரூர்
ஆடவல பெருமானைப் பணிவார் அங்கோர்
அகன்றமலர் தனைமோந்த அரிவை மூக்கைச்
சேடுடைய செருத்துணையார் அரியக் கேட்டுத்
திறலரசர் மலரெடுத்த செங்கை என்றே
சூடகமுன் கைதடிந்து ஞாலங் காத்த
தூய்மையார் அருள்சேர்ந்த வாய்மை யாரே

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

இடங்கழி நாயனார் (ஜப்பசி - கார்த்திகை)

65. இடங்கழி நாயனார்

மடல்குழந்த தார்நம்பி இடங்கழிக்கும் (தஞ்சை மன்னவனாம்
செருத் துணை தன் அடியார்க்கும்) அடியேன் - தொகை

- 1157 சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன் சிற்றும் பலமுகடு
கொங்கிற் கனகம் அணிந்தது தித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையார் தமரதென் செல்வம் எனப்பறைபோக்
கெங்கட் சிறைவன் இருக்கு வேலூர்மன் னிடங்கழியே.

- 65 வகை

குறிப்புரை : சிங்கத்து உருவன் - இரணியாசரனை அழித்தற் பொருட்டுக் கொண்ட நரசிங்கமாகிய உருவத்தை யுடையவன். செற்றவன் - (சரபமாய்த் தோன்றி) அழித்தவன் சிவபெருமான். கொங்கிற் கனகம் - கொங்கு நாட்டினை வென்று கொணர்ந்த பொன். ஆதித்தன் - முதல் ஆதித்த சோழன், “இவன் குலத்து முன்னோராய் இருந்தவர் இந் நாயனார்” என்பதாம். சிற்றும்பலம் பொன் வேய்ந்தமை பற்றி ஆதித்த சோழன் புகழ்ச்சி மிக்கவனாய் இருந்தமையின் “அத்தகையோன் இந்நாயனார் வழியில் வந்தவனே” என்பது உணர்த்து முகத்தால் இந் நாயனாரது பெருமையைப் புலப்படுத்தினார், இஃதே பற்றி இந்நாலாசிரியரை அவ் ஆதித்த சோழன் காலத்தவராகக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. பறை போக்குதல் - பறை சாற்றுவித்தல். “பறை போக்கு இறைவன்” என இயையும். “இவரது ஊர் இருக்குவேலூர்” எனப்பட்டபோதிலும், “ஆதித்தன் குல முதலோன்” எனப்பட்டமையால், சேக்கிழார் புராணம் இவரை முடி மன்னர் எனக் கூறிற்று.

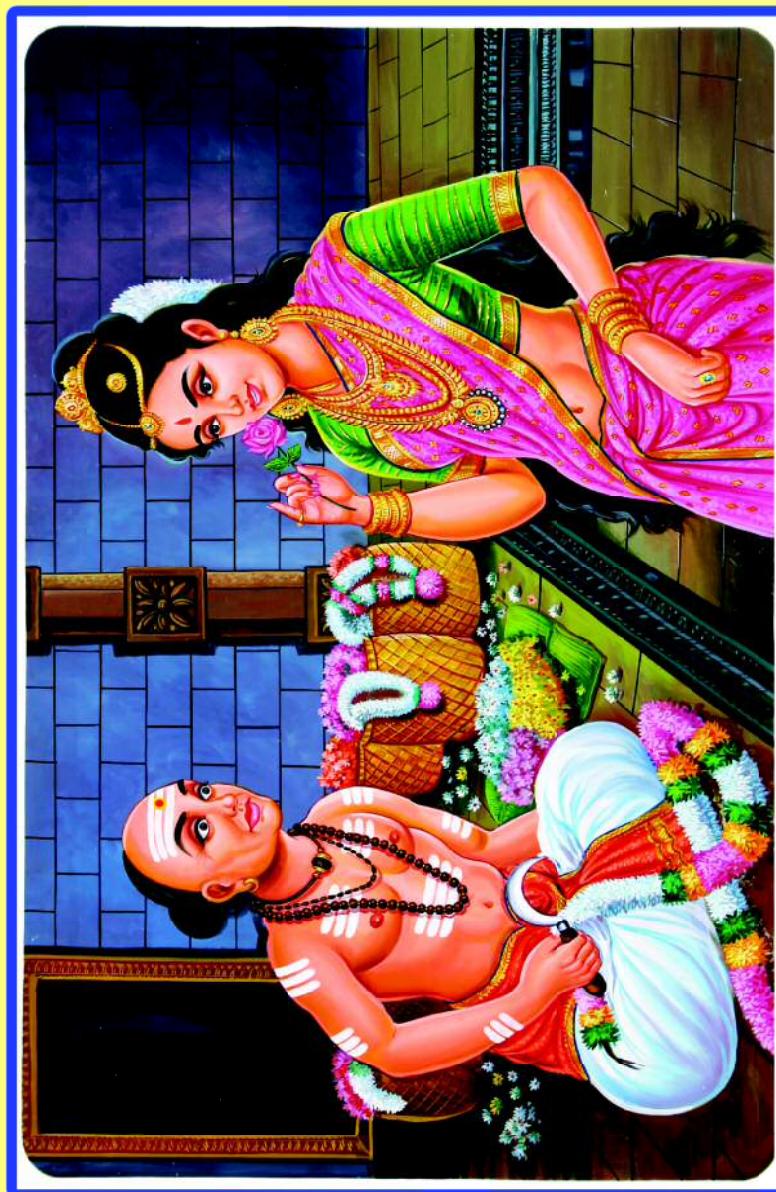
என்னில்பெரும் பண்டாரம் ஈசனடி யார்கொள்ள
உண்ணிறைந்த அன்பினால் உறுகொள்ளை மிகஊட்டித்
தண்ணீரியால் நெடுங்காலத் திருநீற்றின் நெறிதழைப்ப
மன்னிலருள் புரிந்திறைவர் மலரடியின் நிழல்சேர்ந்தார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : அரசர், கோனாடு, கொடும்பாளூர் - அடியார் வழிபாடு செய்ய நெல் திருடியவர்க்கு மேலும் பொருளும் நெல்லும் தந்தவர், திருந்தசத்திரம் : ஐப்பசி - கார்த்திகை.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கோநாட்டுக் கொடும்பாளூர் இருக்கு வேளிர்
குலத்தலைவர் இடங்கழியார் கொங்கிற் செம்பொன்
ஆனேற்றார் மன்றின்முக டம்பொன் வேய்ந்த
ஆதித்தன் மரபோர்நெல் கவர்ந்தோ ரண்பர்
போநாப்பண் இருளின்கட் காவ லாளர்
புரவலர்முன் கொணர அவர் புகலக் கேட்டு
மானேற்றார் அடியாரே கொள்க என்று
வழங்கிஅர சாண்டருளின் மன்னி னாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

இசுருந்துவேண நாயனார் (ஆவணி - பூசம்)

66. செருத்துணை நாயனார்

தஞ்சை மன்னவனாம் செருத்துணைதன்
அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

- 1158 கழிநீள் கடல்நஞ் சுபின்றார்க் கிருந்த கடிமலரை
மொழிநீள புகழ்க்கழற் சிங்கன்றன் தேவியுன் மோத்தலுமே
எழில்நீள் குமிழ்மலர் முக்கரிந் தான்னன் றியம்புவரால்
செழுநீர் மருகனன் னாட்டமர் தஞ்சைச் செருத்துணையே. - 66 வகை

குறிப்புரை : இப்பாட்டின் பொருளை மேல் கழற்சிங்க நாயனாரைப் பற்றிப் போந்த “மாதவத்தோர் தங்கள்” என்னும் பாட்டின் பொருள் பற்றி அறிக.
குமிழ் மலர் முக்கு - குமிழப்புப் போன்ற முக்கு.

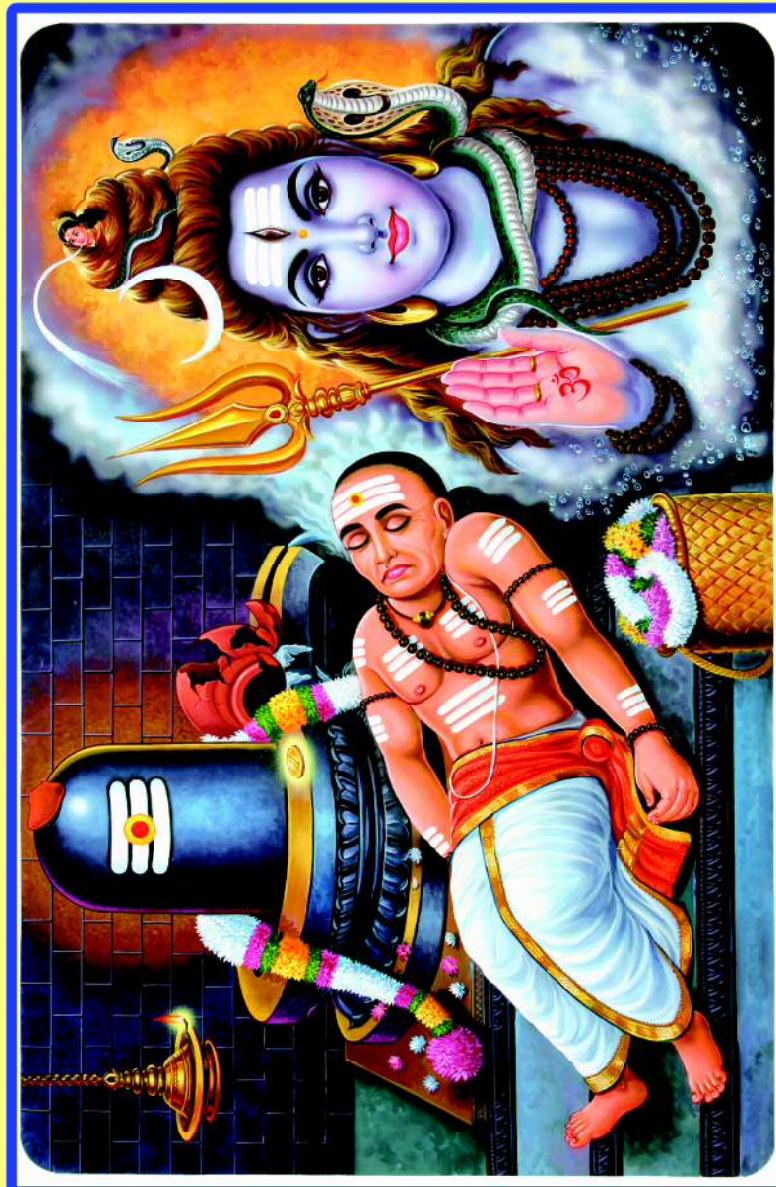
கடிது முற்றி மற்றவள்ளன் கருமென் கூந்தல் பிடித்தீர்த்துப்
படியில் வீழ்த்தி மணியுக்கைப் பற்றிப் பரமர் செய்ய சடை
முடியில் ஏறுந் திருப்பூமண் டபத்து மலர்மோந் திடும்முக்கைத்
தடிவன்னன்று கருவியினால் அரிந்தார் தலைமைத்
தனித்தொண்டார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : வேளாளர், சோழநாடு, தஞ்சாவூர் - கழற்சிங்க நாயனாருடைய மனைவி சிவபூசைக்குரிய பூவை மோந்ததற்காக அவள் முக்கை யரிந்தவர். திருநட்சத்திரம் : ஆவணி - பூசம்.

திருத்தொண்டார் புராணசாரம்

இரைத்தணையார் புனற்பொன்னி மருகல் நன்னாட்
டெழிலாருந் தஞ்சைநகர் உழவ ரேத்தும்
செருத்துணையார் திருவாரூர் சேர்ந்து வாழ்வார்
செல்வமிகும் பல்லவர்கோன் தேவி வீழ்ந்த
மருத்துணையார் மலரெடுத்து மோப்பக் கண்டு
வளமலிபூங் கத்தியால் அவள்முக கீர்ந்த
கருத்துணையார் விறற்றிருத்தொண் டினையே செய்து
கருதலரும் அமருலகம் கைக்கொண் டாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

புகழ்த்துணை நாயனார் (ஆவணி - ஆயிலையம்)

67. புகழ்த்துக்கண நாயனார்

புடைசூழ்ந்த புலியதள்மேல் அரவாட ஆடி

பொன்னடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துக்கணக்கும் அடியேன் - தொகை

- 1159 செருவிலி புத்தூர்ப் புகழ்த்துக்கண வையங் சிறுவிலைத்தா
உருவலி கெட்டுண வின்றி உமைகோனை மஞ்சனஞ்செப்
தருவதோர் போதுகை சோர்ந்து கலசம் விழுத்தரியா
வருவரை வில்லி அருளும் நிதியது பெற்றனனே.

- 67 வகை

குறிப்புரை : செருவிலிபுத்தூர் அரிசில் ஆற்றங் கரையில் இருத்தலால் அரிசிற்கரைப் புத்தூர் எனப்பட்டது. தேவாரம் பெற்ற தலம். சிறுவிலை - பஞ்சம். வையம் சிறு விலையை உடையதாய்விட. உரு - உடம்பு, வலி கெட்டது உணவின்மையால் ஆகவின் உணவின்றி உரு வலி கெட்டு என மாற்றியுரைக்க “செய்தருவது” என்பதில் “தரு” துணைவினை, “தரியாது நடுங்கி” என ஒரு சொல் வருவிக்க. நிதி, படிக்காசு. இவ் வரலாற்றை இத்தலச் சுந்தரர் தேவாரத் திருப்பதிக்கத்து 6-ஆம் திருப்பாட்டால் அறிக்.

மாலயனுக் கரியானை மஞ்சனம் ஆட்டும் பொழுது
சாலவுறு பசிப்பினியால் வருந்திநிலை தளர்வெய்திக்
கோலநிறை புனல்தாங்கு குடந்தாங்க மாட்டாமை
ஆலமணி கண்டத்தார் முடிமீது வீழ்த்தயர்வார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : புகழ்த்துக்கண நாயனார் செருவிலிபுத்தூரிலே ஆதி சைவ மரபிலே பிறந்தவர். அவர் சிவபெருமானை முறைப்படி அர்ச்சித்து வந்தார். வருநாளில், பஞ்சம் நேர்ந்தது. நாயனார் பஞ்சத்தைக் கருதாது தமது தொண்டைக் குறைவற நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். நாளுக்குநாள் அவர் பசியால் மெலிவுறலானார்.

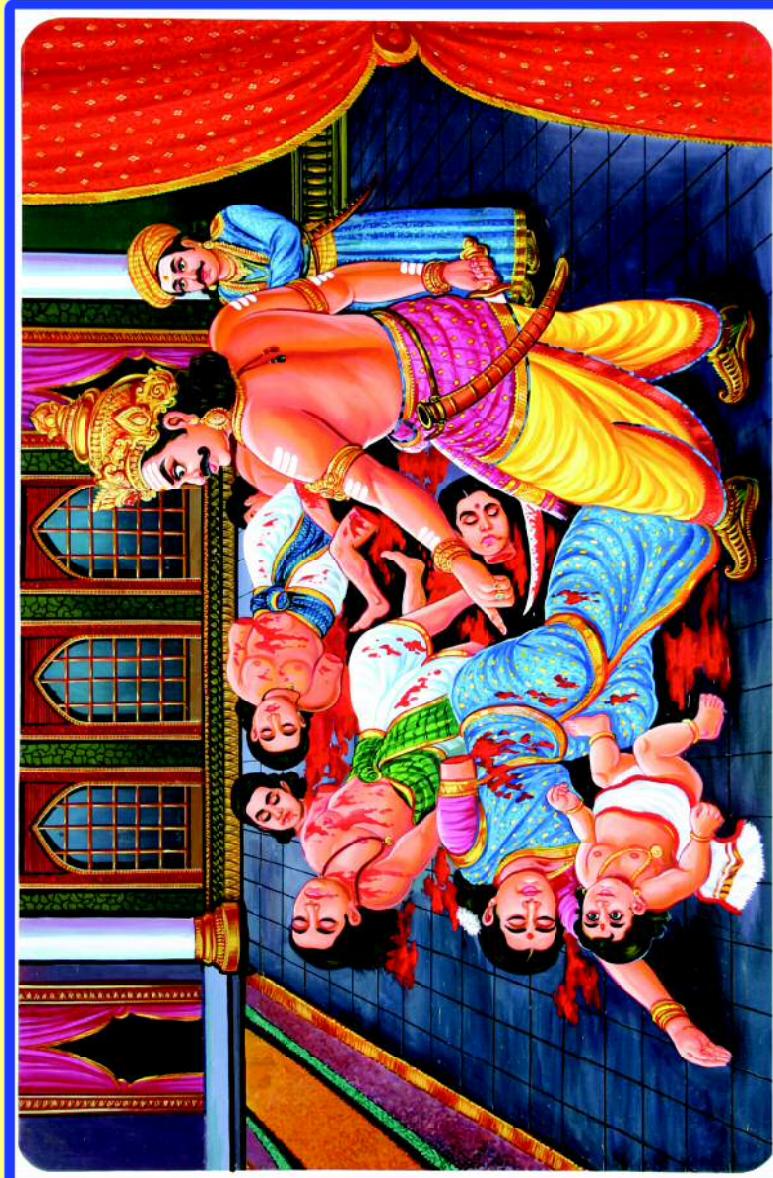
அருளால் காச பெறல்

மெலிவுடன் புகழ்த்துக்கணயார் ஒருநாள் திருமஞ்சன மாட்டும்போது, திருக்குடம் தேவதேவன் திருமுடிமீது விழுந்தது. அது கண்ட நாயனார் சிவசந்திதியில் விழுந்தார். அயர்ந்தார். திருவருளால் அவருக்கு உறக்கம் வந்தது. சிவபெருமான் அவர்தங் கனவிலே தோன்றி “பஞ்சம் ஓழியும் வரை நாள்தோறும் ஒரு காச கொடுப்பதாக” அருள்பாலித்தார். திருநட்சத்திரம் : ஆவணி - ஆயில்யம்

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

புண்ணியர்கள் புகழ் அழகார் திருப்புத் தூர்வாழ்
புகழ்த்துக்கணயார் அகத்தடிமைப் புனிதர் சின்னாள்
மண்ணிகழி மழைபொழியா வற்கா லத்தால்
வருந்துடலம் நடுங்கிடவு மணிநீர் ரேந்தி
அண்ணல்முடி பொழிகலசம் முடிமேல் வீழு
அயர்ந்தொருநாள் புலம்பறான் அருளா லீந்த
நண்ணலரும் ஒருகாசப் படியால் வாழ்ந்து
நலமலிசீர் அமருலகம் நண்ணி னாரே.

பதினெண்ணறாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

கோட்டுவி நாயனார் (ஆடி - கேட்டை)

68. கோட்புலி நாயனார்

அடல்குழ்ந்த வேலநம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன் - தொகை

- 1160 பெற்றம் உயர்த்தோன் விரையாக் கலிபிழைத் தோர்த்தமது
 சுற்ற மறுக்குந் தொழிற்றிரு நாட்டியத் தான்குடிக்கோன்
 குற்ற மறுக்குநங் கோட்புலி நாவற் குரிசிலருள்
 பெற்ற அருட்கட லென்றுல கேத்தும் பெருந்தகையே .

- 68 வகை

குறிப்புரை : விரையாக் கலி - ஒருவராலும் கடக்கலாகாத ஆணை. இது சிவபெருமான் மேல் இடப்படும் ஆணைக்கே பெயராய் வழங்கும். “தனது” என்பதில் “தன்” சாரியை “தமது” என்பது பாடமன்று. பிழைத்தோராகிய தனது சுற்றம் என்க. பிழைத்தோர் - கடந்தோர். சுற்றத்தாரை சுற்றம் என்றது உபசார வழக்கு திருநாட்டியத்தான்குடி, ஊர்ப்பெயர். குற்றம் அறுக்கும் - ஏனையோரது குற்றங்களையும் நீக்கவல்ல. நாவல் - நாவலூர். குரிசில் - தலைவன், நாவலூர்த் தலைவன் சந்தர மூர்த்தி நாயனார். அவரது அருளாவது “கூடா மன்னரைக் கூட்டத்து வென்ற கொடிறன் கோட்புலி” எனப் புகழ்ந்தருளிய புகழ்த்தொடர்.

பின்னங்குப் பிழைத்ததோரு பிள்ளையைத்தம் பெயரோன் அவ்
 அன்னம்துய்த் திலதுகுடிக் கொருபுதல்வன் அருஞுமென
 இந்நெல்லுண் டாள்முலைப்பா லுண்டதென எடுத் தெறிந்து
 மின்னல் வடிவாளால் இருதுணியாய் விழவேற்றார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : வேளாளர், சோழநாடு, திருநாட்டியத்தான் குடி - சிங்கடி, வனப்பகை என்ற இரண்டு புதல்வியரைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்டு அர்ப்பணம் செய்தவர். சிவபூசைக்குரிய நெல்லையுண்ட சுற்றத்தார் அனைவரையும் சிசுவள்படக்கொன்றவர். திருநட்சத்திரம் : ஆடி - கேட்டை.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

குலவுபுகழ் நாட்டியத்தான் குடிவே ளாளர்
 கோட்புலியார் குவித்துயர்த்த செந்நெற் கூடு
 நிலவணிவார்க் கமைத்தாணை நிறுத்தி ஒன்னார்
 நேர்மலைவார் திருவாணை நினையா தேநெல்
 சிலமிடியால் அழித்தபடி அறிந்து வாளால்
 சேர்ந்தபெருங் கிளைஞருடல் சிதற வீசி
 இலகுமொரு குழவியையும் ஏறிந்து நாதன்
 எண்ணரிய கருணைநிழல் எய்தி னாரே.

பதினெண்ணறாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

69. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆளூரன் ஆளூரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

- 1161 தகுமகட் பேசினோன் வீபவே நூல்போன சங்கிலிபால்
புகுமணக் காதலி னாலொற்றி யூருறை புண்ணியன்தன்
மிகுமலர்ப் பாதும் பணிந்தருளாலில் வியனுலகம்
நகும்வழக் கேந்மை யாப்புணர்ந் தான்நாவ லூராசே.

- 69 வகை

குறிப்புரை : “நூல்போன” என்றது சிலேடை நயம். ‘மங்கல நாணை இழந்த என்பது மேற்போக்குப் பொருள். ஒருவன் மகட் பேசியதன்றி, பேசப்பட்ட மகளோ, அவன் தன் இருமுது குரவரோ மனத்திற்கு இசையாத நிலைமையில் மகட் பேசினோன் இறந்தமை பற்றி அவனால் பேசப்பட்ட மகளை, “மங்கல நாணை இழந்தவள்” என எவரும் கூற ஒருப்படார் ஆதலின் “நூல் போன” என்றது சிலேடை நயமேயாம். “நூல்” என்பது விடாத ஆகுபெயராய் அதனைத் தரும் மன வினையைக் குறிக்க, மகட் பேசினோன் உடனே இறந்தமை கேட்டு அவளைமணம் பேச நினைவார் ஒருவரும் இல்லாத போயினர்’ என்பதே அத்தொடரின் உட்பொருள்.இனி உலகம் நகும் வழக்காவது, மகட் பேசினான் உடனே இறந்ததை அறிந்த பின்பு அவ் இறப்பிற்கு ஏதுவாய் நின்ற மகளை மனக்க எவன் ஒருவன் விரும்பினும் ‘அவன் விளக்கைப் பிடித்துக் கொண்டே கிணற்றில் வீழ்வான்போலும் அறிவிலி’ என உலகம் இசுழத் தொடங்கிய வழக்கு.உலகத்தில் அத்தன்மைத்தாசிய வழக்குச் சுந்தரர்பால் பொய்த்துப் போய் இன்பம் பயந்ததையே “உலகம் நகும் வழக்கே நன்மையாக” என்றார்.இச்சிலேடை நயம் உணர மாட்டாதார் இந் நாலாசிரியர் “உலகம் இழுக்கு” எனக் கடிந்த பழியொழுக்கத்தையே சுந்தரர் ‘நன்று’ என மேற்கொண்டதாகக் கூறினார்” என்று இகழ்வர். இவரெல்லாம்,

மோகம் அறுத்தவர்க்கே முத்தி கொடுப்பமென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையார்பால்
தூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன்

என்றதில், விளங்கிழழயார் இருவரோடும் முயங்கிய போதிலும் வன்றொண்டர், தம் அறிவு மோக மயத்ததாகாது, சிவனை மறவாத சிந்தையால் சிவருான மயமாகவே இருந்தார் என்னும் உண்மை உணர்த்தப்பட்டமையை அறியாது, சிவன் வன்றொண்டர் பொருட்டுத் தான் வகுத்த நெறியினைத் தானே அழித்தானாகக் கூறி மகிழ்பவரோடு ஒரு பெற்றியர் ஆவர். இன்னோரைத் தெருட்டுதல் அரிது.

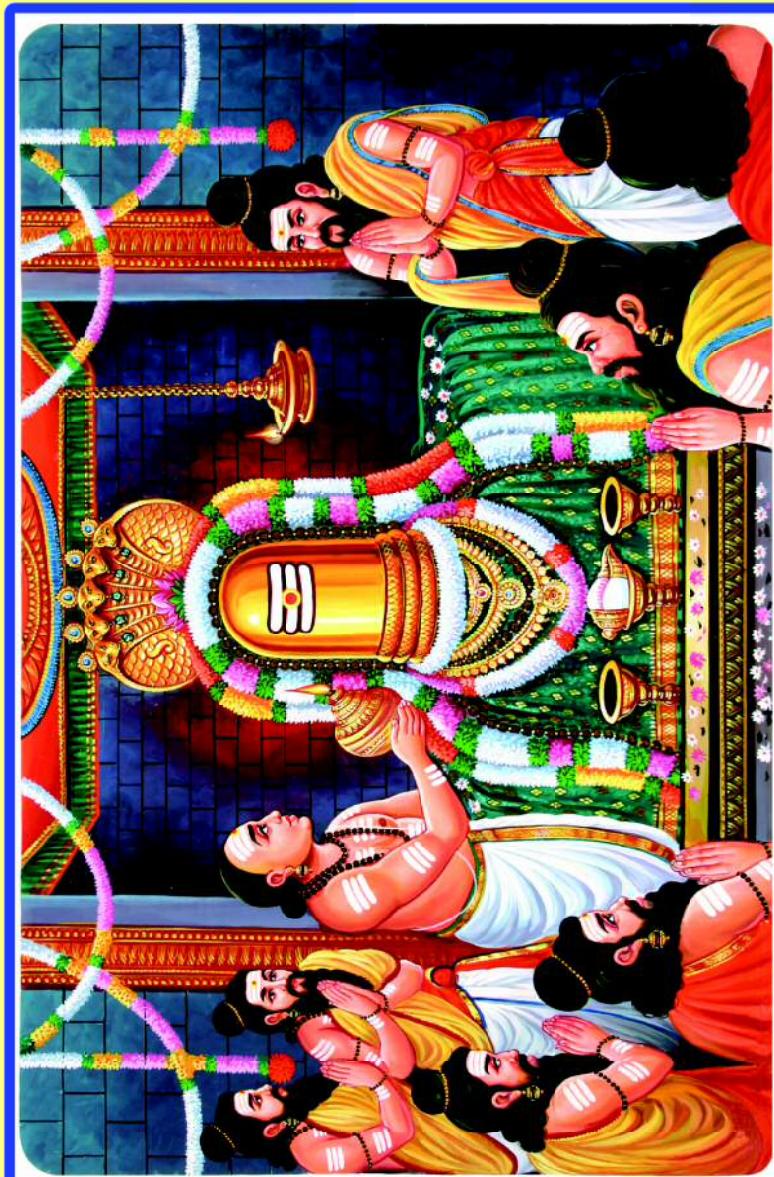
மேவரிய பெருந்தவம்யான் முன்புவிளைத் தனவென்னோ?

யாவதுமோர் பொருள்லா வென்மனத்து மன்றியே

நாவலர்கா வலர்பெருகு நதிகிழிய வழிநடந்த

சேவடிப்போ தெப்போதுஞ் சென்னியிலு மலர்ந்தனவால். - விரி

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

பத்தராய்ப் பணிவொர்கள் (சித்தியை - முதல் நாள்)

70. பத்தராய்ப் பணிவார்கள்

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1162 அரசினை ஆழூர் அமரா பிரானை அடிபணிந்திட
டுரைசெப்த வாய்தடு மாறி உரோம புளகம்வந்து
காசர ணாதி அவயங் கம்பித்துக் கண்ணருவி
சொரிதரும் அங்கத்தி ணோர்பத்தர் என்று தொகுத்தவரே.

- 70 வகை

குறிப்புரை : உடல் நிலத்திற்படிய வீழ்ந்து சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்குதல், அன்பினால் நாக்குழற அப்பெருமானது புகழ்தனை எடுத்தோதுதல், உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூச் செறிதல், கை கால் முதலிய உறுப்புக்கள் தேயவும் அன்பினால் நடுங்கல், கண்களினின்றும் அன்புக் கண்ணீர் அருவிபோல உடம்பெங்கும் ஒழுகப் பெறுதல் இவை முதலியவற்றை உடையோர் பத்தராய்ப் பணிவாராவார். கம்பித்தல் - நடுங்குதல். அங்கம் - உடம்பு. தொகுத்தவர் - தொகுக்கப்பட்டவர், பலராகச் சொல்லப்படுவார் “தொகையடியார்கள்” என்பது போந்தது. போதவே, ஓவ்வொருவராகச் சொல்லப்பட்டோர் “தனியடியாராவர்” என்பதும் பெறப்பட்டது, “சொரிதரும்” என்னும் பெயரெச்சம் அங்கம் என்னும் இடப்பெயர் கொண்டது.

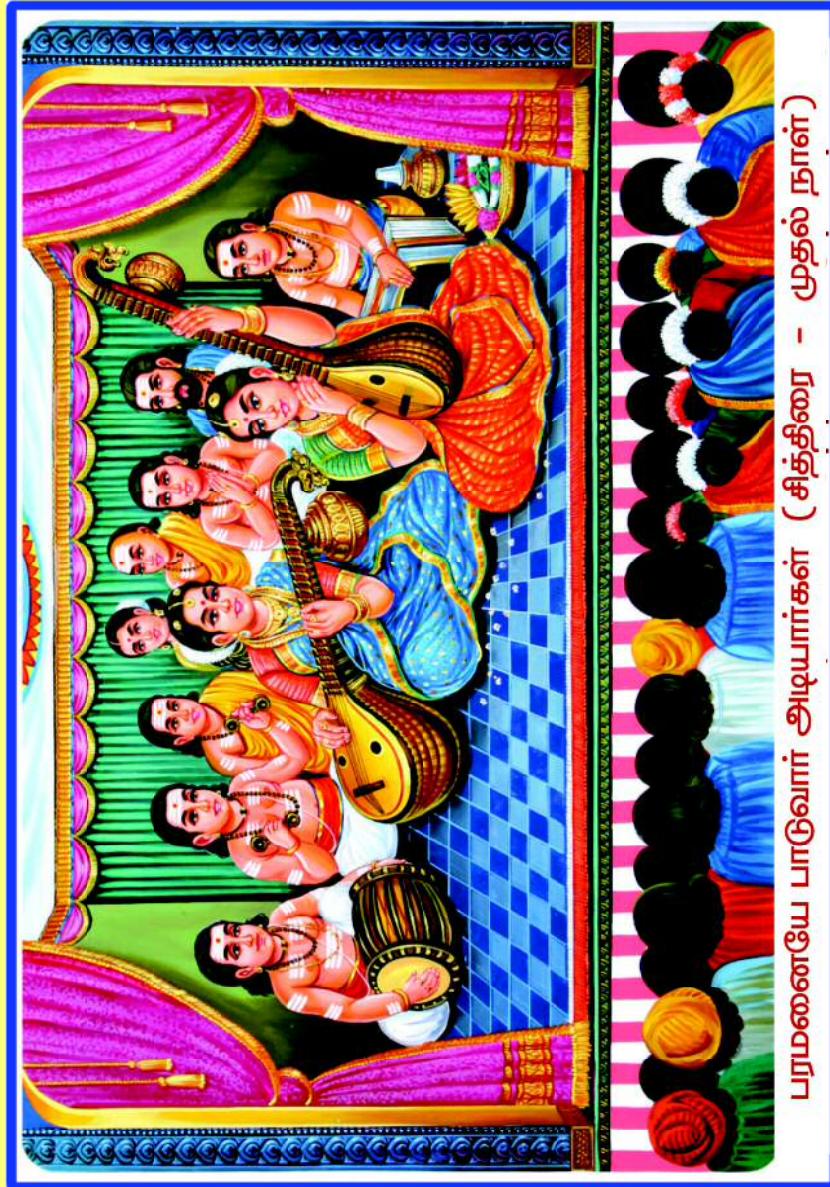
நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடு மலர்ப்பாதம் ஒருகாலு மறவாமை
குன்றாத உணர்வுடையார் தொண்டராம் குணமிக்கார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : தொகையடியார், ஈசனிடத்தும் அடியார்களிடத்தும் நீங்காத அன்புடையவராய் அவர்களைப் பத்தி செய்பவர்.

திருத்தொண்டர் புானசாரம்

தொண்டரடித் தொழில்பூசைத் தொழில்மகிழ்தல் அழகார்
துளங்கியஅர்ச் சனைபுரிதல் தொகுதிநிய மங்கள்
கொண்டபணி திருவடிக்கே கொடுத்தல் ஈசன்
குணமருவும் அருங்கதையைக் குலவிக் கேட்டு
மண்டிவிழி துஞும்பல்மயிர் சிலும்பல் உன்னல்
மருவுதிருப் பணிகாட்டி வருப வாங்கி
உண்டிகொளா தொழிதலென இவை ரெட்டும்
உடையரவர் பத்தரென உரைத்து ளாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

71. பரமனையே பாடுவார்

பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

- 1163 தொகுத்த வடமொழி தென்மொழி யாதொன்று தோன்றியதே
மிகுத்த இயலிலை வல்ல வகையில்லின் தோயுமெற்றி
வகுத்த மதிற்றில்லை அம்பலத் தான்யலைப் பாதங்கள்மேல்
உகுத்த மனத்தொடும் பாவல் லோரெஸ்ப் உத்தமரோ.

- 71 வகை

குறிப்புரை : தொகுத்த என்னும் பெயரெச்சம் இயல் இசை என்னும் செயப்படு பொருட் பெயர்களைக் கொண்டது. வடமொழி தென்மொழி என்பது உம்மைத் தொகை. அதன் ஈற்றில் ஏழன் உருபு விரிக்க தோன்றியது - கைவந்தது. வடமொழி தென் மொழிகளில் யாதொன்று தோன்றியது எனக் கூறின்மையால் நாயன்மார் நெறியில் மொழிவேற்றுமை கொள்ளப்பட்டாமை விளங்கிற் ரு, இவற்றுடன் தேசிகம் எனச் சேக்கிமார் பிறமொழிகளையும் சேர்த்துக்கூறினார், வடமொழியும் தென்தமிழும், மறைகள் நான்கும் - ஆனவன்காண் எனவும் ஆரியன் கண்டாய் தமிழின் கண்டாய் எனவும் அப்பர் பெருமானும், தமிழ்ச் சொல்லும் வடசொல்லும் தாள்நிழற் சேர எனத் திருஞான சம்பந்தரும்.

ஆரிய மும்தமி மும்சட னேசோலிக்
காரிகை யார்க்குக் கருணைசெய் தானே
தமிழ்ச்சொல் வடசொல் இரண்டும் அவனை
உணர்த்தும்

எனத் திருமூலரும் அருளின்மை காண்க. செய்யுள்கள் இயலிலும் உண்டு, அவை பா எனவும் பாவினம் எனவும் கூறப்படும். அவைகளிலும் ஓரளவு இசை உண்டு. “இயல் இசை” எனவே, இனம் பற்றி நாடகச் செய்யுளும் கொள்ளப்படும். வல்ல வகையில் - இயன்ற அளவில்,

கோழையிட நாககவி கோஞ்சில வாக இசை
கூடும் வகையால்
ஏழையடி யாரவர்கள் யாவைசொன சொல்மகிழும்
ஈசன்

எனச் சம்பந்தப் பெருமான் அருளிச் செய்தார். வல்ல வகையில் பாட வல்லோர் - என இயையும். வல்லோர் - மன நிலை கொண்டவர். நெற்றி - மதிவின் நெற்றி. உகுத்த மனம் - உருக்கிச் சேர்த்த மனம். “பாடவல்லோர் உத்தமர் என்பர்” என் மாற்றியுரைக்க “என்பர்” என்பதற்கு உயர்ந்தோர் என்னும் எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க.

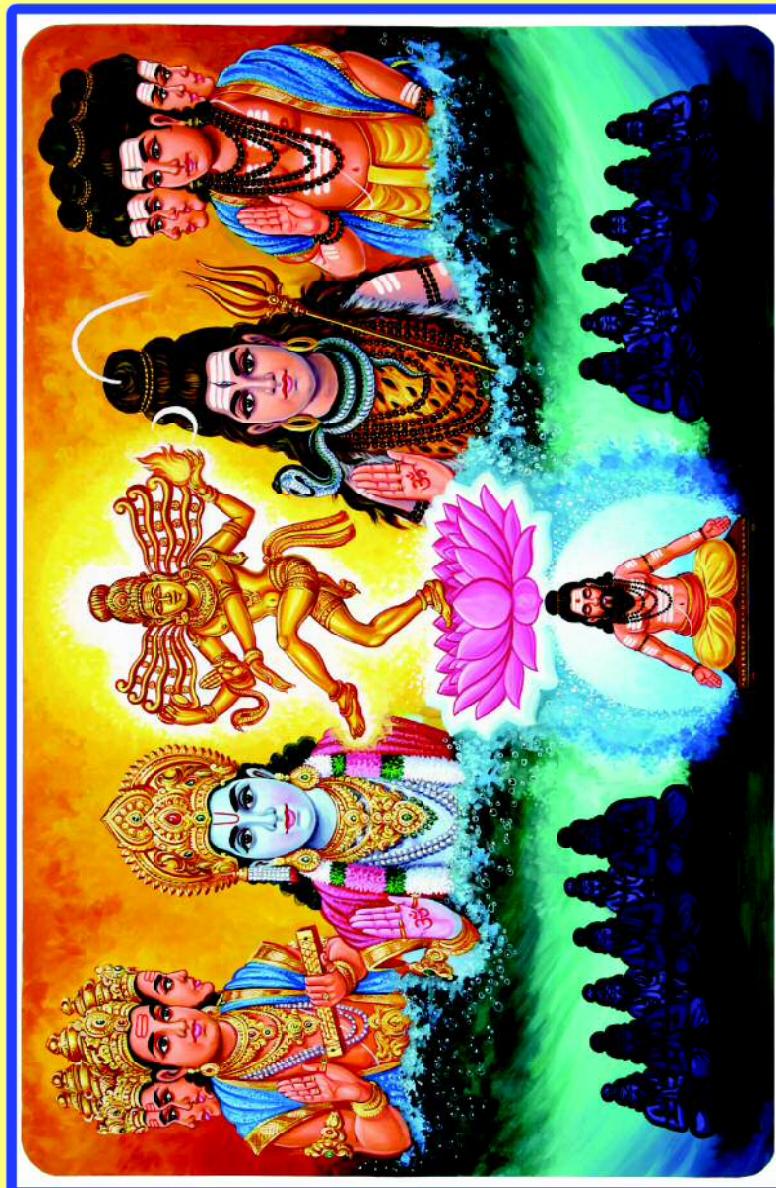
தென்றமிழும் வடகலையும் தேசிகமும் பேசுவன
மன்றினிடை நடம்புரியும் வள்ளலையே பொருளாக
ஓன்றியமெய் யுணர்வோடு முன்னாருகிப் பாடுவார்
பன்றியிடன் புட்காணாப் பரமனையே பாடுவார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : தொகையடியார், இறைவனையே ஒன்றிய மெய்யனர்வோடு உள்ளாருகிப் பாடுபவர். பரமனையே பாடுவார், தென்மொழி வடமொழி முதலிய மொழிகளைப் பயின்று, அப்பயிற்சியாலாகிய பயன் சிவபெருமானைப் பாடுதல் என்று கொண்டு மெய்யனர்வுடன் உள்ளாருகிப் பாடுவோராவர்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

அருந்தமிழால் வடகலையால் அருளால் ஒன்றால்
அறநெறி மருவுமருங் கவிகள் யாவும்
திருந்தியவா எவர்பணிய மன்று எாடுந்
தேவர்பிரான் கழுவினையே சேர ஒதி
விருந்திடுநா வுடையபயன் மேவி னோர்தாம்
மேலானோ மெனமகிழ்ந்து விழிந்தீர் சோரப்
பரிந்தருளால் பரமனையே பாட வல்ல
பான்மையார் எமையானும் மேன்மை யாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

சித்தியை - முதல் நாள்)

72. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன் - தொகை

1164 உத்தமத் தானத் தறுப்பொருள் இன்ப மொடி எறிந்து

வித்தத்தை தானத் தொருவுழிக் கொண்டு விளங்குச் சென்னி

மத்தம்வைந் தானத்திருப் பாது கமல மலாடிக்கிழுச்

சித்தம்வைந் தாரென்பார் விடுபே நெய்திய செல்லாக்களே.

- 72 வகை

குறிப்புரை : இங்கு “உத்தமத்தானம்” எனப்பட்டவற்றைச் சேக்கிழார் காரண பங்கயம் ஜந்து என்றார். அவை மூலாதாரத்திற்கு மேல் உள்ள ஜந்து ஆதாரங்கள். அவற்றில் கீழ் இருந்து பிரமன் விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதா சிவன் ஆகிய காரணக்கு வீற்றிருப்பராகவின் அவற்றைச் சேக்கிழார் “காரண பங்கயம் ஜந்து” என்றார். அந்த ஜவரும் முறையே படைத்தல் முதலிய ஜந்து தொழில்களைச் செய்வர் ஆதலானும் அவ் ஜந்தொழில்களில் உயிர்கள் பெறுவன வீடு தவிர, அறம் முதலிய ஏனை மூன்று பயன்களே ஆதலானும் அம் முப்பயன்களுக்கு மேலான வீடு பெற நின்றாரை, “அறம், பொருள், இன்பம் ஓடி எறிந்து” என இவ்வாசிரியர் இங்குக் கூறினார். “ஓடிய” என்பது கடைக் குறைந்து நின்றது, ஓடிய - அழிய. அறம் முதலிய மூன்றும் பிறப்பையே பயப்பனவாம். “அறம், பொருள், இன்பம்” என்பன ஆகுபெயரால் அவற்றினமேற் செல்லும் ஆசைகளைக் குறித்தன. வித்தகம் - ஞானம் மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்களையோகத் தானம் என வைத்து ஆஞ்செஞ்கு மேல் உள்ள ஏழாம் தானமாகவும் நிராதாரத்தையும், அதற்குப் பன்னிரு விரற்கடை கடந்துள்ள துவாதாசாந்தத்தையும் ஞானத் தானம் என்பார், “வித்தகத்தானம்” என்றார். “அஞ்செஞ்யோடு” நிற்கும் ஆதார யோகமும் பிறப்பை அறுக்காது என்பதை “யோகில் - தருவதோர் சமாதிதானும் தாழ்ந்து பின் சனனம் சாரும்” என்னும் சித்தியார் மொழியால் உணர்க.

நிராதாரம் நாதத் தானமாகவும், துவாதசாந்தம் நாதாந்தமாகவும் சொல்லப்படுதல் பற்றியும், அதுவே சிவம் விளங்கும் இடமாதல் பற்றியும், சித்தத்தைத் துவாதசாந்தத்தில் செலுத்தியவரைச் சேக்கிழார், நாதாந்தர் - தாரணையால் சிவத்த உரைத்த சித்தத்தார் என்றார், எனவே அதனையே இவ்வாசிரியர் இங்கு வித்தகத் தானத்து ஒருவுழிக் கொண்டு சிவன் திருப்பாத மலர்க்கீழ்ச் சித்தம் வைத்தார் என்றார் என்க,

ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று

மீதனாத் தேசெல்க; உந்திபற

விமலற்கு இடம் அது என்று உந்திபற

என்றே சாத்திரத்திலும் கூறப்பட்டது, நிராதாரம் - ஏழாம் தானம், மீதானம் - துவாதசாந்தம். சென்னி மத்தம் வைத்தான் - திருமுடியில் ஊமத்தைப் பூவைச் சூடியிருப்பவன் சிவன். “நிராதாரம், மீதான யோகங்களே ஞானயோகம்” என்பது உணர்த்துதற்கு அதனையுடையவர்களை “வீடுபேறு எய்திய செல்வர்கள்” என்றார். எனவே பிற்காலத்துச் சாத்திரங்களில் “சிவயோகிகள்” என குறிக்கப்படுவார் இந்த ஞான யோகிகளே என்பது உணர்க. “சித்தம்” வைத்தாரே வீடுபேறு எய்திய செல்வர்கள் என்பர் என முடிக்க.

காரணபங் கயமைந்தின் கடவுளர்தம் பதங்கடந்து

பூரணமெய்யப் பரஞ்சோதி பொலிந்திலங்கு நாதாந்தத்

தாரணையார் சிவத்தைடைந் தித்தத்தார் தனிமன்றுள்

ஆரணகா ரணக்குத்த ரடித்தொண்டின் வழியடைந்தார்

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : தொகையடியார், நாதாந்தத்தாரணையால் சிவனை அடைந்த சித்தத்தார்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பாரணவும் புலனந்தக் கரண மொன்றும்

படராமே நடுநாடி பயிலு நாதம்

காரணபங் கயன்முதலாம் ஜவர் வாழ்வங்

கழியுநெறி வழிபடவுங் கருதி மேலைப்

பூரணமெய்யப் பரஞ்சோதிப் பொலிவ நோக்கிப்

புணர்ந்தணைந் த சிவாநுபவ போகம் மேவும்

சீரணவு மவரன்நேரா எம்மை யானும்

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்து ளாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

தீருவாளூர் பிறந்தார்கள் (சித்திகை - முதல் நாள்)

73. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள்

திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன் - தொகை

- 1165 செல்வங் திகழ்திரு வாரூர் மதில்வட்டத் துப்பிறந்தார்
செல்வன் திருக்கணத் துள்ளவ ரேயத னாற்றிகழுச்
செல்வம் பெருகுதென் னாரூர்ப் பிறந்தவர் சேவடியே
செல்வ நெறியறு வார்க்கணித் தாய செழுநெறியே.

- 73 வகை

குறிப்புரை : “திருவாரூரில் வந்து பிறப்பவர்கள் முன்பு சிவகணத்துள் இருந்தவர்களே என்பதும் அவர்கள் முன்னெழுனர்வு முதிரப்பெற்றுச் சிவனடி சேர்தற்கே அங்கு வந்து பிறக்கின்றனர்” என்பதும் அருளாளர் மரபு. அதனால் அவர்கள் யாவரும் திருத்தொண்டராவர் என்க. “திருவாரூர்ப் பிறந்தார் யாவரும் சிவகணத்தவரே” என்பது பெரிய புராணத்துள் நமிநந்தியடிகள் புராணத்துள்ளும் விளக்கப்பட்டது. “சேவடியே செழுநெறி” என இயைந்து முடிக்க. செல்வ நெறி திருவருளாகிய செல்வத்தையுடைய நெறி. அணித்து - அன்மையில் உள்ளது. மதில் வட்டம் - முதற் காலத்திலே திருவாரூர் என வரையறுக்கப்பட்ட எல்லை வட்டம், செல்வன் - சிவன்.

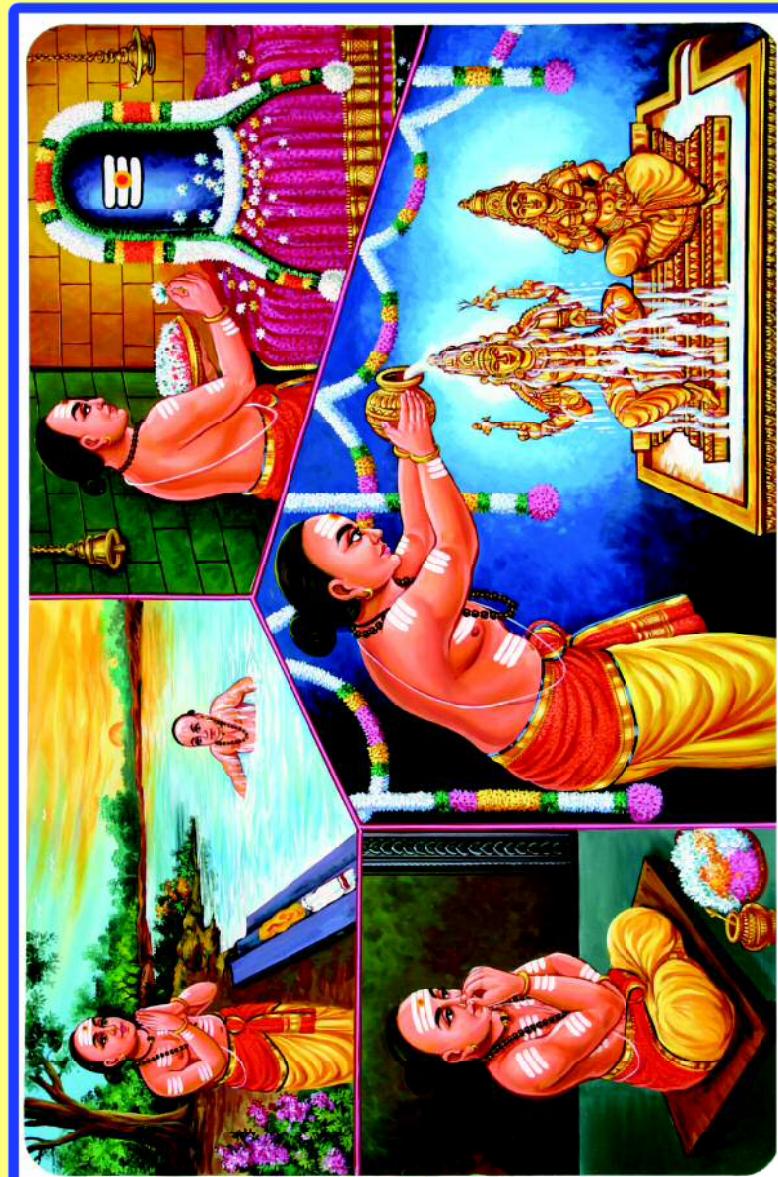
திருக்கயிலை வீற்றிருந்த சிவபெருமான் திருக்கணத்தார்
பெருக்கியசீர்த் திருவாரூர்ப் பிறந்தார்க் ளாதவினால்
தருக்கியவைம் பொறியடக்கி மற்றவர்தம் தாள்வணங்கி
ஒருக்கியநெஞ் சடையவர்க்கே அணித்தாகும் உயர்நெறியே. - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : தொகையடியார், திருவாரூர்ப் பிறக்க முத்தி என்றபடி இத்தலத்தில் பிறந்தார் அனைவரையும் குறிப்பது.

திருத்தொண்டர் பூரணசாரம்

பொங்கியமா தவமுடையார் வருணம் நான்கில்
பொருந்தினர்கள் அல்லாத புகழி னுள்ளார்
சங்கையிலா அருந்தவம்முன் புரிந்தார் இங்குச்
சார்விலார் இறைவனருள் சார்த லாலே
கங்கைவாழ் சடைமுடியான் அருளை நீங்காக்
கணநாதர் எனவாழுங் கருத்தர் கண்ணிச்
செங்கண்வரால் வளர்வாவி திகழும் ஆரூர்ச்
சிறந்துளார் எமையாளப் பிறந்து ளாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்கள் (சித்தியை - முதல் நாள்)

74. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவோர்

முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கடியேன் - தொகை

- 1166 நெறிவார் சடையரைத் தீண்டி முப்போதும் டாகமத்தின்
அறிவால் வணங்கிஅர்ச் சிப்பவர் நம்மையும் ஆண்டமராக்
கிறையாய்யுக் கண்ணும்என் தோருந் தரித்தீரில் செல்வத்தொடும்
உறைவார் சிவபெரு மாற்குறை வாய் உலகினிலே.

- 74 வகை

குறிப்புரை: நெறிசடை, வார்சடை, எனத் தனித் தனி இயைக்க. நெறி - நெறித்த; நெறிப்பில்லாத - தலைமயிர் கோரை மயிர் என இகழப்பட்டும் வார் நீண்ட சடையர் என்று, திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவரையே என உணர்க. முப்போது - மூன்று காலம், காலை, பகல், இரவு என்பன. காலைக்குமுன் வைகறையும், பிற்பகலாகிய அந்தியும், இரவுக்குமுன் மாலையும் வேறுபடுத்துக்கூறி காலம் ஆறு எனப்படும். தீண்டி என விதந்து ஒதினமையால் தீண்டும் உரிமை சிலர்க்கே உரித்ததாதல் பெறப்பட்டு இவ்வரிமை யுடையாரைச் சேக்கிழார் முதற் சைவர் எனவும் சிவவேதியர் என்றும் குறித்தருளினார். இவர்களை யுள்ளிட்ட திருத்தொண்டர்களைத் தொகுத்தோதியருளிய சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரும் இவ்வாசிரியரும் அம்மரபினரேயாவர். ஆகமம் சைவாகமம், அர்ச்சிப்பவர் - வழிபடுவர். முப்போதும் சடையாரைத் தீண்டி அற்சிப்பவர் எனக. நம்மையும் ஆண்டு என்றதனால் அவரது ஆசிரியத் தனமை குறிக்கப்பட்டது. முதற் சைவர்கள் தந்தை, மகன், பெயரன் என இவ்வாறு குடி வழியானே ஆசிரியராய் இருத்தலால் அவரவரும் தம் தம் மக்கட்டுத் தாமே ஆசிரியராயும் விளங்குவர். ஏனையோர்க்கு அவர் ஆசிரியராதல் சொல்ல வேண்டா. இங்கு அமரர் என்று இந்திரன், அயன், மால் உலகத்து உள்ளாரையும், வித்தியேசர் உலகத்து உள்ளாரையும். மால் ஸ்ராயினார்க்கு இறைவராதல் உருத்திர புவனங்களில் இருந்தும் ஏனையிருவர்க்கும் இறைவராதல் சுத்த வித்தயா தத்துவ ஈசர தத்துவ புவனங்களில் இருந்துமாகும், ஈசர தத்துவ புவனத்தில் தலைவராயினார் மந்திர மகேசர் எனப்படுவர். எனவே, உருத்திர புவனங்களையும் இங்கு சிவபெருமாற்கு உறைவாய உலகம் என்றல் உபசாரமாம். இங்குள்ள வேறுபட்ட உலகத்திற் சென்று இறைவராதல் அவரவர் பத்தி நிலை வேறுபாட்டினாலாம். இறை என்பது பன்மையொருமை மயக்கம்.

இவர்கள் சிவ லோகத்தில் முக்கண் எண்தோள் முதலாகச் சிவனது உருவத்தைப் பெறுதல் கிரியையில் யோகமாகிய அகவழிபாட்டில் சிவோகம் பாவனையை மிகச் செய்தவினாலேயாம். தில்லைவாழ் அந்தனருட் சிறந்தார் சிலரும் சிவசாருபிகளாய் நின்றமையைத் திருஞானசம்பந்தர் தாழும் கண்டு, திருநீலகண்டப் பாணர்க்கும் காட்டினமையை அவரது புராணத்தால் உணர்க. ஈறு இல் செல்வம் - தாம் வீடு பெற்ற பின்பும் நீங்காது இருத்தாங்கிருக்கும் செல்வம், இவை சுத்த தத்துவ புவனப் பொருள்களாம், ஆகவே இவற்றைப் புசிக்கும் போகமும் சுத்த போகமேயாம்.

தெரிந்துணரின் முப்போதும் செல்காலம் நிகழ்காலம்
வருங்காலம் ஆனவற்றின் வழிவழியே திருத்தொண்டின்
விரும்பிய அர்ச்சனைகள் சிவ வேதியர்க்கே உரியனவப்
பெருந்தகையார் குலப்பெருமை யாம்புகழும் பெற்றியதோ.

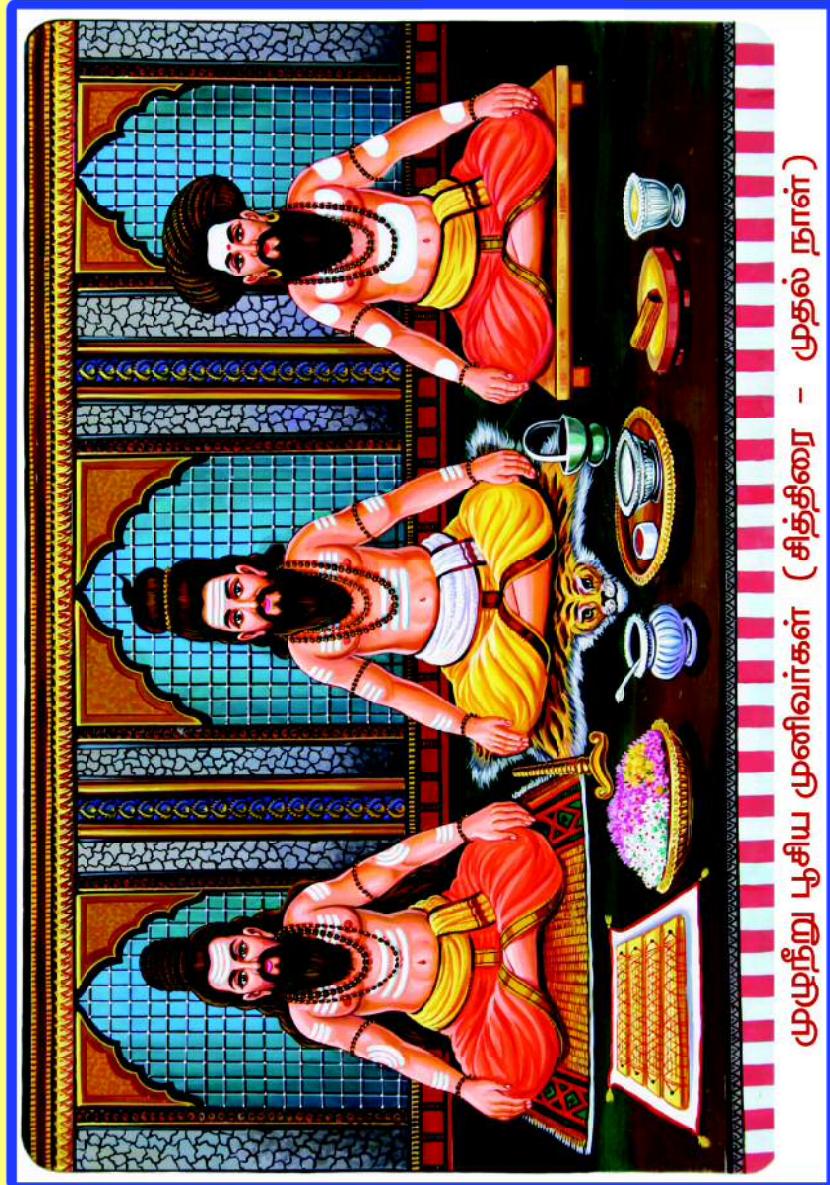
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : தொகையடியார், பெருமானை மூன்று காலங்களிலும் சிவாகம விதிப்படி அருச்சிப்போர்.

திருத்தொண்டர் ப்ராணசாரும்

செப்பலருந் தவமுடைய செம்மை யாளர்
சிறுகாலே மலர்வாவி திகழ முழ்கி
ஒப்பில்திரு நீறனிந்து நியதி ஆற்றி
ஓவாமே ஐந்தெழுத்தும் உரைத்து மேன்மைத்
தப்பில்சிவா கமவித்யால் இன்பால் அன்பாந்
தன்மையால் நன்மையாந் தகையார் என்றும்
முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்ட வல்ல
முறைமையார் பிறவிதெறுந் திறமை யாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

முழுநீறு புசிய முனிவர்கள் (சித்தியை - முதல் நாள்)

75. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன் - தொகை

- 1167 உலகு கலங்கினும் ஊழி தீரியினும் உள்ளொருகால்
விலகுத விஸ்லா விதியது பெற்றநல் வித்தகர்காண்
அலகில் பெருங்குணாத் தாரு ரமாந்த அரனடிக்கீழ்
இலகுவெண் ணீறுதம் மேனிக் கணியும் இறைவர்களோ.

- 75 வகை

குறிப்புரை : “முழு நீறு” என்பதில் முழுமையை இலக்கண நிறைவு, உடல் நிறைவு இரண்டுமாகக் கொள்க. இவ் இரு பொருளும் இப்பாட்டில் “இங்கு” என்பதனாலும் “மேனிக்கு” என்பதனாலும் குறிக்கப்பட்டன. திரிதல் - மாறி வருதல். விலகுதல் - கைவிட்டு நீங்குதல். வித்தகர் - திறல் உடையார். காண், முன்னிலையசை. அலகு இல் பெருங்குணாம், இறைமைக் குணாம். குணத்து அரன் எனக. ஆரூர் அமர்ந்த அரன் என்றது எங்கும் உள்ளவனை ஓரிடத்தில் வைத்துக் கூறியவாறு. “அரன் அடிக்கீழ் நின்று” என ஒரு சொல் வருவிக்க. இறைவர்கள், கட்டுலன் ஆகும் இறைவர்கள். “நடமாடக் கோயில் நம்பர்” எனத் திருமுறையிலும், “பராவு சிவர்” எனச் சாத்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டன.

சாதியினில் தலையான தரும சீலர்
தத்துவத்தின் நெறியுணர்ந்தோர் தங்கள் கொள்கை
நீதியினில் பிழையாது நெறியினிற் போர்
நித்தநியமத்து நிகழங்கி தன்னில்
புதியினைப் புதியபா சனத்துக் கொண்டு
புவியதனி னுடையானைப் போற்றி நீற்றை
ஆதிவரு மும்மலமும் அறுத்த வாய்மை
அருமுனிவர் முழுவதும் மெய் யணிவ ரன்றே. - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : தொகையடியார், மேனி முழுவதும் திருநீறு பூசிய மெய் அன்பர்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

கற்பம் அனு கற்பம் உப கற்பம் என்றிக்
கடன் அணைந்த திருநீறுங் கனற்கண் நீறும்
பொற்புடைய அரன் ஆசான் அங்கி ஆறு
பொல்லாத பூமிஎதிர் புணைத் லாகா
அற்புதமாந் திரிபுண்ட மதியின் பாதி
அகிலாங்கந் தீபமிகும் அழகார் வட்டம்
முற்பொலிய உடலனியும் முறையா ரன்றோ
முழுநீறு பூசவல்ல முனிவர் தாமே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

அப்பாவும் அடசாரந்தார் அடியார்கள் (சித்தியை - முதல் நாள்)

76. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன் - தொகை

- 1168 வருக்க மடைத்துநன் னாவலூர் மன்னவன் வண்தமிழால்
பெருக்கு மதுரத் தொகையிற் பிறைகுடி பெய்கழிக்கே
ஒருக்கு மனத்தொடப் பாலிச் சார்ந்தவ ரென்றுலகில்
தெரிக்கு மவர்கிவன் பல்கணத் தோர்ந்து செழுந்தவரே.

- 76 வகை

குறிப்புரை : “வருக்கம் அடைத்து” என்பதை “மதுரத் தொகையில்” என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக் கூருக்கம் - இனம், அடியார் இனம். “அடைத்து” என்பதை “அடைக்க” எனத் திரித்து “அப்பால்” என்பதை அதன் பின்னர்க் கூட்டுக் கூருத்தல் - நிரப்புதல், அப்பால் - இடத்திற்கு அப்பாலும், காலத்திற்கு அப்பாலும். இவற்றுள் காலத்திற்கு அப்பாலாவன முன்னும் பின்னும் திருத்தொண்டத் தொகையில் சொல்லப் பட்ட அடியார்கள் வாழ்ந்த இடம் தமிழ் நாடே. காலங்கள் பலவாயினும் அவைகளை ஒருங்கு இணைத்து நோக்கினால் அவை ஒரு கட்டமாய் அமையும். இவ்வாறு உள்ள இடம், காலங்களில் வாழ்ந்த வாழும் அடியார்களை யான் அறியேனாயினும் அவர்கட்டும், அவர்தம் அடியார்க்கும் யான் அடியேன் என நாவலூர் நம்பிகள் அருளிச் செய்தார். எனவே அவ்விடம் காலங்களில் முன்பு வாழ்ந்தவர்களுள்ளும் இனி வந்து வாழ்ந்தவர்களுள்ளும் வேத சிவாகமங்களை உணர்ந்தும், உணர்ந்து ஒழுகுவோரைப் பின்பற்றியும் பிறை சூடிதன் பெய் கழற்கே ஒருக்கு மனத்தொடு அவவுடிக்கே சார்ந்தாரும் திருத் தொண்டராதல் பெறப்பட்டது. எனவே அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன் என நம்பியாரூர் அருளிச் செய்தது திருத்தொண்டத் தொகைக்குப் புறன்டை யாயிற்று. பலவகைப் புறன்டைகளில் இஃது ஒழிபாய புறன்டையாம், இவ்வாறு சூறுதல் “அறியாது உடம்படல்” என்னும் உத்திவகை அஃதாவது ஒருபொருளைத் தான் சிறப்பு வகையால் அறியாவிடினும் பொதுவகையால் அறிந்த மாத்திரத்தானே அதனை உடம்பட்டுக் கொள்ளுதல். தெரிக்கும் - தெரிக்கப்படும். கணம் - குழாம். பல்கணம், இனத்தாலும் வாழ்க்கை நெறியாலும் வேறுபட்ட பல குழாத்தினர் எனினும் சிவனுக்குத் தொண்டுபட்ட வகையில் ஓர் இனத்தவராயினோர். ‘பல்கணத்தவராகிய செழுந்தவர்’ என்க.

முவேந்தர் தமிழ்வழங்கு நாட்டுக்கப்பால்
முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்
நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறும்
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்
பூவேய்ந்த நெடுஞ்சடைமேல் அடம்பு தும்பை
புதியமதி நதியிதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச்சார்ந் தாரும்
செப்பியஅப் பாலுமடிச் சார்ந்தார் தாமே.

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : தொகையடியார், தமிழகத்துக்கு அப்பால் உள்ள அரனடியார்களும், திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறப்பெறும் அடியார்கள் காலங்களுக்கு முன்பும் பின்பும் உள்ளவர்களும் ஆவர்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

தாராரும் முவேந்தர் பயிலுந் தொல்லைத்
தமிழ்நாட்டப் புறத்திறைவன் சரணஞ் சார்ந்த
சீராருந் தொண்டர்களும் அண்ட ரேத்துந்
திருத்தொண்டத் தொகைஅருளால் செப்புங் காலத்
தேராருந் தொடையிலுறா திப்பால் அப்பால்
எந்தைபிரான் அடியடைந்த இயல்பி னோரும்
ஆராத காதலுடைய வயர்க என்றோ
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்த அடியார் தாமே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

77. சுந்தரமூர்த்தி நாயகார்

ஆளுரன் ஆளுரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

- 1169 செழுநீர் வயல்முது குன்றினில் செந்தமிழ் பாடவெய்ய
மழுநீர் தடக்கைய ஸீந்தபொன் னாங்குக்கொள் ளாதுவந்தப்
பொழில்நீ டருதிரு வாருரில் வாசியும் பொன்னுங்கொண்டோன்
கெழுநீர் புகழ்த்திரு வாருர னென்றுநாம் கேட்பதுவே. – 77 வகை

குறிப்புரை : இப்பாட்டின் பொருளைப் பெரிய புராணத்தில் ஏயர்கோன் கலிக்காமப்புராணத்துட் போந்த சுந்தரர் வரலாற்றால் அறிக.

இதனுள் “என்று” என்னும் இடைச்சொல் ‘என்பது’ எனப் பெயர் பொருள் தந்தது. அன்றி, ‘நாம் கேட்பது ஒன்று’ என ஒரு சொல் வருவித்து முடித்தலும் ஆம்.

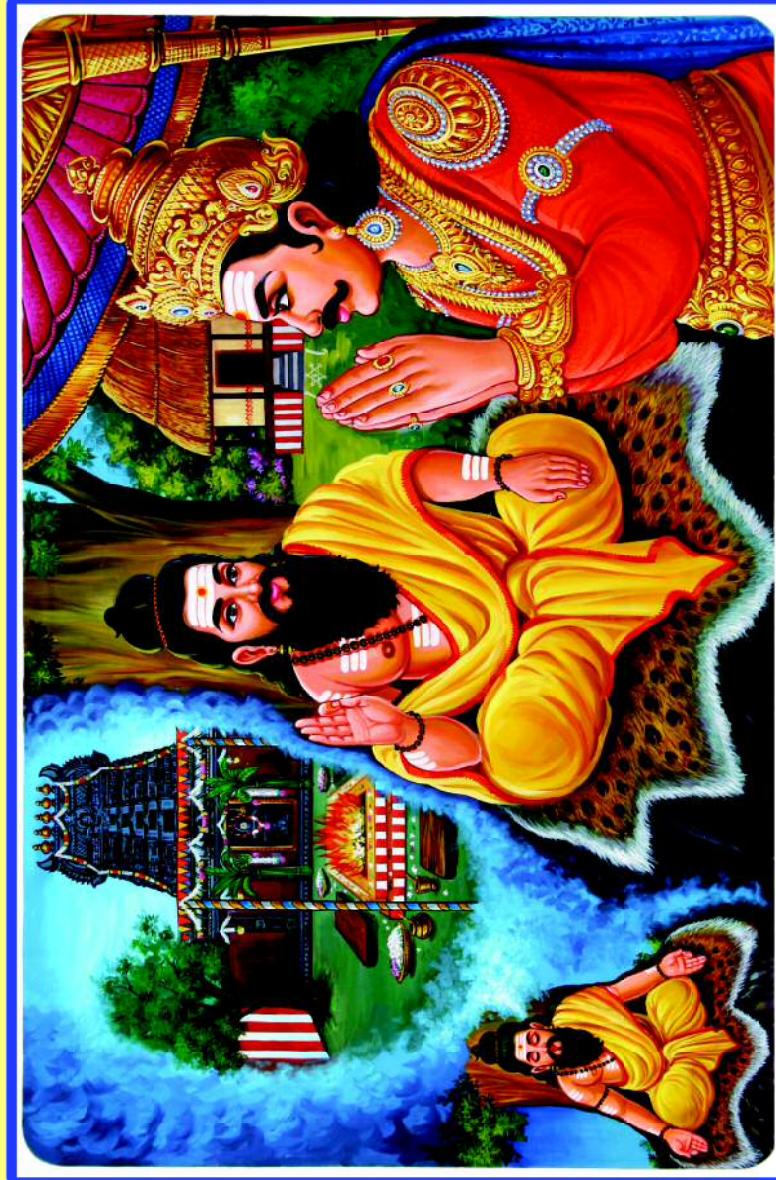
விண்ணினை அளக்கும் நெல்லின் வெற்பினை நம்பிநோக்கி அண்ணலைத் தொழுதுபோற்றி அதிசயம் மிகவும் எய்தி எண்ணில் சீர்ப்பரவை இல்லத்து இந்நெல்லை எடுக்கஆருங்கும் தண்ணிலவு அணிந்தார் தாமே தரில் அன்றிஒண்ணாதுஎன்று.

வடலூர் வள்ளலார் அருளிய ஞஞ்சைய நம்பிகள்

அருள் மாலையில் சுந்தரர்

வான்காண இந்திரனும் மாலயனும் மாதவரும் தான் காண இறைஅருளால் தனித்தவள யானையின்மேல் கோன் காண எழுந்தருளிக் குலவியநின் கோலமதை நான் காணப் பெற்றிலனே நாவலூர்ப்பெருந்தகையே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

புசலார் நாயனார் (ஜப்பசி - அனுசம்)

78. பூசலார் நாயனார்

மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல் - தொகை

- 1170 பதுமநற் போதன்ன பாதத் தரற்கொரு கோயிலையான்
கதுமெனச் செய்குவ தென்றுகொ ஸாமென்று கண்துபிலா
ததுமனத் தேயெல்லி தோறும் நினைந்தருள் பெற்றதென்பார்
பதுமனத் தென்றல் உலாநின்ற ஹர்தனிற் பூசலையே. - 78 வகை

குறிப்புரை : கதுமென - விரைவாக, எல்லி - இரவு. இரவு உறங்காமை கூறவே, பகல் உறங்காமை சொல்ல வேண்டாவாயிற்று. அருள்பெற்றது நினைந்து என மாற்றிக் கொள்க. எழுவாய் தொழிற்பெயராய வழி பயனிலை வினையெச்சமாய் வருதல் உண்டு. என்பர் - என்று புகழ்வர்.

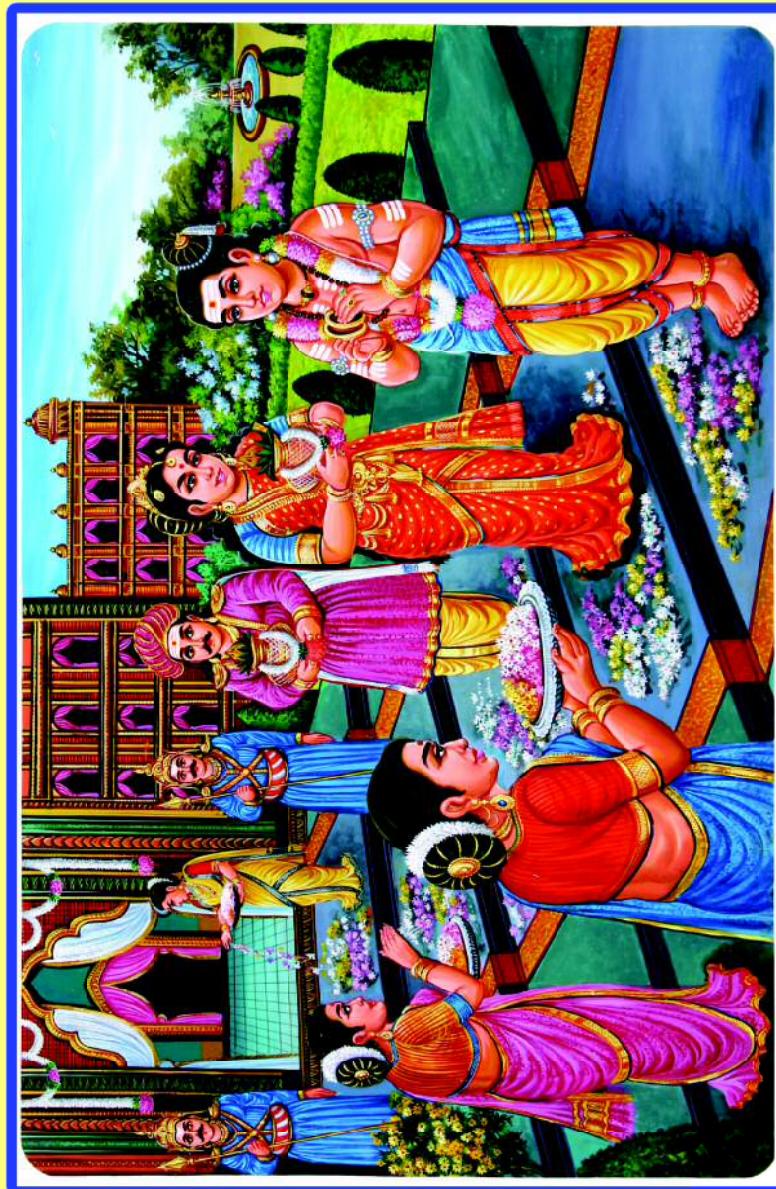
நின்றவூர்ப் பூசலன்பன் நெடிது நாள் நினைந்து செய்த
நன்று நீடாலயத்து நாளை நாம்புகுவோம் நீ இங்கு
ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்து பின் கொள்வாய் என்று
கொன்றைவார் சடையார் அன்பர் கோயில்
கொண்டருளப்போந்தார். - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : அந்தணர், தொண்டைநாடு, திருநின்றவூர் - மனத்தினாலேயே கோயில் கட்டிச் சிவவழிபாடு செய்தவர். திருநடசத்திரம் ஜிப்பசி - அனுடம்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பொருவருந்தண் டகநாட்டு நின்ற ஹர்வாழ்
பூசரர்கோப் பூசலார் புந்தி யாலே
யிருநிதியந் தேடியா லயமு மாக்கி
யெழுந்தருளப் பண்ணுவதா வெண்ணுங் காலை
யரன்தனைக் காடவர்கோற் கருள மன்ன
எந்நகர மணைந்தவ்வா றறிந்து தாழ்
விரவுமனக் கோயிலுற விருத்தி யங்கன்
வேண்டுவகொண் டிறைஞ்சியருண் மேவி னாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

மங்கையர்க்கரசியார் (சித்தியை - உரோகிளனி)

79. மங்கையர்க்கரசியார் நாயனார்

வரிவளையாள்மானிக்கும் (நேசனுக்கும்) அடியேன் - தொகை

1171 பூச லயில்தென்ன னார்க்கன லாகப் பொறாமையினால்
வாச மலர்க்குழல் பாண்டிமா தேவியாம் மானிகண்டீர்
தேசம் விளாங்கத் தமிழா கரார்க்கறி வித்தவரால்
நாசம் விளைத்தா எருகந் தருக்குத்தென் னாட்டகத்தே.

- 79 வகை

குறிப்புரை : பூசல் அயில் தென்னனார் - போரை வெல்லும் வேற்படையை
யுடைய பாண்டியர். “தென்னவனார்” எனக் குடிப்பெயர் ஈற்று ‘அன்னின்
முன்னும், ‘ஆர்’ விகுதி வந்தது. அனல் - சமணர் திருஞான சம்பந்தரது
திருமடத்தில் இட்ட. ஆக - வந்து பற்ற. ‘அவர் (பாண்டியர்) பொறாமை
யினால்’ எனக். “கண்டூர்” என்னும் முன்னிலை அசையை, நாசம்
விளைத்தாள் என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி முடிக்க. தமிழாகரர் -
திருஞானசம்பந்தர்.

“பூசரர்கு எாமணியாம் புகலி வேந்தர்
போனகஞா னம்பொழிந்த புனிதவாக்கால்
தேசுடைய பாடல்பெறுந் தவத்தி னாரைச்
செப்புவதியா மென்றறிந்து தென்னர்கோமான்
மாசில்புகழ் நெடுமாறன் தனக்குச் சைவ
வழித்துணையாய் நெடுங்காலம் மன்னிப்பின்னை
ஆசில்நெறி அவரோடுங் கூட ஈசர்
அடிநிழற்கீழ் அமர்ந்திருக்க அருளும் பெற்றார்”

- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : (மானியார்) - அரசியார், பாண்டியநாடு -
திருஞானசம்பந்தரை வரவழைத்துத் தமது கணவரையும் நாட்டையும்
சைவமாக்கியவர். திருநட்சத்திரம் - சித்திரை - ரோகிணி.

திருத்தொண்டர் புராணசாராம்

மங்கையர்க்குத் தனியரசி வளவர்குலக் கொழுந்து
மன்னவர்குழ் தென்னவர்க்கு மாதேவி யார்மன்
சங்கைகெட வமண்சமயஞ் சாட வல்ல
சைவசிகா மனிஞானத் தமிழிற் கோத்த
பொங்குதிரு வருளுடைய போத வல்லி
பொருவினெடு மாறனார் புயமேல் வாழுஞ்
செங்கலச முலையாள்தன் அருளா வின்பங்
சேர்ந்தவரைப் புகழ்ந்தடியேன் வாழ்ந்த வாறே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நேச நாயனார் (பங்குனி - மூர்க்கணி)

80. நேச நாயனார்

(வரிவளையாள் மாணிக்கும்) நேசனுக்கும் அடியேன் - தொகை

- 1172 நாட்டமிட் டன்றி வந்திப்ப வெல்படை நல்கினர்தந்
தாட்டரிக் கப்பெற் றவனென்பர் சைவத் தவரரையில்
கூட்டுமக் கப்படம் கோவணம் நெய்து கொடுத்துநன்மை
ஸ்ட்டுமக் காம்பீலிச் சாலிய நேசனை இம்மையிலே.

- 80 வகை

குறிப்புரை : நாட்டம் - கண். இட்டு - மலராக இட்டு. அரி - திருமால். வந்திப்ப - வழிபட. வெல்படை, இங்குச் சக்கரம். தாள் தரிக்கப்பெற்றவன் - திருவடியைத் தலையிலே சூட்டிக் கொள்ளப்பெற்றவன். சைவத்தவர் - சைவ சந்தியாசிகள். அக்கம் + படம் = அக்கப்படம். அக்கம் - கண். படம் - துணி. அக்கப்படம் - கண் போலக் காக்கும் துணி; என்றது கீளினை. நன்மையாவது சிவபுண்ணியம். காம்பீலி நகரம். நேசனை. ‘இம்மையிலே தாள் தரிக்கப் பெற்றவன்’ என்பர் எனக் கூட்டுக. ‘மறுமையில் அடையற்பாலதாகிய சிவனடி நிழலை இம்மையிலே அடைந்தவன்’ என்றபடி.

ஆங்கவர் மனத்தின் செய்கை யரநடிப் போதுக் காக
ஓங்கிய வாக்கின் செய்கை யுயர்ந்தவஞ் செழுத்துக் காக்கி
தாங்குகைத் தொழிலின் செய்கை தம்பிரா னடியார்க் காகப்
பாங்குடை யுடையுங் கீரும் பழுதில்கோ வணமும் நெய்வார்.

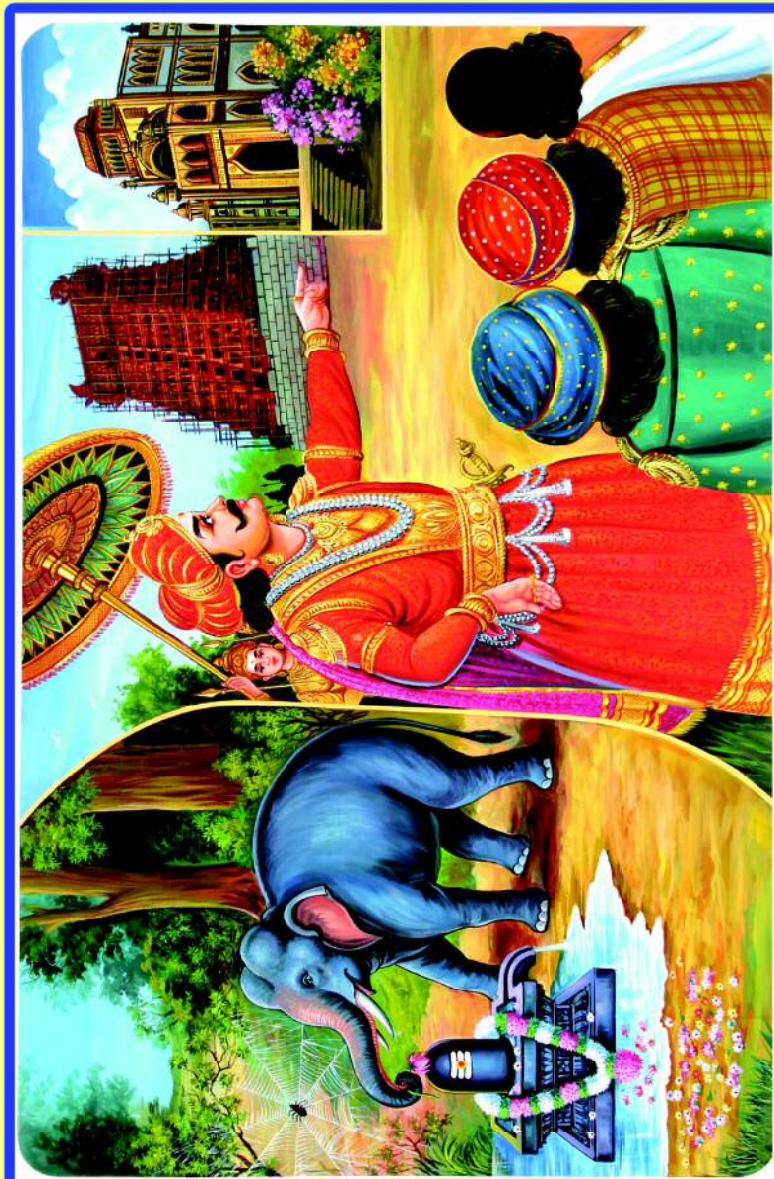
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : சாலியர், காம்பீலி நகரம் - சிவனடியார்கட்கு உடைதானம் செய்தவர். திருநட்சத்திரம். பங்குனி-ரோகினி. அவர் தம் மனத்தால் சிவனடியைச் சிந்திப்பார். வாக்கால் அஞ்செழுத்தோதுவார். கையால் கீள், கோவணம், ஆடை முதலியன நெய்து சிவனடியார்க்கு உதவுவார். இத்துணைத் திருத்தொண்டுகளை நேச நாயனார் சிறப்புறச் செய்து சிவனடிச் சேர்ந்தார்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

சாலியர்கோக்காம்பீலித் தலைவர், மேன்மை
தாவாத புகழ்நேசர், தஞ்சொ லென்றுங்
கோலியமைந் தெழுத்தோதிச், சிந்தை யுன்னிக்,
கொண்டபொரு ஓன்பர்கொளக் கொடுத்து, வாழ்வார்,
சீலமிகுந் திருத்தொண்டர்க் குடையுங் கீருந்
திருந்தியவெண் கோவணமுஞ் சேர ஈந்து,
பாலனைய வொளிநீற்றான் பாத மேத்திப்,
பரலோக முழுதாண்ட பான்மை யாரே.

பதினெண்ணறாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

கோச்செங்கட சௌழ நாயனார் (மாசி - சதுயம்)

81, 82. கோச்செங்கல் சோழ நாயனார்

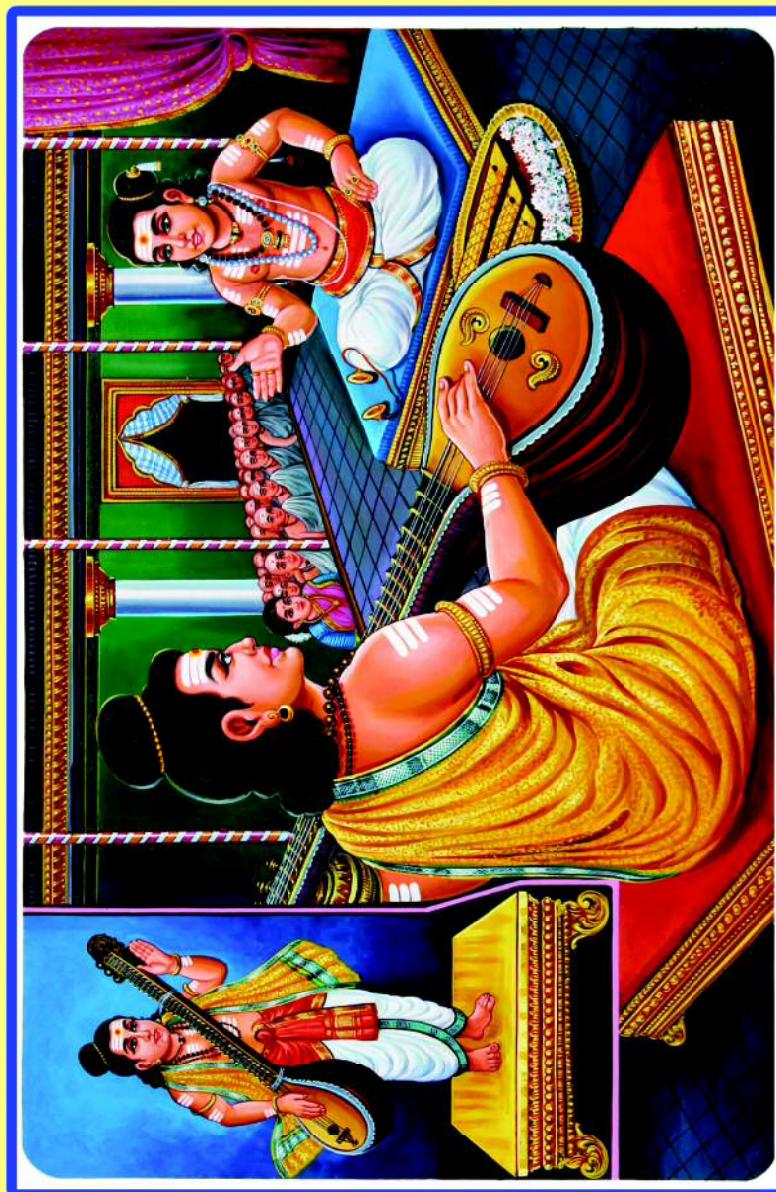
தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணாற்கடியன் - தொகை

- 1173 மைவைத்த கண்டன் நெறியன்றி பற்றோர் நெறிகருதாத்
தெய்வக் குடிச்சோழன் முன்பு சிலந்தியாய்ப் பந்தாசெய்து
சைவத் துருவெய்தி வந்து தரணிநீ டாலயங்கள்
செய்வித்த வன்திருக் கோச்செங்க ணாளெனன்னுஞ் செம்பியனே. – 81 வகை
- 1174 செம்பொ ணனிந்துசிற் றம்பலத் தைச்சிவ லோகமெய்தி
நம்பன் கழற்கீ பிருந்தோன் குலமுத லென்பாந்லல்
வம்பு மலர்த்தில்லை மீசனைச் சூழ மறைவளர்த்தான்
நிம்ப நறுந்தொங்கல் கோச்செங்க ணாளெனன்னும் நித்தனையே.. – 82 வகை
1173. குறிப்புரை: ‘மற்றோர் நெறி கருதாத் தெய்வக் குடியில் பிறந்த சோழன்’ என்க.
‘சோழன்’ என்பது குடிப் பெயர் ஆதலின் “தெய்வக் குடி” என்ற து அக்குடியேயொதல் தெளிவு முன்பு - முற்பிறப்பு. பந்தர் செய்தது, வாய் நூலால் திருவானைக்காவல் இறைவற்கு. எய்தி - வந்து. சைவத்து உரு எய்தி சைவ சமயியாய்ப் பிறந்து. தரணி, சோழநாடு, நீடு ஆலயங்கள் - உயர்ந்த மாடக் கோயில்கள். செம்பியன் - சோழன். இந் நாயனார் சிவன் அருளால் தமது முற்பிறப்பின் நிலையை அறிந்திருந்தார்.
1174. குறிப்புரை: ‘சிற்றம்பலத்தைச் செம்பொன் அணிந்தவன் ஆதித்த சோழன்’ என்பதை மேலே கூறினார். முதல் - முதாதை. வம்பு - வாசனை. மறை வளர்த்தது, தில்லை வாழ் அந்தணர்களுக்கு மாளிகைகளை அமைத்துச் சொடுத்து அவர்களால் வேதத்தை நியமமாக ஒதச் செய்தமையாலாம். நிம்ப நறுந்தொங்கல் - வேப்பம்பூ மாலை. பாண்டியர்க்கு உரிய இதனை இவர்க்குக் கூறியது பாண்டிய நாட்டைப் பற்றினமை பற்றியாம். இவர் சேரரை வென்றமை சங்க இலக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றது. பாண்டியரை வென்றதை இதனால் அறிகின்றோம். நித்தன் - என்றும் அழியாத புகழ்த்தும்பைப் பெற்றவன்.
- கோதை வேலார் கோச்செங்கட் சோழர் தாமிக் குவலயத்தில்
ஆதி முர்த்தி யருளான்முன் னறிந்து பிறந்து மன்னாள்வார்
பூத நாதன் ரான்மகிழ்ந்து பொருந்தும் பெருந்தன் சிவாலயங்கள்
காத லோடும் பலவெடுக்குந் தொண்டு புரியுங் கடன்பூண்டார். – விரி
- வரலாற்றுக் குறிப்பு : அரசர். சோழநாடு - எழுபது சிவாலயங்கள் கட்டியவர், முற்பிறவியில் சிலந்தியாகச் சிவபூசை செய்தவர். திருநட்சத்திரம்; மாசி - சதயம்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

வெண்ணாவல் இறைக்கொளிநூற் பந்தர் செய்த
வியன்சிலம்பி அதுஅழித்த வெள்ளா ணைக்கை
உண்ணாடிக் கடித்தவுடல் ஒழியச் சோழன்
உயர்குலத்துச் சுபதேவன் கமலத் தோங்கும்
பெண்ணாகி யவள்வயிற்றில் வைகிச் செங்கட்
பெருமானாய்த் தென்னவராய்ப் பெருந்கோயில் பலவங்கட்டிக்
கண்ணார்வித்து உயர்தில்லை மறையவர்க்கும் உறையுள்
கனகமய இவற்றையும் மாக்கியருள் கைக்கொண் டாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

தீருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் (கைவகாசி - மூலம்)

83. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பான நாயனார்

திருநீலகண்டத்துப் பாணனார்க் கடியேன் - தொகை

1175 தனையொப் பருமெருக் கத்தம் புலியூர்த் தகும்புக்மோன்
நினையொப் பருந்திரு நீலகண் டப்பெரும் பாணனைநீள்
சினையொப் பலர்பொழில் சண்பையர் கோன்செந் தமிழோடிசை
புனையப் பரன்ருள் பெற்றவ ணென்பரிப் பூதலத்தே.

- 83 வகை

1175. குறிப்புரை: “நினைய” என்பதன் இறுதி நிலை தொகுக்கப்பட்டது. சினை - கிளை. ‘சினை ஒப்ப’ என்பதில் “ஒப்ப” என்பதும் அவ்வாறு நின்றது. ஒப்ப அலர்தல் - யாவும் ஒன்றுபோல மலர்களைப் பூத்தல். சண்பை - சீகாழி. சண்பையர் கோன், திருஞானசம்பந்தர். ‘அவரது செந்தமிழோடு’ என்க.

ஞானம் உண்டார் கேட்டருளி நல்ல இசையாழ்ப் பெரும்பாணர்க் கான படியால் சிறப்பருளி அமரு நாளில் அவர்பாடும் மேன்மைப் பதிகத் திசையாழில் இடப்பெற் றுடனே மேவியபின் பானற் களத்தார் பெருமணத்தில்ஹடனே பரமர் தாளடைந்தார்

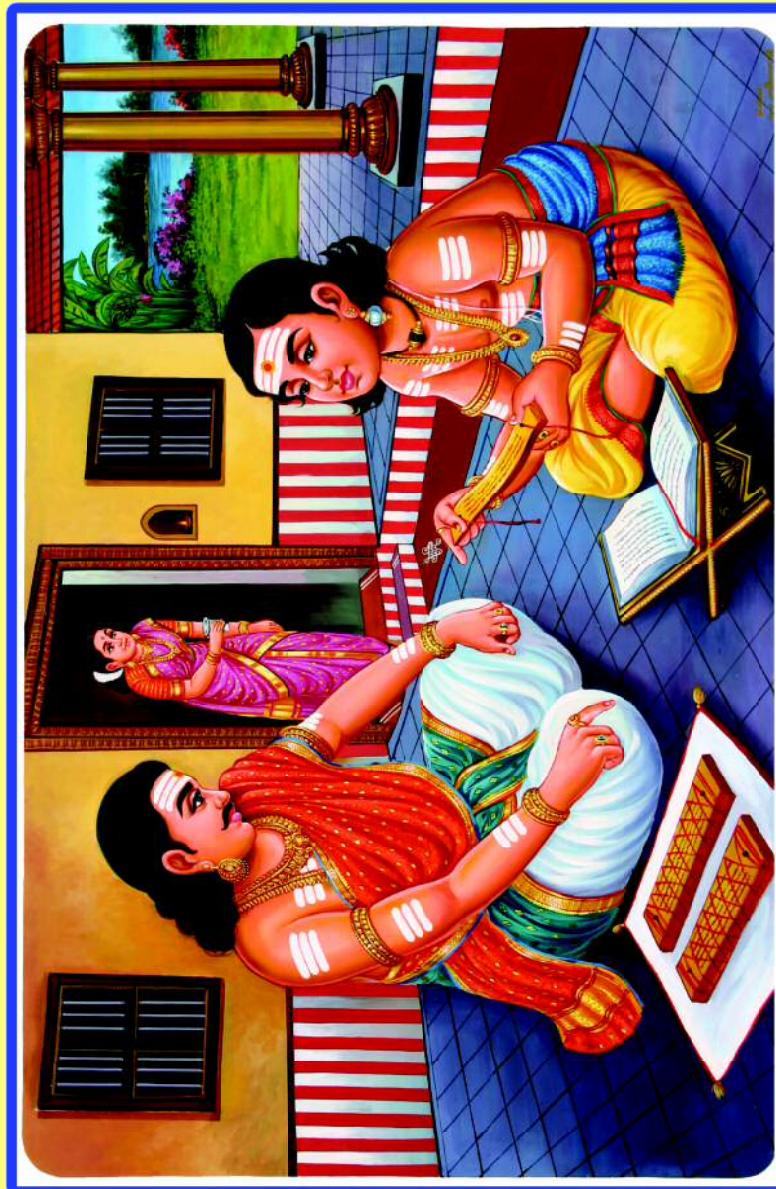
- விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : பானர், நாடுநாடு. திருளருக்கத்தம்புலியூர் - திருஞானசம்பந்தருடன் சென்று யாழ்த்தொண்டு புரிந்தவர். திருநட்சத்திரம்; வைகாசி - மூலம்.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

பிறங்கெருக்கத் தம்புலியூர் வாழும் பேரியாழ்
பேணுதிரு நீலகண்டப் பெரும்பாண னார்சீர்
நிறந்தருசெம் பொற்பலகை யால வாயி
னிமலன்பாற் பெற்றாரூர் நேர்ந்துசிவன் வாயி
றிறந்தருஞம் வடதிசையே சேர்ந்து, போற்றித,
திருஞான சம்பந்தர் திருத்தாள் வாழ்த்தி,
யறந் திகழுந் திருப்பதிகம் யாழி லேற்றி
ஆசில்திருப் பெருமணஞ்சேர்ந் தருள்பெற் றாரே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

சடைய நாயனார் (மார்கழி - திருவாதியை)

84. சடைய நாயனார்

என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன் - தொகை

- 1176 தலம்விளாங் குந்திரு நாவலுரார் தன்னில் சடையனென்னுங்
குலம்விளாங் கும்புக மோனையுரைப்பார் குவலயத்தில்
நலம்விளாங் கும்படி நாம்விளாங் கும்படி நற்றுவத்தின்
பலம்விளாங் கும்படி யாரு ரணமுன் பயந்தமையே.

- 84 வகை

1176. குறிப்புரை: முதற்கண் உள்ள “விளங்கும்” என்னும் பெயரெச்சம், “திருநாவலுரார்” என்னும் ஏதுப்பெயர் கொண்டது. உரைப்பர் - புகழ்வர். ஆரூரன், நம்பியாரூரன். சுந்தர மூர்த்தி நாயனார். ‘பயந்தமை சொல்லி’ என ஒருசொல் வருவித்து, உரைப்பர் என்பதனோடு முடிக்க. குவலயம் - நில வட்டம். அதன் நலமாவது, முற்செய் தவத்தோரும் அதன் பயனைப் பெற நிற்பது. “நாம்” என்றது தம்மையும் உளப்படுத்துச் சிவனடியார்களை. பலம் - பயன். நற்றுவத்தின் பயன் அடியார் பெருமையை அறிதல். அதனை அறிதலானே மக்கள் மக்களாய் விளங்குவர் ஆதலின் அது பற்றியே “நாம் விளங்கும்படி” என்றார். ‘இவையெல்லாம் நம்பியாரூர் திருநாவலுராரில் சடையனார்பால் அவதரித்துத் திருத்தொண்டத் தொகையை அருளிச்செய்தமையாலே’ என்றபடி...

தம்பிரானைத் தோழமை கொண்டு அருளித் தமது தடம் புயம் சேர் கொம்பனார் பால் ஒரு தாது செல்ல ஏவிக் கொண்டு அருளும் எம்பிரானைச் சேரமான் பெருமாள் இணைஇல் துணைவராம் நம்பி ஆரூரைப் பயந்தார் ஞாலம் எல்லாம் குடிவாழ விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலுரார் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பிள்ளையாகப் பெற்று அவருக்குச் சடங்கவி சிவாசாரியார் புதல்வியைத் திருமணம் செய்விக்க முயன்றவர். திருநட்சத்திரம்; மார்கழி - திருவாதிரை.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

சங்கையிலா வரண்மறையோர், நாவ ஹர்வாழ்
தவரதிபர், தம்பிரான் ரேநாழ் ராய
வெங்களிரான் - றவநெறிக்கோரிலக்கு - வாய்த்த
விசைஞானி யார்தனய - ரெண்ணார் - சிங்க -
மங்கையர்க டொழும்பரவை மணவாள நம்பி -
வந்துதிக்க மாதவங்கள் வருந்திச் செய்தார்,
வெங்கணரா விளங்குமிளம் பிறைசேர் சென்னி
விடையினா ரருள்சேர்ந்த சடைய னாரே..

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

இரைச ஞானியார் (சித்திமூர் - சித்திமேர)

85. இசைஞானியார்

இசைஞானி காதலன் திருநாவலுரார்க்கோன் - தொகை

- 1177 பயந்தாள் கறுவுடைச் செங்கண்வெள் ணைப்பொள்ளல் நீள்பளைக்கைக் கயந்தா னுகைக்தநற் காளையை யென்றுங் கபாலங்கைக்கொண் டயந்தான் புகுமர னாரூர்ப் புனிதன் அவன்திருத்தாள் நயந்தாள் தனதுள்ளத் தென்று முரைப்பது ஞானியையே. - 85 வகை

1177. குறிப்புரை: 'வெள்ளைக் கயந்தான் உகைக்த நற்காளையைப் பயந்தாள்' என்றும், 'அரன் புனிதனவன் திருத்தாள் தனது உள்ளத்து நயந்தாள்' என்றும் (அறிந்தோர்) உரைப்பது ஞானியையே - எனக் கூட்டி முடிக்க. கறுவு - பிறர் செய்த தீமையை மறவாது உட்கொண்டிருத்தல்; இஃது இன அடை பொள்ளல் - புழை. கயம் - யானை. உகைக்தது - ஊர்ந்தது 'யானையை 'காளை' என்றால் சுந்தரர்க்கு ஏற்புடையதே. 'அவர் வெள்ளை யானையை ஊர்ந்த காளை' என்றது நயம். ஊர்ந்தது கயிலை செல்லுங்கால். ஐயம், 'அயம்' எனப் போலியாயிற்று. ஐயம் - பிச்சை. "அவன்", பகுதிப் பொருள் விகுதி. உரைத்தற்கு வினைமுதல் வருவித்துக் கொள்க. உரைப்பது, தொழிற்பெயர். 'உரைப்பது தெளிவு' எனப் பயனிலையை வருவித்துக் கொள்க. தொழிற்பெயர் எழுவாயாய் நிற்குமிடத்துப் பயனிலையை இவ்வாறு சொல்லெலச்சமாக வைத்துப் போதல் ஒரு நடை இசைஞானியை 'ஞானி' எனச் சுருங்கக் கூறினார்.

'இவரது (இசைஞானியாரது) பிறந்தகம் திருவாரூர் ஆதல் வேண்டும்' என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். இங்கு, 'ஆரூர்ப் புனிதனவன் திருத்தாள் தனது உள்ளத்து நயந்தாள்' எனக் கூறியிருப்பது அக்கருத்திற்கு அரண் செய்வதாய் உள்ளது. இன்னும் அக்கூற்றினாலே, ஆரூர்ப் பெருமானை நோக்கி இவர் செய்த தவத்தானே திருக்கயிலையில் இருந்த ஆலால் சுந்தரரைத் தமக்கு மகனாகப் பெறும் பேற்றைப் பெற்றார் எனவும், அதனானே அந்த ஆரூர்ப் பெருமான் பெயரே இவருக்குப் பெயராக இடப்பட்டது எனவும் கருத இடம் உண்டு.

ஓழியாப் பெருமைச் சடையனா ருரிமைச் செல்வத் திருமனையார்

அழியாப் புரங்க ளெய்தழித்தா ராண்ட நம்பி தனைப்பயந்தார்

இழியாக் குலத்தி னிசைஞானிப் பிராட்டி யாரை யென்சிறுபுன்

மொழியாற் புகழ் முடியுமோ முடியா தெவர்க்கு முடியாதால் - விரி

வரலாற்றுக் குறிப்பு : ஆதிசைவர், நடுநாடு, திருநாவலுர் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பிள்ளையாகப் பெற்று வளர்த்த பெண்மணியார். திருநட்சத்திரம்; சித்திரை - சித்திரை.

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

நாவற் றிருப்பதிக்கோர் செல்வச் சைவ

நாயகமாஞ் சடையனார் நயந்த வின்பப்

ழவைக் குலமடந்தை பொற்பார் கொம்பு

புனிதமிகு நீறணிந்து போற்றி செய்தே

யாவிற் றிகழ்தலைவன் வலிய வாண்ட

வாரூர் ரவதரிக்க வருந்தவங்கள் புரிந்தார்

யாவர்க்கு மெட்டாத விசைந்த வின்ப

விசைஞானி யெனஞான மெளிதா மன்றே.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

86. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

ஆளூரன் ஆளூரில் அம்மானுக் காளே - தொகை

- 1178 ஞானவா மூர்வைச் சேர்வரை யல்லது நாமறியோம்
மானவ வாக்கை பொடும்புக் கவரை வளரொளிப்பூண்
வானவ ராலும் மருவுற் கரிய வடகயிலைக்
கோனவன் கோயில் பெருந்தவத் தோர்தங்கள் கூட்டத்திலே. - 86 வகை

1178. குறிப்புரை: “மாலை யாக்கையொடும் புக்கவரை” என்பதை முன்னே கூட்டி, அதனோடும் முதல் அடியை ஈற்றிற் கூட்டுக் “புக்கவர்” என்றதும் பின்வரும் இருவரையே. “வடகயிலை” எனப் பின்னர் வருதலின் வாளா, “புக்கவரை” என்றார். மானவ யாக்கை - உடல். மனித உடலை நீக்காமலே கயிலை அடைந்தவர்கள் சுந்தரரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் தவிரப் பிறர் ஒருவரும் சொல்லப்படவில்லை. கயிலையை அடைந்த பின்னர் அவர்களது உடம்பு வேற்றியல்பைப் பெற்றிருக்கலாம். இது,

களையா உடலொடு சேரமான், ஆளூரன்
விளையா மதமாறா வெள்ளானை மேல்கொள்ள

என ஒன்பதாம் திருமுறையிலும் எடுத்தோதப்பட்டது.

இனிச் சண்டேசர நாயனாரைச் சேக்கிழார்,
அந்த உடம்பு தன்னுடனே
அரனார் மகனா ராயினார்

எனக் கூறியது,

செங்கண் விடையார் திருமலர்க்கை
தீண்டப் பெற்ற சிறுவனார்
அங்கண் மாயை யாக்கையின் மேல்
அளவின் றுயர்ந்த சிவமயமாய்

எனச் சிவபெருமான் செய்த பரிச தீக்கையால் என்பதை விளக்கினார். சேரரும், ஆளூரரும் அது செய்யப்படவில்லை. “பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவதில்லை” என்பதிற் போல, அறிதல், இங்கு நன்கு மதித்தல்.

சென்று கண்ணுதல் திருமன்பு தாழ்ந்துவீழ்ந் தெழுந்துசே
கண்று கோவினைக் கண்டனைந் ததுவெனக் காதலின் னிடைவிட்ட
விரைந்தெய்தி
நின்று போற்றிய தனிப்பெருந் தொண்டரை நேரிழை வலப்பாகத்
தொன்றும் மேனியர் ஊரனே! வந்தனை என்றனர் உலகு உய்ய.

-விரி

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

87. திருத்தொண்டத் தொகையில் உள்ள

தொகையழயார்கள் தனியழயார்கள்

1179 சூட்டமோன் பாளோ டறுபத்து மூன்று தனிப்பெயரா
ஈட்டும் பெருந்தவத்தோரெழு பத்திரண் டாம்வினையை
வாட்டுந் தவத்திருத் தொண்டத் தொகைபதி னொன்றின்வகைப்
பாட்டுந் திகழ்திரு நாவலூ ராளி பணித்தனனே.

- 87 வகை

1179. குறிப்புரை: சூட்டம் - தொகை. எனவே, திருத்தொண்டத் தொகையிற் சொல்லப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒன்பதின்மர் தொகை யடியார்கள் எனவும் சூறியதாயிற்று. தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவர். ‘பதினொன்று’ என்றது பாடல் தொகை. எனவே, ‘பாட்டுப் பதினொன்றின் வகை, ஒன்பாளோடு, தனிப்பெயர் எழுபத்திரண்டாப் பணித்தனன்’ என்பது கொண்டு சூட்டாயிற்று. “வினையை” என்பது முதலாகத் தொடந்கியுரைக்க. பாட்டும் என்னும் உம் மும், மேற்போந்த ஒன்பது, அறுபத்தொன்றாய்ப் பாகுபட்டமையைத் தழுவிற்று. நாவலூராளி - சுந்தரர்.

88. திருத்தொண்டத் தொகை பாடல் முதற்கூறிப்பு

1180 பணித்தநல் தொண்டத் தொகைமுதல் தில்லை¹ யிலைமலிந்து²
அணித்திகழ் மும்மை³ திருநின்ற⁴ வம்பழா⁵ வார்கொண்ட⁶சீர்
இணைத்தநல் பொய்யடி மை⁷கறைக் கண்டன்⁸ கடல்சூழ்ந்து⁹பின்
மணித்திகழ் சொற்பத்தார்¹⁰ மன்னிய சீர்¹¹மறை நாவளொடே. - 88 வகை

1180. குறிப்புரை: “அணித்திகழ், சீர் இணைத்தல், பின் மணித்திகழ் சொல்” - இவை செய்யுள் நோக்கி அடைமொழிகளாய் வந்தன. இதனுள் பதினொரு முதல் நினைப்புக்கள் சூறப்பட்டமை காண்க. இப் பாட்டுத் திருத்தொண்டத் தொகையை மனப்பாடம் செய்து சொல்வார்க்குப் பயன் தரும். “அணித்திகழ்” என்பதில் தகர ஓற்று விரித்தல். மணித்திகழ் - மணிபோலத் திகழ்கின்ற.

சந்தரர் பெருமான் பாடியருளிய திருத்தொண்டத்தொகையில் உள்ள பதினொரு பாடல்களின் முதற்குறிப்பு.

1. தில்லைவாழ் 2. இலைமலிந்த 3. மும்மையால் 4. திருநின்ற 5. வம்பறா	6. வார்கொண்ட 7. பொய்யடிமை 8. கறைக்கண்டன் 9. கடல்சூழ்ந்த 10. பத்தராய் 11. மன்னியசீர்
---	--

89. திருப்பதிகப் பொருப் சிறப்பு

(நூற்பயன்)

1181 ஒடிடும் பஞ்சேந் திரிய மொடுக்கியென் னூழ்வினைகள் வாடிடும் வண்ணம்நின் றெத்தவம் செய்தனன் வானினுள்ளோர் சூடிடுஞ் சீர்த்திருப் பாதத்தர் தொண்டத் தொகையினுள்ள சேடர்தஞ் செல்வப் பெரும்புக முந்தாதி செப்பிடவே.

– 89 வகை

1180. குறிப்புரை: “எத்தவம் செய்தனன்” என்பதற்கு, ‘யான்’ என்னும் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. சேடார் - பெருமையுடையவர். இப் பாட்டே இவ்வந்தாதியின் முதற் செய்யுள் முதற் சொல்லால் முடிந்தமையின் ஈற்று மூன்று பாடல்களுங்கூட ஆசிரியர் அருளிச் செய்தனவே என்க.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்கச் சீகாழிப்பதியில் அவதரித்து உழையம்மையார் அளித்த ஞானப்பாலைப் பருகி மூன்றாம் வயதிலேயே ‘தோடுடைய செவியன்’ என்னுந் திருநெறிய தமிழ் பாடிச் சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலையில் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் சிவ பரம்பொருளை ‘பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவெனன்றே’ எனத் தம் தந்தையார்க்குச் சுட்டிக்காட்டிய சிவஞானச் செல்வர் திருஞானசம்பந்த ரெண்பது முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய அப்பெருந்தகையாரைத் தம் ஞானகுருவாகக் கொண்டு வழிபட்டு இறைவன் திருவருளைப் பெற்றவர் நம்பியாண்டார் நம்பிகளென்பது அவர் அருளிச்செய்த ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி, திருச்சண்பை விருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை என்னுந் செந்தமிழ்ப் பனுவல்களால் நன்கு விளங்கும். இப்பிரபந்தங்கள் ஆறும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப் பெற்றனவாதலின், ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய அவர் திருப்பெயருடன் இயைத்து வழங்கப் பெறுவனவாயின. திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரது வரலாற்றிற் காணப்படும் சிறப்புடைய நிகழ்ச்சிகள், பிள்ளையார் பிறந்தருளியதன் பயனாகத் தமிழகத்தார் பெற்ற பெருநலங்கள், சிவஞானச் செல்வராகிய பிள்ளையாருடைய திருவருட்பண்புகள், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செந்தமிழ்த் திருப்பதிகங்களின் பொருள் நலங்கள், அத்திருப்பதிகங்களால் தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்த அற்புத நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றை இப்பிரபந்தங்களில் நம்பியாண்டார் நம்பி விரித்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி யென்பது நாறு கட்டளைக் கலித்துறைகளால் இயன்ற பிரபந்தமாகும். நம்பியாண்டார் நம்பி சோழமன்னன் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பொள்ளாப் பிள்ளையார் அறிவுறுத்தியபடி தில்லையில் தேவாரத் திருமுறைகளைக் கண்டு வகைப்படுத்தித் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யென்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடுதற்கு முன்னரே ‘ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி’ யென வழங்கும் இப்பிரபந்தத்தைப் பாடித் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைச் சிறப்பு முறையிற் போற்றி வழிபட்டுள்ளார். இச்செய்தி,

பந்தார் விரலியர் வேள்கெங்கட்சோழன் முருகன்நல்ல
சந்தா ரகலத்து நீலநக்கன் பெயர்தான் மொழிந்து

கொந்தார் சடையர் பதிகத்திலிட்டடி யேன்கொடுத்த
அந்தாதி கொண்டபிரான் அருட்காழியர் கொற்றனே.

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாற் புலனாம். ‘காழியர் கொற்றவனாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் கோச்செங்கட் சோழர், முருகநாயனார், நீலநக்கர் ஆகிய மெய்யடியார்களின் திருப்பெயர்களைத் தான் இறைவனைப் போற்றிப் பரவிய திருப்பதிகங்களிலே யெடுத்துரைத்துப் போற்றி, அடியேன் பாடிய அந்தாதியாகிய பிரபந்தத்தினைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டான்’ என்பது இத்திருப்பாடவின் பொருளாகும். எனவே நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடுதற்கு முன் ஆழுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதியினைப் பாடியுள்ளாரென்பது இனிது புலனாதல் காண்க. இத்திருவந்தாதியின் இறுதியில்,

பாரகலத் துன்பங் கடந்தமர ராற்பணியும்
ஏரகலம் பெற்றாலும் இன்னாதால் - காரகிலின்
தூமங் கமழ்மாடத் தோணி புரத்தலைவன்
நாமங் செவிக்கிசையா நாள்.

என்றதொரு வெண்பா அமைந்துள்ளது. துயரிலங்கும் இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்து தேவர்களாற் போற்றப் பெரும் வானுலக வாழ்வினைப் பெற்றாலும் தோணிபுரத் தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரது திருப்பெயரினைச் செவியாற் கேட்டு மகிழப் பெறாதாரது வாழ்நாள் துன்ப நாட்களென்றும், அவரை ஏத்தும் நாட்கள் இன்ப நாட்களென்றும் கருதிய உறுதிப்பாடுடையவர் இந்நூலாசிரியரென்பது நன்கு பெறப்படும்.

வாழ்க்கைக்குத் துணைபுரியும் சுற்றுத்தார்களும் அவர்துணை கொண்டு ஈட்டப்படும் பொருளும் அப்பொருளால் நுகர்தற்குரிய போகமும் விலங்கினின்று மக்களைப் பிரித்து உயர்த்தும் கல்வியும் அக்கலவிப் பயனாலுள்தாகும் துறவுள்ளமும் துறவினாலடைதற்குரிய பேராவியற்கை யெனப்படும் வீடுபேறும் ஆகிய எல்லா நலங்களையும் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருடைய திருநாமங்கள் ஒருங்கே தருவன எனத் தெளிந்து நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஆழுடைய பிள்ளையாரை வழிபட்டு வந்தனரென்பது.

உறவும் பொருளுமொன் போகமுங் கல்வியுங் கல்வியுற்ற
துறவும் துறவிப்பயனும் எனக்குச் சுழிந்தபுனற்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

புறவும் பொழிலும் பொழில்கூழ் பொதும்பும் ததும்ப வண்டின்
நறவும் பொழிலெழிற் காழியர்கோன் திருநாமங்களே.

எனவரும் அவரது வாய்மொழியால் நன்கு தெளியப்படும்.

தம் நெஞ்சத்திலே திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் குருவாகத்
தோன்றியருள் புரிந்த செய்தியினை,

‘பொருளென என்னைத் தன் பொற்கழல்காட்டிப் புகுந்தெனக்கிங்
கருளிய சீர்த்திரு ஞானசம்பந்தன்’

என்ற தொடரால் நம்பியான்டார் நம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். உமையம்மையாரளித்த ஞானப்பாலைப் பருகித் திருநெறிய தமிழால் யாவரும் சிவபெருமானது திருவருளையுணர்ந்து இன்புறுதற்குரிய பதிகப்பெரு வழியினைத் தோற்றுவித்தருளிய திறத்தால் தமிழ் மக்களுக்கு ஞானக் கண்ணாகவும் சாதிசமய வேற்றுமையின்றி யாவரும் இறைவனடி சேர்ந்து இன்புறுதற்குரிய உயர்ந்த உண்மைகளை அருளிச் செய்யும் அருட் பண்பினால் விரிந்த உள்ளத்தினராகவும் உலகமக்களைவரும் உளமுவந்து போற்றும் உயர்ந்த குணநலங்களைப் பெற்றுவிளங்கிய திருவருட் செல்வர் ஆளுடைய பிள்ளையாராதலின் அப்பெருந்தகையாரை,

‘பதிகப் பெருவழிகாட்டப் பருப்பதக்கோன்பயந்த
மதியத்திருநுதல் பங்கன் அருள்பெறவைத்த எங்கள்நிதி’

எனவும்,

‘தீந்தமிழோர் கண்ணேனவோங்குங் கவனியர் தீபன்’

எனவும்,

‘குறுமனமுன் கலவாத் தமிழாகரன்’

எனவும்,

‘உலகம் பரசங் குணந்திகழ் ஞானசம்பந்தன்’

எனவும் இத்திருவந்தாதியில் ஆசிரியர் பாராட்டிப் போற்றி உள்ளார். கவனியர் கோத்திரத்திலே தோன்றிச் சமணம் பெளத்தம் என்னும் புறச் சமயங்களை வாதில் வென்று செந்தமிழ்ப் பதிகங்களால் சிவநெறிபரப்பிய திருஞானசம்பந்தர்க்குக் கவனியர் தீபன், பரசமயகோளரி, அருகாசனி, தமிழாகரன், தமிழ்விரகன், சைவசிகாமணி முதலிய சிறப்புப் பெயர்கள் திருவந்தாதியில் வழங்கப் பெற்றுள்ளன.

சிவபெருமானையன்றிப் பிறரெவரையுங் கருதாது ஒரு நெறிய மனமுடையார் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாராதவின் அவர் திருப்பாதங்களைப் பணிந்து போற்றும் அடியார்கள் இறைவனது திருவருளை எளிதிற் பெறுவார்கள் எனவும், திருஞான சம்பந்தர்பால் அளவிலாப் பேரன்புடையார் சிவத்தொண்ட நாயனாராதவின் அவரைப் போற்றுவோர் திருஞானசம்பந்தர் திருவடித் துணையை எளிதிற் பெறுவர் எனவும், திருமாலும் நான்முகனுந்தேடிக் கானுதற்கரிய சிவபெருமானைத் தம் கண்களாற்கண்டு தந்தைக்குங் காட்டிய ஞானச்செம்மலராகிய ஆங்கிடைய பிள்ளையாரைச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் போற்றிப் பரவுதற்குத் தாம் எத்துணையோ தவஞ் செய்திருத்தல் வேண்டும் எனவும், தமிழ்க்கடவுளாகிய ஞானசம்பந்தரை யன்றிப் பட்டத்து யானை மீது உலாவரும் பெருவேந்தராயினும் பிறரெவரையும் தாம் பாடுவதில்லையெனவும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இத்திருவந்தாதியில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருஞான சம்பந்தரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகவும் கிளவித் தலைவராகவும் கொண்டு பாடப்பெற்ற அகத்துறைச் செய்யுட்கள் இத் திருவந்தாதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“புகழ் நிரம்பிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை அடியேன் பரவிப் போற்றிய இச்செந்தமிழ்ப் பாடல்களைக் கற்று வல்லவர்கள் பெறுதற்குரிய பேரின்பவுலகத்தையே தங்களுக்குத் தந்தருளும்படி திருமாலும் பிரமனும் சிவபெருமானை நன்னீரும் நறுமலருங்கொண்டு வழிபட்டு வேண்டிக் கொள்வார்கள்” என்பார்,

சேரும்புகழ்த்திரு ஞானசம்பந்தனை யானுரைத்த
பேருந்தமிழ்ப்பா இவைவல்லவர் பெற்ற இன்புலகம்
காருந் திருமிடற்றாய் அருளாயென்று கைதொழுவர்
நீருமலருங் கொளாதெந்டு மாலும் பிரமனுமே.

எனவரும் பாடலால் இத்திருவந்தாதியினைக் காதலாகி ஒதுவோர் பெறும் பேரின்பநிலையினை இனிது புலப்படுத்தியுள்ளார்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

34. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

கட்டளைக் கலித்துறை

1182. பார்மண் டலத்தினிற் பண்ணிரு பேரொடு மன்னிநின்ற
நீர்மண் டலப்படப் பைப்பிர மாபுரம் நீறணிந்த
கார்மண் டலக்கண்டத் தெண்தந்த் தோளன் கருணைபெற்ற
தார்மண் டலமணி சம்பந்தன் மேவிய தண்பதியே.

1

1183. பதிகப் பெருவழி காட்டிப் பருப்பதக் கோன்பயந்த
மதியத் திருநுதல் பங்க னருள்பெற வைத்தளங்கள்
நிதியைப் பிரமா புரநகர் மன்னனை யென்னுடைய
கதியைக் கருதவல் லோரம் ராவதி காவலரே.

2

1182. குறிப்புரை : ஆளுடைய பிள்ளையார், திருஞான சம்பந்தர்.

பார் மண்டலம் - நில வட்டம். சீகாழியின் பன்னிரு பெயர்களாவன, பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவும், சண்டை, காழி, கொச்சை, கழுமலம்' - என்பன. இவைகளைத் திருஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகங்களால் அறிக. படப்பை - தோட்டம். கார் மண்டலக் கண்டம் - கறுத்த வட்டத்தையுடைய கழுத்து. தார் மண்டலம் - மார்பிலணியும் மாலை வட்டம். மேவிய - அவதரித்த. பதி - நகரம். 'எண்தோளன் கருணை பெற்ற சம்பந்தன் மேவிய தண்பதி பிரமபுரம்' என முடிக்க. எண்தோளன் - சிவபெருமான்.

1183. குறிப்புரை : பெருவழி, பல சிறுவழிகள் வந்து (குறுகிய தூர வழிகள்) வந்து சேரும் நெடுந்தூர வழி. சமயத் துறையில் பெருவழி, சைவம். பிற சமயங்கள் யாவும் அதனுள் அடங்கும்.

ஓதுசமயங்கள், பொருள் உணரும் நூல்கள்

ஓன்றோ டொன்று ஓவ்வாமல் உளபலவும்;

யாது சமயம்? பொருள் நூல் யாது இங்கு? என்னில், இவற்றுள்

'இது ஆகும்; இது அல்லது; எனும் பிணக்கது இன்றி,

நீதியினால் இவையாவும் ஓரிடத்தே காண

நின்றது யாது, அதுசமயம், பொருள் நூல்.'

1184. காப்பயில் காழிக் கவுணியர் தீப்ர்கென் காரணமா
மாப்பழி வாரா வகையிருப் பேன்னன்ன, மாரினன்னே !
பூப்பயில் வாளிக் ளஞ்சுமென் நெஞ்சரங் கப்பகுந்த;
வேப்பயில் வார்சிலை கால்வளை யாநிற்கும் மீண்டிரவே.

3

1185. இரவும் பகலும்நின் பாதத் தலரென் வழிமுழுதும்
பரவும் பரிசே யருஞ்சன் டாயிந்தப் பாரகத்தே
விரவும் பரமத் கோளரி யே!குட வெள்வளைகள்
தரளஞ் சொரியுங் கடல்புடை சூழ்ந்த தராய்மன்னனே.

4

ஆதலினால் இவையிரண்டும் அருமறை, ஆகமத்தே
அடங்கியிரும்; இவையிரண்டும் அரனடிக்கீழ் அடங்கும்*

என்னும் சிவஞான சித்தியைக் காண்க. பதிகப் பெருவழி - பதிகமாகிய பெருவழி. வழிகாட்டும் கருவியை, “வழி” என்றது கருவியாகுபெயர். மதியத் திரு நுதல் - பிறைபோலும் அழகிய நெற்றியை உடைய மகள். “பங்கன்து அருளை நாங்கள் பெற வைத்த (பெறுதற்கு வாய்ப்பு அளித்த) நிதி” என்க. நிதி, உருவகம். கதி - சென்று அடையும் இடம். அமராவதி - தேவேந்திரன் நகர். ‘அதைக் காப்பவர்’ என்றது, ‘இந்திரன் ஆவர்’ என்றபடி.

1184. குறிப்புரை : இப்பாட்டுக் கைக்கிளைத் தலைவி காதலால் ஆற்றாது கூறியது.

கா பயில் - சோலைகள் மிகுந்த. கவுணியர் தீபன் - கவுணிய கோத்திரத்தவர்கட்டு ஒரு விளக்காக வந்தவர், ஞான சம்பந்தர். ‘அவருக்கு, நான் இறந்துபட்டால் பெண் பழி வரும்; அது கூடாது’ என்று நான் எவ்வளவோ ஆற்றி யிருந்தாலும் மாரன் வாளிகள் அஞ்சும் என் நெஞ்ச அரங்கம் புகுந்தன; மீண்டும் அவன் இந்த இரவிலே தனது வில்லை வளைக்கின்றான் - என்பதாம். “என்னே” என்பதை இறுதியிற் கூட்டி ‘நான் என் செய்வேன்’ என உரைக்க. மாப் பழி - பெரும் பழி; பெண் பழி என்ன - என்று நான் கருதியிருக்க. வாளிகள் - அம்புகள். வேப் பயில் சிலை - வெப்பம் மிகுந்த வில். கால் - முனைகள். ‘மீண்டும் சிலை கால் வளையானிற்கும்? என இயைத்து முடிக்க. இரவு - இரவின்கண்.

1185. குறிப்புரை : “இந்தப் பாரகத்தே” முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. “பாதத்து” என்பதில் அத்து, வேண்டா வழிச் சாரியை. ‘பாரகத்தே விரவும்’ என்க. பாத அலர், உருவகம். வழி - சந்ததி. விரவும் பரமதம் - பலவாகக் கூறுகின்ற வேற்றுச் சமயங்கள். கோளரி - சிங்கம். ‘வேற்றுச் சமயங்களாகிய

* சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் குத். 8. 17.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1186. மன்னிய மோகச் சுவையொளி யூரோசை நாற்றமென்றிப்
பன்னிய ஜந்தின் பதங்கடந் தோர்க்குந் தொடர்வரிய
பொன்னியல் பாடகம் கிங்கினிப் பாத நிழல்புகுவோர்
துண்ணிய காஅமர் சண்பையர் நாதற்குத் தொண்டர்களே.

5

1187. தொண்டினஞ் சூழச் சுரிகுழ லாந்தம் மனந்தொடர்,
வண்டினஞ் சூழ வருமிவன் போலும், மயிலுகுத்த
கண்டினஞ் சூழந்த வளைபிரம் போகழு வாவுடலம்
விண்டினஞ் சூழக் கழுவின ஆக்கிய வித்தகனே.

6

யானைகட்குச் சிங்கமாய் உள்ளவர்' என்பது பொருள். ஆகலான் இஃது
ஏகதேச உருவகம். இது 'பரசமய கோளரி' - என்றும் வரும். குடவளைகள் -
குடம் போன்ற சங்குகள். தரளம் - முத்து. 'பூந்தராய்' என்பதை, "தராய்"
என்றது தலைக் குறை.

1186. குறிப்புரை : மோகம் - மயக்கம். மோக ஜந்து - மயக்கத்தைத் தரும்
ஐம்புலன்கள். பதம் - அவற்றின் ஆற்றல். ஐம்புல ஆற்றலைக் கடந்தோர்,
துறவிகள். 'எல்லா நெறிகளிலும் துறவு நிலை உள்ளது எனினும், ஞான
சம்பந்தருக்குத் தொண்டர் ஆகியவர்களே அவர் அடைந்த பேற்றினை
அடைவர்' - என்பதாம். அவர் அடைந்த பேறு சிவ சாயுச்சியம். அதனை,

போதநிலை முடிந்த வழிப
புக்கு ஒன்றி உடன் ஆனார்*

என்றதனால் உணர்க. பாதம், ஞானசம்பந்தருடையன. அவை சென்றது
இறைவர் திருவடி நிழவில். பாத நிழல் புகுவோர் - அடியொற்றிச் செல்பவர்.
துண்ணிய கா அமர் சண்பையர் நாதன் - நெருங்கிய சோலைகள் பொருந்திய
சீகாழியில் உள்ள அந்தனர்கட்குத் தலைவன்; ஞானசம்பந்தர்.

1187. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, ஞானசம்பந்தரது வீதி யுலாவைக் கண்டாள்
ஒருத்தி கூறியது.

தொண்டு இனம் - அடியார் கூட்டம். இஃது அவரைச் சூழந்து
செல்கின்றது. அவரைக் கண்ட மகளிரது மனங்களோ அக்கூட்டத்தைப் பின்
தொடர்ந்து செல்கின்றன. அவர் அணிந்துள்ள தாமரை மலரை விரும்பி
வண்டுக் கூட்டமும் சூழ்கின்றது. "கண்டினம்" என்பதை, 'கண் + தினம்' -
எனப் பிரித்து, 'மயில் தினம் உகுத்த கண்' என்க. 'கண்' என்பது ஆகுபெயராய்
அதற்கு இடமாகிய தோகையைக் குறித்ததும் தானியாகுபெயர். கண் வளை

*பெரிய புராணம் - ஞானசம்பந்தர் - 1, 253.

1188. வித்தகம் பேசிநும் வேணுத் தலைவனை வாள்ளிகர்த்து
முத்தகங் காட்டும் மறுவல்நல் லார்தம் மனம் அணைய,
உப்த்தகம் போந்திருந் துள்ளவும் இல்லா தனவமுறு
பொத்தகம் போலும்! முதுமுலைப் பாணன் புணர்க்கின்றதே.

7

பிரம்போர் - மயில் தோகைகளை வளைத்துக் கட்டிய பிரம்பை உடைய சமணர்கள். ‘மயிலைக் கொன்று எடுக்காமல், அது தானாக உகுத்த தோகையைக் கொள்வர்’ என்க. நீராடாமை அவர் நோன்பு ஆதலின், “கழுவா உடலம்” என்றார், கழுவின் - கழுவில் ஏறியிருப்பன. “கழுவா உடலம் கழுவின ஆக்கின்” என்றது நயம். குருதியால் கழுவப்பட்டது என்க. இனம் விண்டு சூழ - கழுவில் ஏறினார்க்கு இனமாய் உள்ளவர்கள் கழு மரங்களைச் சூழ்ந்து நிற்க. வித்தகம் - சதுரப்பாடு உடையவன். ‘வாதில் வென்றவன்’ என்றபடி.

1188. குறிப்புரை : இப்பாட்டு. அகன் ஐந்தினையுள் மருதத் தினையதாய், வாயில் வேண்டிய பாணனைக் கழறித் தலைவி வாயில் மருத்தது.

‘பாணன் முது முலை புணர்க்கின்றது, (அவன் பேசுகின்ற) உள்ளவும், இல்லாதனவும் உறுபுத்தகம் போலும்’ - என இயைத்து முடிக்க. உள்ள - உண்மையான சொற்கள். இல்லாதன - பொய்ம்மையான சொற்கள். உறும் பொத்தகம் - அவ் இருசொற்களும் பொதிந்துள்ள புத்தகம். தலைவி புதல்வனைப் பெற்றுள்ளாள் ஆகவின் தனது கொங்கைகளை “முதுமுலை” என்றாள். இங்ஙனம் கூறவே ‘நம்மை விரும்பாமல் இளையராகிய பரத்தையரைத் தேடி அவர் சேரியில் சென்று இரவெல்லாம் தங்கிவிட்டு, இங்குத் தங்குதல் மாத்திரைக்கு விடியலில் வர விரும்புகின்ற தலைவனை நம் இல்லத்துள் விடுத்தற்கு இப்பாணன் உள்ளதும், இல்லதுமாக ஏதேதோ சொல்லிக் கதைக்கின்றான்’ - எனத் தலைவி பாணனைக் கழறி வாயில் மறுத்தாளாம்.

‘பரத்தையர் சேரியிலும் சென்று இப்படியே அவர்களிடம் பொய்யும், புணவும் கூறி நம் தலைவனை அவர்கள் இல்லினுட் புகவிடுவதே இவனது தொழில்; அந்தத் தொழிலை நம் முன்பும் செய்ய வந்திருக்கின்றான்; ஆயினும் அது பலிக்காது’ என்றற்கு, “பாணன் நம் முலை புணர்க் கின்றது, உள்ளவும், இல்லாதனவும் உறு பொத்தகம் போலும்” என்றாள். புணர்க்கின்றது - புணர்ப்பதற்குக் கூறும் சொல், பொத்தகம் - இவன் கற்ற புத்தகத்தில் உள்ள சொற்கள்; ஆகுபெயர்.

‘பாணன் தலைவனை முதுமுலை புணர்க்கின்ற சொல் பொத்தகம் போலும்’ என்க. வேணு - முங்கில். இது முத்துக்களைப் பிறப்பிக்கும். ‘அது போல நம் தலைவன் பரத்தையரது வாய்களில் முத்துப் போலும் பற்களை

பதினெண்ணறாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1189. புணர்ந்தநன் மேகச் சிறுநூண் துளியின் சிறகொதுக்கி
உணர்ந்தனர் போல விருந்தனை யால்ல கம்பரசும்
குணந்திகழ் ஞானசம் பந்தன் கொடிமதில் கொச்சையின்வாய்
மணந்தவர் போயின ரோ ?சொல்லு, வாழி! மடக்குருகே.

8

1190. குருந்தலர் மூல்லையங் கோவல ரேற்றின் கொலைமருப்பால்
அருந்திற லாகத் துழுதசெஞ் சேற்றரு காசனிதன்
பெருந்திற மாமதில் சண்பை நகரன்ன பேரமைத்தோள்
திருந்திழை ஆர்வம்..... முரசே.

9

வெளித்தோன்றி விளங்கச் செய்கின்றான் என்பாள், “நம் வேணுத்தலைவனை” என்றும், “முத்து அகம் காட்டும் முறுவல் நல்லார்” என்றும் கூறினார். வாள் - ஒளி நிகர்ந்து - நிகர்ப்ப; ஒரு படித்தாய் விளங்க. வேணுத் தலைவன், உவமத் தொகை. தலைவனை அவர்களது அகத்தில் வித்தகம் பேசி உய்த்து, தானும் போந்து இருந்து, அவர்தம் மனம் தலைவன்பால் அணைதற்குப் ‘பேசுகின்ற’ உள்ளவும், இல்லாதனவும் பொருந்திய பொத்தகம் எனக் கொள்க. “முத்து அகம்” என்பதில் அகம் - செப்பு. வாய் இங்ஙனம் உருவகிக்கப்பட்டது. “காட்டும்” என்றது, ‘திறந்து காட்டும்’ - என்றவாறு.

1189. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவன் பிரிவால் ஆற்றாமை மிக்க தலைவி குருகோடு சொல்லி இரங்கியது. இது, “காமம் மிக்க கழிப்படர் கிளவி” - எனப்படும்.

‘குருகே! (நீயும்) மேகச் சிறு நுண் துளியில் சிறகை உதறி, ஆற்றி யிருந்தவரைப் போல இருந்தனை. (எனினும் உனது ஆற்றாமை தெரிகின்றது). இக்கொச்சையில் (என்னை மணந் தவரைப் போல) உன்னை மணந்தவரும் உன்னைத் தனியே விட்டுப் போயினரோ? சொல்லு’ - என உரைக்க.

“மேகத் துளியில்” என்றதனால் அவர் சொல்லிச் சென்ற கார் காலம் வந்தமையைக் குறித்தாள். உணர்தல் - இங்கே, மெலியாது ஆற்றியிருத்தல். பரசுதல் - துதித்தல். குணம், பத்தி நெறிப் பண்பு. கொச்சை - சீகாழி. வாய், ஏழன் உருபு. வாழி, அசை. மடம் - இளமை. குருகு - நீர்ப் பறவைப் பொது.

1190. குறிப்புரை : (இப்பாட்டின் ஈற்றடி ஏடு சிதலமாகி முழுமையாகக் கிடைக்காமையால் இதன் முழுப் பொருளை அறிதல் அரிதாகின்றது).

இப்பாட்டு மூல்லைத் தினைத் துறையை உடையதாகத் தெரிகின்றது. ஏறு தழுவல் குறிப்பு உள்ளது. அருக - அசனி- அருகாசனி; சமணர்களாகிய பாம்புகளுக்கு இடிபோன்றவன்; ஞானசம்பந்தர். சண்பை நகர் - சீகாழி - அமை - முங்கில்.

1191. முரசம் கரையுமுன் தோணம் நீட, முழுநிதியின்
பரிசுவ் கொணர்வா னமைகின் றனர்பலர்; பார்த்தினிறீ
அரிசங் கணைதலென் னாமுன் கருது, அரு காசனிதன்
களிசங் கணைவயல் தந்த நகரன் தூமொழிக்கே.

10

1192. மொழிவது, சைவ சிகாமணி மூரித் தடவரைத்தோள்
தொழுவது, மற்றவன் தூமலர்ப் பாதங்கள்; தாமங்கமழ்ந்
தெழுவது, கூந்தல் பூந்தா மரையினி யாதுகொலோ!
மொழிவது, சேரி மூரிப்புதை மாதர் முறுவலித்தே.

11

1191. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவியது நொதுமலர் வரைவு முடுக்கம்
கண்டு தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

‘அங்கு முரச அறைய’ என மாற்றி யுரைக்க. முன் - தங்கள் வருகையின்
முன்னால். பரிசம், பெண்ணை மணம் கொள்ளுதற்குத் தரும் விலை.
அமைகின்றனர் - இசைக்கின்றனர். “பலர்” என்றனால், ‘இன்னும் இருமுது
குரவர் மகட் கொடை நேர்ந்திலர்’ என்பது பெறப்படும். “நீ” என்பதற்கு
முன் “தாயே” என்பது வருவிக்க. ‘சங்கு, மணவினைச் சங்கு’ என்பது
தோன்றுதற்கு, “அரி சங்கு” என்றாள். அரி - திருமால். அவன் காத்தற் கடவுள்
ஆதலின் அவன் சங்கு மங்கலச் சங்காம். அணைதல் - அணைக; வியங்கோள்.
என்னாமுன் - என்று இருமுது குரவர் கூறுதற்கு முன். அஃதாவது,
மணத்திற்கு இசைவதற்கு முன் தூமொழி, தலைவி. நான்கன் உருபை ஏழன்
உருபாகத் திரித்து, ‘தூமொழிக்கண் நிகழ்ந்துள்ளதை கருது’ என ஒரு சொல்
வருவித்து முடிக்க.

நிகழ்ந்துள்ளது, தலைவன் ஒருவனோடு கனவிற் கூடிய கூட்டம். அணை
வயல் - நீர் மடைகளை உடைய வயல். ‘வயல் சுரிசங்கினைத் தந்த நகர்’ -
எனக. ‘அருகாசனிதன் நகர் அடைதற்கு அரிதாதல் போல இவள் அடைதற்கு
அரியள்’ என்பாள், “அருகாசனிதன் நகர் அன்ன தூமொழி” என்றாள்.

1192. குறிப்புரை : தோழிற் பெயர் எழுவாய்கள் வினைகொண்டு முடியும்
உருபுகளைப் பயனிலையாக ஏற்றல் இயல்பாகவின், “மொழிவது, தொழுவது”
என்னும் தோழிற் பெயர்கள், “தோளை, பாதங்களை” என்னும் இரண்டன்
உருபோடு முடிந்தன. இரண்டன் உருபுகள் இங்கு இறுதிக்கண் தொக்கன.
எழுவது என்னும் எழுவாய், “தாமரை” என்னும் பெயர்ப் பயனிலை கொண்டு
முடிந்தது. ஈற்றில் நின்ற “மொழிவது” என்னும் எழுவாய், “யாது” என்னும்
வினாப் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது. கொல், ஓ அசைகள். மொழிவது -
புகழ்வது. மூரித் தடவரைத் தோள் - பெரிய, அகன்ற மலைபோலும்

1193. வழிகெழு குண்டர்க்கு வைகைக் கரையன்று வான்கொடுக்க
கவுகெழு திண்தோள் கவுணியர் தீபன், கடலுடுத்த
ஒவிதரு நீர்வை யகத்தை யுறையிட்ட தொத்துதிரு
மலிதரு வார்பனி யாம்-மட மாதினை வாட்டுவதே.

12

1194. வாட்டுவர் தத்தந் துயரைவன் கேழலின் பின்புசென்ற
வேட்டுவர் கோலத்து வேதத் தலைவனை மெல்விரலால்,
தோட்டியல் காத னிவெனன்று தாதைக்குச் சூழ்விசம்பில்
காட்டிய கன்றின் கழல்திற மானவை கற்றவரே.

13

தோள்கள். மற்று, வினைமாற்று. தாமம் - மாலை. “தாமமாய்” என ஆக்கம் வருவிக்க. அகரச் சுட்டு ‘அவன் அணிந்த’ எனப் பொருள் தந்தது. முரி - மாறுபாடு. புதைத்தல் - மறைத்தல் ‘சேரி மாதர்’ என இயையும். முறுவலித்து - தமக்குள் எள்ளி நகையாடி. ‘நாம் விரும்பிப் புகழ்வது சைவ சிகாமணி தோள்களையும், தொழுவது அவனது பாதங்களையும், கூந்தலில் மணங்கமழு அணிவது அவனது நினைவாக அவனுக்கு அடையாளமாகிய தாமரை மலர்மாலையுமாக ஆய்விட்டபொழுது சேரிப் பெண்டிர் தம்மை நகைத்துப் பேசுவதற்கு என்ன கிடக்கின்றது’ என்பது இதன் திரண்ட பொருள்.

இப்பாட்டு, தன்னைத் தாதுவிடக் கருதிய கைக்கிளைத் தலைவிக்கு, “இஃது அம்பல் அலராதற்கு ஏதுவாய்விடும்” வன்புறை கூறியது.

1193. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைமகனைத் தோழி குறியிடத்தில் நேர்ந்து வரைவு கடாயது.

‘மாதினை வாட்டுவது வார்பனியாம்’ என முடிக்க. ‘உன்னைப் புல்லிக் கிடத்தலால் தலைவிக்கு மிக இனிதாதற்கு உரிய பனிக்காலம், நீ தணந்தமையால் மிக இன்னாதாயிற்று’ என்றபடி. இதன் பயன் தலைவன் தலைவியை வரைந் தெய்து வானாதல். ‘கவுணியர் தீபன் (தனது திருவருள் வலியால்) வையகத்தை உறையிட்டது. (முடி மறைத்தது) ஒத்து உதிரும் பனி’ - என்க. ‘வைகைக் கரையில்’ என ஏழாவது விரிக்க. கவி - ஆரவாரம்; புகழ் ஆரவாரம். கெழு - பொருந்திய. ‘உதிரும் பனி, மலிதரு பனி, வார் பனி’ எனத் தனித்தனி முடிக்க. வார்தல் - ஒழுகுதல். ‘சில வேளை உதிர்ந்தும், சில வேளை ஒழுகியும் விழும் பனி’ என்றபடி. குறிஞ்சித் தினைக்கு முன்பனிக்காலமாகிய பெரும்பொழுது உரித்தாக ஒதப்பட்டமை நினைக*.

1194. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

*தோல் - பொருள் - அகத்தினையியல்.

1195. அவர்சென் றணுகுவர்; மீள்வதிங்கு அன்னை யருகார்தம்மைத் தவர்கின்ற தண்டமிழ்ச் சைவ சிகாமணி சண்டையென்னப் பவர்கின்ற நீள்கொடிக் கோபுரம் பல்கதி ரோண்பரியைக் கவர்கின்ற சூலத் தொடுநின்று தோன்றுங் கடிநகரே.

14

1196. நகரங் கெடப்பண்டு திண்டேர் மிசைநின்று, நான்மறைகள் பகரங் கழலவ ணைப்பதி னாறா யிரம்பதிகம் மகரங் கிளர்க்டல் வையம் துயர்கெட வாய்மொழிந்த நிகரங் கிலிகலிக் காயிப் பிரானென்பர், நீணிலத்தே.

15

வன் கேழல் - காட்டுப் பன்றி. சிவ பெருமான் பன்றிப்பின் சென்றது. அருச்சனனுக்காக. “கழல் திறம்” என்றது, ‘திருவருள் ஆற்றல்’ என்றபடி. ஆற்றல், அதனால் விளைந்த அற்புதங்களைக் குறித்தது. “கற்றவர்” என்பது, கேட்டவர், பயின்றவர் ஆகியோரையும் தழுவி நின்ற உபலக்கணம். “கன்று” என்றது குறிப்புருவகம் ஆதவின், ‘யானைக் கன்று’ எனக் காதற் சொல்லாயிற்று.

1195. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, உடன்போக்கால் பிரிந்த தலைவியைத் தேடிப் பின் சென்ற செவிலிக்கு, முன் சென்ற வரைக்கண்டோர் கூறியது.

‘அன்னை! அவர் சென்று கடிநகர் அனுகுவர்; (ஆகவே, நீ இனிச் செய்யத்தக்கது) மீள்வதே’ என இயைத்து முடிக்க.

அவர் - தலைவன் தலைவியர் ‘தவல்விக்கின்ற’ என்பது விவ்விகுதி தொகுக்கப்பட்டு, எதுகை நோக்கி லகரம் ரகரமாய்த் திரிந்து நின்றது. தவல் வித்தல் - அழித்தல். ‘சண்டை என்னக் கோபுரம் சூலத்தொடு தோன்றும் கடிநகர் என்க. கடி - காவல். இந்நகர் தலைவனுடையது. பவர்தல் - படர்தல். ‘கொடி’ என்னும் பெயர் ஒருமை பற்றி, “படர்கின்ற” என்றார். பல் கதிரோன் - சூரியன். ‘அவனது தேர்க் குதிரைகளைச் சூலம் தனது உயர்ச்சியால் கவர்கின்றது’ என்பதாம். கவர்தல், இங்கே தடுத்தல்.

1196. குறிப்புரை : நகரம், திரிபுரங்கள். “நின்று” என்னும் செய்தென் எச்சம் எண்ணின்கண் வந்தது. எனவே, ‘ஒரு காலத்தில் நான்மறைகளைப் பகர்ந்தவனும், அழிய கழல்களை உடையவனும் ஆகிய அவனை மொழிந்த நிகர் இலி’ என்பது பொருளாயிற்று. ஒரு காலத்தில் நான்மறை பகர்ந்தது, படைப்புக் காலத்தில் ஆல்நிழவில். “அவனை” என்பதை, ‘அவன்மேல்’ எனத் திரித்துக் கொள்க. “வாய்” என்ற வேண்டாக் கூற்று, ‘ஞானப் பால் உண்ட’ என்னும் சிறப்பினைத் தோற்றுவித்தது. மகரம் - சுறா மீன். அங்கு, அசை. நிகர் இலி - தனக்கு நிகராவார் ஒருவரையும் இல்லாதவன். கவிக்காழி -

1197. நிலம் ஏறியமருப் பின்திரு மாலும், நிலம்படைத்த
குலம் ஏறியமலர்க் கோகன தத்தய னுங்கொழிக்குஞ்
சலம் ஏறியமுடி தாள்கண் டிலர், தந்தை காணவன்று
நலம் ஏறியபுகழ்ச் சம்பந்தன் காட்டிய நாதனையே.

16

1198. நாதன் நனிபள்ளி சூழ்ந்தகர் கானக மாக்கிஃபே
போதின் மலிவய லாக்கிய கோனமர் பொற்புகலி
மேதை நெடுங்கடல் வாருங் கயலோ? விலைக்குளது
காதி னாவும் மினிர்கய லோ? சொல்லு; காரிகையே.

17

ஆரவாரம் மிக்க சீகாழி. ‘அம் கழலவனைப் பதினாறாயிரப் பதிகம் வாய் மொழிந்த நிகர் இவியாவான் காழிப் பிரான் என்பர்’ என முடிக்க. “நீன் நிலத்து” என்றது. ‘நிலத்துள்ளார் யாவரும்’ என்பது தோன்றுதற்கு.

1197. குறிப்புரை : நிலம் ஏறிய மருப்பின் திருமால் - வராக அவதாரத்தில் பூமி ஏறி நின்ற கொம்பினை உடைய மாயோன். குலம் ஏறிய - சிறப்பு மிகுந்த. கோகனகம் - தாமரை. அது ‘கோகனதம்’ என்றும் மருவி வரும். சலம் - கங்கை. முடியும், தாஞ்சும் கண்டிலர் என்க. இவையிரண்டும் “திருமாலும், அயனும்” என்பவற்றோடு எதிர்நிரல் நிறையாய் இயைந்தன.

சம்பந்தன் அன்று தந்தை
கானக் காட்டிய நாதனைத்
திருமாலும், அயனும் தாள்,
முடி கண்டிலர்

என இயைத்து முடிக்க. “நாதனைத் தாள் முடி கண்டிலர்” என்பதில், ‘யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்’ என்பது போலச் சிறுபான்மை முதல், சினை இரண்டிலும் இரண்டன் உருபு வந்தது¹.

1198. குறிப்புரை : இப்பாட்டு,

காமஞ் சாலா இளமையோளாகிய
நெய்தல் நிலத் தலைவி பால் அந்நிலத்
தலைவன் ஏமம் சாலா இடும்பை
யாகிய கைக்கிணைப் பட்டுச்
சொல் எதிர் பெறான், சொல்லி இன்புற்றது.²

1. தொல் - சொல் - வேற்றுமை மயங்கியல்
2. தொல் - பொருள் - அகத்திணை இயல்

1199. கைம்மையி னால்நின் கழல்பர வாது,கண் டார்க்கு)இவனோர் வன்மைய னேயென்னும் வண்ணம் நடித்து, விழுப்பொருளோ(ு) இம்மையில் யானென்கு மின்பங் கருதித் திரிதருமத் தன்மையி னேற்கும் அருஞுதி யோ!சொல்லு சம்பந்தனே.

18

1200. பந்தார் அணிவிரற் பங்கயக் கொங்கைப் பவளச்செவ்வாய் கொந்தார் நறுங்குழல் கோமள வல்லியைக் கூறருஞ்சீர் நந்தா விளக்கினைக் கண்டது நானெனப் பொழுது முன்னுஞ் சந்தார் அகலத் தருகா சனிதன் தடவரையே.

19

‘காரிகையே! விலைக்கு உள்ளது (நீ விற்பது) கடவினின்றும் வாரிய கயலோ? அல்லது (உனது முகத்தில்) காதளவும் சென்று மினிர்கின்ற கயலோ? (எது?) சொல்லு’ என ‘மீன் விற்கின்ற நீ உன் கண்ணால் என்னை வாட்டுகின்றாய்’ என்பதாம். நாதன் நனி பள்ளி நகர் - சிவபெருமானது ‘திருநனி பள்ளி’ என்னும் தலம். “குழ்” என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயர் ஆகுபெயராய், அத்தொழிலையுடைய இடத்தைக் குறித்தது. ‘முன்பு கானகம் ஆக்கிப் பின்பு அதனையே வயல் ஆக்கிய கோன்’ - என்க. ‘கானகம்’ என்பது மூல்லை நிலமும், ‘வயல்’ என்பது மருத நிலமும் ஆவன ஆயினும் அவை சிறுபான்மை பற்றி ஒதுப்பட்டனவேயாகும். ஏனெனில், இது பாலை நெய்தல் பாடியதாகவே பிற இடங்களிலும் சொல்லப்படுதலாலும், இவ் ஆசிரியர் தாமே,

நனிபள்ளியது - பாலைதனை
நெய்தல் ஆக்கியும்'

எனக் கூறுதலாலும் என்க. மேதை - புகலிக் கடல் - சீகாழியைச் சார்ந்து நிற்கும் கடல்.

1199. குறிப்புரை : கைம்மை - சிறுமை. இஃது இப்பொருட்டாயின் பரவாமைக்குக் காரணமாகும். இவ்வாறன்றி, ‘கைம்மை - கைத்தொண்டு’ எனின், அது ‘கைத்தொண்டினால் பரவுதலைச் செய்யாமை’ எனப் பரவுதலின் வகையைக் குறிக்கும். வன்மையன் - வல்லமை யுடையவன்; அஃதாவது, ‘வீடு பேற்றைப் பெற வல்லவன்’ என்பதாம். விழுப்பம் - மேன்மை. “திறன் அறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள் அறம், இன்பம் இரண்டையும் தரும்² ஆதலின், “விழுப்பொருள்” எனப்பட்டது. ஓடு, எண்ணிடைச் சொல்.

1200. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, குறிஞ்சித் திணையில் ‘வறங்களம் நாடி

1. ஆழநடைய பிள்ளையார் திருஉலா மாலை - கண்ணி - 75, 76.
2. திருக்குறள் - 754.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1201. வரைகொண்ட மாமதில் சண்பைத் தலைவனை வாழ்த்தலாபோல்
நிரைகொண்டு வானோர் கடைந்ததின் நஞ்ச நிகழக்கொலாம்,
நுரைகொண்டு மெய்ப்பார்த் துள்ளன்று சமூலநொந் தோரிரவும்
திரைகொண் டலமரு மிவ்வகல் ஞாலஞ் செறிகடலே.

20

1202. கடலன்ன பொய்மைகள் செய்யினும் வெய்ய கடுநாகத்
திடநம் னேவுதற் கெவ்விடத் தானிருஞ் செந்தமிழால்
திடமன்னு மாமதில் சண்பைத் தலைவன்செந் தாமரையின்
வடமன்னு நீள்முடி யானடிப் போதவை வாழ்த்தினமே.

21

மறுகல்' என்னும் துறையது. அஃதாவது தலைவியைத் தமர் இற்செறிக்கத்
தினைப்புனமும் கொய்யப்பட்ட பின்னர்த் தலைவன் அவண் சென்று
வெற்றிடத்தைக் கண்டு வருந்தித் தன்னுள்ளே கூறியது.

பந்து ஆர் விரலி - ஆடுவதற்கான பந்து சேர்ந்திருக்கும் விரல்களை
உடையவன். சிலர், 'பந்தாவது, அகங்கை புறங்கைகளின் திரட்சி' என்பர்.
அதனை எடுத்துக் கூறுதலால் பயன் யாதும் இல்லை யாகலானும், அஃது
ஆடவர்கட்கும் உள்ளதே யாகலானும், அது பொருந்தா உரையாம். பங்கயம்
- தாமரை. அஃது ஆகுபெயராய், அதன் அரும்பைக் குறித்தது. பங்கயக்
கொங்கை, பவள வாய். உவமத் தொகைகள். கோமள வல்லி - அழகிய
கொடி போன்றவள்; உவமையாகுபெயர். நந்தா விளக்கு - அணையா விளக்கு.
இதுவும் உவமையாகுபெயரே. 'நான் கண்டது எப்பொழுது' என வருத்தத்தால்
அண்மைக் காலத்தை மிகக் கடந்த சேய்மைக் காலமாக மயங்கி நினைவு
கூர்வானாய் வருந்திக் கூறினான். 'அருகாசனிதன் தடவரைக்கண்' என
ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது. முன்னும் - நினைக்கப்படுகின்ற. 'முன்னும்
அருகாசனி' என்க. சந்து ஆர் அகலத்து - சந்தனம் பொருந்திய மார்பினை
உடைய.

1201. குறிப்புரை : இப்பாட்டும் தனிமை மிக்க தலைவி கடல் ஓலிக்கு
ஆற்றாது இரங்கியது. 'ஆற்றாமையால் இரவில் துயில் வருதல் அரிதாய்
இருக்க, அதன்மேல் கடலும் இரவு முழுதும் ஓலித்துத் துயிலைத்
தடுக்கின்றது' என்பதாம்.

"கொண்ட" என்பது உவம உருபு. 'வாழ்த்தாதவர்கள் துன்புற்று
அரற்றுதல் போலக் கடல் திரை கொண்டு அலமரும்' - என வினைமுடிக்க.
திரைகொண்டு - அலைகளைப் பெற்று. அலமரும் - அலையும். 'அலையும்'
என்பது அதன் காரியத்தில் மேலதாய், 'ஓலிக்கும்' எனப் பொருள் தந்தது.
'கடல் இன்று அலமருதல், முன்பு தேவர்கள் கடைந்த காலத்தில் அவர்கள்

1203. வாழ்க்குவ தெம்பர மேயாகும், அந்தக்கு வையமுந்நீர்
ஆழ்த்திய காலத்து மாழா ததுவரன் சேவடியே
ஏத்திய ஞானசம் பந்தற் கிடமிசைத் தும்பிகொம்பர்க்
காத்திகழ் கேதகம், போதக மீனுங் கழுமலமே.

22

1204. மலர்பயில் வாட்கண்ணி, கேள்கண்ணி நீண்முடி வண்கமலப்
பலர்பயில் கீர்த்திக் கவுணியர் தீபன் பகைவரென்னத்
தலைபயில் பூம்புனங் கொய்திடு மே?கணி யார்புலம்ப
அலர்பயி வாழுன் பறித்தன மாகில் அரும்பினையே.

23

விருப்பத்திற்கு மாறாக நஞ்சைத் தோற்றுவித்ததுபோலத் தோற்றுவிக்கவோ’ என அஞ்சியவாறாம். இது தற்குறிப்பேற்ற அணி. கொல், ஐயம். ஆம், அசை. “கடைந்தது” என்பது அத்தொழிலைக் குறித்தது. நிரை - வரிசை. இன், உவமப் பொருள்கண் வந்த ஐந்தன் உருபு. “நுரை கொண்டு” - என்பதைத் “திரைகொண்டு” என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. மெய் - உடம்பு. பரம் - சமை. ‘உடற் சமையோடு உள்ளம் சமூல நொந்தோர்’ என்க. ‘சமையோடு’ என்பது, ‘சமையாக’ அதனுடன் என்றவாறு. நோதல், தனிமையினால், கூடினார்க்கு இனியதாகின்ற இரவு இன்னாது ஆதல் பிரிந்தோர்க்கே யாதலின் கடல் வருத்தம் செய்யும் இராக் காலத்தை “நொந்தோர் இரவு” என அவர்க்கே உரித்தாக்கினாள். ஞாலம் செறி கடல் - நிலத்தை உள்ளடக்கிய கடல்.

1202. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை. வடம் - மாலை. தாமரை மலர் மாலை அந்தனர்களுக்கு அடையாள மாலையாகும்.

1203. குறிப்புரை : ‘கழுமலத்தையே வாழ்த்துதல் எம் பரமே யாகும்’ என வினை முடிக்க. பரம் - கடமை. அந்தம் - யுக முடிவு. முந்நீர் - கடலில் உள்ள மூன்று நீர். (ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழை நீர்). ‘நீர் - நீர்மை’ எனக் கொண்டு, “படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்று தன்மைகளை யுடைய கடல்” என்பர் நச்சினார்க்கினியர். ‘முந்நீர், வையத்தை ஆழ்த்திய காலத்தும் ஆழாததும், சம்பந்தர்க்கு இடமும் ஆகிய கழுமலம்’ என்க. ஏகாரம், தேற்றம். கா - கடற்கரைச் சோலை. இது, ‘கானல்’ எனப்படும். கேதகம் - தாழம் பூ. போது - மற்றை மலர்கள். ‘இவைகளில் தும்பி (வண்டுகள்) அடை கிடக்கும் கழுமலம்’ என்றபடி.

1204. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, பகற்குறியில் தினைப்புனம் வந்த தலைமகளைத் தோழி கண்டு வரைவு கடாவுவாளாய், ‘வேங்கை மரம் பூத்தது, இதனைக் காணின் எமர் தினைப் புனத்தைக் கொய்துவிடுவார்கள். அப்பால் தலைவி இற் செறிக்கப்படுவாள்; இனி நீவிர் இங்கு வாரற்க’ - என்றாட்குத்

1205. அரும்பின அண்பில்லை; யர்ச்சனை யில்லை; யான்நெறியே
விரும்பின மாந்தர்க்கு மெய்ப்பணி செய்கிலன்; பொய்க்கமைந்த
இரும்பன வள்ளத்தி ணேற்கொங்ங ணேவந்து நேர்ப்பட்டதால்
கரும்பன நீள்வயல் சூழ்காழி நாதன் கழலடியே.

24

தலைவன் வரைவு மறுத்தது. வேங்கை பூப்பின் அதுவே கால மாகத் தினையை
அறுவடை செய்தல் வழக்கம்.

‘வாட் கண்ணியே! கணியார் அலர்பயிலா முன்னம் அரும்பினைப்
பறித்தனமாகில் புனம் கொய்திடுமே?’ என வினை முடிக்க. வேங்கை மரம்
பூத்து அலர்வதற்கு முன்னே நாம் அரும்புகளைக் கொய்து விடுவோம்; பின்பு
எப்படி தினைப்புனம் கொய்யப்படும்’ எனத் தலைவன் கூறித் தோழியை
நகையாடினான். வேங்கை நன்கு பூத்துக் குலுங்குவது எப்பொழுது? பின்பு
அதனை ருமர் காண்பது எப்பொழுது? அதன் பிறகு தினைப் புனத்தைக்
கொய்து தலைவியை அவர் இற்செறிப்பது எப்பொழுது? எல்லாம் நாளையே
நிகழப் போவதாகச் சொல்லி என்னை ஏய்க்கின்றாய்’ என்பது தோன்றத்
தலைவன் இயலாத ஒன்றை இயல்வதுபோலக் கூறி அவளது விலக்குரையை
இகழ்ந்தான். இஃது ‘என்னால் பற்றிய நகை’ என்னும் மெய்ப்பாடு.

‘மலர் பயில்’ என்பதில் ‘பயில்’, உவம உருபு. ‘நீள் முடியில் கமலப் பூவை
யுடைய தீபன்’ என்க. பின் வந்த ‘கண்ணி’ முடியில் அணியும் மாலை.
‘கீர்த்தியை’ உடையவன் என்பதும் தீபனையே சிறப்பித்தது. ‘தீபனுக்குப்
பகையாயினார் புலம்புவதுபோல வேங்கை புலம்பு’ என்க. கணி - வேங்கை
மரம், இகழ்ச்சி தோன்ற அதனை உயர்தினையாக்கிக் கூறினார். புலம்புதல்
- தனிமைப் படுதல். அஃதாவது பொலிவை இழந்து நிற்றல். பகைவர்க்கும்
இது பொருந்தும். ‘இத்தலை பயில்’ எனச் சுட்டு வருவிக்க. தலை - இடம்.
கொய்திடும் - கொய்யப்படும். ஏகாரம், வினாப் பொருட்டாய்
கொய்யப்படாமையைக் குறித்தது.

1205. குறிப்புரை : அரும்பின அன்பு - மெய்ம் மயிர் பொடித்தற்கு
ஏதுவான அன்பு. “அரும்பின்” என்னும் பெயரெச்சம் காரணப் பெயர்
கொண்டு முடிந்தது. அரன் நெறியே விரும்பின மாந்தர் சிவனடியார்கள். மெய் - உண்மை, உடம்பு என இருபொருளும் கொள்க. நேர்ப்பட்டது -
கிடைத்தது. ஆல், அசை. கரும்பன - கரும்புகளை உடைய. ‘நல்வியல்புகள்
பலவும் உடைய அன்புள்ளத்தார்க்கும் கிடையாத கழலடி, நல்லியல்பு ஒன்றும்
இல்லாத வன்புள்ளத்தேனுக்கு எங்ஙனம் வந்து கிடைத்தது’ - என வியந்து
கூறியவாறு. ‘இப் பிறப்பில் யாதும் செய்யாவிடினும், முற்பிறப்பில் நல்வினை
செய்தேன் போலும்’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

1206. அடியால் அலர்பிதித் தாலரத் தம்பில் கமிர்தமின்று)இக் கொடியா ணாடும்பின் நடந்ததெல் வா(று)அலர் கோகனதுக் கடியார் நறுங்கண்ணி ஞானசம் பந்தன் கருதலர்போல் வெடியா விடுவேம் பரல்சுறு நாறு வியன்சாத்தே.

25

1207. சுரபுரத் தார்தம் துயருக் கிரங்கிச் சுராக்கள்தங்கள் பரபுரத் தார்தந் துயர்கண் டருஞும் பரமன்மன்னும் அரபுரத் தானாடி எய்துவ ணென்ப, அவணடிசேர் சிரபுரத் தானாடி யாராடி யேனென்னும் திண்ணனவே.

26

1206. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவியது உடன் போக்குப் போயதை அறிந்த நற்றாய் வருந்தியது.

‘மிதித்தாலும்’ என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுக்கப்பட்டது. அரத்தம் பில்கு - இரத்தம் சிந்துகின்ற. அமிர்தம் - அமிர்தம் போல்வாள். அவளது மென்மையறியாமற் சுரத்து உய்த்தமை பற்றித் தலைவனை, “கொடியான்” என்றாள். கடி - விளக்கம்; அடையாளமாய் விளங்குவது. “கருதலர்” என்பது, “பகைவர்” என்னும் அளவில் நின்று, ‘ஞானசம்பந்தனுக்கு’ எனத் தொக்கு நின்ற நான்காவதற்கு முடிபாயிற்று. வெடியா விடு - நிலம் வெடித்து வெளித் தள்ளுகின்ற. பரல் - பரற்கற்கள். சுரம் - பாலை நிலம். பின்னர், “இன்று” என்றமையால், முன்பு ‘இயல்பாக’ என்பது வருவிக்க. ‘இயல்பாக மலரை மிதித்தாலே இரத்தம் வரும் காலடிகளைக் கொண்ட இவள் கொடிய காட்டில் அவளோடு நடந்தது எவ்வாறு’ என வினை முடிக்க. இது, ‘தன்கண் தோன்றிய இழவு பற்றி வந்த அழுகை’ என்னும் மெய்ப்பாடு.

1207. குறிப்புரை : ‘யான்) - பரமன் மன்னு மரபு உரத்தான் (அவன்) அடி எய்துவன் - என்ப. அவன் அடி சேர் சிரபுரத்தான் அடியார் அடி வான் என்னும் திண்ணனவே’ என வினை முடிக்க. அருளும் பரமன் - சிவபெருமான். அவனை மன்னுதற்கு (அடைதற்கு) உரிய மரபுகளாவன, சரியை முதலிய நான்கு. ‘அவைகளைச் செய்து பெற்ற உரத்தால் (வலிமையால்) நான் அவன் அடி அடைவேன்’ என்று என்னுவன எல்லாம், ‘சிரபுரத்தான் அடியார்க்கு அடியான்’ என்னும் பேற்றினை நான் பெற்ற வன்மையினாலேயாம்’ என வினை முடிக்க.

சுரபுரம் - தேவ லோகம். தேவர்கட்குப் பரராய (வேற்றவராகிய) அசுரர்புரம், திரிபுரம். “மரபு உரத்தான்” - என்பதில் ‘ஆன் முன்றனுருபு. சிரபுரம் - சீகாழி. திண்ணன - திண்மையை உடையன. ‘ஞானசம்பந்தருக்கு அடியார்க்கு அடியரானவரும் சிவனடியைச் சேர்வர்’ என்பதாம்.

பதினெண்ணறாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1208. திண்ணெணன வார்சென்ற நாட்டிடை யில்லைகொல்! தீந்தமிழோர்
கண்ணெணன வோங்கும் கவுணியர் தீபன்கை போல்பொழிந்து
விண்ணனின வாய்மூல்லை மெல்லஞ்சும் பீனமற் றியாம்மெலிய
எண்ணின நாள்வழு வா(து)இரைத்து) ஓடி எழுமுகிலே.

27

1209. எழுவாள் மதியால் வெதுப்புண்(ு) அலமந் தெழுந்துவிம்மித்
தொழுவாள், தனக்கின் றருஞங் கொலாந்,தொழு நீரவைகைக்
குழுவா யெதிர்ந்த உறிகைப் பறிதலைக் குண்டார்தங்கள்
கழுவா வடலம் கழுவின வாக்கிய கற்பகமே.

28

1208. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, பொருள் மேற்சென்ற தலைவன் வரவு
நீட்டிப்பத் தலைவி கார் கண்டு இரங்கியது.

‘விண்ணினவாய், மூல்லை அரும்பு ஈனவும், யாம் மெலியவும், எண்ணின
நாள் வழுவாது இரைத்து ஓடித் தீபன் கைபோல் பொழிந்து எழு முகில்
அவர் சென்ற நாட்டிடை இல்லை கொல்’ என இயைத்து முடிக்க.

திண் என் அவர் - உள்ளம் இளகுதல் இன்றி வல்லென்றிருக்கும் அவர்;
தலைவர். ‘கண் பொருள்களைக் காட்டுதல் போலப் பாடுபொருளைத்
தெரிவிப்பவன்’ என்பதாம். இது சிறப்பு நிலைக்களாக வந்த உவமை.
விண்ணினவாய் - வானம் முழுதும் பரந்தனவாய். எண்ணின நாள், “இன்ன
நாளில் வரும்” என்று நாள்தோறும் எண்ணால் எண்ணிக் கொண்டு வந்த
நாள். ‘அந்த நாள் வழுவாது முகில்கள் என்று சொல்லிச் சென்ற சொற்படி
வந்திலர்’ என்பது குறிப்பு. ‘இந்நாட்டில் எழு முகில் அவர் சென்ற நாட்டில்
இல்லையோ’ என்றது வழுவினதைக் குறிப்பாற் கூறியதே. ‘கார் காலம்
வந்தவுடன் வருவேன்’ என்று சொல்லி வேணிற் காலத்தில் பிரிந்து
செல்லுதலும், பின்பு கார் காலம் வந்தவுடன் வந்து சேர்தலும் தலைவரது
இயல்பு. இரைத்து - ஒலித்து.

1209. குறிப்புரை : இப்பாட்டு ஞானசம்பந்தரைக் காதலித்த கைக்கிளைத்
தலைவியது ஆற்றாமையைச் செவிலி சொல்லி இரங்கியது.

“எழுவாள்” என்பது முதலியவற்றிற்கு ‘என் மகள்’ என்னும் தோன்றா
எழுவாயை முதற்கண் வருவித்துக் கொள்க. “எழுவாள்” என்பதை “அலமந்து”
என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. மதி - நிலவு. தனக்கு - அவளுக்கு; ‘கற்பகம்
அருஞங்கொல்’ எனக் கூட்டி முடிக்க. ஆம், அசை. தொழு நீர -
வணங்கப்படும் தன்மையை உடைய. ‘வைகையில் குழுவாய் எதிர்ந்த’ என்க.
எதிர்ந்தது, புனல் வாதம் செய்ய வந்தது. “கழுவா உடலம் கழுவின ஆக்கிய”

1210. கற்பா நறவம் மணிகொழித் துந்தும் அலைச்சிலம்பா!

நற்பா மொழியெழில் ஞானசம் பந்தன் புறவமன்ன
விற்பா நுதலிதன் மென்முலை யின்னிளாம் செவ்விகண்டுட்டு⁽¹⁾
இற்பா விடும்வண்ண மென்னுகின் றாளம்ம! வெம்மனையே.

29

1211. எம்மனை யா,யெந்தை யாயென்னை யாண்டென் துயர்தவிர்த்த

செம்மலர் நீள்முடி ஞானசம் பந்தன் புறவமன்னீர்!

வெம்முனை வேலென்ன வென்ன மினிர்ந்து வெளுத்து) அரியேன்று
உம்மன வோவல்ல வோவந்தெ னுள்ளத் தொளிர்வனவே.

30

என் மேல் வந்ததனை நோக்குக'. கற்பகம், எண்ணிய எண்ணியாங்கு
வழங்குதல் பற்றி வந்த உருவகம்.

1210. குறிப்புரை : இப்பாட்டு. தோழி, ‘தலைவி இனி
இற்செறிக்கப்படுவாள்’ எனப் படைத்துமொழி கூறி வரைவு கடாயது.

‘கல் பா மணி’ எனக் கூட்டி, ‘கற்களில் உள்ள ஒளிக் கற்களை’ என
உரைக்க. நறவம் - தேன். நற் பா - ஞானப் பாடல். மொழி சம்பந்தன்,
வினைத் தொகை. புறவம் - சீகாழி. முலையின் செவ்வி கண்டு எம் அன்னை
இற்பாவிடும் வண்ணம் எண்ணுகின்றாள்’ என இயைக்க. அம்ம - இதுகேள்.
“அம்ம கேட்பிக்கும்”² என்பது இலக்கணம். “கண்டிட்டு” என்பதில் இட்டு,
அசை. ‘இனித் தலைவி புறத்துவாராள்’ என்பதாம். இது கேட்டுத் தலைவன்
வரைவு முடுக்கத்தில் தலைப் படுவானாதல் பயன்.

1211. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவியது குறிப்பு உணர்ந்த தலைமகன்
பின்னும் வேட்கை மீதார்தலை உணர்ந்த தலைமகனுக்குத் தன் நிலை
உரைத்தது.

அன்னை, ‘அனை’ என இடைக் குறைந்து நின்றது. எம் அன்னை யாய்
- எம் தாய்க்குத் தாய். எந்தை யாய் - எம் தந்தைக்குத் தாய். ‘இவர்களுடன்
என்னையும் ஆண்டு’ என்க. குடிமுழுதாண்டமை கூறியவாறு. மலர், தாமரை
மலர். புறவம் - சீகாழி. அன்னீர் - போன்றவரே. தலைவியைத் தலைவன்
பன்மைச் சொல்லால் உயர்த்துக் கூறினான், அவள் இன்னும் தனக்கு
உரியவள் ஆகாமையின். அடுக்குப் பன்மை பற்றி வந்தது. மினிர்தல் -
சழலுதல். அரி - செவ்வரிகள். ஒளிர்வன - ஒளிரும் கண்கள். ‘எம் உள்ளத்து
ஒளிர்தலால் உண்மையில் அவை உம்முடையனவோ, அல்லவோ’ என்றபடி.

1. பாட்டு - 6.

2. தொல் - சொல் - இடையியல்

1212. ஒளிறு மணிப்பணி நாட்டும், உலகத்தும் உம்பருள்ளும்
வெளிறு படச்சில நிற்பதுண் டே ?மிண்டி மீனுகளும்
அளவு வயற்சண்பை நாத னமுதப் பதிகமென்னுங்
களிறு விடப்புகு மேல்தொண்டர் பாடும் கவிதைகளோ.

31

1213. கவிக்குத் தகுவன, கண்ணுக் கினியன, கேட்கில்லூன்பம்
செவிக்குத் தருவன, சிந்தைக் குரியன பெந்தரளம்
நவிக்கண் சிறுமியர் முற்றில் முகந்துதம் சிற்றில்தொறும்
குவிக்கத் திரைபரக் குங்கொச்சை நாதன் குரைகழலே.

32

'உம் பார்வையின் தொடர்ச்சியால் எனது வேட்கை ஒருகாலைக்கு ஒருகால் மிகாநின்றது' என்பது கருத்து.

1212. குறிப்புரை : 'சண்பை நாதன் (தனது) 'பதிகம்' எனும் களிறுகளை விட, (அவை சென்று) புகுமேல், ஏனைத் தொண்டர்களது கவிதைகள் சில மூவுலகத்திலும் எதிர் நிற்பது உண்டே' எனக் கூட்டி முடிக்க.

மணி - மாணிக்கம். பனி நாடு - நாகலோகம். "உலகம்" என்றது இவ்வுலகத்தை. உம்பர் - வானுலகம். வெளிறு பட - உள்ளீடு இல்லாமை தோன்ற. இது ஞானசம்பந்தரது பாடலின் மூன் ஏனைக் கவிதைகள் பெறும் மதிப்பீடு பற்றிக் கூறியதன்றி, எப்பொழுதும் உள்ள நிலை பற்றிக் கூறியதன்று. "உண்டே" என்னும் ஏகாரம் வினாப் பொருட்டாய், 'இன்று' என்னும் எதிர்மறைப் பொருளைத் தந்தது. மிண்டி - வவிமை பெற்று. அளறு - சேறு. அமுதப் பதிகம், உவமத் தொகை. பதிகம் என்னும் களிறு, உருவகம். உவமைப்பின் உருவகிக்கப் பட்டதாயினும் இது பலபொருள் உவமைப் பாலதே இரண்டிற்கும் பொதுத்தன்மை வேறு வேறு ஆகவின் அமைந்தது.

1213. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

நவ்வி, "நவி" என இடைக் குறைந்து நின்றது. தரளம் - முத்து. நவ்வி - மான். முற்றில் - சிறுமுறம். 'சிறுமியர் தரளம் முற்றில் முகந்து குவிக்க' என்க. திரை - கடல் அலை.

1214. குறிப்புரை : இதுவும் கைக்கிளைத் தலைவி தலைவன், அளி பெறாமையால் வருந்திக் கூறியது. கழல்கின்ற - வில்லை விட்டுக் கழன்று வருகின்ற ஜங்கணை மாரனுடையன, அவற்றோடுகூட, அந்தி முதலிய மூன்றும் அடர்ப்ப (துன்புறுத்த) உழல்கின்ற நெஞ்சம் (அங்ஙனம் உழலுதலால் உறுகின்றது என்! (அடையப் போவது என்ன!) என்க. ஆயிழை,

1214. கழல்கின்ற ஜங்கனை, யந்தியும், அன்றிலுங் கால்பரப்பிட்டு) அழல்கின்ற தென்றலும் வந்திங் கடர்ப்பு,வன் றாயிழைக்காச் சுழல்கின்ற நஞ்சந் தணித்தவன் தண்ணைத் தொடர்ந்துபின்போய் உழல்கின்ற நெஞ்சமிங் கென்னோ, இனிஇன் றறுகின்றதே.

33

1215. உறுகின்ற வன்பினோ(டு) ஒத்திய தாளமு முள்ளஞருகிப் பெறுகின்ற வின்பும், பின்றநுதல் முண்டமுங் கண்டவரைத் தெறுகின்ற வாறென்ன செய்தவ மோ !வந்தென் சிந்தையுள்ளே துறுகின்ற பாதன் கழுமலம் போலுந் துடியிடைக்கே.

34

வணிகப் பெண். அவளுக்காக ஞானசம்பந்தர் நஞ்சம் தணித்தது, திருமருகலில். திருப்புறம்பயத்திலும் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ‘பரப்பியிட்டு’ என்பது குறைந்து, “பரப்பிட்டு” என வந்தது. கால் - காலுதல்; வெளிப்படுத்தல், ‘காலுதலால் பரப்பியிட்டு’ என்க. பரப்படுவது நாற்றம். “கால் பரப்பி” என்பது பிறிதொரு பொருள்மேலது போலத் தோற்றுவித்தது நயம்.

1215. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, ‘பெருந்தமையாகிய நீ இன்னையாகுதல் தகாது’ எனக் கழறிய பாங்கனுக்குத் தலைவன் தனது மெலிவைக் கூறியது.

‘கழுமலம் போலும் துடி இடைக்கு அன்பினொடு, தாளமும், இன்பும், முண்டமும் கண்டவரைத் தெறுகின்ற வாறாய் உண்டாய் இருக்கை என்ன செய்தவமோ!’ எனக் கூட்டி முடிக்க. அன்பு, ஒத்த அன்பினர்பாற் செல்லும் அன்பு. இதுவும் ஒரு பண்பாடு. “தாளம்” சிறப்புருவகமாய்க் கொங்கைகளைக் குறித்தது. ‘தன்னை மணப்பான் பெறுகின்ற இன்பும்’ என்க. இதனால் தலைவன் முன் கூட்டம் நிகழ்ந்தமையைக் குறிப்பிட்டு, அங்ஙனமாயினும் “அறிதொற்றியாமை காணப்பட்டாற் போலக் காதலி மாட்டுச் செறிதொறும் முன்னைச் செறிவு செறிவாகா தொழிகின்றது” என்பதை உணர்த்தினான். நுதல், இங்கே புருவம். முண்டம் - நெற்றி. ‘தெறுகின்றவாறாய் அமைந்தமை அவன் முன்பு செய்த எந்தத் தவத்தின் பயனோ’ என்க. தவம், கருவியாகு பெயர். “கண்ட வரைத் தெறுகின்றவாறு” என்றதனால், ‘நீயும் கண்டனை யாகவின் இவ்வாறு கழலுகிறாய்’ - என்றான். துறுகின்ற - முழுமையாகச் செறிந்து நிற்கின்ற.

1216. குறிப்புரை : இப்பாட்டு மடல் என, மடல்மா கூறிய தலைவற்கு, “அதற்கு அவள் வடிவை ஓவியமாக எழுதிக் கொணரல் வேண்டும்; அது நும்மால் இயலாது” எனத் தோழி கூறி நகையாடியது.

1. திருக்குறள் - 1110.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1216. இடையு மெழுதா தொழியலும் ஆம்புன வண்டுகளின்
புடையு மெழுதினும் பூங்குழு லொக்குமப் பொன்னனையாள்
நடையும் நகையுந் தமிழா கரன்தன் புகலிந்ற்றேன்
அடையும் மொழிய மெழுதிடன், சால அதிசயமே.

35

1217. மேனாட் டமரா் தொழிலிருப் பாரும், வினைப்பயன்கள்
தாநாட் டருநர் கிற்றாளர் வாருந் தமிழர்தங்கள்
கோணாட்(ு) அருகர் குழாம்வென்ற கொச்சையர் கோன்கமலப்
பூநாட்டு அடிபணிந் தாருமல் லாத புலையருமே.

36

‘வண்டுகள் மொய்க்கும் குழலை நீர் எழுதிவிட்டாலும்
அப்பொன்னனையாளது பூங்குழலை ஒருவாறு எழுதியது போல் ஆய்விடும்.
இனி இடையையும் எழுதாது ஒழிந்தால் அதனையாரும் குறையாக நினைக்க
மாட்டார்கள். (ஏனெனில் காண்டற்கு அரிது) ஆயினும் அவளது
நடையையும், நகைப்பையும் தேன்போலும் மொழியையும் நீர் எழுதிக்
கொணர்ந்தால் அது பெரிய அதிசயமாகும்’ என உரைக்க.

சிந்தா மணியும், திருக்கோ வையும்எழு திக்கொளினும்
நந்தா உரையை எழுதல் எவ் வாறு நவின்றருளே¹

எனப் பிற்கால ஆசிரியரும் கூறினார். தமிழாகரன் - ஞான சம்பந்தர். “தேன்
அடையும்” என்பதில் “அடையும்” என்பது ‘சிவனும்’ என்பது போல உவம
உருடு.

1217. குறிப்புரை : மேல் நாடு - விண்ணுலகம். “வினைப் பயன்கள் தாம்”
என்பதில் தாம், அசை. தமிழர் தங்கள் கோன், பாண்டியன். பூ நாட்டு அடி
- பூவின் தன்மை பொருந்திய பாதம். ‘அமரர் தொழு இருப்பாரும், அருநரகில்
தளர்வாரும் (யார் என்னில்) கொச்சையர்கோன் அடி பணிந்தாரும், அல்லாத
புலையருமே’ - என முடிக்க. புலையர் - கீழ்மையர். ஏகாரம் பிரிநிலை.

1218. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவி ஆற்றாமை கண்டு
செவிலி இரங்கியது.

‘புலைத் தொண்டன், அடித்தொண்டன்’ எனத் தனித்தனி முடிக்க. புலை
- கீழ்மை; நெறிப்பாடின்மை. ஆசிரியர் புலை அடித்தொண்டனைப் பூசரன்
ஆக்கியதாகக் கூறியது தம்மைக் குறித்தேயாயினும் அதனைச் செவிலி
கூற்றாகக் கூறினமையால், “தொண்டனை” என்பதற்குத் “தொண்டன்

1. திருவெங்கைக் கோவை.

1218. புலையடித் தொண்டனைப் பூசா னாக்கிப் பொருகயற்கண்
மலைமடப் பாவைக்கு மாநட மாடும் மணியெயன்தன்
தலையிடைப் பாதனைக் கற்றாங் குரைத்தசம் பந்தனென்னா,
முலையிடைப் பொன்கொண்டு, சங்கிழந் தாளென்தன் மொய்குழலே. 37
1219. குழலியல் இன்கவி ஞானசம் பந்தன் குரைகழல்போல்
கழலியல் பாதம் பணிந்தே னுனையுங் கதிரவனே!
தழலியல் வெம்மை தணித்தருள் நீதணி யாதுவெம்மை
அழலியல் கான்நடந் தாள்வினை யேன்பெற்ற வாரணங்கே. 38
-

ஒருவனைப் பூசரன் ஆக்கி' எனப் பொருள் கொள்க. ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறியது, ‘யான் பூசரனாய்ப் பிறந்தும் அதற்கேற்ற செயலை உடையனாயினேன் இல்லை’ என்னும் இரக்கத் தினாலாம். இஃது அவர் தம் பெருமையை உணர்த்துகின்றது.

பணியுமாம் என்றும் பெருமை; சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து;

என்ப ஆகவின். பாவைக்கு - பாவை பொருட்டாக; ‘அவள் கானும்படி’ என்பதாம். தலையிடைச் ‘சுட்டியபாதன்’ என்க. கற்றல், இங்கு, உணருமாறேல்லாம் உணர்தல். என்னா - என்று சொல்லிச் சொல்லி; ‘பிதற்றி’ என்றபடி. பொன் - பசலை. சங்கு - சங்கு வளையல். “பொன் கொண்டு சங்கு இழந்தாள்” - என்பது ‘பரிவருத்தனை’ - என்னும் அணியாம். சங்கைக் கொடுத்துப் பொன்னை விலையாகப் பெறும் வழக்கம் அந்நாளில் இருந்தது.

1219. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்காகப் போயினமை கேட்டு நற்றாய் சரம் தணிவித்து இரங்கியது. சரம் - பாலை நிலம்.

‘கதிரவனே! வினையேன் பெற்ற ஆரணங்கு, தணியாத வெம்மையால் அழல் இயல்பினையுடைய கானகத்தில் தான் நடந்தாள்; ஞானசம்பந்த கழலைப் பணிதல்போல உன்னையும் நான் கழலணிந்த பாதத்தைப் பணிந்தேன்; நீ அந்தத் தழல் இயல் வெம்மை தணித்தருள்’ என இயைத்து முடிக்க. குழல் இயல் இன்கவிகுழல் இசையின் இயல்பினை உடைய இனிய பாடல்கள். “பாதம் பணிந்தேன்” என்பது ‘வணங்கினேன்’ என ஒருசொல் நீர்மைப் பட்டு, “உனை” என்றும் இரண்டாவதற்கு முடிபாயிற்று.

1220. குறிப்புரை : இப்பாட்டில் ஞானசம்பந்தர் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் பல எடுத்துக் கூறப்பட்டன. அவைகளைப் பெரிய புராணத்தால் அறிக.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1220. அணங்கமர் யாழ்மரித்து) ஆண்பனை பெண்பனை யாக்கி,அமண் கணங்கழு வேற்றிக் கடுவிடந் தீர்த்துக் கதவடைத்துப் பிணங்கலை நீரெதி ரோட்டு செலுத்தின, வெண்பிறையோ(ு) இணங்கிய மாடச் சிவபுரத் தான்தன் இருந்தமிழே.

39

1221. இருந்தன் புகலி,கோ லக்கா, வெழிலா வடுதுறை,சீர் பொருந்தும் அரத்துறை போனகம், தாளம்,நன் பொன்,சிவிகை அருந்திட ஒற்ற,முத் தீச்செய வேற வரனளித்த பெருந்தகை சீரினை யெம்பர மோ !நின்று பேசுவதே.

40

அணங்கு - தெய்வத் தன்மை. 'இசைத் தெய்வம்' என்னுமாம். கணம் - கூட்டம். பிணங்கு அலை நீர் - எதிராக வீசிவரும் அலைகளையுடைய நீர்.

1221. குறிப்புரை : “புகலியில் அருந்தப் போனகம், கோலக் காவில் ஒற்றத் தாளம், ஆவடு துறையில் முத்தீச் செயப் பொன், அரத்துறையில் ஏறச் சிவிகை அரன் அளித்த சீரினை நின்று பேசுவது எம் பரமோ” என இயைத்துக் கொள்க. பெருந்தகை, ஞானசம்பந்தர். “அளித்த பெருந்தகை” என்பதில், ‘அரசன் ஆ கொடுத்த பார்ப்பான்’ என்பது போலப் பெயரெச்சம் கோடற் பொருட் பெயர் கொண்டது.

1222. குறிப்புரை : “...தமிழ் விரகன், மழை மறந்து ஊன் கெட, வீழி மிழலையின் வாய்க்காசின் மழைபொழிந்தான் - என்று இஞ்ஞாலம் இன்றும், அன்றும் பேசும் தகையது அன்று” என இயைத்துக் கொள்க. “பேசும்” என்றது ‘பேசி முற்ற முடிக்கும்’ என்றபடி. கண்கூடாக விரைவிற் காண்பது. இன்றைய நிலையாகவின் அதனை முன்னர்க் கூறினார். ‘உலகத்தாரால் முற்ற முடியக் கூறல் இயலாது’ என்பதாம். காசின் மழை - காசினால் உண்டான மழை. அஃது உண்டி மழை. “மழை மறந்து”என்றதற்கு ஏற்ப உண்டியையும் மழையாக உருவகித்தார். “மறந்து” என்னும் செய்தென் எச்சம் காரணப் பொருட்டாய் நின்றது.

1223. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

வெறி - நறுமணம். மறி - மான் கண்று. ‘விடை எடுத்த கொடி’ - என்க. பொறி - பொறித்தல்; எழுதுதல். பொன் - அழுகு. ‘ஞானசம்பந்தரை வாழ்த்தினாலே சிவலோகத்தை அடைதல் நிச்சயம்’ - என்பது கருத்து.

1224. குறிப்புரை : தென்னாட்டு அரண் - பாண்டி நாடாகிய கோட்டை; என்றது ‘அவர்கள் யாராலும் வெல்ல இயலாத அளவு வலுப் பெற்றிருந்த இடம்’ என்றபடி. அட்ட - அழித்த. “அரண் அட்ட” என்றது. ‘அரண் போல

1222. பேசுந் தகையதன் ரேயின்று மன்றும் தமிழ்விரகன்
தேசம் முழுதும் மழைமறந்து) ஊண்கெடச் செந்தபூர்கை
ஈசன் திருவரு ஸாலெஸில் வீழி மிழலையின்வாய்க்
காசின் மழைபொழிந் தானென்றிஞ் ஞாலம் கவின்பெறவே. 41
1223. பெறுவது நிச்சயம் அஞ்சல்; நெஞ் சேபிர மாபுரத்து
மறுவறு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தனை வாழ்த்துதலால்,
வெறியறு கொன்றை மறியறு செங்கை விடையெடுத்த
பொறியறு பொற்கொடி யெம்பெரு மானமர் பொன்னுலோக. 42

வாழ்ந்த நிலைமையை அழித்த' என்றபடி. "சிங்கம்" என்றது ஏசதேச உருவகம் ஆதலின், 'அருகராகிய யானைகளது' என உரைக்க. 'திருவாயால்' என மூன்றாவது விரிக்க. "ஆனை" என்றது காதற் சொல், "காண்க" என்பதும், "காண்" என்பதுபோல அசை. யமாலயம் - எமன் உலகம்.

1225. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவி தோழியைத் தூது செல்லும்படி குறையிரந்து கூறியது.

"வடுப்படு கொக்கினம் குழ்" என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க.

'(நீ சென்று) காழித் தலைவன் மலரை (மாலையை) வாங்கிவந்து (என் கூந்தலில்) சூடிடின், (நான்) பிறைமுன் (மெவிவடையாது) நிற்பேன்; (சேவினங்களின் கழுத்தில் உள்ள மணிகளின் ஒசையைக் குறுகச் செய்வேன்; (அடக்குவேன்). வேலையை (கடலை) பாடு (ஒலியை) அணைப்பேன்; (அடக்குவேன்) மற்றும் மன்மதன் தனது வில்லை வளைத்து தொடுத்துள்ள கோலை ஒரு போதும் விடாமல் தடுப்பேன்' என இயைத்து இவ்வாறு பொருள் கொள்க. பிறை முதலியன காதல் மிக்கவரை மேலும் வருத்துவன ஆதலின், 'அவைகளால் யான் வருந்தி இறந்து படாது பிழைப்பேன்' என்பான். இவ்வாறு கூறினாள். மாலை ஒப்பாகும் - காலம் வந்து வருத்த, அதற்கு ஒப்பாகத் தானும் உடன் கூடி வருத்துகின்ற. "நின்று, குறுக்கி, அணைத்து" என்னும் செய்தென் எச்சங்கள் எண்ணின்கண் வந்தன. "மணி" என்பது, ஏற்புழிக் கோடலால் சேவினங்களது மணியைக் குறித்து, ஆகுபெயரால் அவற்றின் ஒசையை உணர்த்திற்று. ஆங்கு - அப்பொழுதே. கோல் - அம்பு. வடு - மா வடு. கொக்கு - மா மரம். சோலை ஜி - சோலையினது அழகை உடைய. "மலர்" என்பதும் ஆகுபெயரால், மலரால் ஆகிய மாலையையே குறித்தது. "குனித்த" என்பது, 'குனித்துத் தொடுத்த' எனப் பொருள் தந்தது. 'குடாவிடில் ஆற்றேன்' எனச் சூடாமையைப் பிரித்தலின், ஏகாரம் பிரிநிலை.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1224. பொன்னார் மதில்குழ் புகலிக் கரசை, யருகர்தங்கள்
தென்னாட் டரண்ட் சிங்கத் தினை, யென் சிவனிவெனன்(ரு)
அந்நாள் குதலைத் திருவாய் மொழிக ளருளிச்செய்த
என்னானை யைப்பணி வார்க்கில்லை, காண்க யமாலயமே.

43

1225. மாலையெயாப் பாகும் பிறைமுன்பு நின்று, மணிகுறுக்கி
வேலையைப் பாடுணைத்து(ரு) ஆங்கெழில் மன்மதன் வில்குணித்த
கோலையெய் போதும் பிழிப்பன் வடுப்படு கொக்கினஞ்சுழ்
சோலையைக் காழித் தலைவன் மலரின்று சூடிடுனே.

44

1226. குறிப்புரை : இதுவும் கைக்கினைத் தலைவி கங்குலில் கண்படை
பெறாது வருந்துதல் கண்டு தோழி நிலவைப் பழித்துக் கூறியது.

‘வாள் மதியே! ஏசற்ற கொம்பினை நீயும் கொடும் பகையாய் நின்று
ஆடுதலாகிய குற்றத்திற்காகத்தான் நின்னை அரவம் வாட்டிடதக் (கண்டும்)
காரும், மறுவும் உன்னையே அத்தனைக்குப்படுகின்றன’ எனக் கூட்டி முடிக்க.
சுடு நல் தார்த் தமிழ் ஆகரன் - சிவபெருமானுக்கு அணிவிக்கின்ற நல்ல
மாலையாம் தமிழுக்கு இருப்பிடமானவன்; ஞானசம்பந்தர். ஏசறுதல் - ஏக்கம்
உறுதல். கொம்பு - பூங்கொம்பு போல்வாள்; தலைவி ‘தமிழாகரன் போல
நீயும் பகையாகின்றனை’ என்றமையால் உம்மை இறந்தது தமுவிய எச்சம்.
‘பகையாய்’ என ஆக்கம் வருவிக்க. ஆடுதல் - வெல்லுதல்; “ஆடாடென்ப
ஓருசாரோரே” - ஆடன் றென்ப ஓருசாரோரே” என்றது காண்க. அரவம் -
இராகு என்னும் பாம்பு. ‘வாட்டிடத’ என எதுகை நோக்கி இடைக் குறைந்து
நின்றது. கார் - மேகம்; இது நிலவிற்குப் பெருங்குறையாய் நின்று இழிவை
உண்டாக்கு கின்றது. அத்தனைப் படுகின்ற - அந்த அளவு பொருந்துகின்றன.

1227. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, களவின் கண் தோழி தலைவனை
“வேளாண் பெருநெறி வேண்டியது”² அஃதாவது தலைவனை விருந்தினாகத்
தம் இல்லத்தில் ஓர் இரவு தங்கிச் செல்ல வேண்டியது.

மதிக்கு அத்தகு நுதல் சந்திர உவமையாகின்ற அத்துணைத் தகுதி
வாய்ந்த நெற்றி. ‘உவமை யாகின்ற’ என்பது சொல்லெச்சம். மாது - தலைவி.
மாதொடும் வைகுதல் களவினாலாம். “வைகி” என்றதனால் ‘இராப் பொழுது’
என்பதும், அதனானே, ‘நாடு குறுகுதல் பொழுது புலர்ந்தபின்’ என்பதும்
போந்தன. சுருதி - இசை. “அதனைக் கடந்து” என்றது. ‘நகர்க்குப் புறத்தே
சென்று’ என்றபடி. கமலம், தாமரை, மலர்; ஆகுபெயர், முகிழ்ந்த தேன் -

1. புறம். 85

2. தொல். பொருள். களவியல், தோழி கூற்று.

1226. குடுநற் றாங்குமி மாகரன் தன்பொற் சுடர்வரைத்தோள்
கூடுதற்கு) ஏசற்ற கொம்பினை நீயுங் கொடும்பகைநின்று)
ஆடுதற் கேயத்த ணைக்குணை யே, நின்னை யாடரவம்
வாடுடக் காரும் மறுவும் படுகின்ற வாண்மதியே.

45

1227. மதிக்க தகுநுதல் மாதொடும் எங்கள் மலையில்வைகித்
துதிக்கத் தகுசண்பை நாதன் சுருதி கடந்துழவோர்
மதிக்கக் கமலம் முகிழ்ததன் தேனுண்டு, மின்டிவரால்
குதிக்கக் குருகிரி யுங்கொச்சை நாடு குறுகுமினே.

46

கட்டு அவிமாமையால் தங்கியுள்ள தேன். அதனை உண்பது வரால் மீன். மின்டி - உழவர்களையும் மோதி. குருகு - நீர்ப் பறவை. இரியும் - அஞ்சி ஓடுகின்ற, “துதிக்கத் தகு... குருகு இரியும்” - என்றது கொச்சையை (சீகாழியைச்) சிறப்பித்தது.

1228. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தலைவன் பிரியக் கருதிய பொழுது தலைவி, ‘இவர் எவ்விடத்தார்? இவண் மீன் வருவார் கொல்லோ! வாரார் கொல்லோ!’ என ஜயற்று அலமருதல் கண்டு தலைவன் ‘எம் இடம் அணித்து’ எனக் கூறித் தேற்றியது.

‘மென்குழலாய்! சேயிழையே! என் ஊர்ச் சவர் ஒவியக் கிள்ளையை (உண்மைக் கிளி என்று நினைத்து) நும் பதியில் சிறுமிகள் அருகில் சென்று அங் கையை நீட்டுவர்; அஞ்சல்’ என முடிக்க. ‘அத்துணை அணித்து’ என்றபடி. குறு மனம் - விரிவடையாத மனம். அஃதாவது, உலகப் பற்று மிக்க மனம். ‘அத்தகைய மனங்கள் தம் உள் நினைத்தறியாத தமிழாகரன்’ என்க. நகு மதி - ஒளி வீசுகின்ற சந்திரன். மனை - மாளிகை.

1229. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, உடன்போக்காகச் சென்ற தலைவன் தலைவியரை எதிர் கண்டோர் தம் ஊரில் வந்து தங்க வேண்டி அவ்வுர் அணிமை கூறியது.

இழை - நால். ஆகம் - மார்பு. சுருதி - சுருதிபோல எழுகின்ற சுருதி. ‘சுருதியை உடைய கழை’ - என்க. கழை - மூங்கில். மூங்கிற் புழைகளில் இயற்கையாக வீசும் காற்றால் இசை தோன்றுதல் இயல்பு. முழை - வளை. சாலி - நெற் பயிர். கிளைத்தல், இங்கே, வெளிப்படச் செய்தல். கடைசியர் நண்டு தங்கட்டு அகப்படுத்தற் பொருட்டு நெற்பயிரைச் சாய்க்கும் பொழுது அப்பயிரினின்றும் முத்துக்கள் வெளிப்படுகின்றன என்க. முத்துக் ‘கிளைக்கும் வயல். பொழில் சூழ்ந்த வயல்’ எனத் தனித்தனி முடிக்க. குடுமி, அதனையுடைய குன்றினைச் சூழ்ந்த ஆகுபெயர், ‘இக்குன்றினைக் கடத்தலும், இதனைச் சூழ்ந்த பொழிலை அடுத்துள்ள வயல்களைக் காண்பீர்’ என்க.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1228. குறுமனம் உள்கல வாத்தமி மாகரன் கொச்சையன்ன
நறுமலர் மென்குழி ஸாயஞ்சு லெம்லூர் நகுமதிசென்று)
உறுமணை பொன்கவ ரோவியக் கிள்ளைக்கு நும்பதியிற்
சிறுமிகள் சென்றிருந்து) அங்கையை நீட்டுவர்; சேமிழையே.

47

1229. இழைவள ராகத்து ஞானசம்பந்த னிருஞ்சுருதிக்
கழைவளர் குன்று கடத்தலுங் காண்பீர் கடைசியர்நீள்
முழைவளர் நண்டு படத்தடஞ் சாலிமுத் துக்கிளைக்கும்
மழைவளர் நீள்குடு மிப்பொழில் குழந்த வளவயலே.

48

மழை - மேகம். வயலைக் கூறவே ஊர் ‘அவ்விடத்து உள்ளது’ என்பது தானே விளங்கும்.

1230. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

அயலா விழுந்த அவன் - தன்னாரிலும் இல்லாமல், மாமன் ஊரிலும் இல்லாமல் அயலாரில் இறந்த அந்த வணிகன். அவ்வூர் திருமருகல். புயல் ஆந்தரு கை - மேகத்தின் தன்மை நிறைந்த கை. அத்தன்மையாவது, கைம்மாறு கருதாது வழங்குதல். இத்தன்மை திருவீழி மிழலையில் காணப்பட்டது. ‘கருணையாகிய வெள்ளத்தை உணவு உருவாக்கிப் பொழிந்த கையையுடைய ஞானசம்பந்தன்’ என ஒருகாற் சொல்லவே புண்ணியம் வந்து சேரும் - என்பதாம்.

1231. குறிப்புரை : ‘புண்ணிய நாடு புகுவதற்காக (ப் பண்டு தொட்டு) எல்லாரும் நிற்பது, புலன்களை அடக்கி, (ஞான நூல்களில்) முறைப்பட வைத்து என்னிய தொழில்களில். இன்று யான் எனக்கு ஏற்ற தொழிலாக நன்னிய (மேற் கொண்ட) தொழில் ஞானசம்பந்தனை நினைப்பது ஒன்றே’ என்க.

புண்ணிய நாடு, இறையுலகம். வைணவர்கள், ‘திருநாடு’ என்பர். நந்து - சங்கு. ‘நீர்க் கழுமலம், மாடக் கழுமலம்’ - எனத் தனித்தனி முடிக்க. கண் இயல் மாடம் - கண்ணுக்கு இயன்ற (அழுகு மிக்க) மாட மாளிகைகள். முன்பு “புலன் அடக்கி”, பின்பு, ‘புலன் அடக்காமல்’, என்பது வருவிக்கப்படும். இதனால், ஞானசம்பந்தரைத் தியானிக்கும் தியான பலத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டதாம்.

வீடும், ஞானமும் வேண்டுதி ரேல்,
விரதங்களால்
வாடின் ஞானம் என் ஆவதும்! எந்தை
வலஞ்சூழி

1230. வயலார் மருகல் பதிதன்னில், வாளர் வாற்கடியுண்(ு)

அயலா விழுந்த அவனுக் கிரங்கி யறிவழிந்த

கயலார் கருங்கண்ணி தன்துயார் தீர்த்த கருணைவெள்ளப்

புயலார் தருகையி னொனெனான்னத் தோன்றிடும் புண்ணியனே.

49

1231. புண்ணிய நாடு புகுவதற் காகப் புலனடக்கி,

எண்ணிய செய்தொழில் நிற்ப(கு)எல் லாருமின் றியானெனக்கு

நண்ணிய செய்தொழில் ஞானசம் பந்தனை நந்தமர்நீர்க்

கண்ணியன் மாடக் கழுமலத் தானைக் கருதுவதே.

50

நாடு, ஞானசம் பந்தன செந்தமிழ்

கொண்டு இசை

பாடும் ஞானம் வல்லார் அடி சேர்வது

ஞானமே*

என அவர்தாமே அருளிச் செய்தமை இங்கு அறியற்பாலது.

1232. குறிப்புரை : தவ அருள் - தவம் வாய்ப்பதற்கான அருள். இனி, “தவ” என்பதனை, மிகுதி குறித்த உரிச்சொல்லாகக் கொள்ளலும் ஆம். ‘சண்பை மாதே’ என இயையும். ‘ரசம்’ என்னும் ஆரியச் சொல் தமிழில் ‘இரதம்’ எனத் திரிந்து வரும். ‘சவை’ என்பது அதன் பொருள். சவை உவமைக்கும் பொருட்கும் உள்ள பொதுத்தன்மை. கலங்கல் - அஞ்சற்க. இவர் - நம்மைத் தொடர்ந்து “வருகின்ற இவர்கள், ஆறலை கள்வர் முதலியோராயின் கழுநிரையில் ஏற்றுவேன்; நும் தமரது போர்ப் படையாயின், பொதும்பருள் மருதச் சினை ஏறி மறைகுவன்” என்க. ‘நீ அவருடன் சென்றுவிடு’ என்பது குறிப்பெசசம். எனவே, இப்பாட்டு உடன் போக்கில் தமர் வரவைத் தலைவி காட்டியவிடத்துத் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறியதாம். சினை - கிளை. பொதும்பர் - மரச் செறிவு. பொருது - போர் செய்து. ‘அக்கழு’ என்னும் சுட்டு, சமணர் ஏறிய கழுவைச் சுட்டிற்று.

1233. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தோழி வரைவு கடாதல் வேண்டி ஆற்றினது அருமை கூறித் தலைவனைக் குறி வரல் விலக்கியது.

மறை முழங்கும் குரல், அந்தணர்களுடைது. ‘குழல்’ என்பது பாடம் அன்று. ஆர்கலி - கடல். என்றது அதன் தன்மையை அஃதாவது ஒலி. பற்றலர் - வருதல்போல நீவரின் - என்க. ‘தீழுழ் உடையவரே இவ்வழியில் வருவர்’ என்பதாம். துறை - கிளை வழிகள். “சீறி” என்பது, ‘ஞாயிறு பட்டு வந்தான்

* திருமுறை - 2.2.11.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1232. கருதக் தவவுருள் ஈந்தருள் நோனசம் பந்தன்சண்பை
இருதக் கிளிமொழி மாதே! கலங்கல் இவருடலம்
பொருதக் கழுநிரை யாக்குவன்; நுந்தமர் போர்ப்படையேல்
மருதச் சிணையில் பொதும்பரு ளேறி மறைகுவனே.

51

1233. மறைமுழங் குங்குழ லார்கலி காட்ட, வயற்கடைஞர்
பறைமுழங் கும்புக லித்தமி மூகரன் பற்றலர்போல்
துறைமுழங் குங்கரி சீறி, மடங்கல் சுடர்ப்பளிங்கின்
அறைமுழங் கும்வழி நீவரிற் சால வரும்பழியே.

52

என்பது போலக் காலப் பொருள் பற்றி வந்த செயவென் எச்சத் திரிபு.
மடங்கல் - சிங்கம். அறை -குகை. மலைகளில் பளிங்குப் பகுதிகள் இருத்தல்
இயல்பு. ‘அரும் பழி சாலவரும்’ என ஒரு சொல் வருவித்து முடிக்க. இனி,
மோனை நயம் கருதாது, ‘பழி சால வரும்’ என முடித்தலும் ஆம். ‘தலைவனே!
நீ வரின்’ என விளி வருவித்துக் கொள்க.

1234. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவியது ஆற்றாமை கண்டு
தோழி கங்குற் காலத்தில் பிறையைப் பழித்துக் கூறியது.

‘இப் பிறை - கொச்சைவயவர் - எனத் தானும், பிறரும் மொழிகின்ற
மொழியையே விரும்பி, (அவர் சூடியுள்ள) தாமரை மாலையைப் பெறுதற்கு
அலமருகின்ற இவள் வாடும்படி, கதிர் விழுந்த பின்பு விளங்குகின்ற
செவ்வானத்தைக் கீள்கின்றதே; (இது) இன்று பழிக்கே தகுகின்றது’ - என
இயைத்து முடிக்க. ‘இயல்பாகவே மெலிகின்றவரை நலிதல் பெருங் கொடுமை’
என்பதாம். தகுகின்றது - ஏற்படுடைத்தாகின்றது. “பழிக்கே” என்னும் பிரிநிலை
ஏகாரத்தால், ‘புகழுக்குச் சிறிது தக்க தாயிற்றில்லை’ என்பது பெறப்பட்டது.
பல் கதிர் - பல கிரணங்களை யடைய சூரியன். விழுந்த வழி - மறைந்த
வழி. வழிக்கே - வழியின் கண்ணே; உருபு மயக்கம். செக்கர் - செவ்வானம்.
கொச்சைவயம் - சீகாழி. முளரி, இருமடி யாகுபெயர். ‘அலமரும் இவள்,
உருவத்து இவள்’ எனத் தனித் தனி முடிக்க. “கிழிக்கு” என்பதும் “வழிக்கு”
என்பதுபோல உருபு மயக்கம்தரும் - ‘எழுதிக் காட்டுகின்ற உருவம்’ என்க.
உருவத்து இவள் - உருவத்தை உடைய இவள். ‘வாட்டிட’ என்பது
பாடமாயின், ‘இவளை’ என்னும் இரண்டன் உருபு தொகுக்கப்பட்ட தாம்.
கீள்கின்றது - கிழிக்கின்றது; கிழித்துக் கொண்டு புறப்படா நின்றது. ‘ஏனோ’
என்பது சொல்லெச்சம். இது கேட்டுத் தலைவி, ‘இஃது இயற்கை’ என்னும்
உணர்வால் ஆற்றுவாள் ஆவது பயன்.

1235. குறிப்புரை : ‘பரசமய கோளாரிக்கு’ (ச் சற்றும்) நிகராகாத குண்டர்கள்

1234. பழிக்கே தகுகின்ற(து) இன்று)இப் பிறைபல் கதிர்விழுந்த
வழிக்கே திகழ்தரு செக்கரைக் கொச்சை வயவரென்னும்
மொழிக்கே விரும்பி மூளிக் கலமரு மோவியர்தம்
கிழிக்கே தருமரு வத்திவள் வாடிடக் கீள்கின்றதே.

53

1235. கௌளிக் குன்றத் தாவ முமிழ்ந் கிளர்மணியின்
வாளாரிக் கும்வைகை மாண்டன ரெண்பார் வயற்புகலித்
தாளாரிக் கும்அரி யானருள் பெற்ற பரசமய
கோளாரிக் குந்நிக ராத்தமிழ் நாட்டுள்ள குண்டர்களே.

54

வைகைக் கரையில் மாண்டனர் என்பார் - என இயைத்து முடிக்க. கீள் அரிக் குன்றம் - பிற விலங்குகளைக் கிழிக்கின்ற சிங்கங்களை யுடைய மலை. “கிளர் மணியின் வாள் அரிக்கும் வைகை” - என்பதை, ‘கிளர் வாளின் மணி அரிக்கும் வைகை’ - என மொழி மாற்றி யுரைக்க. வாள் - ஒளி. அரித்தல் - கொழித்தல். தாள் அரிக்கும் அரியான் - தனது திருவடிகளை திருமாலும் காண அரியன ஆயினவன்; சிவபெருமான். “தாள் அரியான்” எனச் சினைவினை முதல்மேல் நின்றது. ‘நிகராக் குண்டர்கள்’ என இயையும். “கோளாரிக்கும்” என்பதன் ஈற்று மகரமெய்கெட, நகர ஒற்று மிக்கது விரித்தல் விகாரம்.

1236. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, களவியவில் தலைவன் தோழி, தலைவி இருவரும் உள்ள இடத்துச் சென்று தோழி தன் குறிப்பையறிதற் பொருட்டுக் கெடுதி வினாயது. கெடுதி - தொலைந்து போன பொருள் அதைப் பற்றி வினாவியது என்க.

குண்டு - ஆழம், ‘குன்றகம் சேர் மலர் வல்லி’ என்க. வல்லி - கொடி. அன்னீர் - போன்றவர்களே. வரி வில் - விரிந்து கட்டப்பட்ட வில். அதுபோலும் உங்களது புருவத்தைச் சார்ந்துள்ள உங்களது, கண் தக - கண்கள் பாய்வது போல, வாளி பட - (யான் எய்த) அம்பு பட்டமையால். செங் கலங்கல் - குருதி. புண் தக - புண் பொருந்த. கேழல் - காட்டுப் பன்றி. ‘வேழம்’ எனப் பாடம் ஓதலும் ஆம்.

1237. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, முன்பாட்டை அடுத்துப் பாங்கி, மதியுடம்பட்டது. அஃதாவது, ‘தலைவன் கெடுதி வினாவ இங்கு வரவில்லை; தலைவியை அடைதற்கு என் துணையை வேண்டியே இங்கு வந்தான்’ எனப் பாங்கி உணர்ந்தது.

‘இவரது கட்டுரை (பேச்சு) இவர் இழந்த பொருள் முதலில் யானையாய் இருந்து, பின்பு மானாகி, அதன்பின்பு மகளிர் உடுத்தும் சந்தனத் தழையை வழங்குவதாகி முடிவில் தலைவியது கொங்கைகளாய், முடிவில் அவளது

1236. குண்டகழ் குழ்தரு கொச்சைத் தலைவன்றன் குன்றகஞ்சேர்
வண்டக மென்மலர் வல்லியன் ஸீ!வரி விற்புருவக்
கண்டக வாளி படப்புடை வீழ்செங் கலங்கலொடும்
புன்தகக் கேழல் புகுந்ததுண் டோ ?நூங்கள் பூம்புனத்தே.

55

1237. புன்ததெழு கைம்மதக் குன்றம் தாயங்கொர் புங்கலையாப்,
வனத்தெழு சுந்தனப் பைந்தழை யாய்,வந்து வந்தடியேன்
மனத்தெழு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தனவன் கொஞ்சையன்னாள்
கனத்தெழு கொங்கைக் காயல்கு வாய்த்திவர் கட்டுரையே.

56

அல்குலாய்விட்டது என்க. முதலில் இவர், ‘இவ் வழியாக அம்பு பட்ட ஓர் யானை வந்ததா’ என்றார்; அடுத்து ‘மான் வந்ததா’ என்றார்; அடுத்து எதையும் தேடுவதை விடுத்து, ‘இத்தழை உங்கட்கு ஆகுமோ’ என்றார். பின்பு அப்படியும், இப்படியும் போய்த் தலைவியை முன்னும், பின்னும் நோக்கி நிற்கின்றார்; (நன்கு தெரிகின்றது இவரது எண்ணம்) - என்பதாம். கைக் குன்றம், யானை. கலை - மான். தழை - மகளிர் உடையின் மேல் அழகாகக் கட்டிக் கொள்ளுதற்குப் பூவும், பச்சிலையும் விரவத் தொடுத்து ஆக்கும் ஓர் உடைச் சிறப்பு. இதனைத் தலைவன் ‘தலைவிக்கு’ எனக் கொணர்ந்து, பெறும்படி பாங்கியை வேண்டுதல் ஒரு முறை.

1238. குறிப்புரை : இப்பாட்டு. தலைவியது வேறுபாடு கண்டு தாயர் வேலனை வினாவி வெறியாட்டெடுக்கத் தோழி அதற்கு உடன்படாள் என்பது பற்றிச் செவிலிக்குப் பட்டாங் குரைத்து வெறிவிலக்கி அறத்தொடு நின்றது.

கட்டதுவே கொண்டு - குறிகேட்டுப் பார்த்து. அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. சிறிது நெல்லை அள்ளி முறத்தில் இட்டு, இரண்டிரண்டாக எடுத்து வைத்துக் குறிபார்ப்பதை, ‘கட்டு’ என்றும், அப்படிப் பார்க்கும் குறத்தியை, ‘கட்டுவிச்சி’ என்றலும் பழைய வழக்கங்கள். அங்ஙுனம் குறிபார்த்து, ‘தலைவியது வேறுபாடு தெய்வத்தான் ஆயது’ எனக் கொண்டு மனைக்குள் வெறியாட்டு எடுக்கப்பட்டது. வெறி - செம் மறியாடு. அதனைப் பலியிட்டுக் கொண்டாடுவது வெறியாட்டு. துணங்கை - இரு கைகளாலும் விலாக்களைப் புடைத்து ஆடும் ஒருவகைக் கூத்து. வேலனைச் சார்ந்தவர்கள் ஆடிய இக்கூத்தை அதனைச் செய்வித்தோர் ஆடியதாக அவர்மேல் ஏற்றிக் கூறினாள், இசுழ்ச்சி தோன்றுதற் பொருட்டு. ‘சணங்கை’ என்பது பாடமன்று. “நீங்கள் துணங்கை யாடியதைத் தவிர, இவளது நோய் நீங்கிற்றோ” - என்றாள். அன்றி - “இதை விடுத்து, இவள் மகிழ்வற, வெங்குரு நாதன்றன் தார் கொண்டு கூட்டு மின்” என முடிக்க. ஐந்தினைகளில்லறி கைக்கிளைக்கும் தலைவி

1238. கட்டது வேகொண்டு கள்ளுண்டு, நூங்கைகக எாற்குணங்கை
இட்டது வேயன்றி, யெட்டனைத் தானில ஞன்ஞறுநோய்
விட்டது வே?யன்றி வெங்குரு நாதன்றன் பங்கயத்தின்
மட்டவிழ் தார்கொண்டு சூட்டுமின், பேதை மகிழ்வறவே.

57

1239. உறவும், பொருஞ்சுமொன் போகமுங் கல்வியுங் கல்வியற்ற
துறவும், துறவிப் பயனு மெனக்குச் சுழிந்தபுனல்
புறவும், பொழிலும் பொழில்குழ் பொதும்புந் ததும்பும்வண்டின்
நறவும், பொழிலெழிற் காழியர் கோன்திரு நாமங்களே.

58

ஆற்றாமை பற்றி வரும் இன்னோரன்ன சில துறைகள் பொதுவாம் என்க.
வெங்குரு - சீகாழி. மட்டு அவிழ் - தேனோடு மலர்கின்ற சினைக்குரிய
இவ்வினை முதல்மேல் ஏற்றப்பட்டது. தார் - மாலை. பேதை, தலைவி.

1239. குறிப்புரை : ‘காழியர் கோன் திரு நாமங்களே எனக்கு, உறவு,
பொருள் முதலிய அனைத்தும்’ என்பதாம். ‘கல்வியால் உற்ற’ என முன்றாவது
விரிக்க. “துறவி” என்பதும் ‘பிறவி’ என்பது/போலத் தொழிற் பெயர்.
இப்பொருட்கு ‘வி’ விகுதி. துறந்தவனைக் குறிக்குமிடத்தில் வகர ஒற்றுப்
பெயர் இடைநிலையும், இகரம் விகுதியுமாகும். புறவு, முல்லை நிலம்.
“பொழில்” என்றது, முல்லை நிலத்துச் சிறுகாடுகளை, அவைகளால்
குழப்பட்ட பொதும்பு, நகர்ப்புறங் சோலை. ததும்புதல், இங்கே மிகுதியாக
மொய்த்தல். வண்டின் - வண்டுக் கூட்டத்தில். நறவு - தேன். “நறவும்” என்னும்
உம்மை, ‘வண்டுக் கூட்டந்களேயன்றி, அவற்றிடையே நறவும் பொழிகின்ற
காழி’ என இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

1240. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்
பிரிந்த காலத்துக் கார்ப் பருவங் கண்டு தலைவி இரங்கியது.

‘நாம் ஞானசம்பந்தனை நண்ணலர் போல் எம் உகக் கார் இனம் சரம்
சிந்தி இஞ்சியை இடிக்கவும், தோன்றிகள் தீமுகம் தோன்றவும், தளவும் முகை
அரும்பவும் கா முகத்தில் பூ முகத்தைக் காட்டி நின்று ஆர்த்தன்’ எனக்
கூட்டி யுரைக்க. ‘ஏரம்’ என்பது, ‘எம்’ எனக் குறைந்து நின்றது. ஏமம் - பாது
காவல். உக - கெடும்படி. சரம் - சரமாரி போலும் மழை மாரி. இஞ்சி -
மதில். இடி படுத்தல் - இடியை வீழ்த்தும் முகத்தால் இடிபாட்டினை
உண்டாக்குதல். தோன்றி - தோன்றிச் செடி. இவற்றின் பூ சிவப்பாய் இருக்கும்.
“தோன்றி” எனச் சினைவினை முதல்மேல் நின்றது. தளவும் - முல்லைக் கொடி.
கா முகம் - சோலைகளின். பூ முகம் காட்டுதல் - பூப் பூக்கச் செய்தல்.
தோன்றி பூத்தல் முதலியவை கார் காலத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள். கார் காலம்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1240. நாமுகந் தேத்திய ஞானசம் பந்தனை நண்ணலாப்போல்
ஏழுக வெஞ்சார்க் சிந்திவல் இஞ்சி யிடிபடுக்கத்
தீமுகந் தோன்றிகள் தோன்றத் தளவம் முகையரும்பக்
காமுகம் பூமுகங் காட்டிநின் றார்த்தன காரினோமே.

59

1241. கார் அங்கு) அணைபொழிற் காழிக் கவணியர் தீபன், நல்லூர்ச்
சீர் அங்கு) அணைநற் பெருமணந் தன்னில் சிவபுரத்து,
வார் அங்கு) அணைகொங்கை மாதொடும் புக்குறும் போது, வந்தார்
ஆர் அங்கு) ஓழிந்தனர், பெற்றதல் வால், அவ் அரும்பதமே.

60

வந்து நாள் பல ஆயினமையை இவை குறிக்கும். ‘தலைவன் இன்னும் வந்திலர்’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

1241. குறிப்புரை : ‘கவணியர் தீபன், நல்லூர் பெருமணந் தன்னில் மாதொடும் சிவபுரத்துப் புக்குறும் போது, வந்தார் அவ் அரும்பதம் பெற்றதல்லால், ஆர் அங்கு ஓழிந்தனர்’ - எனக் கூட்டி யுரைக்க.

1242. குறிப்புரை : அரும் பதம் - அரிய சொல். என்றது துதிமொழியை. அவைகளை ஆக்குதல், துதித்தல். எனவே, ‘துதி செய்யும் அடியரொடு, அஞ்சலி செய்தார்க்கும் அடைதற் கரிய பெரும்பதம்’ - என்றவாறாம். பெரும்பதம் - வீடு பேறு. ‘பெரும்பதம் எய்தலுற்றீர்! வந்து என் ஆணைதன் தாளினையே. இறைஞ்சுமின்’ - என இயைத்து முடிக்க. பேர் அரவம் வரும் பதம் - பெரிய ஆரவாரம் எழுகின்ற இடம். ‘பதமாகிய காழி’ என்க. “பை அரவு அல்குல்” என்பதில், ‘அரவப் பை’ - என்பது ‘பை யரவு’ எனப் பின் முன்னாகி நின்றது போல, ‘கமல மலர்’ என்பது பின் முன்னாக மாறி, “மலர்க் கமலம்” என நின்றது; இலக்கணப் போலி மொழி. ‘பத சம்பந்தன்’ என இயையும். “என் ஆனை” என்பது காதற் சொல். ஏகாரம், பிரிந்திலை. ‘வேறு முயலல் வேண்டா’ என்பதாம்.

1243. குறிப்புரை : “கெண்டைகளும்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க.

இப்பாட்டு, ‘பாங்கன் நீ இன்னையாதற்குக் காரணம் என்னை’ என வினாயதற்குத் தலைவன் உற்றது உரைத்தது.

சரணம் - அடைக்கலம். தரியலர் - பகைவர். ‘தரியலர் போல் மலங்க’ என்க. மலங்குதல் - தலங்குதல்; “மலங்கினேன் கண்ணின் நீரை மாற்றி”² -

1. திருமுறை - 3.120.5.
2. திருவாசகம் - திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் - 3.

1242. அரும்பத மாக்கு மடியலோ(டு) அஞ்சலித் தார்க்கரிய
பெரும்பத மெப்தலுற் றீ!வந் திறைஞ்சுமின், பேராவம்
வரும்பத நான்மறைக் காழித் தலைவன் மலர்க்கமலத்
தரும்பத ஞானசம் பந்தனென் னானைதன் தாளினையே.

61

1243. தாளின் சரணந் தருஞ்சண்பை நாதன் தரியலர்போல்
கீளின் மலங்க விலங்கே புகுந்திடும், கெண்ணெடகளும்,
வானுந் தொலைய மதர்த்திரு காதி னாவும்வந்து
மீறங் கருங்கண்ணி மின்புரி யாவைத்த மென்னகையே.

62

என்பது காண்க. கீஞுதல் - கிழித்தல்; உள்ளத்தைக் கிழித்தல். ‘கீஞுதலால் மலங்க என்பதாம். விலங்கே - குறுக்கே. (யான்) ‘கீளின் மலங்க, கருங் கண்ணி வைத்த மென்னகை விலங்கே புகுந்திடும்’ என இயைத்துக் கொள்க. தொலைய - தோற்க. மதர்த்தல் - களித்தல். மின் - ஓளி. புரியா - புரிந்து; வெளிப்படுத்தி.

1244. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தோழி தலைவியைப் பருவம் காட்டி வற்புறுத்தியது.

‘கார் மயிலே! மூல்லை நகுகின்ற; கொன்றை நிதி காட்டின; தோன்றி தீயெனப் பூத்தன; கோடல்கள் கைத் தருகின்ற; அன்பர் இன்று எய்துவர்’ என இயைத்து முடிக்க. ‘கார் காலம் வந்துவிட்டது; ஆகவே அவர் வந்துவிடுவார்’ - என்பதாம். “நகுகின்ற, தருகின்ற” என்பன, அன் பெறா அகர ஈற்று அஃறினைப் பன்மை வினைமுற்றுக்கள். நண்ணார் - பகைவர். கண்டம் - நாடு. ‘நண்ணார் நாடு’ என்க. ‘அது நம் அரசனைப் பகைத்தமையால் தீப்பற்றி ஏரிவதாயிற்று’ - என்பதாம். செய்யுளாகவின், பின்வரும் அன்பரைச் சுட்டும். ‘அவர்’ என்னும் சுட்டுப் பெயர் முன் வந்தது. நிதி, பொன் ‘கொன்றை பொன் காட்டின்’ - என்பதாம். விரவலர் ஊர், மேற்குறித்தவர்களுது ஊர்கள். தோன்றி - தோன்றிச் செடி. புறவ மன் - மூல்லை நிலமாகிய அரசன். கோடல்கள் - காந்தட் பூக்கள். ‘அவை அரசன் கைகளைப் போலத் தோன்றுகின்றன’ என்பதாம். இவையெல்லாம் கார் கால நிகழ்ச்சிகள். கார் மயில் - கார் காலத்தில் ஆடும் மயில். மயிலே - மயில் போன்றவளே! உவமை யாதுபெயர்.

1245. குறிப்புரை : (இப்பாட்டிற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் சொல்லப்படுகின்றது. முதலாவது பொருள், ஞானசம்பந்தரை முருகன் அவதாரமாகக் குறிப்பது. இரண்டாவது பொருள், அவ்வாறன்றிப் பொதுவாய் நிற்பது).

முதலாவது உரையில் “மயில் ஏந்திய வள்ளல்” - என்பதைப் பின்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1244. நகுகின்ற முல்லைநண் ணாரெரி கண்டத்து) அவர்கவர்ந்த
மிகுகின்ற நன்னிதி காட்டின கொன்றை; விரவலேநர்
புகுகின்ற தீயெனப் பூத்தன தோன்றி; புறவமன்கைத்
தகுகின்ற கோடல்கள்; அங்பரின் ரெய்துவர் கார்மயிலே.

63

1245. மயிலேந் தியவள்ளல் தன்னை யளிப்ப மதிபுணர்ந்த
எயிலேந் தியசன்னபை நாத னுலகத்து) எதிர்பவர்யார் ?
குயிலேந் தியபொழிற் கொங்கேந் தியகொம்பி னம்புதழீஇ
அயிலேந் தியமலர் கண்டுளை னாய்வந்த அண்ணலுக்கே.

64

வருகின்ற “தன்” என்பதனோடு இயைக்காமல், “அளிப்ப” என்பதன்பின் ‘வந்து’ என ஒரு சொல் வருவித்து, ‘வந்து மதி புணர்ந்த சண்னபை நாதன்’ என இயைத்து, “மதி புணர்ந்த - ஞானத்தைப் பெற்ற” எனப் பொருள் உரைக்கப்படும். இனி, ‘முருகனைப் புதிதாக ஞானம் பெற்றதாக உரைத்தல் சிறப்பன்று’ எனக் கொண்டு, மதியைச் சந்திரனாக்கி, ‘சந்திரன் தவழ்கின்ற எயில்’ என எயிலுக்கு அடையாக்கியும் உரைக்கப்படும். இதில் ‘வந்து’ என்பது வருவிக்கப்படாமல் ‘வந்த’ என்பது வருவிக்கப்படும்.

மயில் ஏந்திய வள்ளல் - மயிலால் தாங்கப்பட்ட வள்ளல்; முருகன், ஐ - தந்தை முதல் உரையிற் கொள்ளும் பொருள், ஒரு சொல்லை வருவித்தல், “மதி புணர்ந்த” என்பதை வெறும் ஓர் அடை மொழியாக்குதல் ஆகிய இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன.

இரண்டாவது உரையில், “மயிலேந்திய வள்ளல் தன் ஜி” என்பது நேரே ஒரு தொடராகி, ‘சிவ பெருமான்’ எனப் பொருள் தந்து, அவன் அளிப்ப ஞானம் பெற்ற சண்னபை நாதன்’ என நேரே சென்று எளிதில் விளங்குகின்றது.

முதலிற் கண்டவாறு உரை செய்கின்றவர்கள். ‘ஞான சம்பந்தரை முருகன் அவதாரமாக நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சொல்லியிருப்பதைச் சேக்கிழார் சொல்லவில்லை’ என்பர்.

‘ஞான சம்பந்தர் முருகன் அவதாரமே’ என ஒட்டக் கூத்தர் தமது தக்க யாகப் பரணியில் மிக வலியுறுத்திக் கூறினார். பிற்காலத்திலும் அருணகிரி நாதர், திருப்போரூர் சிதம்பரசவாமிகள் இக்கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சவாமிகள் அவ்வாறு எங்கும் கூறவில்லை.

இவை யெல்லாம் இப்பாட்டில் “சண்னபை நாதன்” என்னும் அளவில் நிற்பன. பின் உள்ளவை அகப்பொருள் துறையில் தலைவனைப் பகற்குறி விலக்கி, இரவுக்குறி நேரும் தோழி, அதற்குத் தலைவியை உடன்படுவித்தது. கொங்கு - தேன். ‘கொம்பு போலும் அம்பு’ என்க. ‘கொடிய அம்பினைப்

1246. அண்ணல் மணிவளைத் தோளரு காசனி சண்பையன்ன
பெண்ணி னமிர்தநல் லாள்குழல் நாற்றம் பெடையொடுழுஞ்
சண்ணாந் துதைந்தவண் டே!கண்ட துண்டுகொல்? தூங்கொலிந்த்
தண்ணம் பொழிலெழிற் காசினி பூத்தமென் தாதுகளோ.

65

1247. தாதுகல் தோய்த்தநஞ் சந்நாசி யார்சட ஸம்படுத்துக்
தூதையிற் சிக்கங் கரஞ்சேர்த்து வாளா துலுக்குகின்றீர்;
போதியிற் புத்தர்கள்! வம்மின்; புகலியா் கோனன்னநாட்
காதியிட் டேற்றும் கழுத்திறம் பாடுக் களித்திடவே.

66

பூங்கொம்பு போலக் கொள்பவன்' எனத் தலைவனது ஆண்மையைக் குறிக்க
இவ்வாறு கூறினாள். அயில் ஏந்திய மலர்; வேல்போலத் தோன்றும் மலர்கள்,
இவை கரும்பின் பூக்கள்.

தோடுகொள் வேலின் தோற்றம் போல
ஆடுகட் கரும்பின் வெண்டு நுடங்கும்*

என்றது கான்க. 'கரும்பினது வேல்போலும் பூக்களைக் கண்டுள்ளாய் வந்த
அண்ணல்' என்றது 'எதிர்ப்பவர் வேல்களையும் பூக்கள்போல் எண்ணி
அழிப்பவன்' என்னும் குறிப்பினைத் தோற்றுவித்தது. 'அண்ணலுக்கு' என்னும்
நான்கனுருபை இரண்டனுருபாகத் திரித்து அதனை, "எதிர்ப்பவர் யார்"
என்பதனோடு முடிக்க. 'எதிர்ப்பவர்' எனப் பாடம் ஒதலும் ஆம். நம்
அண்ணலைத் தகைவார் ஒருவர் இல்லை; 'அதனால் நீ இரவுக்குறியை
விலக்கல் வேண்டா' என்பதாம். இனி இதனை, ஒருவழித் தணந்த தலைமகன்
வரவு நீட்டிப்ப, 'அவற்கு ஏதம் விளைந்தது கொல்லோ' என நினைந்து கவன்ற
தலைவியைத் தோழி, 'இஃது ஆகாது' என ஆற்றுவித்ததாகக் கொள்ளலும்
ஆம்.

1246. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" எனத்
தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாட்டின் பொருளையே உடையது¹.
அப்பாட்டின் கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் பலவாகக் கூறுவார்².

அண்ணல் - பெருமை. பெண்ணின் அமிர்த நல்லாள் -
பெண்களுக்குள்ளே அமிர்தம் போல்வாளாய் அழகு மிக்கவள். சண்ணம்,
இங்கே, மகரந்தம். "பெடையொடு பூஞ் சண்ணம் துதைந்த வண்டே"
என்பதை முதலிற் கொள்க. தூங்கு ஒலி - தொடர்ச்சியாய் எழுகின்ற ஒலி.
"நீர்" என்பது ஆகுபெயராய், அதனை யுடைய பொய்க்கையைக் குறித்தது.

* புறம் - 35.

1. பாட்டு - 2.

2. தொல். பொருள். களவியல், 10 இன் உரை.

1248. களியறு தேன்தார்க் கவுணியர் தீபன் கருதலர்போல்
வெளியறு ஞாலம் பகலிழந் தால்,விரை யார்கமலத்து)
அளியறு மென்மலர்த் தாதனைந்து) ஆழி யழைப்பவரும்
துனியறு வாடையி தாம்மட மானைத் துவள்விப்பதே.

67

'பொய்கையை யுடைய பொழில்' என்க. அதனையுடை பூக்களைக் குறித்தது. இதன்பின் 'தாதுகளில்' என ஏழாவது விரித்து, 'வண்டே! காசினியில் பொழில்களில் பூத்த தாதுகளில் பெண்ணின் அமிர்தநல்லாள் குழல் நாற்றம் கண்டதுண்டுகொல்' என இயைத்து முடிக்க.

1247. குறிப்புரை : “போதியிற் புத்தர்களே! நீவிர் எம் சந்தியாசியார் போலவே காவியிடுத்துச் சமணர்களைத் துன்புறுத்தும் வகையில் அவர்களது உறிகளைக் கைப்பற்றி வீணாக வம்பு செய்கின்றீர்கள்; (அவர்களை வாதத்தில் வென்றபாடில்லை. எம்முடன் சேர்ந்து) அவர்களை அன்று புகலியர் கோன் வாதில் வென்று கழுவேற்றிய திறத்தைப் பாடுதற்கு வாருங்கள்” என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.

போதி - அரசமரம். இது புத்தர்கள் தெய்விகத் தன்மையுடையதாகக் கருதி வழிபட்டிருப்பர். “போதி” என்றது அதன் நிழலைக் குறித்தது. “போதியிற் புத்தர்கள்” என்பதை, ‘பறம்பிற்பாரி’ என்பது போலக் கொள்க. புத்தர்கள், அன்மை வினி. தாது கல் - காவிக் கல். ‘சந்தியாசியார்’ என்பது ‘சந்நாசியார்’ என மருவி வந்தது. அஃது ஆகுபெயராய் அவர் உடுக்கும் ஆடையைக் குறித்தது. சடலம் படுத்தல் - உடம்பிற் பொருந்த வைத்தல். தூதை - மட் பாண்டம். இதில் கஞ்சி ஊற்றி வைக்கப்படும். சிக்கம் - உறி. ‘தூதையினை உடைய சிக்கம்’ என்க. சமண முனிவர்கள் தாம் உண்ணும் கஞ்சியை இவ்வாறு உறியில் வைத்துக் கையிலே கொண்டிருப்பர். கீழே புறத்தே வைத்தால் ஈ, எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்கள் கஞ்சியில் வீழ்ந்து மாண்டு விடுமாம். ‘சிக்கத்தில் கரம் சேர்த்து’ என்க. கரம் - புத்தர்கள் கை. துலுக்குதல் - வம்பு பேசுதல். ‘சம்மா தும்பு துலுக்குச்சிறான்’ என்னும் வழக்கம் இப்பொழுதும் நாட்டில் உண்டு. காதுதல் - இங்கே, காய்தல். அது வாதில் வெல்லுதலைக் குறித்தது.

சமணரும், புத்தரும் வேதத்தை இகழ்தலில் ஒன்றுபடினும் பிற வகையில் வேறுபட்டுத் தம்முட் கலாய்ப்பர். அது பற்றி, “ஞானசம்பந்தர் காலத்திற்றானே ‘சமண சமயம் பொய்ச் சமயம்’ என்பது நாட்றிய மெய்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டிருக்க, இன்று புத்தர்கள் ஏன் அந்தச் சமயத்தை ‘பயனற்றது’ எனக் காட்ட முயல வேண்டும்” என்கின்ற முறையில் அமைந்தது இப்பாட்டு. “துறவுக் கோலத்தால் புறத்தே சமணரைப் போல இல்லாமல் எம்மைப் போல உள்ள நீவிர், சமணரை வென்ற வெற்றியைப் பாடுவதிலும்

1249. தேறும் புனல்தில்லைச் சிற்றும் பலத்துச் சிறந்துவந்துள்
ஊறு மழிர்தைப் பருகிட் டெழுவதொ ருட்களிப்புக்
கூறும் வழிமொழி தந்தெனை வாழ்வித் தவண்கொழுந்தேன்
நாறும் அலங்கல் தமிழா காணென்னும் நன்னிதியே.

68

1250. நிதியறு வாரற னின்பம்வீ டெய்துவ ரென்னவேதும்
துதியறு நீள்வயல் காழியர் கோணைத் தொழுாரினைய
நதியறு நீர்தெளித்து) அஞ்ச லெனவண்ண வன்றோவெனா
மதியறு வாணுதல் பாதம் பணிந்தனன் மன்னனையே.

69

எங்களோடு சேர்ந்து கொள்ள லாமே” என்பது தோன்ற, “நம் சந்நாசியார் சடலம் படுத்து” என்றார். பெளத்தத் துறவிகள் சிவந்த ஆடையை உடுத்துதல்,
பட்டைத் துவராடைப் படிமம் கொண்டாடும்
முட்டைக் கட்டுரை மொழிவ கேளாதே*

என அருளிச் செய்தமையாலும் அறியலாம். படிமம் - துறவுக் கோலம். நாம் உரை காணும் பாட்டில் “தாதுகல் தோய்த்த” என்பது நம் சந்நாசியார் ஆடையின் இயல்பு கூறியது. ‘பெளத் தருடையது பட்டைத் துவராடையாயினும் நிறத்தால் ஒருபடை ஒக்கின்றது’ என்பது கருத்து.

1248. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, பிரிவணர்த்திய தலைவனுக்குத் தோழி தலைவி ஆற்றாளாவது கூறிச் செலவழுங்குவித்தது.

‘கவுணியர் திபன் கருதலர் (பகைவர்) ஞான ஓளியை இழப்பதுபோல ஞாலம் பகற் பொழுதை இழந்தால்’ - என்க. களி உறு - வண்டுகள் உண்ணக் களிப்பைத் தருகின்ற. வெளி உறு ஞாலம் - பகற் காலத்தில் ஓளியைப் பெற்று மகிழ்கின்ற உலகம். விரை - நறுமணம். அளி - வண்டு. தாது அணைந்து - மகரந்தத்தில் மூழ்கி. ஆழி அழைப்ப - கடல் ஒலியை உண்டாக்கும்படி. துளி உறு வாடை - மழைத் துளியோடு பொருந்தி வரும் வாடைக் காற்று. மட மான் - தலைவி ‘ஞாலம் பகலை இழந்தால் (இரவில்) மட மானைத் துவள்விப்பது வாடையாகிய இதுவாம்’ என இயைத்து முடிக்க. ‘அதுபொழுது எனக்கு அவளை ஆற்றுவித்தல் அரிது’ என்பது குறிப்பெச்சம் இதனால் தலைவன் செலவழுங்குதல் பயன்.

1249. குறிப்புரை : தேறும் புனல் - தெளிவாகிய நீர் வழிமொழி “சரருலகு நரர்கள் பயில்” - எனத் தொடங்கும் ‘வழிமொழித் திருவிராக்த் திருப்பதிகம்* அலங்கல் - தாமரை மலர் மாலை. ‘எந்தத் தலத்தில் உள்ளவரும் தில்லைப்

* திருமுறை - 1-80.10.

* திருமுறை - 3-67.

1251. மன்னாங் கணை! செங் தமிழா கரள்வெற்பில் வந்தொருவர்
அன்னங்கள் அஞ்சன்மி னென்றார் வேழத் திடைவிலங்கிப்
பொன்னாங் கலைசா வகையெடுத் தாற்கிவள் பூணமுந்தி
இன்னாங் தமும்புள வாம்பெரும் பாலுமவ் வேந்தலுக்கே.

70

பெருமானே' என்பது பற்றி, அத்திருப்பதிகத்தின் வழிப் பிரமாபுரப் பெம்மானை உள்க எழும் இன்பத்தைத் தில்லைச் சிற்றம் பலத்தினின் றும் வந்து ஊறும் அமிர்தத்தைப் பருகுவதனால் உண்டாகும் இன்பமாகக் கூறினார்.

1250. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தோழி செவிலிக்குப் புனல்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றது.

“- அவனைத் தொழுபவர் அறம் முதலிய நான்கையும் எய்துவர் - என வேதம் துதித்தலைப் பொருந்திய காழியர் கோன்” என்க. செய்யுள் நோக்கி நிதி முற்கூறப்பட்டது. ‘நதியின் கண், தொழுாதார் இனையும்படி (வருந்தும்படி) உறு நீர்’ என உரைக்க, “அந்நீரின்கண் அகப்பட்டுக் கலங்கிய உன் மகளைத் தலைவன் ஒருவன் கண்டு எடுத்துக் கரை சேர்த்துத் தெளிவித்து, ‘அஞ்சற்க’ என்று சொல்ல, இவள், ‘அண்ணலே! இது நன்றோ’ - எனச் சொல்லி அவனைப் பாதம் பணிந்தாள்” எனத் தோழி கூறினாள், இதனால், “உற்றாற்கு (மெய் தீண்டினவனுக்கு) உரியர் பொற்கொடி மகளிர்” என்னும் முறைப்படி உன் மகள் இனி அவனுக்கே உரியள்” என்பது குறிப்பால் தோன்றக் கூறினாள். வாள் நுதல், தலைவி. மன்னன் - அரசர் குலத்தினாய தலைவன். “நன்றோ” என்றதில் ஒகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டாய், “கன்னியை யுடையாள் ஒருத்தியை அரசர் குலத்தினாராகிய நீவிர் திடுமெனப் போந்து தீண்டியது நன்றன்று” எனவும், ஒகாரம் சிறப்புப் பொருட்டாய் “கன்னிப் பெண்ணைத் தீண்டும் முன் அவளை மணந்து கொள்ளத் துணிந்தே நெறியடைய ஆடவர் தீண்டுவர் ஆதவின், ‘நீரும் அத்துணிவினை யுடையீர்’ என்பதனை அறிய நன்றாகின்றது” எனவும், இருபொருளும் தந்தது. இவ்வாற்றால் முதலில், ‘நின் மகள் நம் குடிக்குப் பழியுண்டாக ஒழுகினாள் அல்லள்’ எனவும் ‘தெய்வத்தால் நிகழ்ந்த இந்நிலைமையால் நின்மகள் குடிப் பிறந்தார்க்கு உரிய அறத்தையே பற்றி நின்று, தன்னை அவனுக்கு உரியளாகக் கருதிவிட்டாள்’ எனவும் கூறினாள். “மதி” என்பதைச் சந்திரனாகக் கொண்டு நுதலுக்கு உவமையாக்காது, ‘புத்தி’ எனக் கொண்டு, தலைவியது முதுக் குறைவைப் புகழ்ந்ததாக உரைத்தல் சிறப்பு.

1251. குறிப்புரை : இப்பாட்டும் முன்னது போலவே தோழி செவிலிக்குக் களிறு தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றது.

1252. எந்தும் உலகுறு வீரோழில் நீலங்க கற்குமின்பப்
பூந்தன் புகலூர் முருகற்கும் தோழனைப் போகமார்ப்பைக்
காந்துங் கனலிற் குளிர்படுத் துக்கடற் சூடலின்வாய்
வேந்தின் துயர்தவிர்த் தாணையெப் போதும் விரும்புமினே. 71
1253. விரும்பும் புதல்வனை மெய்யாரிந் தாக்கிய விண்ணமிர்தம்
அரும்பும் புனற்சடை யாய்டன் டருளௌன் றடிபணிந்த
இரும்பின் சுடர்க்களிற் றான்சிறுத் தொண்டனை யேத்துதிரேல்
சுரும்பின் மலர்த்தமி மாகரன் பாதம் தொடர்வெளிதே. 72
1254. எளிவுந்த வா!வெழில் பூவரை ஞாண், மணித் தார்தழங்கக்குத்
துளிவுந்த கண்பிசைந் தேங்கலு மெங்க ளரன் துணையாங்
கிளிவுந்த சொல்லி,பொற் கிண்ணன்த்தின் ஞான வமிர்தளித்த
அளிவுந்த பூங்குஞ்சி யின்சொற் சிறுக்கன்ற னாரருளோ. 73

“மன்னங்களை” என்பதை, “மன் அங்கு அனை” - எனப் பிரித்து, “அனை - அதனையே என உரைத்து, “மன் அங்கு” என்பதை எடுத்தாற்கு என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி, ‘இது நிகழ்ந்த அங்கு’ என உரைக்க. இவ்வாறன்றி, தோழி செவிலியை, ‘அங்கனாய்’ என விளித்தல் பொருந்தாது. அன்னங்கள் - அனங்களே! என்றது மகனிர் கூட்டடத்தை. அடர் - தாக்க வந்த வேழம் - களிறு; ஆன் யானை. இடை விலங்கி - குறுக்கே தடுத்து, பொன் அம் கலை சா வகை - எடுத்தாற்கு - பொன்போலும் அழகிய ஆண், மான்தன் பெண் மானைக் காக்கத் தன் உயிரையும் விடத் துணிந்ததுபோலத் துணிந்து எடுத்துக் காத்த அவனுக்கு. இதன்பின் ‘உரித்தாக’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. உரித்தாயது, பூணின் அழுத்தம். உள ஆம் - உளவாகலாம், “உள்” என்ற பான்மையால், தழும்புகள் பலவாதல் பெறப்பட்டது. ‘உள்’ எனத் துணிந்து கூறின் பின்னரும் அவனோடு பலநாள் பழகியதாகும். ஆதவின், ‘பெரும்பாலும் உள ஆகலாம்’ என ஊகமாகக் கூறினாள். இதனால், தலைவி தலைவனை இறுகத் தழுவிக் கொண்டமை கூறினாளாயிற்று.

1252. குறிப்புரை : ஏந்தும் உலகு - தாங்கும் உலகு; நிலவுலகம். போக மார்ப்பை - “போகமார்த்த பூண்முலையாள்” என்னும் முதல் நினைப்பை யுடைய திருப்பதிகத்தை. குளிர்படுத்து வேகாது பச்சையாகப் பண்ணி, “மலி தேரான் கச்சியும் மாகடலும் தம்மின் - ஓலியும் பெருமையும் ஒக்கும்”* என்றது போலக் கடல் நகரத்தையும் கூறுதல் கூடுமாகவின், “கடற் சூடல்” என்பதை, ‘கடல்போலும் கூடல்’ எனக் கொள்க.

* தண்டியலங்கார உதாரணம்.

1255. அருளுங் தமிழா கர !நின் னலங்கல்தந் தென்பெயரச்
சுருளுங் குழலியற் கீந்திலை யேமுன்பு தூங்குகாத்து)
உருளும் களிற்றினோ(டு) ஒட்டரு வாணை யருளியன்றே
மருளின் மொழிமட வாள்பெய ரெங்கண் வருவிப்பதே.

74

1256. வருவார் உருவின் வழிவழி வைத்த வனமருந்தும்
திருவார் இருந்த செழுநகர்ச் செவ்வித் திருவடிக்காள்
தருவான் தமிழா கரகரம் போற்சலம் வீசக்கண்டு
வெருவா வணங்கொண்டல் கள்மிண்டி வானத்து மின்னியவே.

75

1253. குறிப்புரை : இரும்பு - அங்குசம்; ஆகுபெயர். சுடர் - ஓளி. யானையை அடக்க உதவுகின்ற அங்குசத்தை அதன் காதிலேயே மாட்டி வைப்பது வழக்கம். “இரும்பின் சுடர்க் களிற்றான்” என்றது, தளபதியாய் இருந்து வெற்றி பெற்றதைக் குறித்த குறிப்புச் சொல். தொடர்வு - தொடர்தல்; அடைதல். ‘பாதத் தொடர்பு’ என்பதும் பாடம். “தொடர்வு எனிதே” என்றது, ‘சிறுத்தொண்டர்பால் மிகக நட்புக் கொண்டவர்’ என்பது விளங்குதற்கு. “அரும்பும் புன்ற சடையாய்” என்றது, ‘சிவபெருமானாகவே தோன்றுகின்றவரே’ என்றபடி. மலர் - தாமரை மலர் மாலை.

1254. குறிப்புரை : “எளி வந்தவா” என்பதை இறுதியிற் கூட்டி, ‘எளியேனுக்கு எளிவந்தவாறு வியக்கத் தக்கது’ என முடிக்க. “பூ” இரண்டால் முன்னது அழகு; பின்னது பொற்பூ. தார் - வடம். அழுங்க - ஓளி குன்றும்படி. ‘அரனுக்குத் துணையாம்’ என நான்காவது விரிக்க. “கிளி வந்த” என்பதில் ‘வந்த’, உவம உருபு. “அளித்த” என்னும் பெயரெச்சம். “சிறுக்கன்றனார்” என்னும் கோடற் பொருட் பெயர் கொண்டது. அளி - வண்டு. “சிறுக்கன், சிறுக்கி” என்றாற் போலும் வழக்கு இருத்தலால், ‘சிறு’ என்பதன் முன் வலி மிகுதல் வழக்கு நெறியாகக் கொள்ளப்படும். கன்று - யானைக் கன்று. அன்னார் - போன்றவர்.

1255. குறிப்புரை : கைக்கிளைத் தலைவி பொருட்டாகத் தூது வந்து மாலை இரந்த தோழியை திருஞானசம்பந்தர் இன்சொற் சொல்லி மறுக்க வேண்டி, அவளையே ‘தலைவி’ என அழைத்ததாகவும், அதனைக் கேட்டுத் தோழி மறுமொழி கூறியதாகவும் இப்பாட்டு அமைந்துள்ளது.

‘பணி செய்பவளாகிய என்னை, ‘தொழீஇ’ என அழைக்காமல், ‘தலைவி’ என அழைக்கின்றீர். அப்பெயர் என் தலைவிக்கு உரியது. அவளை நீர் ஏற்றுக் கொண்டால் பின்பு உரிமை பற்றி அவளை நீர் ‘தொழீஇ’ என்றே அழைக்கலாம். அப்பொழுது நான் செய்த உதவி பற்றி எனக்கு நீர் தரும்

1257. மின்னார் குடுமி நெடுவேற் பகங்கொங்கில் வீழ்பணினோய்
தன்னார் வழிகெட்ட டமிந்தமை சொல்லுவர் காணிறையே
மன்னார் பரிசனத் தார்மேல் புகலு மெவர்க்குமிக்க
நன்னா வலர்பெரு மானரு காசனி நல்கிடவே.

76

1258. நல்கென் றடியி னினைபணி யார்; சண்பை நம்பெருமான்
பல்கும் பெரும்புகழ் பாடகில் லார்சிலர் பாழ்க்கிறைத்திட்டு)
ஒல்கு முடம்பின ராய், வழி தேடிட் டிடறிமுட்டிப்
பில்கு மிடமறி யார்கெடு வாருறு பேய்த்தனமே.

77

பாராட்டாக என்னை அவள்முன் ‘தலைவீ’ என்று கூட அழைக்கலாம்.
அவ்வாறு செய்யாமல் இப்பொழுது என்னை, ‘தலைவீ’ என்று அழைத்து
வெறும் இன்சொற் சொல்லி மறுக்க நினைக்கின்றோரே; இது முறையோ;
என்னும் கருத்தினை இப்பாட்டு உடையது.

சுருஞங் குழல் இயல், தலைவி. திருஞான சம்பந்தர் யானைமேல் பவனி
வரக் கண்ட பொழுது அதன் பின்னே ஓடியதாக வைத்து, ‘களிற்றினோடு
ஓட்டருவானை அருளியன்றே அவள் பெயரை என்கண் வருவிப்பது’
என்றான், அவள் பெயர், ‘தலைவி’ என்பது. ஓடுதலை ‘ஓட்டருதல்’ எனவும்
கூறுவர். “ஓக்கவே ஓட்டந்தேன்”* என அருளினமை காண்க. “ஓட்டருவானை”
என்பது பாடமன்று, அலங்கல் - மாலை. ‘முன்பு அருளியன்றே’ என
இயையும்.

1256. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, ஒருவழித் தணந்த தலைமகன் வரவு
நீட்டிப்பத் தலைவி கார்காலம் கண்டு ஆற்றாமை மிக்கவழித் தோழி, ‘இஃது
அவர் வரும் காலம்’ எனத் தேற்றி ஆற்றுவித்தது.

வருவார் உரு - பிரிந்து சென்று மீண்டு வரும் தலைவர்களது உருவம்.
அவைகள் வரும் வழியிலே வைத்த விழியை உடையவர்கள் தலைவியர்.
விழியை அவ்வாறு வைத்த வண்ணமே உணவை அருந்துகின்ற திருவை
(சிறப்பை) உடையவர்கள் தலைவியர். ‘அவர்கள் இருந்த செழு நகரத்தில்
கொண்டல்கள் மின்டி மின்னிய’ என்க. செவ்வித் திருவடி - பக்குவம் வந்த
காலத்தில் உயிர்களால் அடையப்படும் திருவடி. அவை
சிவபெருமானுடையன. கொண்டல்கள் முன்னே சலத்தை (மழையை) வீச,
அஃது இருண்டு பெய்தலின், ‘வருகின்றவர்கள் வழியறியாது திகைப்
பார்களோ’ என்று வெருவா வண்ணம் பின்பு மின்னின்’ எனவே,

* திருமுறை - 5.49.4.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1259. தனமே தருபுகழ் சைவ சிகாமணி தன்னருள்போல்
மனமே புகுந்த மடக்கொடி யே! மஸர் மேலிருந்த
அனமே! யமிர்தக் குமுதச்செவ் வாயுங்க ஸாயமென்னும்
இனமே பொலியவண் டாடெழிற் சோலையு ஸெப்துகவே.

78

1260. உகட்டித்து மோட்டு வராலினம் மேதி முலையுரிஞ்ச
அகட்டிற் சொரிபால் தடம்நிறை கொச்சை வயத்தரசைத்
தகட்டில் திகழ்மணிப் பூண்தமி மாகரன் தன்னையல்ளால்
பகட்டில் பொலியினும் வேண்டேன், ஒருவரைப் பாடுதலே.

79

'மின்னலே விளக்காக வருவார்' என வற்புறுத்தியவாறு. இதன் முதல் அடியில் பாடங்கள் பிழைபட்டுள்ளன. மின்டி - வலிமையுற்று. 'தலைவர் பிரியத் 'தலைவியர் ஆற்றியிருத்தல் உலகியல் ஆதலின், நீயும் அத்தன்மையளாதல் வேண்டும்' என்பாள், 'நம் தலைவர்' எனவும், 'நீ' எனவும் கூறாது பொதுப்பட, "வருவார்" எனவும், "அருந்தும் திருவார்" எனவும் கூறினாள்.

1257. குறிப்புரை : 'வீழ் பனிநோய் இறையே, மன் ஆர் பரிசனத்தோர் மேற் புகலும் அருகாசனி நல்கிட, வெற்பகக் கொங்கில் தன் ஆர்வழி கெட்டமை சொல்லுவார்' என இயைத்து முடிக்க. காண், முன்னிலையசை. வெற்பகக் கொங்கு - மலைகள் நிறைந்த கொங்கு நாடு. பனி நோய் - குளிர்க் காய்ச்சல். தன் ஆர் வழி - தனக்கு ஏற்புடைய வழி. "தன்" என்றது பனி நோயை. 'உலகத்தார் பலரும் சொல்லிப் புகழ்வார்' என்க. இறை - சிறிது. மன் ஆர் - மிகுதியாகப் பொருந்திய 'பதினாறாயிரம் பேர்' என்பர். பரிசனத்தோர், உடன் வரும் அடியார்கள். நல்கிட - அருள்புரிய. அஃதாவது, 'திருப்பதிகம் அருளிச் செய்ய' என்பதாம்.

1258. குறிப்புரை : "சிலர்" என எடுத்துக்கொண்டு, "சண்டை நாதன்" என்பதை "நல்கென்று" என்பதன்பின் கூட்டியுரைக்க. நல்கு - அருள் செய்; "அடியின் இணை" என்பதில் இன், வேண்டாவழிச் சாரியை. ஓல்குதல் - தளர்தல். வழி, வீடு பேற்றிர்கான வழி, பில்கும் இடம் - பேரின்பம் ததும்பும் இடம். அறியார்; முற்றெச்சம். உறு - மிகுதி. 'இஃது உறு பேய்த்தனம்' என்க. பேய்த்தனம் - பேய்த் தன்மை; அஃதாவது, பித்து.

1259. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின் தலைவன் தலைவியை ஆயத்து உய்த்தது.

தனம் தரு புகழ் - பொருள் வழங்கியதனால் உண்டாகிய புகழ். அது தந்தையார் சிவபாத இருதயருக்கும், திருவீழிமிழலையில் பஞ்சகாலத்தில்

1261. பாடிய செந்தமி மாற்பழங் காசு பரிசில்பெற்ற
நீடிய சீஞ்திரு ஞானசம் பந்தன் நிறைபுகழான்
நாடிய பூந்திரு நாவுக் காசோ டெழில்மிழலைக்
கூடிய கூட்டத்தி னாலுள தாய்த்திக் குவலயமே. 80
1262. வலையத் திணிதோள் மிசைமழ வேற்றி, மனைப்புறத்து
நிலையெத் தனைபொழு தோகண்ட(து) ஊரனை நீதிகெட்டார்
குலையக் கழுவின் குழுக்கண்ட வன்திகழ் கொச்சையன்ன
சிலைபொத்த வாள்நுதல்! முன்போல் மலர்க் திருக்கண்களோ. 81
1263. கண்ணார் திருநுத லோன்கோலக் காவில் கரநொடியால்
பண்ணார் தரப்பாடு சண்னபையர் கோண்பாணி நொந்திடுமென்று)
எண்ணா வெழுத்தஞ்ச மிட்டபொன் தாளங்க ஸீக்கண்டும்
மண்ணார் சிலர்சண்னபை நாதனை யேத்தார் வருந்துவதே. 82

பலர்க்கும் வழங்கியது. ‘அன்னம்’ என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது. “செவ்வாய்” என்றதும் ‘சிவந்த வாயை உடையவனே’ - என்றவாறேயாம். பொலிய - (நீ இல்லாமையால் இழந்த) பொலிவைப் பெற்று விளங்கும்படி. இங்ஙனம் கூறியதனால், ‘நீ செலவு தாழ்ப்பின் ஆயத்தார் தேடி வருவர்’ என்பது குறிப்பித்தான். “சைவ சிகாமணிதன் அருள் போல் மனம் புகுந்த” - என்றதனால், ‘அவ்வருள் போல நீ என் உயிரினும் சிறந்தாய் ஆதவின், நீ எங்கிருப்பினும் உனை நான் இமைப் போதளவின் மறவேன்’ எனத் தனது காதற் சிறப்பு உணர்த்தினான்.

1260. குறிப்புரை : “உகட்டித்து” என்னும் பிறவினை வினைச்சொல், ‘உகண்டு’ எனத் தன்வினையாய் நின்றது. உகஞ்சல் - பிறழ்தல், எழும்பிக் குதித்தல். மோட்டு வரால் இனம் - பெரிய வரால் மீனின் கூட்டம். மேதி - எருமை. உரிஞ்ச - உராய். அகடு - வயிறு. அஃது ஆகுபெயராய், மடியைக் குறித்தது ‘அகட்டினின்றும் சொரிபால் எனக் தடம் - தடாகம். கொச்சை வயம் - சீகாழி. தகடு - பொன் தகடு. மணி - இரத்தினம். பூண் - அணிகலம். பகடு - யானை. ஒருவரை - வேறு ஒருவரை. ‘வேறு’ என்பது தமிழாகரரோடு இயைபில்லாமை ‘யானைமேற் செல்லும் செல்வத்தைப் பெறுவதாயினும் தமிழாகரரோடு சிறிதும் இயைபில்லாத ஒருவரைப் பாடுதலை வேண்டேன்’ என்பதாம்.

1261. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை. ‘நேடிய’ என்பது பாடமன்ற. திருஞானசம்பந்தர் பழங்காசபெற, திருநாவுக்கரசர் நல்ல காச பெற்றமை பற்றி, “பூந்திருநாவுக்கரசு” என்றார். பூ - அழகு. அவர் பெற்ற

1264. வருந்துங் கொலாங்கழல், மண்மிசை யேகிடில் என்றுமென்றார்த் திருந்தும் புகழ்ச்சண்பை ஞானசம் பந்தற்குச் சீர்மணிகள் பொருந்துஞ் சிவிலை கொடுத்தனன் காண்புண ரித்திகழுந்து(கு) அருந்தும் பிரான்நம் மரத்துறை மேய வரும்பொருளே. 83
1265. பொருளென வென்னைத்தன் பொற்கழல் காட்டிப் புகுந்தெனக்கிங்கு) அருளிய சீத்திரு ஞானசம் பந்த னாருளிலர்போல் வெருளின மானின்மென் நோக்கியை விட்டு விழுநிதியின் திரளினை யாதிரித் தால்நன்று சாலவென் சிந்தனைக்கே. 84
1266. சிந்தையைத் தேனைத் திருவா வடுதுறை யுள்திகழும் எந்தையைப் பாட லிசைத்துத் தொலையா நிதியமெய்தித் தந்தையைத் தீத்தொழில் மூட்டிய கோன்சரண் சார்விலரேல் நிந்தையைப் பெற்று)ழழி யாதிரந் தேகரம் நீட்டுவரே. 85

காசின் அழகு அவருக்கு ஆக்கிச் சொல்லப்பட்டது. “இக்குவலயம் உளதாய்த்து” என்றது, ‘யிர்கள் பஞ்சத்தால் வாடி மடியாமல் வாழ்ந்தன’ என்றவாறு.

1262. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, புதல்வனை வாயிலாகப் பற்றி வந்த தலைவனைத் தலைவி வாயில் மறுக்கத் தோழி வாயில் வேண்டியது.

‘நீதி கெட்டார்... வாள் நுதல்! ஊரனைத் தோள்மிசை மழவு ஏற்றி மனைப்புறத்துக் கண்டது எத்தனைப் பொழுதோ! திருக்கண்கள் முன்போல் மலர்க்’ எனக் கூட்டடியுரைக்க. வலையம் - வாகு வலையம்; தோள்வனை. மழவு - புதல்வன். மனைப்புறம் - புறங்கடை. நிலை - நிற்றல். ‘நிற்றலில் கண்டது’ என ஏழாவது விரிக்க. ‘எத்தனைப் பொழுதோ’ என்றது, ‘மிக நீண்ட நேரம்’ என்றபடி. ‘தலைவர் இத்தன்மையராகவும் சிவப்பு ஆறாமை குல மகளிர்க்கு அழகன்று; உனது அழகிய கண்கள் சிவப்பு ஆறி, முன்போல் குளிர்ச்சியுடன் மலர்வன வாக’ என்பதாம். நீதி கெட்டான், சமனர். குலைய - அழிய ‘அவரைக் கழுக் குழுவிற் கண்டவன்’ என்க.

1263. குறிப்புரை : கண் ஆர் திருநுதலோன், சிவபெருமான். கோலக் கா, சீகாழியை அடுத்துள்ள தலம். நொடி - நொடித்தல். தட்டுதல்; தாளம் இடுதல், பாணி - கை. எண் ஆர் - எண்ணுதல் (கணித்தல்) பொருந்திய எழுத்து அஞ்ச - திருவைந்தெழுத்து மந்திரம். இட்ட - பொறிக்கப்பட்ட. மண்ணார் - மண்ணுலகத்தில் உள்ளவர். ‘அச்சண்பை நாதனை’ எனச் சுட்டு வருவிக்க. எண்ணார், முற்றெச்சம். ‘எண்ணாராய் வருந்துவது என்’ என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க.

1267. நீட்டுவ ரோதத்தொ டேறிய சங்கம் நெகுமளரித்
தோட்டுவென் முத்தம் சொரிசன்னபை நாதன் தொழுாதவரின்
வேட்டுவர் வேட்டதன் ணீரினுக்கு) உண்ணீ ருணக்குழித்த
காட்டுவ ஏறல் பருகும் கொலாமெம் கனங்குழையே. 86
1268. குழைக்கின்ற கொன்றைபொன் போல மலரநாங் கூட்டமெல்லாம்
அழைக்கின்ற கொண்ட லியம்புனேன் நிலையகன் றார்வரவு
பிழைக்கின் றதுகொலென் றஞ்சியொன் சண்பைப் பிரான்புறவத்து)
இழைக்கின்ற கூடல் முடியன்ன் ணாத இளங்கொடிக்கே. 87
-

1264. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

மென்தார் - மெல்லிய மலர் மாலையை அணிந்த. மணி, முத்து. காண்,
அசை. புனரி - கடல். ‘அரும் பொருளாய் உள்ளவன்’ என்க.

1265. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன்,
பின் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

‘என்னைப் பொருளெனக் கொண்டு’ என ஒரு சொல் வருவிக்க.
ஞானசம்பந்தன் அருள் இல்லாதவரே அருளைத் துறந்து, பொருளை
விரும்புவர்’ என்பதாம். ஆதரித்தால் - விரும்பினால், ‘அது நன்று’ எனத்
தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. தீதாவதனை, “நன்று” என்றது இகழ்ச்சிக்
குறிப்பு. ‘யாம் பிரியின் தலைவி வாழாள்’ என்பதை அறிந்து வைத்தும்
பொருள் வலிக்கின்ற நெஞ்சம் பேதைமை யுடைத்து - என்றபடி.

1266. குறிப்புரை : முன்பு “சிந்தையை” என்றதனால் பின்பு “தேனை”
என்றதற்கு, ‘சிந்தையில் ஊறும் தேனை’ - என உரைக்க. தொலையா நிதியம்
- உலவாக் கிழி. தீத் தொழில் மூட்டிய - வேள்வித் தொழிலில் ஈடுபடச்
செய்த. “சார்வவி ரேல்” என்பது முதலாக வந்த பயனிலைகட்கு, ‘மக்கள்’
என்னும் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க.

1267. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவனைக் குறை நேர்ந்த தோழி
தலைவியைக் குறை நயப்பிக்கச் சில கூறி காலத்தில் தலைவி அதனை
அறியாள் போன்று குறியாள் கூறியது, அஃதாவது கூறப்பட்ட பொருளோடு
தொடர்புபடாமல் பொதுவாக எதனையோ கூறியது. இதனை, “என்
செய்வாம் - எனில், ‘பொன் செய்வாம்’ - என்றல் போல்வது” என்பர்.

“எம் கனங் குழையே” என்பதை முதலிற் கொண்டு, இறுதியில், ‘பருகும்
ஆம் கொல்’ - என மாற்றி முடிக்க. நீட்டு உவர் ஓதத்தொடு - கரைமேல்
நீட்டுகின்ற, உப்புச் சுவையை உடைய அலைகளோடு. முளரித் தோட்டு -

1269. கொடித்தே ரவுணர் குழாமன லூட்டிய குன்றவில்லி
அடித்தேர் கருத்தி னருகா சனியை யணியிழையார்
முடித்தேர் கமலம் கவர்வான், முரிபுர வச்சிலையால்
வடித்தேர் நயனக் கணனயினை கோத்து வளைத்தனரே.

88

1270. வளைபடு தண்கடற் கொச்சை வயவன் மலர்க்கழற்கே
வளைபடு நீண்முடி வார்புன லூரன்தன் நீரில் அம்கு
வளைபடு கண்ணியர் தம்பொதுத் தம்பலம் நாறுமிந்த
வளைபடு கிங்கிணிக் கால்மைந்தன் வாயின் மணிமுத்துமே.

89

தாமரை மலரின் இதழ்களின்மேல், இது நெய்தலில் மருதம் மயங்கிய திணை மயக்கம். வேட்ட தண்ணீர் - நீர் வேட்கையால் அதனைத் தணிக்க விரும்பிய நல்ல நீருக்கு ஈடு. காட்டு உவர் ஊறல் பருகும் ஆம் கொல் - காட்டில் உள்ள உவர்க் கேணியில் ஊறுகின்ற அந்த நீரும் பருகுநீர் ஆகின்றது போலும்! இது வேடர் வாழ்க்கையின் தாழ்வினைப் புலப்படுத்தியது. தோழி கருதிய பொருட்கும், இதற்கும் யாதோர் இயைபும் இல்லை. தலைவி இவ்வாறு தொடர்பில்லாமல் கூறியது, தோழி கருத்தைத் தான் அறிந்து கொள்ளாதது போலக் காட்டிக் கொள்ளுதற்காம், “தொழாதவரின்” என்றாரேனும் ‘தொழா தவர்க்கு ஆவது போல’ என்பதே கருத்து. ‘சண்டை நாதனைத் தொழாதவரே இடர்ப்பாடான வாழ்க்கையை உடையவர் ஆவர்’ என்பதாம். “பருகு” என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயர் ஆகுபெயராய், பருகப்படும் நீரைக் குறித்தது.

1268. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவன் நீடத் தலைவியது ஆற்றாமை கண்டு தலைவி முன்னிலைப் புறமொழிகளால் ஆற்றுவித்தது.

கொண்டல் - மேகமே! இது மேகத்தைத் தோழி வினித்தது. ஒன்று இலை - வேறு ஒன்றும் செய்தி யில்லை. ‘கொண்டலே, இழைக்கின்ற கூடல் முடிய என்னாத இளங் கொடிக்கு, அகன்றார் வரவு இயம்பு; வேறு ஒன்றும் செய்தியில்லை’ எனக் கூட்டி முடிக்க. கூடல் இழைத்தலாவது, கண்ணை முடிக் கொண்டு மணலில் ஒரு வட்டம் வரைதல். ‘அவ்வட்டத்தின் இரு முனைகளும் ஒன்றாய்க் கூட, வட்டம் முழுமை பெற்று நிற்குமாயின் கருதிய பொருள் கைகூடும்’ எனவும், ‘முனைகள் கூடாமல் வேறாய்ப் போய்விடின் கருதிய பொருள் கைகூடாது’ எனவும் கொள்ளுதல் வழக்கம். பிரிந்து சென்ற தலைவர் வந்து சேர்தலை அறியத் தலைவியர் இவ்வாறு கூடல்களை இழைத்துப் பார்ப்பார்கள், இருமுனையும் ஒன்று கூடுதலால் இதற்குக் ‘கூடல்’ என்பது பெயராயிற்று. அது தலைவர் வந்து தலைவியரோடு கூடுதலையும் குறிப்பதாம். “கூடல் முடிய என்னாத இளங்கொடி” என்றதனால், இங்குத்

1271. முத்தன வெண்ணகை யார்மயல் மாற்றி, முறைவழவா(கு) எத்தனை காலம்தின்று ஏத்து மவரினு மென்பணிந்த பித்தனை, பெங்கள் பிரானை, யணைவ தெளிதுகண்டோ; அத்தனை, ஞானசம் பந்தனைப் பாதம் அடைந்தவர்க்கே. 90
1272. அடைத்தது மாமறைக் காடார்தம் கோயிற் கதவினை அன்று) உடைத்தது பாணன்தன் யாழி ணொலியை; யுரகவிடம் துடைத்தது; தோணி புரத்துக் கிறைவன் சுட்ரோளிவாய் படைத்தது தண்மையை நள்ளாற் றரசு பணித்திடவே. 91

தலைவி பலமுறை கூடல் இழைத்து அது கூடாமை கண்டு ஆற்றாமை யுடையளாயினாளாம். ‘கொண்டலே! அகன்றார் வரவை நீ இளங் கொடிக்கு இயம்பு’ - என்றது, ‘கார் காலம் வந்தமையால் இனித் தாழ்ந்து தலைவர் வருவார்’ என்பதை முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறி ஆற்றுவித்தது. குழக்கின்ற - தனிர்க்கின்ற. புறவம் - முல்லை நிலம்.

1269. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, திருஞானசம்பந்தரது உலாப் புறத்தில் கண்டோர் கூறியதாக அமைந்தது.

“அடித் தேர்” என்பதில் தகர ஒற்று, எதுகை நோக்கி விரிக்கப்பட்டது. தேர்தல் - சிந்தித்தல். ‘முடித்த’ என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. ஏர் - அழகு. கமலம், தாமரை மலர்க் கண்ணி; ஆகுபெயர், வடித்து - கூர்மை யாக்கப்பட்டு. ஏர் - எழுச்சி பெற்ற. வளைத்தனர் - முற்றுகையிட்டனர்.

1270. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு போந்த தலைமகன் ‘யான் தவ நொன்றிலேன்’ எனக் கூறியவாறே கூறி வாயில் வேண்டிய தோழிக்குத் தலைவி வாயில் மறுத்தது.

வளை படு கடல் - சங்குகள் உண்டாகின்ற கடல். வளைபடும் முடி - வணங்குதல் பொருந்தும் முடி. அம்குவளை படு கண்ணியர் - அழகிய குவளைப் பூப்போலும் கண்களையுடைய மகளிர்; பரத்தையர். வளைபடு கிங்கிணி - வளைத்துக் கட்டப்பட்ட சதங்கை. ‘மைந்தன் வாயினின்றும் பெறப் படுகின்ற முத்தத்தில் ஊரனது வாய்நீரிலே சில மகளிரது பலவாகப் பொருந்திய பொதுத் தம்பலம் நாறாநின்றது’ என்க. ‘அவன் தவறிலன் என்பது யாண்டையது’ என்பது குறிப்பெச்சம். மணி - சிறப்பு. இப்பாட்டு, ‘மடக்கு’ என்னும் சொல்லனி பெற்று வந்தது.

1271. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

1273. பணிபடு நூண்ணிடை பாதம் பொறாபல காதமென்று
தணிபடு மின்சொற்க எால்தவிர்த் தேற்குத் தழவுமிழ்கான்
மணிபடு பொற்கழல் ஞானசம் பந்தன் மருவலர்போல்
துணிபடு வேலன்ன கண்ணியென் னோவந்து தோன்றியதே. 92
1274. தோன்றல்தன் னோடுட னேகிய சுந்தரப் பூண்முலையை
ஈன்றவ ரேயிந்த வேந்திழை யார் இவ்வளவில்
வான்றவர் சூழுந் தமிழா கரன்தன் வடவரையே
போன்றபொன் மாடக் கழுமல நாடு பொருந்துவரே. 93
1275. பொருந்திய ஞானத் தமிழா கரன்பதி, பொற்புரிசை
திருந்திய தோணி புரத்துக் கிறைவன் திருவருளால்
கருந்தடம் நீரெழு காலையிற் காகூ கழுமலமென்று)
இருந்திட வாமென்று வானவ ராகி யியங்கியதே. 94

‘அவரினும் பாதம் அடைந்தவர்க்கு எங்கள் பிரானை அணைதல் எளிது’ என முடிக்க. கண்ணர், முன்னிலை யசை. அத்தன் - தலைவன். ‘சம்பந்தன் பாதத்தை அடைந் தவர்க்கு’ என முதல், சினை இரண்டிலும் இரண்டன் உருபு சிறுபான்மை வந்தது.

1272. குறிப்புரை : ‘தோணிபுரத்துக்கு இறைவன்’ என்பதனை முதலிற் கொள்க. ‘துடைத்தது உரக விடம்’ எனவும், ‘நள்ளாற்றரச வணித்திடச் சுட்ரொளிவாய்ப் படைத்து தண்மையை எனவும் கூட்டுக. ஒளி - நெருப்பு; ஆகுபெயர்.

1273. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவன் போக்குடன்படானாகவும் அதனைத் துணிந்து வந்த தலைவியைக் கண்டு அவன் தன் நெஞ்சினுள்ளே சொல்வியது.

பனிபடும் இடை - பாம்பு போலும் இடை. இஃது அதனை உடையாளைக் குறித்தது. ‘இடையது பாதம்’ எனக. ‘பல காதம் நடக்கப் பொறா’ என ஒருசொல் வருவிக்க. தணி படும் இன்சொல் - பணிவு பொருந்திய இன்சொல். “தவிர்த் தேற்கு” என்னும் நான்காவதை, ‘தவிந்தேன்கன்’ என ஏழாவதாகத் திரிக்க. ‘தவிர்த்தேன்கன், வேலன்ன கண்ணி, ஞான சம்பந்தன் மருவலர்போல், தழல் உமிழ் கான் வந்து தோன்றியது என்னோ’ எனக. துணிபடு எதிர்த்தார் உடலம் துண்டுபடுதற்கு ஏது வாயவேல். தலைவனது உடன்பாட்டைத் தலைவி பெறுதலும், தலைவன் “சிறிது” ஆற்றுதலும் இதன் பயன்.

1276. இயலா தனபல சிந்தைய ராயிய வுங்கொலென்று
முயலா தனவே முயன்றுவன் மோகச் சுழியழுந்திச்
செயலார் வரைமதிற் காழியா் கோன்திரு நாமங்களுக்கு(கு)
அயலா ரென்ப்பல காலங்கள் போக்குவ ராதர்களே.

95

1277. ஆதா வும்,பயப் பும்பிவ ளெய்தின ளென்றுயலார்
மாத ரவஞ்சொல்லி யென்னை நகுவது! மாமறையின்
ஒதர வம்பொலி காழித் தமிழா காணொடன்றே
தீதர வம்பட வண்ணெயென் ணோபல செப்புவதே.

96

1278. செப்பிய வென்ன தவம்முயன் றேன்நல்ல செந்தமிழால்
ஒப்புடை மாலைத் தமிழா கரணை, யணர்வுடையோர்
கற்புடை வாப்மொழி யேத்தும் படி,கத றிட்டிவர
மற்படு தொல்லைக் கடல்புடை சூழ்தரு மன்னிடையே.

97

1274. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, தலைவி தலைவன் உடன் போக்கில் பின் தேடிச் சென்ற செவிலியைக் கலந்துடன் வருவோர் கண்டு தேற்றியது.

“என்றவரே” என்றது செவிலியை. ‘இந்த ஏந்திமூயார் பூண் முலையை என்றவரே’ - என்க. செவிலியை ‘இன்னார்’ என்று துணிந்தபின் பின் வருமாறு அவட்குக் கூறினர். அவர் - இவர் தேடிச் செல்கின்ற அந்த இருவர். வடவரை - மேருமலை, “அவர் ‘இவ்வளவில் கழுமல நாடு பொருந்துவர்’ என்றதனால் இனி நீவிர் மேற் செல்லவேண்டா, மீள்வதே தக்கது’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

1275. குறிப்புரை : ‘தமிழாகரன் பதி எங்கும் வானவராகி இயங்கியது தோணிபுரத்துக்கு இறைவன் திருவருளால் காலையில், - கா கூகமுமலம் - என்று இருந்திடலாம்’ என முடிக்க. ஈற்றாடியிலும் ‘என்று’ என ஒதுதல் பாடம் அன்று. “தோணிபுரத்துக்கு இறைவன்” என்றதும் ஞானசம்பந்தரை, ‘சீகாழியில் தங்குவதால் காலையில் அவரது பாடலை மற்றவர்களோடு நாமும் ஒதிப் பயன் பெறலாம்’ என்னும் கருத்தினால் தான், சீகாழியில் தேவர்கள் குழுமுகிறார்கள் என்றபடி. “கா கூ” என்றது திருந்திய இசை இல்லாமையை. காலையில் நீர்ப் பறவைகள் எழுந்து ஒலிப்பதை நீரே துயில் எழுவது போலக் கூறுதல் வழக்கம்.

1276. குறிப்புரை : இயலாதன - கைகூடாதன. ‘அன்ன பலவற்றைச் சிந்தையில் உடையவராய்’ என்க. முயலாதன - முயலத்தகாதன. செயல் ஆர் - வேலைப்பாடு அமைந்த. வரை மதில் - மலைபோலும் மதில். ஆதர்கள் - அறிவிலிகள்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1279. மண்ணில் திகழ்ச்சன்பை நாதனை வாதினில் வல்லமணைப் பண்ணைக் கழுவின் நுதிவைத்தெழும் பந்த வினையறுக்கும் கண்ணைக் கதியைத் தமிழா கரனை,யெங் கற்பகத்தைத் திண்ணைற் றொடையற் கவுணியர் தீபனைச் சேர்ந்தனமே.

98

1280. சேரும் புகழ்த்திரு ஞானசம் பந்தனை யானுரைத்த பேருந் தமிழ்ப்பா இவைவல் வலர்பெற்ற வின்புலகங் காருந் திருமிடற் றாயரு ளாயென்று கைதொழுவர் நீரும் மலரும் கொளாநெடு மாலும் பிரமனுமே.

99

1277. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, கைக்கிளைத் தலைவியது ஆற்றாமையைச் செவிலியறிந்தமையை அறியாது அலர் அஞ்சிய அவளுக்குத் தோழி கூறியது.

அதரவு - காதல். பயப்பு - பசலை. மா தரவு - பெரிய குற்றம். தாவு, 'தரவும்' என வந்தது. பின் இரண்டடிகளில் உள்ள அரவும் - ஒலி, 'அன்னை என்னோ பல செப்புவது தமிழாகர னொடு தீது அரவும் பட அன்றே' என முடிக்க. தீது அரவும் - குற்றமாகிய சொல், அது, 'தலைவி காதல் வயப்பட்டாள்' என்பது, என்னோ - எவைளவேயோ.

1278. குறிப்புரை : 'தமிழா கரனை, உணர்வுடையோர் ஏத்தும்படி நல்ல செந்தமிழால் செப்பிய மண்ணிடை என்ன தவம் முயன்றேன்' என இயைத்து முடிக்க. செப்பிய - செப்புதற்கு. ஓப்புடை மாலை - ஒரு சீராக அமைக்கப்பட்ட பூமாலை. கற்பு உடை வாய்மொழி - கற்ற கல்வியை யுடைய வாயினின்றும் தோன்றும் சொற்களால். ஏத்தும் படி - துதிக்கின்ற முறையில். கதறிட்டு இவர - அலைகள் முழங்கிக் கொண்டு கரரமேல் ஏறுதலால். மல் படு தொல்லைக் கடல் - முத்து முதலிய செல்வங்கள் மிகுகின்ற பழைய கடல்.

1279. குறிப்புரை : அமண் - அமணர் குழாம். பண்ணைக் கழு - நிறைய நாட்டுப்பட்ட கழுமரம். கண் - கண்போன்றவர். கதி - யாவராலும் அடையப்படுவர். திண்மை - நெருக்கம். தொடையல் - பூமாலை. சேர்ந்தனம் - புகலிடமாக அடைந்தோம். 'இனி எமக்கு யாது குறையுளது' என்பது குறிப்பெச்சம்.

1280. குறிப்புரை : 'திருஞானசம்பந்தரை யான் துதிப்பாடிய இந்தத் தமிழ்ப் பாடலை ஒதி உணர்ந்தவர் பெற்ற பேரின்ப உலகத்தை எமக்கு அருள் கூர்ந்து அளித்தல் வேண்டும்' - என மாலும் பிரமனும் நீரும், மலருங் கொண்டு சிவபெருமானைக் கும்பிடுவர் - என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட

1281. பிரமா புரம்வெங் குரு,சண்பை, தோணி, புகலி,கொச்சை
சிரமார் புரம்,நற் புறவந், தராய்,காழி, வேணுபுரம்
வரமார் பொழில்திரு ஞானசம் பந்தன் பதிக்குமிக்க
பரமார் கழுமலம் பன்னிரு நாமமிப் பாரகத்தே.

100

தனிவெண்பா

1282. பாரகலத் துன்பங் கடந்தமர ராஸ்பணியும்
ஏரகலம் பெற்றாலு மின்னாதால் – காரகிலின்
தூமங் கம்புமாடத் தோணி புரத்தலைவன்
நாமஞ் செவிக்கிசையா நாள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பொருள். எனவே, இப்பாட்டு இப்பிரபந்தத்தின் பயன் கூறிற்றாம். காரும் - கறுத்த. பேரும் பா - தொடர்ந்து நடக்கும் பாட்டுக்கள்.

1281. குறிப்புரை : சிரமார் புரம் - சிரபுரம், தராய் - பூந்தராய். வரம் - மேன்மை. பரம் - மேன்மை. ‘திருஞானசம்பந்தன் வரம் ஆர் பொழிற் பதிக்கு இப்பாரகத்துப் பன்னிருநாமம் பிரமாபுரம்... கழுமலம்’ என முடிக்க. இப்பாட்டின் இறுதிச்சீர் - இதன் முதற்பாடலிற் சென்று மண்டலித்தல் காண்க.

1282. குறிப்புரை : ‘தோணிபுரத் தலைவன் நாமம் செவிக்கு இசையா நாள், பாருலகத்தைக் கடந்து அமரர்களால் வணங்கப்படும் நாளாய் இருப்பினும் இன்னாது’ என்க.

ஆஞ்சிடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி முற்றிற்று.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்டை விருத்தம்

சண்டையென்பது சீகாழிப்பதிக்குரிய பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களுள் ஒன்று. ஆளுடைய பிள்ளையார் பிறந்தருளிய சண்டையென்னும் தலத்தினைக் கட்டவைக் கலித்துறையாகிய திருவிருத்தத்தாற் போற்றுவது இப்பிரபந்த மாதவின் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்டை விருத்தம் என வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. இதன்கண் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. பதினொராம் பாடலாக அமைந்த இதன் இறுதிச் செய்யுள் மேற்கூறிய பத்துப் பாடல்களின் முதனினைப்புச் செய்யுளாகும்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் இளம்பருவத்திலேயே உமையம்மையாரளித்த பாலடி சிலுண்டு சிவஞானம் பெற்றதும், தன் கணவன் பாம்பு தீண்டியிறந்தமை கண்டு அல்லலுற்றமுது மங்கையொருத்தியின் வருத்தம் நீங்க விடந்தீர்த்த திருப்பதிகத்தையருளியதும், பாலை நிலமாக உருத்திரிந்த திருநனிபள்ளியை நெய்தல் நிலமாக வளம் பொருந்தப்பாடியதும், ஆன்மாக்கள் பிறவித்துயர் நீங்கி இன்புறும் வண்ணம் விணையினைப் போக்கும் இறைவனடிக்கே செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளைப் புனைந்து போற்றியதும், திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவும் அடைக்கப் பாடியருளியதும், வையையாற்றில் எதிரேறிச் செல்லும்படி திருப்பதிகம்பாடி அமனர்களை வென்று அன்னோர் கழுவேறக் கண்டதும், நல்லூர்ப் பெருமணத்தில் வாழ்க்கைத் துணையொடும் இறைவனது ஈறில்பெருஞ் சோதியிற்புக்கு ஒன்றி இன்புற்றதும் ஆகிய செய்திகள் இப்பனுவலில் குறித்துப் போற்றப் பெற்றுள்ளன.

தெய்வச் சேக்கிழார் போற்றும் சீர்காழியின் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்கள்

பிரமபுரம்¹ வேணுபுரம்² புகலி³பெரு வெங்குரு⁴நீர்ப்
பொருஇலதிருத் தோணிபுரம்⁵ பூந்தராய்⁶ சிரபுரம்⁷முன்
வருபுறவும்⁸ சண்டைபநகர்⁹ வளர்காழி¹⁰ கொச்சைவயம்¹¹
பரவு திருக் கழுமலம்¹² ஆம் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்த்தால்

1286. கள்ளம் பொழில்நனி பள்ளித் தடங்கட மாக்கியஃதே
வெள்ளம் பணிநெய்த ஸக்கிய வித்தகன், வெண்குருகு
புள்ளோண் தவளப் புரிசங்கொ டாலக் கயலுகளத்
தள்ளந் தடம்பனல் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. 4
1287. ஆற்றே றுஞ்சடை யானருள் மேவ வவனியாக்கு
வீற்றே றுந்தமி மால்வழி கண்டவன் மென்கினிமாந்
தேறல்கோ தித்துறு சண்பகந் தாவிச் செழுங்கழுகின்
தாற்றே றும்பொழிற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. 5
1288. அந்தமுந் தும்பிற வித்துயர் தீர் வராந்திக்கே
பந்தமுந் துந்தமிழ் செய்த பராபரன் பைந்தத்தேன்
வந்தமுந் தும்நந்தம் முத்தங் கொடுப்ப வயற்கயலே
சந்தமுந் தும்பொழிற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே. 6

1285. குறிப்புரை : குவளைக் கருங்கண் கொடியிடை யாவாள் ஒரு வணிகப் பெண். ‘கொடி இடை துவள்’ எனக் கூட்டுக. திவங்குதல் - சண்ணத்தின் ஒளி விளங்குதல். ‘திவள் அம் மாளிகை’ எனக் குளிகை - மேல் மாடத்தின் முகப்பு. ‘சம்பந்தன், கொடியிடை துவளா, அத்துன்பம் தவிர அன்று விடம் தீர்த்த தமிழின் தொகை செய்தவன்’ என இயைத்து முடிக்க.

1286. குறிப்புரை : ‘சம்பந்தன் நனிபள்ளித் தடம் கடம் ஆக்கி, அஃதே நெய்தல் ஆக்கிய வித்தகன்’ எனக் கூட்டி முடிக்க. கள் - தேன். நனிபள்ளி, ஒரு தலம். தடம் - வழி. கடம் - பாலை நிலம், வெள்ளம் பணி - மிகுந்த நீர் எங்கும் மலிகின்ற, வித்தகன் - சதுரப்பாடு உடையவன். “வெண்குருகு புள்” என்பது இருபெயர் ஒட்டு. ஆல - ஒலிக்க. தள் - தட்டல்; தடுத்தல். “தட்டோர் அம்ம இவண் தட்டோரே - தள்ளா தோர் இவண் தள்ளா தோரே” என்னும் புறப்பாட்டைக் காண்க*.

1287. குறிப்புரை : ‘சம்பந்தன் அவனியர்க்குச் சடையான் அருள் மேவத் தமிழால் வழி கண்டவன்’ என முடிக்க. “ஆற்து” “வீற்து” “தாற்து” என்பவற்றில் அது பகுதிப் பொருள் விகுதி. வீறு - பெருமை. தேறல் - தேன் என்றது தேன் போலும் சுவையை உடைய தளிர்களை. துறு - நெருங்கிய. தாறு - குலை. ‘கிளி கோதி, தாவி ஏறும் பொழில்’ என்க.

1288. குறிப்புரை : ‘சம்பந்தன் (ஒதுபவர்களைப்) பிறவித் துயர் தீர் அரன் அடிக்கே உந்தும் தமிழ் செய்த பராபரன்’ எனக் கூட்டி முடிக்க. அந்தம்

* புறநானாறு - 18.

1289. புண்டலைக் குஞ்சாப் போர்வையர் கோயிற் புதவடைக்கும்
ஒண்டலைத் தண்டமிழ்க் குண்டா சனியும்பர் பம்பிமின்னுங்
கொண்டலைக் கண்டுவென் டாடப் பெடையொடுங் கொக்குறங்குந்
தண்டலைக் குண்டகழ்ச் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.

7

1290. எண்டலைக் குந்தலை வன்கழல் குடியெ னுள்ளம் வெள்ளாங்
கண்டலைப் புந்தன் கழல்தந்த வன்கதீர் முத்தநத்தம்
விண்டலைப் பத்தியி லோடும் விரவி மினிர்பவளாம்
தண்டலைக் குங்கடற் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.

8

முந்தும் பிறவி - இறப்பை முன்னிட்டுக் கொண்டு வரும் பிறப்பு. பந்தம் - சம்பந்தம்; தொடர்பு - 'தொடர்பு உண்டாக உந்தும்' என ஆக்கம் வருவிக்க. 'பராற் பரன்' என்பது 'பராபரன்' என மருவிற்று. 'மேலானவர்க் கெல்லாம் மேலானவன்' என்பது பொருள். தடம் - பொய்கை. தேன் - வண்டு, நந்தம் முந்தி முத்தம் கொடுப்ப - சங்குகள் முற்பட்டு முத்துக்களைக் கொடுக்க “முத்தம் கொடுப்ப” என்பது சிலேடை. “கொடுப்ப” என்பதன் பின் ‘மீண்டு’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. சந்தம் உந்தும் - இசை பாடுகின்ற முத்தத்தைப் பெறுதல் வண்டிற்கு இல்லையாயினும் உள்ளதுபோலத் தற்குறிப்பேற்றம்.

1289. குறிப்புரை : 'சம்பந்தன் குஞ்சாப் போர்வையர் கோயில் புதவு அடைக்கும் தமிழைப் பாடிய குண்டாசனி' என வினை முடிக்க. புண் - பாகன் குத்தியதனால் உண்டான புண். "குஞ்சரம்" என்பது ஆகுபெயராய், அதன் தோலைக் குறித்தது. புதவு - வாயில். உம்பர்ப் பம்பி - வானத்தில் நெருங்கி. தண்டலை - சோலை. குண்டு - ஆழம்.

1290. குறிப்புரை : 'சம்பந்தன், என் உள்ளம் எண் தலைக்கும் தலைவன் கழல் சூடி வெள்ளாம் கண்டு அலைப்பத் தன் கழல் தந்தவன்' எனக் கூட்டி முடிக்க. எண் தலை - எட்டுத் திசை. "வெள்ளாம்" என்பதனை, 'இன்ப வெள்ளாம்' எனக் அலைப்ப - அலைத்து முழுகும் படி. "கடல் அலைத்தே ஆடுதற்குக் கைவந்து நின்றும்"** என்றது காண்க. 'சம்பந்தன் முன்னர்த் தன்கழலைத் தந்தமையால் பின்பு என் உள்ளாம் சிவன் கழலைக் காணலாயிற்று' என்பதாம். 'முத்தம் நந்தம் விண்ட அலைப் பத்தியில் பவளம் விரவித் தண்டலைக்கும் ஓடும் கடல்' - எனக் நந்தம் - சங்கு, "விண்டு" என்பதை 'விள்ள' எனத் திரிக்க. விள்ளல் - ஈனுதல். தண்டலை - கடற் கரைச் சோலை. "தண்டலைக்கு" என்னும் நான்காவதை 'தண்டலைக்கண்' என ஏழாவதாகத் திரிக்க. உம்மை, இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

* திருக்களிற்றுப்படியார் - 90

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

1291. ஆறுமண் டப்பண்டு செஞ்சொல் நடாத்தி யமண்முழுதும்
பாறுமண் டக்கண்ட சைவ சிகாமணி பெந்துத்த
சேறுமண் டச்சங்கு செங்கயல் தேமாங் கனிசிதறிச்
சாறுமண் டும்வயல் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.

9

1292. விடந்திளைக் கும்அர வல்குல்மென் கூந்தல் பெருமணத்தின்
வடந்திலைக் குங்கொங்கை புல்கிய மன்மதன் வண்கதலிக்
கடந்திலைத் துக்கழு நீர்புல்கி யொல்கிக் கரும்புரிஞ்சித்
தடந்திலைக் கும்பனல் சண்பையர் காவலன் சம்பந்தனே.

10

1291. குறிப்புரை : 'சம்பந்தன், பண்டு ஆறு மண்டச் செஞ்சொல் நடாத்தி...
சைவ சிகாமணி' எனக் கூட்டி முடிக்க. ஆறு - வையை நதி; அஃது அதன்
நீரைக் குறித்தது. மண்ட - பொருந்த. "செஞ்சொல்" என்றது செவ்விய
சொற்களை எழுதிய ஏட்டைக் குறித்தது. நடாத்தியது எதிர்முகமாக. பாறு
மண்ட - பருந்துகள் நெருங்கி உண்ண. 'சங்கு தடத்த சேறு மண்ட, கயல்
கனியைச் சிதறி அதன் சாறு மண்டும் வயல்' என்க. தடம் - பொய்கை.
மண்டுதல் - நெருங்குதல்.

1292. குறிப்புரை : 'சம்பந்தன் பெருமணத்தில் இருந்த அழகு மிக்க ஒருத்தி
உள்ளத்தால் ஆரத் தழுவிய மன்மதன் போலும் அழகினை உடையவன்'
என்பது இப்பாட்டின் தெளிந்த பொருள். இதனால் பிள்ளையாரது திருமேனி
அழகைப் புகழ்ந்தவாறு. "பெருமணம்" என்பதை முதலிற் கொள்க. பெருமணம் - நல்லூர்ப் பெருமணம்; தலம். "பெருமணத்தின் கொங்கை"
என்பதை, 'பறம்பிற் பாரி' என்பது போலக் கொள்க. 'அல்குலையும்,
கூந்தலையும் உடைய கொங்கை' என்க. கொங்கை சினையாகு பெயர். வடம் - மணி வடம். கடம் - காடு, புதரை, 'காடு' என்றார். கழுநீர் - குவளை,
ஒல்குதல் - அசைதல். தடம் - பொய்கை. திலைத்தல், இங்கே நிரம்பி நிற்றல்.
வருவித்துரைத்தன ஆற்றலாற் கொண்டவை.

1293. குறிப்புரை : அந்தாதியிற் போல இவ்விருத்தத்திலும் ஒரு பாடலை
அகத்துறைப் பாலதாக அருளிச் செய்தார். இது கைக்கிலைத் தலைவியது
வேறுபாடு கண்டு வினாவிய செவிலிக்குத் தோழி உண்மை வகையால்
அறத்தொடு நின்றது.

1293. பாலித்த கொங்கு குவளைகள் எம்பொழில் கீழ்ப்பரந்து
 வாலிப்ப வாற்றே றுங்கழி னிச்சண்பை யந்தமுந்து
 மேலிட்ட புண்டலைக் குஞ்சரத் தெண்டலைக் குந்தலைவன்
 கோலிட்ட வாறு விடந்திளைக் கும்அர வஸ்குலையே.

11

திருச்சிற்றம்பலம்

பாலித்த - 'ஓமுக விடப்பட்ட கள்' என்க. கொங்கு - நறுமணம். ஆலிப்ப
 - ஓட. 'குவளைத் தேன் பரந்து ஓடும்படி ஆற்று நீர் மிக்கெழுகின்ற கழனி'
 என்க. அந்தம் - திசைகளின் முடிவு. குஞ்சரம் - திசை யானை. திசையானை
 களையுடைய, எண் தலை - எட்டுத் திக்கு. 'அவை அனைத் திற்கும் தலைவன்
 சண்பையில் தலைவன்' என்க. இவ் விடம் திளைக்கும் அரவு அல்குல்' எனச்
 சுட்டு வருவிக்க. 'இவளை சண்பையில் தலைவன் கோல் இட்ட ஆறே இவள்
 வேறுபாடு' என்றபடி. கோல் - ஆணை; 'தழுவி வாழப் பெறாது. தனிமை
 யால் மெலிக' என்பதே அவ் ஆணையாம்.

ஆங்கிலையார் திருச்சண்பை விருத்தம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

ஆளுடைய பிள்ளையாரது திருப்புகழை விரித்துரைப்பதாகிய இப்பனுவல், அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறையாகிய மூவகைப் பாக்களால் இயன்று மூவகை மணிகளாலாகிய அழிகிய மணிவடம் போன்று திகழ்வதாகவின் ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன்கண் முப்பது பாடல்கள் உள்ளன. ஆளுடை பிள்ளையாரது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துப் போற்றும் பாடல்களும், அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செந்தமிழ்ப் பதிகங்களின் சிறப்பினை விரித்து உரைக்கும் பாடல்களும், பிள்ளையாரைக் காதலித்த தலைமகளது துயர் கிளந்துரைக்கும் அகத்துறைப் பாடல்களும், அவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டமைந்த அகத்துறைப் பாடல்களும், இம் மும்மணிக் கோவையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சிவனருளால் இவ்வுலகிற் செய்தருளிய அற்புத நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைத் தொகுத்துரைத்துப் போற்றுவது,

அடுசினக் கடகரி யதுபட வரித்த
படர்சடைக் கடவுள்தன் திருவருளதனாற் பிறந்தது
கழுமலமென்னுங் கடிநகரதுவே, வளர்ந்தது
தேங்கமழ் வாவிச் சிலம்பரையன் பெறு
பூங்குழல் மாதிருபோனகம் உண்டே, பெற்றது
குழகனைப் பாடிக் கோலக் காப்புக்
கழுகுடைச் செம்பொற் றாளமவையே, தீர்த்தது
தாதமர் மருகற் சடையனைப் பாடிப்
பேதுறு பெண்ணின் கணவனைவிடமே, அடைத்தது
அரைசோ டிசையா அணிமறைக் காட்டுக்
குரைசேர் குடுமிக் கொழுமணிக்கதவே, ஏறிற்று
அத்தியும் மாவும் தவிர அரத்துறை
முத்தின் சிவிகை முன்னாட்பெற்றே, பாடிற்று
அருமறை ஓத்துர் ஆண்பனை யதனைப்
பெருநிறம் எய்தும் பெண்பனை யாவே, கொண்டது
பூவிடு மதுவிற் பொறிவண் டுழலும்
ஆவடு துறையிற் பொன்னா யிரமே, கண்டது
உறியொடு பீலி ஒருகையிற் கொள்ளும்

பறிதலைச் சமணைப் பல்கமு மிசையே, நீத்தது
 அவிழ்ச்சவை யேயறிந் தரனடி பரவந்
 தமிழ்ச்சவை யறியாத் தம்பங்களையே, நினைந்தது
 அள்ளற் பழனக் கொள்ளம் புதூர்
 இக்கரை ஓடம் அக்கரைச்செலவே, மிக்கவர்
 ஊனசம்பந்தம் அறுத்துயக் கொளவை
 ஞானசம்பந்தன் இஞ் ஞாலத்திடையே.

எனவரும் இம் மும்மணிக் கோவைப் பாடலாகும். ‘எண்ணிலாத ஆன்மாக்களின் ஊனசம்பந்தமாகிய பிறவிப் பினியைப் போக்கி உய்வித் தருளவல்ல திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் சிவனருளால் இவ்வுலகில் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருத்தலம் திருக்கழுமலம். அவர் வளர்ந்தது, மலையமரையன் மகளார் உமாதேவியாரளித்த ஞானப்பால் அடிசிலை உணவாகக் கொண்டு. அவர் இறைவனைப் பாடிப் பெற்றது, திருக்கோலக்காவில் செம்பொன்னாலாகிய தாளத்தினை. அவர் தீர்த்தது, திருமருகவில் வருத்தமுற்ற பெண்ணெனாருத்தியின் துயர்க்கிரங்கி அவள் கணவனது விடத்தினை. அவர் அடைத்தது, திருநாவுக்கரசரொடுகூடித் திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவினை. அவர் ஊர்தியாகக் கொண்டேறியது, யானையுங் குதிரையுமின்றித் திருவரத் துறையண்ணல்பால் முன்னாள்பெற்ற முத்துச் சிவிகையினை. அவர் பாடியது, திருவோத்தூரில் ஆண்பனை பெண்பனை ஆக. அவர் பெற்றுக் கொண்டது, திருவாவடுதுறையில் ஆயிரம் பொன்னிறைந்த பொற்கிழியினை. அவர் கண்டது, உறியையும், பீலியையும் கையிற்கொண்ட சமனர்கள் கழுவேறிய துண்பக் காட்சியினை. அவர் விடுத்து நீங்கியது, உணவின் சுவையொன்றையே யறிந்த அவ்வளவில் அமைந்து சிவனடி பரவும் செந்தமிழ்ப் பாடல்களின் சுவை நலத்தினைச் சிறிதும் உணரப் பெறாத தம்பம் போன்ற மடவோரை. அவர் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளியது, ‘திருக்கொள்ளம் பூதூரில் ஆற்றின் இக்கரையிலே நின்ற ஓடம் அக்கரையிலே சென்று சேர்தலை’ என்பது இதன் பொருள். இதன் கண் ‘அவிழ்ச்சவையே யறிந்து அரனடி பரவுந் தமிழ்ச்சவையைறியாத் தம்பங்கள்’ என்றது, இறைவனது பொருள்சேர் புகழினை விரித்துரைக்கும் செந்தமிழ்ப் பாடலின் சுவைநலத்தினை யறிந்து மகிழும் மதுகையின்றித் தம் வயிறாகிய தூராக்குழியைத் தூர்த்தற் பொருட்டு உணவின் சுவை யொன்றினையே விரும்பிவாழும் வாயுணர்வின் மாக்களை. ‘செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள், அவியினும் வாழினும் என்’ எனத்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

திருவள்ளுவர் கூறிய வாய்மொழி ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. பின்ம் போல்வாராகிய இம்மாக்களது கூட்டுறவு அறியாமையை விளைவிப்பதாதல் உணர்ந்து ஆளுடை பிள்ளையார் இத்தகைய மாக்களை விலக்கியொழுகினர் என்பது, ‘நீத்தது, அவிழ்ச்சவையேயறிந்து அரனடி பரவுந் தமிழ்ச் சவையறியாத் தம்பங்களையே’ எனவரும் இத் தொடரால் நன்கு புலனாகும்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரப் பதிகங்களாகிய ஞானத் தமிழ், பிறவியாகிய பெருங்கடலை நீந்திக் கடக்குங்கால் உள்ளே நீர் கசிந்து அமிழாதபடி தோலாற் பொதிந்து அமைக்கப்பட்ட அழகிய தோணிபோல் நின்று உதவும் என்பதனை,

பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனுந் தோஃரோணி கண்மூர் - நிறையுலகிற்
பொன்மாலை மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
தன்மாலை ஞானத் தமிழ்.

என்ற பாடலால் அறிவுறுத்துவர் ஆசிரியர். உலகில் தீமையெல்லாம் நீங்கத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சைவசிகாமணியாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவடிகள், எக்காலத்தும் அடியார்கள் உள்ளத்தே அகலாதிருந்து இனபஞ்செய்தும், இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் நல்ல மலர்களைக் கொண்டு அருச்சித்து வழிபடும் நிலையில் வெளிப்பட்டும் நன்மை நிறைந்த கல்விக் கழகத்தே அன்பினால் அளவளாவி மகிழும் புலவர்கள் பாடும் செய்யுட் களுக்கு ஏற்ற உரிமையுடையன வாகவும் விளங்குமியல்பினை,

என்றும் அடியவர் உள்ளத் திருப்பன இவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன நல்லசங்கத்
தொன்றும் புலவர்கள் யாப்புக்குரியன ஒண்கலியைப்
பொன்றுங் கவுணியன் சைவசிகாமணி பொன்னடியே.

என்ற பாடலால் நம்பியாண்டார் நம்பி விரித்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது பேரழகில் ஈடுபட்டு அப்பெருமானையணையப் பெறாது வருந்தும், தன் மகளது ஆற்றாமை கண்டு வருந்திய நற்றாய், ஞானசம்பந்தப் பெருமானை யடைந்து தன் மகளது பேதுறவைத் தீர்த்தருளும் படி வேண்டுவதாக அமைந்தது.

‘தனமலி கமலத் திருவெனுஞ் செல்வி
விருப்பொடு தினைக்கும் வீயா இன்பத்

தாடக மாடம் நீடுதென் புகலிக்
 காமரு கவினார் கவுணியர் தலைவ
 பொற்பமர் தோள் நற்றமிழ் விரக
 மலைமகள் புதல்வ கலைபயில்நாவ, நினாது
 பொங்கொளி மார்பில் தங்கிய திருநீறு
 ஆதரித் திறைஞ்சிய பேதையர் கையில்
 வெள்வளை வாங்கிச் செம்பொன் கொடுத்தலிற்
 பிள்ளையாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே'

என்ற பாடலாகும். 'கலைபயில் நாவினனாகிய கவுணியர் தலைவனே, நினது பேரோளிதிகமுந் திருமார்பிற் பூசப் பெற்று விளங்கும் திருவருள் வண்ணமாகிய திருநீற்றினைப் பெற விழைந்து நின்னை வந்திறைஞ்சிய இள மகளிர்களின் கைகளில்ளையப் பெற்ற வெள்ளிய வளையல்களை வாங்கிக் கொண்டு அவற்றிற்கு ஈடாகச் செம்பொன்னைத் தருதலால் மலைமகள் புதல்வனாகிய நீ வினவு தெரியாத பிள்ளைமைப் பருவத்தினனென்பது, நின்னை ஏமாற்றிச் செம்பொன்னைப் பெற்ற அம்மகளிர்க்கேயன்றி, அன்னோர் பெற்ற பொன்னின் மிகுதியால் பிறரெல்லார்க்குந் தெளிவாகத் தெரிந்து விட்டதே' என்பது இப்பாடவின் பொருளாகும். இதன்கண் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைக் கண்டு காழுற்ற மகளிர் அப்பெருமானது திருமேனிப் பேரழகில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தமையால் கைவளைகள் கழல உடலினைத்து நிறம் வேறுபட்டு வருந்து மியல்பினைக் கூறக் கருதிய நற்றாய், அம்மகளிர் செயலை அவர்களாற் காதலிக்கப்பெற்ற பிள்ளையார் மேலேற்றிக் 'கவுணியர் தலைவனாகிய நீ மகளிர் கைவளைகளை வாங்கிக் கொண்டு செம்பொன்னைத் தருகின்றாய்' எனக் கூறியது, தன்மகள் ஒரு சூற்றமுமறியாள் எனச் சாதிக்கும் தாயுள்ளத்தை நன்கு புலப்படுத்துதல் காண்க. 'வாணிகம் புரிவோர் சங்க வளையல்களுக்கு ஈடாகப் பொன்னைக் கொடுத்து ஏமாற மாட்டார்கள். பாலறாவாயனாகிய நீயோ பேதையர் கைவளைகளுக்கு ஈடாகப் பொன்னைக் கொடுத்து ஏமாந்தனை. இவ்வாறு நீ ஏமாந்த செய்தி ஏனையோர்க்குத் தெரிந்து விட்டதே' என நற்றாய் ஞான சம்பந்தப் பெருமானை நோக்கி நகைச்சவை பெற வுரையாடியதாக நம்பியாண்டார் நம்பி இப்பாடவிற் புலப்படுத்திய திறம் நினைந்து மகிழுத்தக்கதாகும்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

36. ஒங்கடயிள்ளையார் திருமும்மனிக்கோவை

அகவற்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

1294. திங்கட் கொழுந்தொடு பொங்கரவு திளைக்குங்
கங்கைப் பேரியாற்றுக் கடுவரற் கலுழியின்
இதழியின் செம்பொ னிருக்கரை சிதறிப்
புதலெருக்கு மலர்த்தும் புரிபுன் சடையோன்
5 திருவருள் பெற்ற இருபிறப் பாளன்.

முத்தீ வேள்வி நான்மறை வளர்
ஜவேள் வுயாத்த அறுதொழி லாளன்
ஸ்ரீசை யாழை யெண்டிசை யறியத்
துண்டப் படுத்த தண்டமிழ் விரகன்
10 காழி நாடன் கவுணியார் தலைவன்
மாழை நோக்கி மலைமகள் புதல்வன்
திருந்திய பாடல் விரும்பினர்க் கல்லது
கடுந்துய ருட்புக்க் கைவிளிக் கும்ளிங்
நெடும்பிற விக்கடல் நீந்துவ தரிதே.

1

1294. குறிப்புரை : திங்கட் கொழுந்தொடு... புரிபுன் சடையோன் - சிவபெருமான். பொங்கு அரவு - சினம் மிக்க பாம்பு. திளைத்தல் - வினையாடுதல், திங்களோடு பாம்பு வினையாடுதல். வியப்பு கடுவரல் கலுழி - வேகமாய் வருகின்ற வெள்ளம் - வெள்ளம் இருக்கரையிலும் பொன்னைச் சிதறுதலும், மலர்களை மலர்த்ததலும் இயல்பு. 'அவ்வாறு இங்கு வெள்ளத்தால் இரு கரைகளிலும் சிதறப்படும் பொன் இதழியும், (கொன்றை மலரும்) மலர்த்தப்படும் மலர் ஏருக்குமாம்' என்றபடி. இதழியின் செம்பொன் உருவகம். 'இன்' வேண்டாவழிச் சாரியை. புதல் - புதர். 'இருபிறப்பாளனும் அறுதொழிலாளனுமாகிய தமிழ் விரகன்' - என்க. 'முத்தி அறுதொழிலாளனுமாகிய தமிழ் விரகன்' - என்க. 'முத்தி வேள்வியைக் கூறும் நான்மறை' என உரைக்க. "வேள்வு" என்பது, 'வி' என்னும் விகுதி பெறாமல், 'வு' என்னும் விகுதி பெற்று வந்த தொழிற் பெயர். மாழை நோக்கி - மாவடுப் போன்ற கணக்களையுடையவள். 'புதல்வனது பாடல்' என ஆறாவது விரிக்க.

வெண்பா

1295. அரியோடு நான்முகத்தோ னாதிசுரர்க் கெல்லாந்
தெறியாமைச் செந்தமுலாய் நின்ற – வொருவன்சீர்
தன்தலையின் மேல்தரித்த சம்பந்தன் தாளினைகள்
என்தலையின் மேலிருக்க வென்று.

2

கட்டளைக் கலித்துறை

1296. என்று மடியவ ருள்ளத் திருப்பன விவ்வலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன நல்லசங்கத்
தொன்றும் புலவர்கள் யாப்புக் குரியன வொண்கலியைப்
பொன்றுங் கவுணியன் சைவ சிகாமணி பொன்னடியே.

3

அகவற்பா

1297. அடுசினக் கடகரி யதுபட உரித்த
படர்ச்சடைக் கடவுள்தன் திருவரு ஸதனால்

கை விளித்தல் - கையால் அழைத்தல். “கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால்” என்ற து காண்க¹. இது நிலைமண்டில ஆசிரியப் பா. இதனுள் எண்ணலங்காரம் வந்தது.

1295. குறிப்புரை : ‘சம்பந்தன் தாளினைகள் என்றும் என் தலையின் மேல் இருக்க’ என முடிக்க. ‘என்றும்’ என்னும் முற்றும்மை தொகுத்தலாயிற்று. அடுத்த பாடல், “என்றும்” எனத் தொடங்குதல் காணக. சீர் - புகழ்.

1296. குறிப்புரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை கலி - வறுமை; இன்மை. “ஓண் கலி” என்றது, ‘ஓண்மையின் கலி’ என்றபடி. அஃதாவது மிகுந்த கலி. பொன்றுதல் - அழிதல். “பொன்றும்” என்பது ‘பொன்றல்’ என்று ‘வி’ என்னும் பிறவினை விகுதி தொக்கு நின்றதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். “குடி பொன்றிக் - குற்றமும் ஆங்கே தரும்² என்பதிற் போல என்றார் மாதவச் சிவஞான யோகிகள்³”.

1297. குறிப்புரை : “ஞானசம்பந்தன் இந்நானிலத்திடை” என்பதை முதலிற் கொள்க. ‘ஞாலத்திடை’ என்பது பாட மன்று என்பது, அடுத்த பாடல் “நிலத்துக்கு” எனத் தொடங்குதலால் விளங்கும்.

1. திருக்குறள் 894.

2. திருக்குறள் 171.

3. தொல்காப்பியப் பாயிர விருந்து.

- பிறந்தது ‘கழுமலம்’ என்னும் கடிநக ரதுவே;
- 5 வளர்ந்தது, தேங்கமம் வாவிச் சிலம்பரை யன்பெறு
 பூங்குழல் மாதிடு போனகம் உண்டே;
 பெற்றது, குழக்கனப் பாடிக் கோலக்காப்புக்கு)
 அழகுடைச் செம்பொன் தாளம் அவையே;
- 10 தீர்த்தது,
 தாதமர் மருகற் சடையனைப் பாடிப்
 பேதறு பெண்ணின் கணவனை விடமே;
 அடைத்தது), அர்சோ டிசையா அணிமறைக் காட்டுக்
- 15 குரைசேர் குடுமிக் கொழுமணிக் கதவே;
 ஏறிற்று), அத்தியும், மாவும் தவிர அரத்துறை
 முத்தின் சிவிகை முன்னாட் பெற்றே;
 20 பாடிற்று), அருமறை ஒத்தூர் ஆண்பனை யதனைப்
 பெருநிறம் எய்தும் பெண்பனை யாவே;
 கொண்டது, பூவிடு மதுவில் பொறிவண் டுழலும்
 ஆவடு துறையிற் பொன்ஆு யிரமே;
- 25 கண்டது,
 உறியோடுபீலி யொருகையிற் கொள்ளும்
 பறிதலைச் சமனைப் பலகழு மிசையே;
 நீத்தது), அவிழ்ச்சவை யேஅறிந்கு) அராந்தி பரவும்
 தமிழ்ச்சவை யறியாத் தம்பங் களையே
- 30 நினைந்தது)
- அள்ளற் பழனக் கொள்ளம் பூதூர்
 இக்கரை ஓடம் அக்கரைச் செலவே;
 மிக்கவர்,
 ஊனசம் பந்தம் அறுத்துயக் கொளவல
 25 ஞானசம் பந்தன்இந் நாளிலத் திடையே.

முன் பாட்டு “அடி” என முடிந்தமையால் இப்பாட்டின் முதல் ‘அரிசினம்’ என்பதும் பாடமன்று.

அடி சினம் - போரில் பகைவரைக் கொல்ல எழுகின்ற சினம்.

வெண்பா

1298. நிலத்துக்கு மேலாறு நீடுலகத் துச்சித்
தலத்துக்கு மேலேதா னென்பார் – சொலத்தக்க
சுத்தர்கள் சேர்காழிச் சுரன்ஞான சம்பந்தன்
பத்தர்கள்போய் வாழும் பதி.

5

“திருவருளதனால் பிறந்தது... கடிநகரதுவே; வளர்ந்தது.... உண்டே;
பெற்றது... வளர்ந்தது.... உண்டே; பெற்றது.... செம்பொன் தாளம் அவையே;
தீர்த்தது... விடமே; அடைத்தது... கதவே; ஏறிற்று.. சிவிகை முன்னாட் பெற்றே;
பாடிற்று ஆண்பனையதனைப் பெண்பனையாவே; கொண்டது... பொன்
ஆயிரமே; கண்டது... சமனைப் பல் கழுமிசையே; நீத்தது அரன் அடி பரவும்
தமிழ்ச் சுவை யறியாத் தம்பங்களையே; நினைந்தது.... இக்கரை ஒடம்
அக்கரைச் செலவே” எனக் கூட்டி யுரைக்க. பிறந்தது, வளர்ந்தது முதலாக
வந்தன பலவும் இடம், செயப்படுபொருள் ஆகியவை வினை முதல் போலக்
கூறப்பட்டனவாம். “நீத்தது நினைந்தது” என்பன தொழிற் பெயர்கள்.
எழுவாய் நின்று செயப்படு பொருட் பெயர்களாகிய பயனிலைகளைக்
கொண்டன; “ஏறிற்று” என்பது “பெற்று” என்னும் வினையெச்சப் பயனிலை
கொண்டது. “பாடிற்று” என்னும் எழுவாயும்’ பெண்பனையாக என
வினையெச்சப் பயனிலை கொண்டது. ‘கொள வல்ல ஞானசம்பந்தன்’ என்க.
மிக்கவர் - ஞானமும், அன்பும் மிகப் பெற்றவர்; மேலோர். ‘மிக்கவரது’ என
ஆறாவது விரிக்க.

வாவி, இங்குச் சனை. இனி, ‘மானச சரோவரம்’ என்னும் பொய்கையும்
ஆம். சிலம்பு - மலை. போனகம் - திருமுலைப் பாவில் அளைந்த அடிசில்.
பேதுறு - வருந்திய. பெண், வணிகப் பெண். “கணவனை” என்பதை,
‘கணவனுக்கு’ எனத் திரித்து “தீர்த்தது” என்பதனோடு இயைக்க. அரசு -
திருநாவுக்கரசர். இசையா - கூடி. குரைசேர் - ஒலித்தல் பொருந்திய. அத்தி -
யானை. மா - குதிரை. விடு - ஒழுக விடுகின்ற. அவிழ் - வாய் உணவு.
அளளற் பழனம் - சேற்றை யுடைய வயல். “கரியது, நகரது. திருவருளதனால்,
ஆண் பனையதனை” என்பவற்றில் அது பகுதிப் பொருள் விகுதி, “தாளம்
அவையே” என்பதில் “அவை” என்றதும் அது. இதுவும் நிலைமண்டில
ஆசிரியப்பா.

1298. குறிப்புரை : “சொலத் தக்க” என்பது முதலாக எடுத்துக் கொண்டு
உரைக்க.

சொலத் தக்க -சிறப்பித்துச் சொல்லத் தக்க. சுத்தர்கள் - மலம் நீங்கிய
தூயோர்; முத்தர்கள். சுரன் - பூசுரன்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

கட்டளைக் கலித்துறை

1299. பதிகம் பலபாடி நீடிய பிள்ளை பரசுதர்க்கு
அதிக மணுக்க னமணர்க்குக் காலன் அவதரித்த
மதியந் தவழ்மாட மாளிகைக் காழியென் றாஸ்வணாங்கார்
ஒதியம் பணைபோல் விழுவரந் தோசில யூமர்களே.

6

நிலம் - பூவுலகம். அதற்குமேல் உள்ள ஆறு நிலையான உலகங்களாவன. 'புவர் லோகம், சுவர் லோகம், மக லோகம், சன லோகம், தவ லோகம், சத்திய லோகம்' - என்பன.

புவர் லோகம் சூரிய சந்திர நட்சத்திர மண்டலங்களையடைய சுடர் உலகம். காற்று மண்டலம் இவற்றின் கீழாய் அடங்கும்.

சுவர் லோகம், இந்திராதி தேவர் வாழ் உலகம்.

மக லோகம் மரீசி முதலிய மகான்கள் வாழும் உலகம்.

சன லோகம், சன்னு முதலிய பொது ஞானியர் வாழும் உலகம்.

தவ லோகம், சனகர் முதலிய பொது ஞானியர் வாழும் உலகம்.

சத்திய லோகம் பிரம தேவனுடைய உலகம். திருமாலினுடைய வைகுந்தமும் இதனுடன் சேர்த்து ஒன்றாக எண்ணப்பட்டது.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலே உள்ளது சீகண்டருத்திரர் உலகம் அதுவும் சிவலோகமாகவே எண்ணப்படும்.

இவை யெல்லாம் சிவஞான மாபாடியத்துட் கண்டன*. இவை பல்லுாழி காலம் இருத்தல் பற்றி, "நீடுலகு" எனப் பட்டன. "உச்சித் தலத்துக்கு மேல்" என்றது, 'அவைகளுக்கு அப்பால்' என்றபடி. "தான்" என்பது தேற்றப் பொருளில் வந்தது. என்பர் - என்று சொல்லுவர் மெய்யணர்ந்தோர். 'ஞான சம்பந்தருக்கு அடியவராகவே, ஞானம் எளிதில் கூடும்' - என்பது கருத்து.

1299. குறிப்புரை : "ஞானசம்பந்தர் அவதரிக்கப் பெற்றது காழிப்பதி" என்று சொல்லக் கேட்டால் அறிவிலிகள் சிலர் உடனே வீழ்ந்து வணங்காமலே நிற்பார்கள். அவர்கள் இறுதியில் ஒதிய மரத்தின் கிளை வீழ்வதுபோல யாதொரு பயனும் இல்லாமல் வீழ்வார்கள்" என்பது இதன் திரண்ட பொருள். 'ஞானசம்பந்தர்பால் தலையாய் அன்பினை உடையர் ஆகாதார் இவ்வாறு ஆவர்' என்பதாம். தலையன்பினது நிலைமை,

* கு-2. அதி-2.

அகவற்பா

1300. கவள மாளிகைத் திவரும் யானையின்
கவுள்தலைக் கும்பக்
தும்பர்ப் பதணத் தம்புதந் திளைக்கும்
பெருவளம் தழீஇத் திருவளர் புகலி
5 விளங்கப் பிறந்த வளங்கொள் சம்பந்தன்.

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்;
மூர்த்தி அவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்;
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்;
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆனாள்¹

என்பதில் குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

“பதிகம் பல பாடி நீடிய பிள்ளை” என்றது, “பிள்ளைமைப் பருவத்திலே அளவற்ற திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்து அதனால் என்றும் நிலை பெற்றுள்ள புகழை யுடைய சிறிய பெருந்தகையார்’ - என்றபடி. ‘அப்புகழைக் கேட்டும் அவருக்கு அடியர் ஆகாதவரைப் பற்றி என்ன சொல்வது’ என்பதாம். பரசு - மழு. தரன் - தரித்தவன்; சிவபெருமான். அணுக்கன் - நெருக்கமானவன். ‘அவதரித்தது’ எனற்பாலதனை, “அவதரித்த” - என உடம்பொடு புணர்தலாக்கிக் கூறினார். “பிள்ளை, அணுக்கன், காலன்” எனப்பட்ட பெயர்களை எடுத்தல் ஒசையாற் கூறி, அவரது அவதாரச் சிறப்பினை உணர்க.

ஒதி, ஒருவகை மரம், இது நின்றாலாவது சிறிது நிழலைத் தரும்; வீழ்ந்தால் எந்த ஒன்றிற்கும் பயன்படாது. அதனால் வீழ்தலையே கூறினார். இது முற்காலத்தில் ‘உதி’ என வழங்கப்பட்டது. அம், சாரியை. பணை - கிளை. அந்தோ, இரக்கக் குறிப்பு.

“பலபாடி” - என ஒர் அடியின் இடையே மூவசை சீர் வந்தது.

1300. குறிப்புரை : இச் செய்யுள் அகப் பொருளில் களவியலில் நொது மலர் வரைவு முயல்வறிந்து தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்ற துறையாகச் செய்யப்பட்டது.²

முதல் நான்கு அடிகளை,

மாளிகைக் பதணத்து
யானைத் தலைக் கும்பத்து உம்பர்
அம்புதம் திளைக்கும் பெருவளம்

எனக் கொண்டு கூட்டிடப் பொருள் கொள்க.

1. திருமுறை - 6.25.7.

2. தொல் - பொருள் - களவியல் - சூ. “நாற்றமும் தோற்றமும்”

- கருதியஞ் செவ்விச் சுருதியஞ் சிலம்பில்
 தேமரு தினைவளர் காமரு புனத்து
 மும்மதஞ் சொரியும் வெம்முகக் கைம்மா
 மூரி மருப்பிள் சீரிய முத்துகக்
 10 கொடுஞ்சிலை வளைத்தே கடுஞ்சரந் தூந்து
 முற்பட வந்து முயன்றங் குதவிசெய்
 வெற்பனுக் கல்லது
 சணங்கணி மென்முலைச் சரிகுழல் மாதினை
 மணஞ்செய மதிப்பது நமக்குவன் பழியே.

7

பதணம் - மேல்மாடத்து மேடை. 'மாளிகைப் பதணம்' என இயைக்க. பதணத்துக் கும்பம் - அம்மேடையின் மேல் அழகிற்குச் செயற்கையாகச் செய்யப்பட்ட குடம். (அதன்) உம்பர் - மேலே அம்புதம் திளைக்கும் பெருவளம் - மேகங்கள் தவழ்கின்ற மிக்க வளமையை. தழீஇ - தழுவி. திருவளர் - அழகு மிகுகின்ற. புகலி - சீகாழி.

'கவள யானை, திவஞும் யானை' - எனத் தனித் தனி இயைக்க. கவளம் - யானை உணவு. திவஞுதல் - அசைதல். 'யானையின் தலைபோலும் கும்பம்' என்க. கவுள் தலை - கன்னத்தை யடைய தலை. யானையின் கன்னம் மத நீர் ஒழுக நிற்பது ஆதலின், அஃது எடுத்துக் கூறப்பட்டது. 'சம்பந்தன் சிலம்பில்' என இயையும். அலம்பு - மலை, அம் - அழகு. கருது இயம் செவ்விச் சுருதி - அறிஞர் விரும்புகின்ற வாச்சி யங்கள் இனிமை பெற எழுப்புகின்ற இசையை உடைய சிலம்பு. இவ் இசை வண்டுகளாலும், மூங்கில்களாலும் இசைக்கப் படுவன. 'செவ்வி பெற எழுப்பும் சுருதி' என, வேண்டும் சொற்களை இசையெச்சமாக வருவித்துக் கொள்க.

'சிலம்பிற் புனம்' - என இயைத்துக் கொள்க. தேமரு தேன் + மரு. தேன் - இனிமை. காமரு - அழகிய. கைம் மா - யானை. மூரி - பெரிய; வலிய. மருப்பு - தந்தம். உக - சிந்தும் படி. "முற்பட வந்து" என்பதை, "புனத்து" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. வெற்பன் - குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். சணங்கு அணி - தேமலைக் கொண்ட.

"புகலித் தலம் விளங்கப் பிறந்த சம்பந்தனது மலையில் தினை வளர் புனத்து (ஒருநாள் எங்கள்மேல் யானை வந்த பொழுது) முன் வந்து சிலை வளைத்துச் சரம் தூரந்து முயன்று அங்கு உதவி செய்த வெற்பனுக்கு அல்லது பிறருக்கு நும் மகளை மணம் செய்து கொடுக்க எண்ணுவது நம் எல்லோருக்கும் வலிய பழியாய் முடியும்" என்பதாம். 'அவ்வாறு செய்ய முயன்றால் தலைவி இறந்துபடுவாள்' என்பது கருத்து.

வெண்பா

1301. பழியொன்றும் பாராதே பாயிடுக்கி வாளா
கழியுஞ் சமன்கையார் தம்மை – யழியத்
தூந்தரங்கச் செற்றான் சுரும்பற்றும் பாதம்
நிரந்தரம்போய் நெஞ்சே நினை.

8

கட்டளைக் கலித்துறை

1302. நினையா தரவெய்தி மேகலை நெக்கு வளைச்சிவாள்
தனையாவ வென்றின் றருஞ்சி யேதடஞ் சாலிவயல்
கனையா வருமேதி கண்றுக் கிரங்கித்தன் கால்வழிபால்
நனையா வருங்காழி மேவிய சீர்ஞான சம்பந்தனே.

9

இது, தோழி செவிலிக்குக் களிறு தருபுணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றது.

1301. குறிப்புரை : சமனர் பழி ஒன்றையும் ஓராமை (நினையாமை) வைதிக மதத்தவர்மேல் அன்று கொண்டிருந்த காழ்ப்பு உணர்ச்சியினால் ஆம். அதற்கு, ஞானசம்பந்தர் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்திற்குத் தீக்கொளுவியதே போதிய சான்றாகும். ஒன்றும் - சிறிதும். திகம்பர சமனருட் சிலர் பாயை உடுத்தாமல் கையால் இடுக்கித் திரிந்தனர். “வாளா” என்றது, இருமையின்பத்தையும் இழந்தமை நோக்கியாம். அழிதல் - தோல்வியடைதல். துரந்து - ஓட்டி. அரங்க - தாமே நசங்க, அரங்குதல் என்னும் தன் வினையே வலித்தல் பெற்று ‘அரக்குதல்’ என வருகின்றது. “சுரும்பு அரற்றும்” என்றது, ‘தாமரை மலர் போன்றது’ என்றபடி நிரந்தரம் - இடை விடாமல். அந்தரம் - இடைவெளி. நிர்அந்தரம் - இடைவெளியின்மை. போய் - அருகணைந்து. நெஞ்சு அணைதலாவது, பற்றுதல்.

1302. குறிப்புரை : இது பாடாண் தினைக் கைக்கிளைத் துறையாகச் சொல்லப்பட்டது. இது புறம்பறக் கைக்கிளை.

“தடஞ் சாலி வயல்” - என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க.

“நின்னை” - என்பது இடைக் குறைந்து “நினை” என நின்றது. ஆதரவு - ஆதரித்தல்; விரும்புதல் நெகுதலும், சரிதலும் ஆகிய சினை வினைகள் முதல் மேல் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்ட சினையொடு ஓட்டிய பொருள்களும் ஒற்றுமை பற்றிச் சினையாகவே கருதப்படும். சரிவாள், வினையாலனையும் பெயர். தன், சாரியை. “ஆவ” என்பது இரக்கக் குறிப்பு இடைச் சொல். அருஞ்சி - இரங்குவாய், ஏகாரம் அசை. வினாவாக்கி உரைத்தலும் ஆகும். ‘தட வயல்’ என இயையும். தட பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். சாலி - நெற்பயிர். வயல் வரும் மேதி - வயல்களின் பக்கம் மேய்தற்கு வருகின்ற எருமை. “வயல்”

அகவற்பா

1303. தனமலி கமலத் திருவெனுஞ் செல்வி
 விருப்பொடு திளைக்கும் வீயா வின்பத்
 தாடக மாடம் நீடுதென் புகலிக்
 காமரு கவினார் கவுணியா் தலைவ
 பொற்பமர் தோள நற்றமிழ் விரக
 மலைமகள் புதல்வ கலைபயில் நாவ
 நினாது
 பொங்கொளி மார்பில் தங்கிய திருந்று)
 ஆதரித்து) இறைஞ்சிய பேதையர் கையில்
 வெள்வனை வாங்கிச் செம்பொன் கொடுத்தலின்
 10 பிள்ளை யாவது தெரிந்தது பிறர்க்கே.

10

என்பதன்பின், ‘புடை’ என்னும் பொருட்டாய கண்ணுருபு விரிக்க. கணையா - கணைத்து; ஒலி யெழுப்பி. கன்றுக்கு - உடையவனிடத்திலே கட்டுண்டிருக்கும் தனது கண்றை நினைந்த காரணத்தால், ‘நனைய’ என்றதன் இறுதி நீட்டல் பெற்றது. ‘ஏச்சத் திரிபு’ என்றலும் ஆம்.

1303. குறிப்புரை : இதுவும் புறப்புறக் கைக்கினை. தனம் மலி - பொருளை நிரம்பத் தருகின்ற, திரு - இலக்குமி. ‘அவள் தினைக்கும் மாடம், இன்பத்து மாடம், ஆடக மாடம். எனத் தனித்தனி இயைக்க. தினைத்தல் - இன்பம் உற்று இருத்தல். வீயா - அழியாத, ஆடகம் - பொன். நீடு - உயர்ந்திருக்கின்ற. தென் - அழுகு. புகலி - சீகாழிப் பதி. ‘புகலிக் கவுணியர்’ என இயைக்க. காமரு - விரும்பப்படுகின்ற. கவின் ஆர் - அழுகு நிறைந்த (தலைவன்). கவுணியர் - கவுணிய கோத்திரத்தவர். தலைவன் - சிறந்தவன். பொற்பு - அழுகு. நற்றமிழ் - ஞானத் தமிழ். விரகன் - வல்லவன். ஞானசம்பந்தரை முருகன் அவதாரமாகக் கூறுவோர் “மலைமகள் புதல்வ” - என்பதற்கு ‘முருகன்’ எனப் பொருள் கொள்வர். அம்மையது திருமுலைப் பாலை உண்டமை பற்றி ஞானசம்பந்தரை அங்ஙனம் கூறுதல் பொருந்துவதே. பயிலுதல் - பல முறையும் சொல்லுதல். ஆதரித்து - விரும்பி. “பேதையர்” என்பது பொதுப் பொருட்டாய், ‘மகளிர்’ எனப் பொருள் தந்தது. வெள் வனை - சங்க வனையல். “செம்பொன்” - என்பது உவமை யாகு பெயராய், அது போலும் தேமலைக் குறித்தது. காதல் மிகுதியால் உடல் மெலிய வனை கழலுதலும், உடம்பில் தேமல் தோன்றுதலும் இயற்கை. இவற்றை வாங்குதலும், கொடுத்தலுமாகக் கூறியது. ஏற்றுரை (இலக்கணை) வழக்கு.

சங்கினைப் பொன்னை விலையாகக் கொடுத்து வாங்குதலால், ‘சிறுபிள்ளை’ என்பது உண்மையாயிற்று. என்பதாம். ‘பிள்ளைமைப்

வெண்பா

1304. பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனுந் தொஃபோணி கண்டூர் – நிறையுலகில்
பொன்மாலை மார்பன் புளற்காழிச் சம்பந்தன்
தன்மாலை ஞானத் தமிழ்.

11

கட்டளைக் கலித்துறை

1305. ஞானந் திரளையி லேயுண் டனையென்று நாடறியச்
சோனந் தருகுழ வார்சொல் லிடாமுன் கரும்புகட்குப்
பானந் தருபங்க யத்தார் கொடுபடைச் சால்வழியே
கூனந் துருள்வயல் சூழ்காழி மேவிய கொற்றவனே.

12

பருவத்திற்றானே இத்துணைப் பேரழி குடையராய் இருந்தார்' என்பது கருத்து.

1304. குறிப்புரை : 'பொன் மாலை மார்பன்' என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. "நிறை யுலகில்" என்பதை, "பிறவி" என்பதற்கு முன்னே கூட்டுக.

பிறவி - பிறத்தல். அது முடிவில்லாது வருதலால் பெரிய கடலாக உருவகிக்கப்பட்டது. ஞான சம்பந்தரது தமிழ் பிறத்தல் தொழில் வாராது போக்குதல் பற்றி அஃது அக்கடலைக் கடக்க உதவும் தோணியாக உருவகிக்கப்பட்டது. இஃது இயைபு உருவகம் பொல்லாமை - தீமை. 'துன்பத்தைத் தருவது' என்பது கருத்து. நீந்துதல் - கடத்தல். துறவு; பற்றுக்களை அறவே விடுதல். அவ்விடுதலை தருவதனை விடுதலாகவே கூறினார். காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. தொல் + தோணி - தொஃபோணி. தொன்மை - பழைமை. 'ஞான சம்பந்தரது தமிழ் பொருளால் பழைமை யுடையது' - என்பது கருத்து. 'தோற்றோணி' என்பது பாடம் அன்று. கண்டூர்; முன்னிலை யசை. நிறை உலகு - உயிர்கள் நிறைந்துள்ள உலகு. பொன் மாலை, பிள்ளைகட்கு அணியப்படுவது, தன், சாரியை. 'சம்பந்தனதன் தமிழ்' என்க. மாலைத் தமிழ் - கோவையாக (திருப்பதிகங்களாக)ச் செய்யப்பட்ட தமிழ். ஞானத் தமிழ் - ஞானத்தைத் தரும் தமிழ்; இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை. தமிழ், அதனால் ஆகிய பாடல்களைக் குறித்த கருவியாகுபெயர்.

1305. குறிப்புரை : இதுவும் புறப் புறக் கைக் கிளை.

"படைச் சால் வழியே" - என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க.

"திரளை" என்பது இங்குக் கிண்ணத்தைக் குறித்தது; ஆகுபெயர். சோனம் - மேகம். தரு, உவம உருபு. "சோனந் தரு குழலார்" என்றது தொழிமார்களை.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

அகவற்பா

1306. அவனிதலம் நெரிய வெதிரொதிர் மலைஇச்
சொரிமதக் களிற்று மத்தகம் போழ்ந்து
செஞ்சே றாடச் செல்வன அரியே
எஞ்சாப்
படவர வச்சிப் பருமணி பிதுங்கப்
5 பிடரிடைப் பாய்வன பேழ்வாய்ப் புலியே
- இடையிடைச்
செறியிரு ஞருவச் சேண்விசும் பதனில்
பொறியென விழுவன பொங்கொளி மின்னே
உறுசின வரையால் உந்திய கலுழிக்
கரையா றுழல்வன கரடியின் கணனே
நிரையார்
10 பொருகட லுதைந்த கரிமுகச் சங்கு
-

எனவே, ‘தலைவியர் கேட்பச் சொல்லிடாமுன்’ - என்க. “கொற்றவனே!” (அறிவால் அறியத் தக்க ஞானத்தைக்) கிண்ணத்திலே பெற்று உண்டாய்” - என்னும் அதிசயத்தைத் தோழியர் தம் தலைவர் கேட்ப நாடறியச் சொல்லும் முன்னே உனது பங்கயத் தாரினை (தாமரை மலர் மாலையை)க் கழற்றிக் கொடுத்துவிடு; (ஏனெனில், அதனைக் கேட்டவுடனே தலைவியர் ஆற்றாமையால் இறந்துபடுவெர்) - என்பது இதன் பொருளாகும். “தலைவியர் கேட்ப” என்பது இசையெச்சம். இது ‘மாலை யிரத்தல்’ - என்னும் துறை.

சுரும்புகட்குப் பானமாவது தேன்; அதனைத் தருவது பங்கயம் (தாமரை மலர்). தாமரை மாலை அந்தணருக்கு உரிய அடையாள மாலை.

படைச் சால், உழுபடை உழுது சென்ற பள்ளாம், கூன் நந்து - வளைவான சங்குகள். கொற்றவன் - தலைவன்.

1306. குறிப்புரை : இஃது அகப் பொருளில் களவியலில், தோழி தலைவனை வரைவுகடாதல் வேண்டி வரவு விலக்குவாள்; ஆறின்னாமை கூறி விலக்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. ஆறு இன்னாமை - வரும் வழி துண்பம் உடையது.

“மலையோனே” என்றதை “நிரையார்” என்பதற்கு முன்னே கூட்டிடப் பின்வரும் அடிகளையும் முதலில் வைத்து உரைக்க. மலையோன் - வெற்பன்;

செங்கயல் கிழித்த பங்கய மலரின்
 செம்மடல் நிறைய வெண்முத் துநிர்க்கும்
 பழனக் கழனிக் கழுமல நாடன்
 வைகையி லமணரை வாதுசெய் தறுத்த
 15 சைவ சிகாமணி சம்பந்தன் வெற்பிற்
 சிறுகிடை யவள்தன் பெருமுலை புணர்வான்
 நெறியினில் வரலொழி நீமலை யோனே.

13

வெண்பா

1307. மலைத்தலங்கள்தேறி வான்தவங்கள் செய்தும்
 முலைத்தடங்கள் நீத்தாலும் மூப்பர் – கலைத்தலைவன்

குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். அவனி தலம் நெரிய - பூமியில் உள்ள இடங்கள் ஆங்காங்குக் குழியும்படி. மலைஇ - போர் செய்து. என்பது, ‘செய்து கொண்டு சொரிகின்ற மதம்’ என நிகழ்காலம் உணர்த்தி நின்றது. செஞ்சேறு - இரத்தத்தோடு கூடிய சேறு. அரி சிங்கம், எஞ்சா - இளைக்காத. பேற்வாய் - பெரியவாய், சேண் விசம்பு - உயரத்தில் உள்ள ஆகாயம். ‘விசம்பினின்றும் மின் வீழ்வன’ - என்க. அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. பொறி, தீப்பொறி. வரை - மலை. அது சினம் உடைத்தன்றாயினும் வெள்ளத்தைப் பொங்க விடுதல் பற்றிச் சினம் உடையது போலக் கூறப்பட்டது. இக்காலத்தவரும், ‘இயற்கையின் சீற்றம்’ - என்பர். உந்திய - வெளிப்படுத்தப்பட்ட கலுழி - (கான்யாற்று) வெள்ளம், கரையால் - கரை வழியாக. கணன் - கணம்; கூட்டம். இத்துணையும் ஆறின்னாமை கூறியது. இனிச் சீகாழிச் சிறப்பு.

நிரை ஆர் - அலைகளின் வரிசை பொருந்திய கரையை
 மோதுதல் பொருதல்

உதைந்த - கரையில் கொண்டு வந்து ஒதுக்கிய

சுரி முகம் - வளைந்த முகம். ‘சங்கு பங்கய மலரின் மடல் நிறைய முத்து உதிர்க்கும் கழனி’ என்க. கிழித்த - மலர்த்திய. மடல் - இதழ். பழனம் - மருத நிலம். செம்மடல், வெண்முத்து - ‘சிறுகு இடை பெருமுலை’ - முரண் தொடைகள். ‘புணர்வன வரல் ஒழி நீ’ - என முடிக்க. ‘இவ்வாறான நெறியினில்’ என இசையெச்சம் வருவிக்க.

1307. குறிப்புரை : “முலைத் தலங்கள் நீத்தாலும்” என்றது, ‘பறப் பற்றுக்களையெல்லாம் அறவே நீக்கினாலும்’ - என்றபடி. “முலைத் தலங்கள்”

சம்பந்தற் காளாய்த் தடங்காழி கைகூப்பித்
தம்பந்தந் தீராதார் தாம்.

என்றது, அதற்கு இனமாகிய மற்றை மணி, பொன் இவைகளையும் தழுவி நின்றமையின் உபலக்கணம். தலைவர் துயிலும் இடமாதல் பற்றி, “தலங்கள்” என்றார். முன் வைக்கற்பாலதாய இது செய்யுள் நோக்கி ஈற்றில் வைக்கப் பட்டது. வான் - பெருமை. தவம், உற்ற நோய் நோன்றலும், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையும் ஆகிய அவையேயாம். என்னை? ‘நற்றவம்’ என்றோ, “இறப்பில் தவம்” என்றோ சிறப்பியாது வாளா, “தவங்கள்” என்றமையின் “செய்து” என்பதனையும், “நீத்தாலும்” என்பதனோடு இயைய, ‘செய்தாலும்’ எனத் திரிக்க. “கலைத் தலைவன் சம்பந்தற்கு ஆளாய்.... தீராதார், தாம் முலைத் தலங்கள் நீத்தாலும், முலைத் தலங்கள் மீதேறி வான் தலங்கள் செய்தாலும் மூப்பர்” என இயைத்து வினை முடிவு செய்க. மூப்பர் - முதுமையை எய்துவர். என்றது, ‘பின் ஏனையோர் போலவே இறந் தொழிலவர்’ என்னும் குறிப்பினது.

நிலையாமை யுணர்வு முதலிய காரணங்களால், ‘எனது’ என்றும் புறப் பற்றுக்களை விட்ட வழியும். பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றாதவழி², ‘யான்’ என்னும் அகப் பற்று நீங்காமையால், ‘ஏனையோர் போலவே இறப்பர்’ - என்றார். ஞானசம்பந்தரை ஆசிரியராக அடைந்து அவர் சொல்வழி நில்லாதவர்க்கு, ‘யான்’ என்பது ஒழியாது - என்பது கருத்து.

“...யான்... என்னும் செருக்காவது, தான்லாத உடம்பைத் தானாகக் கருதும் மயக்கம்” என்றார் பரிமேலழகர்³. தன்னை உடம்பின் வேறாக உணர்தலும் பசஞானமாவதல்லது, பதிஞானம் ஆகாமையால் அவ்வாறுணர்தல் ‘யான்’ என்பதினின்றும் நீங்கியது ஆகாது. மற்று, எல்லாச் செயல்களும் சிவன் செயலேயாக, அவற்றுள் சிலவற்றை “யான் செய்தேன்; பிறர் செய்தார்” - என மயங்கியுணர்ந்து விருப்பு வெறுப்புக் களைக் கொள்ளுதலே, ‘யான்’ என்னும் செருக்காகும். அச் செருக்கு, “எல்லாம் அவனே” என உணர்ந்து இறைவனைப் பற்றாதவழி நீங்குமாறில்லை. எனவே, இறுதியடியில் “தம் பந்தம்” என்றதில் ‘பந்தம்’ எனப் பட்டது, ‘யான்’ என்னும் அகப் பற்றையேயாயிற்று.

1. திருக்குறள் - 261.
2. திருக்குறள் - 350.
3. திருக்குறள் - 346 உரை.

கட்டளைக் கலித்துறை

1308. தாமரை மாதவி சேறிய நான்முகன் தன்பதிபோல்
காமரு சீர்வளர் காழிந்ன னாடன் கவித்திற்து
நாமரு வாதவர் போலழ கீந்துநல் வில்லிபின்னே
நீர்மரு வாத காத் தெங்ங னேகுமென் நேரிழையே.

15

அகவற்பா

1309. இழைகெழு மென்முலை யிதழிமென் மலர்கொயத்
தழைவர வொசித்த தடம்பொழி லிதுவே;
காமர்
கணைகுடைந் தேறித் துகிலது புணையநின்
றெணையுங் கண்டு வெள்கிட மிதுவே
தினைதொறும்
5 பாய்கினி யிரியப் பையவந் தேறி

1308. குறிப்புரை : இஃது அகப் பொருள் உடன்போக்கில் நற்றாய் தலைவியது மென்மைத் தன்மை நினைந்து இரங்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. இன்னோரன்னவற்றை, ‘அனை மருட்சி’ என்பர்.

“நேரிழை” - என்பதை, ‘மருவாதவர் போல்’ என்பதன் பின் கூட்டியரைக்க. மா தவிசு - சிறந்த ஆசனம். நான்முகன் தன்பதி, சத்திய லோகம் சீகாழி ‘பிரமபுரம்’ எனப்படுதலால் அதனை, “நான்முகன் தன்பதி போல் சீர் வளர் காழி” - என்றார். சீர் வளர் - சிறப்பு மிக்க. கவித் திறத்து நா மருவாதவர் - பாடல் வகைகளில் நாப் பொருந்தாதவர்கள்; பாடாதவர்கள். “அவர்களே, மெய்வருந்தப் பெற்று, நீரும் நிழலும் இல்லாத பாலை வனத்தில் வாழ்வோராவர்” - என்பதாம். “ஈந்து” - என்றது, ‘நீங்கப் பெற்று’ என்றபடி. வில்லை - வில்லை ஏந்திக் காத்துக் கொண்டு போகும் தலைவன், “நீர் மருவாத சுரம்” - என்றது, சுரத்தினது இயல்பை எடுத்துக் கூறியவாறு. “நீர்மரு” என்பது ஆசெதுகை. நேர் இழை - நுணுகிய வேலைப்பாடு அமைந்த அணிகலம்.

1309. குறிப்புரை : இஃது அகப்பொருள் களவியலில் பகற் குறி இடையீட்டில் தலைவி செறிக்கப் பட்டமையின் தலைவன் குறியிடத்துச் சென்று தலைவியைக் காணாது, களம் நோக்கி மறுகுதலாகிய, ‘வறுங்களம் நாடி மறுகல்’ என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

இழை கெழு - அணிகலன்கள் பொருந்திய. “மென்முலை” என்பது அடையடுத்த ஆகுபெயராய்த் தலைவியைக் குறித்தது. பின் வரும்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

ஆயவென் றிருக்கு மணிப்பர் ணிதுவே
ஈடே

இன்புறு சிறுசொ வலவைபல வியற்றி
அன்புசெய் தென்னை யாட்கொஞ் மிடமே
பொன்புரை

10 நற்றெராழில் புரியும் நான்முகன் நாட்டைப்
புற்கடை கழீஇப் பொங்கு சராவத்து

நெய்த்துடுப் பெடுத்த முத்தீப் புகையால்
நாள்தொறும் மறைக்குஞ் சேடுறு காழி
எண்டிசை நிறைந்த தண்டமிழ் விரகன்

15 நலங்கலந் தோங்கும் விலங்கலின் மாட்டுப்
பூம்புன மதனிற் காம்பன தோளி
பஞ்சில் திருந்தடி நோவ
வஞ்சித் திருந்த மணியறை யிதுவே.

16

செயல்கட்கும் கொள்க. கொன்றை; கொன்றை மரம். இது மூல்லை நிலக் கருப் பொருளாயினும்,

எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்

என்பதனால் மலை நிலத்து வந்தது. தினை மயக்கம் அன்று. ‘இதழியை ஒசித்த பொழில்’ என்க. ஒசித்தல் - வளைத்தல். வளைத்தது பூவைப் பறித்தற் பொருட்டு. தழை வர - இலைகள் நிலத்திற் படும்படி. ‘என்னையும்’ என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது. உம்மை, ‘காண்டல் கூடாத என்னையும்’ என உயர்வு சிறப்பு. தினை, அதன் கதிர்களைக் குறித்த ஆகுபெயர். “ஆய” என்பது கிளிகளை ஓட்டும் ஓசை. சிறு சொல் - இகழ்ச்சி யுரை. இஃது அன்பினால் சொல்லப்படுவது.

செறாஅச் சிறு சொல்லும், செற்றார்போல் நோக்கும்
உறாஅர் போன்று) உற்றார் குறிப்பு'

என்பது காண்க. “சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை” தினைப் புனத்தில் வெகுளி பற்றி வந்தது². ‘பொன்புரை குடுமி’ என இயைக்க. குடுமி,

1. திருக்குறள் - 1097.

2. புறம் - 72.

வெண்பா

1310. வேழங்க ஸொய்பவர்க்கு வில்லாதல் இக்காலம்
ஆழங்க கடல்முத்தம் வந்தலைக்கும் - நீள்வயல்குழ்
வாய்ந்ததிலுண் மாட மதிற்காழிக் கோன்சிலம்பிற்
சாய்ந்தது வண்தழையோ தான்.

17

கட்டளைக் கலித்துறை

1311. தழைக்கின்ற சீர்மிகு ஞானசம் பந்தன் தடமலைவாய்
அழைக்கின்ற மஞ்ஞஞுக் கலர்ந்தன கோடலம் பெய்திடுவான்

இங்குக் கேசரம். தொழில், படைத்தல். நாடு - உலகம். புற் கடை - புல்லிய தலைவாயில். கழுவுதல் - தூய்மைப் படுத்தல். சராவம் - ஓமத்துள் நெய்யை விடும் அகப்பை. துடுப்பு - அவ் அகப்பையை முடுவது. சேடு - பெருமை. விலங்கல் - மாலை. ‘விரகன் விலங்கல்’ என்க. காம்பு - மூங்கில். காம்பன் தோளி, தலைவி. இதனை, “பொன் புரை” என்பதற்கு முன்னே கூட்டுக. வஞ்சித் திருத்தல் - ஒளிந் திருத்தல். வினையாட்டுக்களில் ஒளிந்திருப்பதும் ஒன்று. மணி - மணிகளை உடைய. அறை - குகை.

1310. குறிப்புரை : இதுவும் அகப்பொருள் களாவியலில் தலைவன், தலைவி, தோழி இருவரும் உள்வழிச் சென்று, “இவ் வழியாக அச்சம் உற்று ஓடிய யானை வந்ததா” - எனப் பொய்யாக வினாவ, தோழி அவன் கருத்தறிந்து நகை உண்டாகக் கூறுவதாகிய, “தோழி இறைவனை நகுதல்” - என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

“...இவர் ஏந்தியிருப்பது தழை; வினாவுவது வேட்டத்தில் தப்பிய யானை. அதனால்), இக்காலத்தில் யானையை எய்பவர்க்கு அம்பாய் அமைவது, சாய்ந்து துவள்கின்ற தழைதானோ” - என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.

வில், ஆகுபெயராய், அதன்கண் தொடுக்கப்படும் அம்பைக் குறித்தது. ‘ஆழ் கடல் அம் முத்தம்’ என்க. அம் - அழகு. சீகாழி அக்காலத்தில் கடலைச் சார்ந்து இருந்தது. அதனால் அதன் அலைகள் முத்துக்களை வயல்களின் எறிந்தன. ‘வயல் சூழ் காழி, மாடக் காழி, மதிற் காழி’ எனத் தனித் தனி இயைக்க. வாய்ந்த - வாய்ப்பான (மாடம்), திவங்குதல் - ஒளி வீசுதல், இதுவும் மாடத்திற்கே அடை. காழிக்கோன், ஞானசம்பந்தர். சிலம்பு - மலை. ‘துவள்தழை’ என்பது எதுகை நோக்கிச் செய்கை வேறுபட்டது. ஒகாரம், இழிவு சிறப்பு. தான், அசை.

1311. குறிப்புரை : இஃது அகப் பொருள் கற்பியலில் “கார் காலத்து

இழைக்கின்ற தந்தரத் திந்திர சாபம்டின் எண்ணெமான்றும்
பிழைக்கின்ற தில்லைநற் ஹேர்வந்து தோன்றிற்றுப் பெய்வளையே.

அகவற்பா

1312. வளைகால் மந்தி மாமரப் பொந்தில்
விளைகே னுண்டு வேணுவின் துணியால்
பாறை யில்துயில் பனைக்கை வேழத்தை
உந்தி யெழுப்பு மந்தன் சிலம்ப
அஃதிங்கு
5 என்னைய ரிங்கு வருவார் பலரோ.
-

வருவேன்” எனக் கூறிப் பிரிந்த தலைவன் அக்காலம் வந்தும், வாராமையால் ஆற்றாளாய் தலைமகட்டுத் தோழி அவன் வரவுணர்த்திய துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

“பெய் வளையே” என்பதை முதலிற் கொள்க. இது தோழி தலைவியை விளித்தது. தட மலை - பெரிய மலை, வாய், ஏழன் உருபு. ‘அழைக்கின்ற மஞ்ஞஞக்கு’ என்பதை ‘மஞ்சை அழைக்கின்றதற்கு என மாற்றிக் கொள்க’. இதன்கண் உள்ள நான்கன் உருபை வினை செய்யிடப் பொருளதாகிய கண்ணுருபாகத் திரித்து, ‘அழைக்கின்ற பொழுதாகிய இப் போது’ எனப் பொருள் கொள்க. அழைத்தல் - அகவுதல். மயில் அகவுதல் முகில் வருகையைத் தெரிவிக்கும். கோடல் - காந்தள். இது குறிஞ்சி நிலத்தில் மழைக் காலத்தில் பூக்கும். ‘கோடல் அலர்ந்தன்’ என்க. ‘அம்பு எய்தல்’ என்பது சிலேடை வகையால், மேகம், கோடையாகிய பகைவன்மேல் அம்பெய் வதாகப் பொருள் தரும். அம்பு - கணை; நீர். ‘இக் கணைக்கு ஏற்புடைய வில் வானவில்’ என்பது, “அந்தரத்து இந்திர சாபம்” என்பதனால் குறிக்கப்பட்டது. அந்தரம் - ஆகாயம். சாபம் - வில். “இவை யெல்லாம் நிகழ்ந்து முடிவதற்கு முன்னே நல்லவருடைய தேர் வந்து தோன்றி விட்டது. அதனால், இப்பருவத்தில் தலைவர் வருவார் - என்று உறுதியாக எண்ணி யிருந்த உன் எண்ணை ஒன்றும் (சிறிதும்) தவறவில்லை” என்க. “அம்பு எய்திடுவான் இந்திர சாபத்தை இழைக்கின்றது” என்பதற்கு ‘மேகம்’ என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. எய்திடுவான், வான் ஈற்று வினையெச்சம்.

1312. குறிப்புரை : இஃது, அகப் பொருள் களவியலில் தோழியிற் கூட்டத்தில் தலைவன் தோழியைக் குறையிரந்து நிற்கக் குறை நேரும் தோழி அதற்குத்தான் அச்சம் உற்றவளாய் தலைவனையும் அஞ்சவித்தலாகிய அஞ்சி அச்சருத்தல் துறை யாகச் செய்யப்பட்டது.

- அன்னை காணி லலாஞ்சாற் றும்மே
சிறுபாற் காந்த விளிகுரற கிங்கிணி
சேவடி புல்லிச் சில்குர லியற்றி
அழுதுண் செவ்வா யருவி தூங்கத்
10 தாளம் பிரியாத் தடக்கை யசைத்துச்

சிறுகூத் தியற்றிச் சிவனருள் பெற்ற
நற்றமிழ் விரகன் பற்றலர் போல
இடுங்கிய மனத்தொடு மொடுங்கிய சென்று
பருதியுங் குடகடல் பாய்ந்தனன்
15 கருதிநிற் பதுபிழை கங்குலிப் புனத்தே.

19

வளை கால் மந்தி - மரம் ஏறுதலால் வளைந்த காலை யுடைய பெண் குரங்கு. வேணுவின் துணி - மூங்கிலை முறித்துக் கொண்ட கழி. வேழம் - யானை. சிலம்ப - வெற்பனே.

“பெண் குரங்கு தேனை உண்ட மயக்கத்தால் மூங்கிலை முறித்துக் கொண்ட கழியால் அருகில் துயிலும் யானை எழுப்பப்படுகின்றது” என்றதனால், “தலைவியது இல்லில் உண்டு வாழ்ந்த கடமை உணர்ச்சியை யுடைய என்னால் என்பால் வந்து விளைவது அறியாது மயங்கி நிற்கின்ற நீ அறிவுறுத்தப் படுவனாயினை” எனத் தோழி உள்ளுறை உவமம் கூறினாள்.

அஃது இங்கு - உனது நாட்டிற்குச் சொன்ன அந்த இயல்பு இங்கும் உள்ளது. ‘அதனை நீ அறி’ என்பது இசையெச்சம். இங்கு - இவ்விடத்தில் என் ஐயர் பலர் வருவர், ஐயர் - தலைவன்மார். ஏகாரம், அசை. அலர் - பழி. “தாற்றும்மே” என்பதில் மகர ஒற்று விரித்தல். தேற்றேகாரம், அச்சத்தைக் குறித்தது. பரல் - சதங்கையின் உள்ளிடு மணி. “கரந்த பரல்” என மாற்றிக் கொள்க. விளி - விளிக்கின்ற; கூப்பிடுகின்ற. கிங்கிணி - சதங்கை. “கிங்கிணியைச் சேவடியில் புல்லி (பூட்டி)” என்க. அழுது - (பெற்ற தாயார் உண்பித்த) பால் “அருவி” என்றது வாய் ஊறலை. தாளம் - சப்பாணி கொட்டுதல். கூத்து - குதிப்பு. “சில குரல் இயற்றி” என்பது முதல் “இயற்றி” என்பது காறும் ஞானசம்பந்தர் தம் தந்தையார் சிவபாத இருதயரைக் காணாது அழுத அழுகைக் காட்சி விளக்கப்பட்டது. ‘அவ் அழுகையானே சிவனருள் பெற்ற நற்றமிழ் விரகன்’ என்க. இறைவனை “அழுதழைத்துக் கொண்டவர்”* எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார். பற்றலர் - பகைவர். ‘இடுகிய’ என்பது “இடுங்கிய” என விரித்தல் பெற்றது. ஒடுங்கிய - ஒடுங்குதற்கு;

* பெரிய புராணம் - திருநாவுக்கரசர் - 182.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

வெண்பா

1313. தேம்புனமே யிண்ணனைத் திரிந்து தொழுகின்றேன்
வாம்புகழ்சேர் சம்பந்தன் மாற்றலர்போல் – தேம்பி
அழுதகன்றா ளென்னா தனிமலையர் வந்தால்
தொழுதகன்றா ளென்றுநீ் சொல்.

20

கட்டளைக் கலித்துறை

1314. சொற்செறி நீள்கவி செய்தனறு வைகையில் தொல்லமணார்
பற்செறி யாவண்ணாங் காத்தசம் பந்தன் பயில்சிலம்பில்
கற்செறி வார்ச்சனை நீர்குடைந் தாடுங் கனங்குழையை
இற்செறி யாவண்ணம் காத்திலை வாழி! யிரும்புனமே.

21

மறைதற்கு. “பாய்ந்தனன்” என்றது, விரைவு பற்றி எதிர் காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப் பட்டது. கருதி - யாதொன்றையும் நினைத்து. ‘கங்குற்கண்’ என ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது.

1313. குறிப்புரை : இஃது, அகப் பொருள் களவியல் பகற் குறியில் தோழி தலைவன் சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறுக்கும் வகைகளுள் ஒன்றாகிய புனம் நோக்கிக் கூறியதாகச் செய்யப் பட்டது.

தேம் புனம் - தேனை உடைய புனம். திரிந்து - வலம் வந்து. “அணி மலையர் வந்தால்” என்பதனை இதன்பின் கூட்டுக் காலம் வெற்பார். குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். வாம் புகழ் - வாவும் புகழ்; எங்கும் பரவிய புகழ். ‘வான்புகழ்’ - எனப் பாடம் ஒதலும் ஆம். ‘அழுது அகன்றாள்’ எனக் கூறினால். ‘உறவு இழக்கப்பட்டதாகும்’ என்னும் கருத்தினால் அதனை விளக்கி, ‘தொழுது அகன்றாள்’ எனக் கூறுமாறு கூறினாள். இதனால் தலைவனுக்கு ஆறுதல் உண்டாகும். “சொல்லு” என்பதும் பாடம்.

1314. குறிப்புரை : இச் செய்யுஞம் முன்னைச் செய்யுளின் துறையாகவே செய்யப்பட்டது.

இங்கு, “பல்” என்றது, சொல்லைக் குறித்து, ‘அவன் பல் பலித்தது’ என்றும், ‘பற்போனமையால் சொற்போயிற்று’ என்றும் வழக்கத்தில் வழங்குதல் காண்க. செறிதல் - சேர்தல்; வெற்றி பெறுதல். படர் - விசாவித்த. கல் சுனை - கற்களுக்கு இடையே உள்ள சுனை. வார் - நீண்ட கனங் குழை - கனமாகிய காதனியை உடைய தலைவி. இரும்புனம் - பெரிய புனம். ‘புனமே! கனங்குழையை (அவள் தமர்) இற்செறியா வண்ணம் காத்திலையே;

அகவற்பா

1315. புனலற வறந்த புன்முளி சுரத்துச்
சினமலி வேடர் செஞ்சா முரிலீப்
படுகலைக் குளம்பின் முடுகு நாற்ற
தாடு மரவி ணகடு தீயப்
5 பாடு தகையின் பஞ்சரங் கேட்டுக்
கள்ளியங் கவட்டிடைப் பள்ளி கொள்ளும்
பொறிவரிப் புறவே! யறவலை காண்நீ
நறைகமழ்
தேம்புனல் வாவித் திருக்கழு மலத்துப்
பையர் வசைத்ததெய்வ நாயகன்
10 தன்னருள் பெற்ற பொன்னணி குன்றம்
மானசம் பந்தம் மண்மிசைத் துறந்த
ஞானசம் பந்தனை நயவார் கிளைபோல்
வினையே னிருக்கும் மனைபிரி யாத
வஞ்சி மருங்கு லஞ்சொற் கிள்ளை
15 ஏதிலன் பின்செல விலக்கா தொழிந்தனை
ஆதலின் புறவே யறவலை நீயே.

22

நீ வாழி' என வினை முடிக்க. காவாமை முற்றி முதிர்ந்ததால் உண்டாயிற்று. வாழி, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

1315. குறிப்புரை : இஃது அகப் பொருள். களவியலில் உடன் போக்கின்கண் செவிலி பின் தேடிச் செல்லுமிடத்துக் குரவோடு புலம்பல் பெரும்பான்மையாகச் சிறுபான்மை வரும் புறவாடு புலம்பலாகச் செய்யப்பட்டது. புறவு - புறா; இது பாலை நிலப் பறவை.

வறத்தல் - வற்றுதல். வறந்த - வறந்தமையால். புல், தரையிற் பரவிய புற்கள். முளி - உலர்ந்த.

விசும்பின் துளிவீழின் அல்லால்மற் றாங்கே
பசும்புல் தலைகாண் பரிது*

என்றது காண்க. சரம் உரீஇ - அம்பு பட்டு உருவியதனால். படு கலை - இறந்த ஆண் மான். மானை வேட்டையாடிய வேடர், அதன் குளம்பை பயன் இல்லது' என போகட்டுப் போதவின், அது வெயிலால் உருகி மிகத்

* திருக்குறள் - 16.

வெண்பா

1316. அலைகடலின் மீதோடி யந்நுளையர் வீசும்
வலைகடலில் வந்தேறு சங்கம் - மலர்கள்தலை
வெண்முத் தவிழ்வயல்குழ் வீங்குபுனர் காழியே
ஒண்முத் தமிழ்பயந்தா னார்.

23

கட்டளைக் கலித்துறை

1317. ஊரும் பசும்புர வித்தே ரொளித்த தொளிவிசும்பில்
கூரு மிருளொடு கோழிகண் துஞ்சா கொடுவினையேற்

தீ நாற்றத்தை உண்டாக்கிற்று என்க. 'நாற்றத்தை யுடைய சரம்' என்க. ஆடும் அரவு - படம் எடுத்து ஆடும் பாம்பு. இஃது இனம் உள்ள அடை, அகடு - வயிறு. வெயில் வெப்பம் மிகுதியால், தரை மேல் ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பின் அடி உடல் தீய்வதாயிற்று. பாலை நிலத்தில் பாடுவன பருந்தும், கழுகும், 'அவற்றது குரல் 'பஞ்சரம்' என்னும் பண்போன்றன' என்க. இப்பண் குறிஞ்சி யின் உட்பிரிவாய்ப் பாலைக்கு உரிமையுடையது. "கலைக் குறம்பின் முகடு நாற்றமும், அரவின் வயிறு தீய்கின்ற வெப்பமும் ஆகிய இவற்றிடையே கள்ளிக் கிளைகளில் பஞ்சரப் பண்ணைக் கேட்டு நன்கு உறங்குகின்ற புறாவே" - என்றதானால், "நீ என் மகளைச் சரத்திடைப் போதலை விலக்காமை வியப்பன்று" என்பதனைக் குறிப்பால் உணர்த்தியவாறு. 'நீ (எமக்கு) உறவாவாய் அல்லை' - என்க. பொறி - புள்ளி. காண், முன்னிலை யசை நறை - தேன். தேம் - இனிமை. அசைத்த - இறுகக் கட்டிய. அணி - அழுகு 'அணி பொற் குன்றம்' என மாற்றிக் கொள்க. 'பொற் குன்றம்' என்றதும் ஞான சம்பந்தரை. உருவகம். மானம் - அபிமானம்; பற்று. மண்மிசை - இவ்வுலகத்தில், "இவ்வுலகத்தில் 'பற்று' எனப்படுவது ஒன்றையும் இல்லாது விடுத்த ஞானசம்பந்தன்" - என்க. 'நயவார் கிளைபோல், வஞ்சி மருங்குற் கிள்ளை ஏதிலன் பின் (சுரத்திற்) செல்ல' - என உரைக்க. "மனை பிரியாத" - என்றது, 'ஓரு ஞான்றும் வெளிச் சென்று அறியாதவள்' என்பதைக் குறித்தது. வஞ்சி - கொடி. மருங்குல் - இடை. 'மருங்குலையும், அழகிய சொல்லையும் உடைய கிள்ளை' - என்பதாம். கிள்ளை - கிளி; உவம ஆகுபெயர். ஏதிலன் - அயலான். ஈற்றடி முடிந்தது முடித்தல்.

1316. குறிப்புரை : முத்தமிழ் பயந்தான், ஞானசம்பந்தர் 'அவரது ஊர் காழியே' என்க. இங்குனம் கூறியதனால் காழியது சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது.

'கடலில் வந்து ஏறு சங்கம் நுளையர் வீசும் வலையிலும், மலர்கள் தலையிலும் முத்தை அவிழ்க்கும் வயல்' என்க. வீங்கு - மிகுந்த.

காரு முனைந்திலர் ஞானசம் பந்தனாந் தாமரையின்
தாருந் தருகில னொங்ஙனம் யான்சங்கு தாங்குவதே.

24

அகவற்பா

1318. தேமலி கமலப் ழமலி படப்பைத்
தலைமுக டேறி யிளவெயிற் காயும்
கவடிச் சிறுகாற் கற்கட கத்தைச்
கவடிச் சியங்கும் குல்நரி முதுகைத்
5 துண்ணி யெழுந்து செந்நெல் மோதுங்

காழி நாட்டுக் கவுணியார் குலத்தை
வாழுத் தோன்றிய வண்டமிழ் விரகன்
தெண்டிரைக் கடல்வாய்க்
காண்தகு செவ்விக் களிறுக ஞகுத்த
10 முட்டைமுன் கவரும் பெட்டையங் குருகே

வாடை யடிப்ப வைக்கறைப் போதில்
தனிநீர் போந்து பனிநீர் ஒழுகக்
கூசிக் குளிர்ந்து பேசா திருந்து
மேனி வெளுத்த காரண முரையாய்
15 இங்குத் தண்நெதுய்தி நுமரும்

இன்னம்வந் திலரோ சொல்லினாங் குருகே.

25

1317. குறிப்புரை : இப்பாட்டுப் பிறர் கூற்றாய் வாராது; தலைவி கூற்றாய் வந்தமையின், பாடாண் கைக்கிளையாகாது, அகப்புறக் கைக்கிளையாய் “உட்கோள்”* என்னும் துறையின தாம்.

ஊரும் - ஏறிச் செல்கின்ற. பசம் புரவி - பச்சைக் குதிரை. இவை பூட்டப்பட்ட தேர் சூரியனுடையது. கூரும் - மிகுகின்ற இருளொடு கண் துயிலாது கூவுகின்ற கோழி யாமக் கோழி. கொடு வினையேற்கு - கொடிய வினையை உடையேனாகிய என் பொருட்டாக. ஆரும் உணர்ந்திலர் - (தோழி உட்பட) யாரும் விழித்திருக்கவில்லை. சங்கு - சங்க வளையல்.

1318. குறிப்புரை : இஃது அகப் பொருட் களாவியலில் ஒருவழித் தணத்தலாகப் பிரிந்த தலைவன் வரவு நீட்டிக்கத் தலைவி இரங்கிய காமம் மிக்க கழிப்பார் கிளவியாகச் செய்யப் பட்டது. கழி படர் - மிக்க துன்பம். துண்ப மேலீட்டால் தன் சொற் - கேட்க மாட்டாத பொருளை நோக்கியும்

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை - 296.

1319. குருகும் பணிலமுங் கூன்நந்துஞ் சேலும்
பெருகும் வயற்காழிப் பிள்ளை - யருகந்தர்
முன்கலங்க நட்ட முடைகெழுமி இன்னம்
புன்கலங்கல் வைகைப் புனல்.

கூற்று நிகழும். இது குருகோடு இரங்கியது. குருகு - நீர்ப் பறவை.

“இளங் குருகே” - என்பதை முதலிற் கொள்க. தே மலி - தேன் நிறைந்த.
படப்பை - தோட்டம். தலை, ஏழன் உருபு. முகடு - மேட்டு நிலம். கவடி -
பலகறை. இது நண்டின் கால் களுக்கு உவமை. கற்கடகம் - நண்டு. சவடித்தல்
- தின்னுதல். ‘சவடித்து’ என்பது, “கடிச்சு” எனப் போலியாயிற்று. நண்டினை
விரும்பித் தின்னுதல் நரிக்கு இயற்கை. சூல் நரி - கருவற்ற நரி. ‘நரியின்
முதுகைச் செந்தெந்த கதிர் எழுந்து மோதும் காழி’ என்க. “குலத்தை” என்பதில்
ஐ சாரியை. இனி இவ்வாறு கொள்ளாமல், ‘வாழ்விக்க’ என்பதில் பிறவினை
விகுதி தொகுத்தலாக, “வாழி” என வந்தது என்றலும் ஆம். காழி தமிழ்
விரகனுக்கு உரித்து ஆயினமையின், அதனை யடுத்த கடலும் உரித்தாயிற்று.
கடல் வாய் - கடலின் அடை கரை. அதன் கண் பெருங் குருகு - பெரிய
நீர்ப்பறவை. உகுத்த - இட்ட களிறு - ஆண் சுறா. பெரிய நீர்ப் பறவை
கடலின் அடை கரையில் இட்ட முட்டையை ஆண் சுறா முன் ஏறிக் கவர்
கின்றது; (அதனை அப்பறவை நோக்காது சோர்ந்துள்ளது) என்க. “பனி
சொரிகின்ற இவ் இரவில் நீ துணையோடன்றித் தனியே போந்து உடல்
கூசி, குளிர் உற்று வாய்டைத்து உடல் வெளுத்திருக்கின்றாய். இவ்
இரண்டிற்கும் என்ன காரணம்? சொல். (என்னைப் பிரிந்து சென்ற என்
தலைவர் இன்னும் வாராதது போல, உங்கள் தலைவரும் உங்களைப் பிரிந்து
போய் இன்னும் வரவில்லையோ?”) என்க. ‘பெருங் குருகின் முட்டையைச்
சுறாமீனும் விரும்புகின்றது’ அதன் பெருமை கூறப்பட்டது. இயல்பிலே
சோர்வற்றுப் பெருங் குருகு சிறுதுயில் கொள்வதனையும், இயல்பிலே இளங்
குருகு நிறம் வெளுத்திருப்பதையும் தலைவி தனது கழிப்பார் காரணமாக
ஆற்றாமையால் விளைந்தனவாகக் கருதினார்.

1319. குறிப்புரை : ‘வைகைப் புனல் இன்னம் புன்கலங்கல்
தெறியாதிருப்பது, முன் காழிப் பிள்ளை அருகந்தர் கலங்க நட்ட முடை
கெழுமி’ எனக் கூட்டி முடிக்க.

குருகு - நீர்ப்பறவை. பணிலம் - சங்கு. கூன் நந்து - வன் பொருந்திய
நத்தை. கூன், முதுகில் உள்ள ஓட்டின் தோற்றம். சேல் - கெண்டை மீன்.

கட்டளைக் கலித்துறை

1320. புனமா மயில்சாயல் கண்டுமுன் போகா கிளிபிரியா
இனமான் விழியொக்கும் மென்றுவிட்ட தேகா விருநிலத்துக்
கணமா மதிற்காழி ஞானசம் பந்தன் கடல்மலைவாய்த்
தினைமா திவள்காக்க வெங்கே விளையுஞ் செழுங்கதிரே.

27

அகவற்பா

1321. கதிர்மதி நூழையும் படர்ச்சட மகுடத்
தொருத்தியைக் கரந்த விருத்தனைப் பாட
முத்தின் சிவிகை முன்னாட் பெற்ற
அத்தன் காழி நாட்டுறை யணங்கோ
மொய்த்தெழு
5 தாமரை யல்லித் தவிசிடை வளர்ந்த

அருக முனிவர்கட்கு, ‘அருகந்தர்’ என்பதும் பெயர். முடை கெழுமி - முடை நாற்றம் உடைய இரத்தம் முதலியன பொருந்தி நடப்பட்டது கழு மரம் ஆதலின் அவற்றின்கண் ஏறினாரது உடல் அழிவவாயின. நடுதலுக்குச் செய்ப்படு பொருள் வருவிக்க. “நட்ட” என்னும் பெயரெச்சம் காரணப் பொருட்டாய். “முடை” என்னும் காரியப் பெயர் கொண்டது, ‘உண்ட இளைப்பு’ என்பது போல.

1320. குறிப்புரை : இஃது அகப்பொருள் களாவியலில் பகற் குறி பற்றித் தலைவியது வேறுபாடு கண்டு ஐயற்று, ‘தினைக் காவல் நன்கு போற்றப்படாதது என்னை’ என வினவிய செவிலிக்கு, ஐயச் செய்கை மறுத்துப் பிறிது காரணங் கூறித் தெளிவித்த துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

இவள் காக்க - இவள் தினைப் புனம் காக்கும் பொழுது “(எவ்வளவு கடிந்து ஓட்டினாலும்) மயில்கள் இவள் சாயலைக் கண்டு போகின்றில். கிளிகள் (இவள் சொற்கேட்டுப்) போகின்றில், மான் இனம், ‘இவள் கண் நம் கண் ஒக்கும்’ என்று இவ்விடம் விட்டுப் போகின்றில். ஆதலின் தினை செழுங் கதிர் எங்கே விளையும்” என்க. கனம் - மேகம். ‘திண்மை’ எனினும் ஆம். கடல் மலை - கடலை அடுத்துள்ள மலை. நெய்தலொடு குறிஞ்சி மயங்கிய தினை மயக்கம். “எங்கே” என்பது, ‘எப்படி’ என்னும் பொருட்டு.

1321. குறிப்புரை : இஃது அகப் பொருள் களாவியலில் தலைவன் முதற்கண் கண்ட காட்சிக்குப் பின் ‘இம்மகள் மானுட மகளோ, தேவ மகளோ’ என ஜயற்ற ஜயத் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

- காமரு செல்வக் கணங்குமை யவளோ
மீமருத்
- தருவளார் விசும்பில் தவநெறி கலக்கும்
உருவளார் கொங்கை யுருப்பசி தானே
வாருணக் கொம்போ மதனன் கொடியோ
- 10 ஆரணி யத்து ளருத்தெய்வ மதுவோ
- வண்டமர் குழலும் கெண்ணையங் கண்ணும்
வஞ்சி மருங்குங் கிஞ்சக வாடும்
ஏந்திள முலையுங் காந்தளங் கையும்
ஓவியர் தங்க ளொண்மதி காட்டும்
- 15 வட்டிகைப் பலகை வான்துகி லிகையால்
- இயக்குதற் கரியதோர் உருவுகண் டென்னை
மயக்கவந் துதித்ததோர் வடிவிது தானே.

28

“வண்டமர் குழலும்” என்பது முதலாகத் தோடங்கி யிரக்க. கதிர் - நிலாக் கதிர். மதி - பிறை “ஒருத்தி” என்றது கங்கா தேவியை. விருத்தன் - மேலானவன். இது, ‘முதுமை யுடையோன் தன் தேவியறியாத வாறு வேறொருத்தியை மறைத்து வைத்துள்ளான்’ என்பதோரு நயத்தைத் தோற்று வித்தது. அத்தன - தலைவன். நாட்டுறை அணங்கு - ஊர்த் தேவதை. அல்லி - அக இதழ். தாமரை மலர் ஆசனத்தில் வளர்ந்த கனங் குழையவள் - இலக்குமி. மீத் தரு - தேவ லோகத்துப் பஞ்ச தருக்கள். மரு - நறுமணை. உரு - அழகு உருப்பசி; ஊர்வசி. முனிவர்களது தவத்தைக் கெடுத்தற்கு இவள் இந்திரனால் அவ்வப் பொழுது ஏவப்படுதல் பற்றி, “தவ நெறி கலக்கும் உருப்பசி” என்றார். தான், அசை. வாருணக் கொம்பு - நீரர மகள், மதனன் கொடி - மன்மதன் தேவி; இரதி. இது காதல் கொள்ளாக் காலத்து எழும் எண்ணம் ஆதலின், “மதனன் கொடியோ” என ஜயுறுதல், குற்றமாகாதாயிற்று ஆரணியத்துள் அருள் தெய்வம் - வன தேவதை. அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. மருங்கு - இடை. கிஞ்சகம் - சிவப்பு. ‘குழல் முதலிய உறுப்புக்கள் பலவும், திறம் வாய்ந்த ஓவியரால் தீட்டப்பட்டனபோல உள்ளன’ என்றற்கு, “ஓவியர் தங்கள் ஒண்மதி காட்டும் உருவு” என்றான். வட்டிகைப் பலகை - ஓவியம் தீட்டும் பலகை. வான் - சிறந்த. துகிலிகை - எழுதுகோல். ‘ஓவியர் பலகையில் துகிலிகையால் தங்கள் ஒண்மதி காட்டும் உருவு’ எனக் கூட்டுக. ‘ஒண்மதி காட்டும் உரு ஓவிய உரு’ என்பான். “இயக்குதற்கு அரியது ஓர் உரு” என்றான் “கண்டு” என்னும் செய்தென் எச்சம் காரணப் பொருட்டாய், ‘காண்டலாலே’ எனப் பொருள் தந்தது. ‘காட்சி ஒன்றானே மயங்கிற்று’

வெண்பா

1322. வடிக்கண்ணி யானையில் வான்காத்தி னாடே
கடிக்கண்ணி யானோடும் கண்டோம் - வடிக்கண்ணி
மாம்பொழில்சேர் வைகை யமண்மலைந்தான் வண்காழிப்
பூம்பொழிலே சேர்ந்திருப்பார் புக்கு.

29

கட்டளைக் கலித்துறை

1323. குருந்தும் தரளமும் போல்வண்ண வெண்ணைகைக் கொய்மலராள்
பொருந்தும் திரள்புயத் தண்ணல்சம் பந்தன்பொற் றாமரைக்கா

என்றதனால். ‘இது வியப்பு’ என்பது குறிப்பெச்சமாயிற்று. ‘தேவ மகள்’ என்றே எண்ணாமல், ‘மானுட மகளே’ என்னும் எண்ணமும் உடன் நிகழ்தலின், மயக்கம் தோன்றிற்று ‘ஒரு வடிவாகிய இது அணங்கோ - அருந்தெய்வமதுவோ’ - என முடிக்க. ஐயக் கிளவிகளில் உயர்திணையும், அஃறிணையுமாக விரவி எண்ணுவான் ஆகலின், முதற்கண் ‘இவள் ஒருத்தி’ என்னாது “ஓர் வடிவ இது” என அஃறிணையாகக் கூறினான்; என்னை? திணை ஜயத்திற்கு ‘உருபு’ முதலியன ஜயப் புலப் பொதுச் சொற்கள் ஆதலின்*.

1322. குறிப்புரை : இஃது அகப் பொருள்களாவியலில் உடன் போக்கின்கண் தலைவியைச் செவிலி பின் தேடிச் செல்லுங் கால் கண்டோரை வினவ, அவர்கள் செவிலிக்குக் கூறிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

வடிக் கண்ணி - மாவடுவைப் போலும் கண்களை யுடையவள்; தலைவி. கடிக் கண்ணியான் - நறுமணம் கமழும் முடி மாலையை உடையவன்; தலைவன். பின் வந்த “வடிக் கண்ணி” என்பதை - ‘கண்ணி வடி’ என மாற்றி, ‘மாலை போலும் வடுக்களையுடைய மாம் பொழில்’ எனப் பொழிலுக்கு அடையாக்குக. ‘பொழில் சேர் வைகை’ என்க. வைகையில் அமன்ற மலைந்தவர் ஞானசம்பந்தர் ‘பூம்பொழிலே புக்குச் சேர்ந்திருப்பார்’ - என உரைக்க. இதற்கு ‘அவர்கள்’ என்னும் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. எனவே, ‘மீஞ்தலே நீர் செய்யத் தக்கது’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

1323. குறிப்புரை : இது பாடாண் திணைக் கைக்கிளைத் துறை. செவிலி கூற்று. குருந்து - குருத்து ஒலை. இதுவும் வெண்மை நிறம் பற்றி நகைப்பிற்கு உவமையாயிற்று. தரளம் முத்து, வண்ணம் - அழகு. கொய்தல் மலருக்கு

* தொல் - சொல் - கிளவியாக்கம். “உருபென மொழியினும்”

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

வருந்தும் திரள்கொங்கை மங்கையை வாட்டினை வானகத்தே
திருந்துந் திரள்முகில் முந்திவந் தேறுதிங் கட்கொழுந்தே.

30

திருச்சிற்றம்பலம்

அடை. யாவராலும் விரும்பிக் கொய்யப்படுகின்ற மலர் செந்தாமரை மலர். அதில் வீற்றிருப்பவள் இலக்குமி. இங்கு வீர வக்குமியைக் கொள்க. அமணரை வென்ற வெற்றி பற்றி ஞானசம்பந்தரை வீரலக்குமி பொருந்திய புயம் உடையவராகக் கூறினார். தாமரைக் கா - தாமரை மாலையைப் பெறுதற்காக. ‘முகில்களுக்கு முந்தி வந்து எழுகின்ற திங்கட் கொழுந்து’ என்க. “கொழுந்து” என்றதனால் இஃது அந்திப் பிறையாயிற்று. எனவே, தலைவியின் பொருட்டுச் செவிலி பொழுதுகண்டு இரங்கிக் கூறியதாயிற்று, “திங்கட் கொழுந்தே! மங்கையை வாட்டினை; (இது விசம்பில் இயங்கும் உனக்கு நன்றோ)” என முடிக்க. ஈற்றில் வருவித்தது குறிப்பெச்சம். இப்பாட்டின் இறுதி முதற் பாட்டில் சென்று மண்டலித்தல் காண்க.

ஆனடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை முற்றிற்று.

ஆஞ்சைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், பேதை முதல் பேரினம்பெண் ஈறாகவுள்ள ஏழு பருவத்து மகளிரும் காதல் கூர்ந்து தளர்வுறச் சீகாழிப் பதியிலே திருவுலாப் போந்தருளிய இயல்பினை விரித்துரைத்துப் போற்றுவது இப்பிரபந்தமாதலின், ஆஞ்சைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. உலாப் பிரபந்தத்திற்குரிய மரபின்படி கலிவெண்பாவினால் அமைந்த இப்பிரபந்தம் ஆஞ்சைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலையென மாலை யென்ற பெயரால் வழங்கப் பெற்றமை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கதாகும். உலாப் பிரபந்தங்களிற் பாட்டுடைத் தலைவனது இயல்பு பேசப்படுதலே யன்றி அத்தலைவனைக் கண்டு காதலித்து மயங்கிய பேதை முதல் பேரினம் பெண் ஈறாகவுள்ள ஏழு பருவத்து மகளிர் செய்திகளும் தனித்தனியே விரித்துரைக்கப் படுதல் மரபு. பாட்டுடைத் தலைவனியல்பினையும் அவனைக் கண்டு காழுமற்ற ஏழுவகைப் பருவத்து மகளிர் செய்திகளையும் ஒப்ப விரித்துரைப்பனவாகிய உலாப் பிரபந்தங்கள் திருக்கயிலாயஞானவுலா, திருவாரூருலா எனப் பாட்டுடைத் தலைவனது ஊரொடு சார்த்தி வழங்கப் பெறுதலும், விக்கிரம சோழனுலா, குலோத்துங்க சோழனுலா எனப் பாட்டுடைத் தலைவன் பேரோடு சார்த்தி வழங்கப் பெறுதலுமாகிய இருதிற்தனவாகக் காணப்படுகின்றன.

ஆஞ்சைய பிள்ளையார் திருவுலாமாலை யெனும் இப்பிரபந்தத்திற் பாட்டுடைத் தலைவராகிய ஆஞ்சைய பிள்ளையாரது இயல்பே பெருக விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது. பிள்ளையாரைக் காதலித்த ஏழுவகைப் பருவத்து மகளிர் செய்திகளும் உலாக்களில் வரும் குழாங்கள் என்ற அளவிற் பொது வகையிற் கூறப்பட்டதன்றிப் பேதை முதலிய ஏழு பகுதிகளாகத் தனித்தனியே வகுத்துக் கூறப்படவில்லை. ஏழுவகைப் பருவத்து மகளிரும் காழுமற்று வருந்தத் திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவுலாப் போந்தருளினார் என்னும் ஒரு பொருளையே கருதிய இயல்புடையது இப்பிரபந்தமாதலின், ஏனைய உலாக்களைப்போன்று உலாவென்னும் பெயரால் வழங்கப்பெறாது, உலாமாலையென வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. இங்ஙனம் ஒரு பொருளையே கருதிக் கூறிய செய்யுள், இயல்பு என்னும் பொருஞ்சைய மாலை யென்ற பெயரால் வழங்கப்படுதலுண்டென்பது, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள துன்ப மாலை, வஞ்சின மாலை (“இக்கலிவெண் பாட்டுப் பத்தினித் தன்மைத்தாகிய ஒரு பொருளையே கருதிக் கூறிய இயல்பை யடைத்தாகவின் மாலை

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

யென்றார்” என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்). (சிலப். பதிக. 80) யென்ற பெயர் வழக்கத்தால் நன்கு துணியப்படும்.

ஆன்டைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலையாகிய கவிவெண்பா 143 கண்ணிகளை யுடையதாகும். சீகாழிப் பதியின் எழில் நலங்களும், அந்நகரத்தே பிறந்து நான்கு மறைகளையும் பல கலைகளையும் கற்றுணர்ந்து நான்முகனை யொத்த பெருஞ் சிறப்புடையராய் நன்னென்றியிலொழுகும் நானுற்றுவராகிய மறையவர்களின் மாண்பும், பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய காழிப்பதியிலே கவனியிர் குலத்தில் தோன்றிய ஆன்டைய பிள்ளையார் சிவபெருமானருளால் ஆழகிய பொற் கிண்ணத்திலே உமையம்மையார் அளித்த ஞானவார முதத்தைப் பருகித் திருஞானசம்பந்தர் என்னும் திருப்பெயர் பெற்றுத் திருநெறிய தமிழாகிய இன்னிசைத் திருப்பதிகங்களால் உமையொரு பாகத்து அன்னலைப் பாடிப் போற்றிப் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தி மதுரையிற் சமணரை வாதில் வென்று சிவநெறி பரப்பிய சீர்த்தியும் இத்திருவுலா மாலையின் முற்பகுதியிலே சுவைபெற விரித்துரைக்கப் பெற்றன.

நான்மறை வல்ல வேதியர்களும் நாற்பத் தெண்ணாயிர முனிவர்களும் புடை சூழ்ந்து போற்றத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவோலக்கத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலும், அத்திருவோலக்கத்திற்புகுந்து ஆன்டைய பிள்ளையாரைச் சேவித்து மகிழ்ந்த புகலி நகரத்துப் பூசரர்கள் தாம் கண்ட அவ்வழகிய காட்சியைத் தம் நகர மக்கள் அனைவரும் காண வேண்டுமென்னும் பெருவேட்கையுடையராய்ப் பிள்ளையாரைப் பணிந்து, ‘சீகாழிப்பதியின் வீதியிலே திருவுலாப்போந்து எங்களுக்குக் காட்சி தந்தருளால் வேண்டும்’ என விண்ணப்பங் செய்தலும், அவர்களது வேண்டு கோட்கு இசைந்த ஆன்டைய பிள்ளையார் மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் விளங்கச் சிறந்த அணிகலன்களை யணிந்தருளிச் சிறுத்தொண்டர் முதலிய நண்பு மிக்க அடியார்கள் உடன்வரப் பல இன்னியங்கள் முழங்க யானைமீதமர்ந்து சீகாழிப் பதியின் திருவீதியிலே திருவுலாப் போந்தருளுதலும், பேதை முதல் பேரிளாம் பெண் ஈறாகவுள்ள ஏழு பருவத்து மகளிரும் அத்திருவுலாவில் ஆன்டைய பிள்ளையாரைக் கண்டு கைதொழுது தம் கைவளைகள் கழல நாணிமுந்து மெய் சேர்ந்து தமக்குட் பலவாறாகப் பேசி மையலுற்று வருந்துதலும் ஆகிய செய்திகள் இத்திருவுலா மாலையின் பிற்பகுதியிற் கூறப்பெற்றுள்ளன.

இதன்கண் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் விருந்தென்னும் வனப்பமையப் பாடிய திருவிராகம், திரு விருக்குக்குறள், திருப்பாசுரம், பல் பெயர்ப்பத்து, யாழ்முரி, சக்கரமாற்று, ஈரடி முக்கால் முதலிய யாப்பு விகற்பங்களை,

“எப்பொழுதும்

நீக்கரிய இன்பத் திராகம் இருக்குக்குறள்
நோக்கரிய பாசுரம் பல்பத்தோடும் - ஆக்கரிய
யாழ்முரி சக்கரமாற் றிரடி முக்காலும்
பாழிமையாற் பாரகத்தோர் தாழும்ய - ஊழி
உரைப்பமரும் பல்புகழால் ஓங்க வுமைகோணத்
திருப்பதிகம் பாட வல்ல சேயை’

எனவரும் தொடரால் நம்பியாண்டார் நம்பி எடுத்துரைத்துப் போற்றினமை உணர்ந்து மகிழ்த்தக்கதாகும்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

36. ஒழுநடைய பிள்ளையார் திருவலா மாலை

கலிவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

1324.

- திருந்திய செந்தா மரைத் தடத்துச் சென்று) ஓர் இருந் தண் இளமேதி பாயப் – பொருந்திய

தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ‘உலா’ என்பதொன்று. இது பற்றிய குறிப்புத் தொல்காப்பியத்திலும் உண்டு.*

“பாட்டுடைத் தலைவன் பல சிறப்புக்களுடன் வீதியுலாப் போதுங்கால், அவ்வீதிகளில் உள்ள பேதை முதலிய ஏழுவகைப் பருவத்து மகளிரும் அவனைக் கண்டு காதலித்து, அவன் காதலியாமையால் வருந்திச் சோரப் போதந்தான்” - என்னும் பொருள் அமைதியோடு இது பாடப்படும். ‘புற உலா’ என்னும் பொருளில் இது ‘உலாப்புறம்’ - என்றும் சொல்லப்படும். அப்பிரபந்தத்தை இங்கு ஆசிரியர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருஞான சமபந்தருக்கு உரித்தாகப் பாடுவார் ஏழு பருவத்து மகளிர் செயலை ஏனைய உலாக்களில் போல விரித்துக் கூறாமல் தொகுத்துச் சில அடிகளில் பெற வைத்து, ஞானசம்பந்தரது செயல்களையே அடைவாகக் கூறுதலால், இதனை ‘உலா’ என்று மட்டும் குறியாது “உலா மாலை” - எனக் குறித்தார். யாப்பு, உலாக்களின் இயல்புபடி. கலி வெண்பாவாகவே உள்ளது.

.1324. கண்ணி 1 முதல் 58 முடியச் சீகாழித் தலச் சிறப்பே சொல்லப்படுகின்றது.

முதற் பத்துக் கண்ணிகள் சீகாழியின் வயற் சிறப்பைக் கூறும், இவ் வயல்கள் இடையிடையே சிறு குளங்களைக் கொண்டிருத்தலால், அக்குளங்களின் வளப்பங்களும் ஒன்று பட்டு வயலின் வளப்பங்களாகவே காட்சி யளிக்கின்றன. (கண்ணி-1) தடம் - பெரிய குளம். மேதி - ஏருமை. (கண்ணி - 2) பொருந்தியபுள் - நீரிலே மூழ்கி வாழும் பறவைகள் (கண்ணி-3) குருகு - நீர்க் கரையில் வாழும் பறவைகள். இரிதல் - அஞ்சி நீங்குதல் - கால் - பூக்களின் காம்பு. இறா - இறால் மீன். இஃது ‘இறவு’ என்று ஆகிப்

* பொருள் - புறத்திணையியல் - பாடாண்

2. புள் இரியப், பொங்கு கயல்வெருவப், பூங்குவளைக் கள் இரியச், செங்கழுநீர் கால்சிதையத், – துள்ளிக்
 3. குருகிரியக், கூண்டிறவம் பாயக், கெளிறு முருகுவிரி பொய்கையின்கண் மூழ்க – வெருவற்றுக்
 4. கோட்டகத்துப் பாய்வாளை கண்டலவன் கூசிப் போய்த் தோட்டகத்த செந்நெல் துறைஅடையச், – சேட்டகத்த
 5. காவி முகம்மலரக், காஞ்சீலம் கண்படுப்ப, ஆவிக்கண் நெய்தல் அலமர, – மேவிய
 6. அன்னம் துயில்இழப்ப, அம்சிறைசேர் வண்டினாங்கள் துன்னும் துணைஇழப்பச் சூழ் கிடங்கின் – மன்னிய
 7. வள்ளை நடைக்காட்ட, வண்குமதம் வாய்காட்ட, தெள்ளுபுனர் பங்கயங்கள் தேன்காட்ட, – மெள்ள
 8. நிலவு மலரணையினின்றியிந்த சங்கம் இலகுகதிர் நித்திலங்கள் ஈன, – உலவிய
-

பின் அம்முப் பெற்றது, கெளிறு - ஒருவகை மீன், ‘களிறு’ என்பது பாடம் அன்று. முருகு - தேன்; நறுமணமுமாம். ‘முருகோடு விரி’ என மூன்றன் உருபு விரிக்க. விரிதலுக்கு ‘மலர்கள்’ என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. (கண்ணி-4) கோட்டகம் - கரை; (குளக்கரை) அலவன் - நண்டு. தோடு - இலை. ‘தோட்டின் அகத்திலே உள்ள நெல். நெல் - நெற்கதிர். ‘அலவன் போய் நெல் துறையை அடைய’ என்க. சேடு - அழகு. அகம் - உள்ளிடம். ‘அழகை அகத்திலே உடைய காவி’ என்க. (கண்ணி-5) காவி, இங்குச் செந்திறம். இஃது பெயராய்ச் செந்தாமரை மலரைக் குறித்தது. கார் நீலம் - கரிய நீலோற்பவ மலர். படுப்ப - பொருத்துவித்து. செந்தாமரை மலர் முகம் போல விளங்குவதையும், நீலோற்பவ மலர் அம்மலரிற் பொருந்துதலையும், “முகம்மலர்” எனவும் “கண்ணைப் பொருத்துவிக்க” எனவும் கூறிய ஏற்றுரை (இலக்கணை) வழக்கு. ஆவி - வாவி; சிறுகுளம். (கண்ணி-6) கிடங்கு - வயலுள் அகழப்பட்ட வாய்க் கால். (கண்ணி-7) வள்ளை - வள்ளைத் தண்டு. இது நீரில் மிதப்பது. இது காதிற்கு உவமையாக வருமாயினும், ஆம்பல் மலரோடு சேர்ந்தமையால் நகைப்பிற்கு உவமையாயிற்று. “தேன் காட்ட” என்பதில் “காட்ட” என்பது ‘சொரிய’ எனப் பொருள் தந்தமையின், சொற்பின்வருநிலை அணியாயிற்று. (கண்ணி-8) மல் - வளம். ஐ, சாரியை. பழனம் - பண்ணை. வார் பிரசம் - ஒழுகுகின்ற சாறு. இது வாழை, கரும்பு இவற்றினின்றும்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

9. மல்லைப் பழாத்து வார்பிரசம் மீதழிய
ஒல்லை வரம்பிடறி ஓடிப்போய்ப் – புல்லிய
 10. பாசடை, அச்செந்தெந்த பார்ட் ஒளியால் பல்கதிரோன்
தேசடைய ஒங்கும் செறுவுகளும், – மாசில்நீர்
-

ஓழுகுவது. ஒல்லை - வேகமாக. வரம்பு - வரப்பு. ‘பிரசம் வரம்புமீது அழிய இடறி ஓடிப் போய்ப் புல்லிய அடை’ மலிக. புல்லிய - பொருந்திய (கண்ணி-10) பசுமை + அடை - பாசடை. பச்சையிலை, அச் செந்தெல் - மேற்கூறப்பட்ட செந்தெல், பல் கதிரோன், சூரியன். தேசு - ஒளி. செறு - வயல், இஃது ஈற்றில் உகரம் பெற்றது.

செந்தாமரை மலர்களையுடைய பெரிய குளத்தில் இளமை வாய்ந்த எருமை சென்று பாய்ந்தமையால் அக்குளத்தின் நீரிலே வாழ்ந்திருந்த பறவைகளும், கரையிலே இருந்த பறவைகளும் அஞ்சி ஓடின. கயல்மீன்கள் அச்சம் கொண்டும் போக வேறு வழியின்றி இருந்தன. குவளை மலர் சிதைதலால் அதனின்றும் தேன் ஒழுகியது. செங்கழுநீர்ப் பூத் தன் காம்பு வேறாக வேறுபட்டது. இவை எருமை பாய்ந்தமையால் ஒருங்கு நிகழ்ந்தவை.

இனி, அவ் எருமை பாய்தலால் இறால் மீன்கள் அங்கும் இங்குமாகப் பாய்ந்தன. கெளிற்று மீன்கள் மேல் எழாது நீர்க்கு அடியிலே இருந்தன இயல்பிலே மிக மேலே துள்ளுவதாகிய வாளை மீன் துள்ளிக் கரையிலே பாய்ந்தது. இவை மேற்கூறிய காரணத்தால் தனித்தனி நிகழ்ந்தவை.

வாளைமீன் கரையிலே பாய்ந்ததைக் கண்டு அங்கிருந்த நண்டுகள் மனம் வருந்தி நெற்பயிர் உள்ள இடத்தை அடைந்தன. வாளை மீன் தங்கள் மேல் பாயாது கரைமேல் பாய்ந்ததைக் கண்டு அச்சம் நீங்கிச் செந்தாமரை முகம் மலர்ந்தது; நீலோற்பவம் கண் விழித்திருந்தது. நெய்தல் ஒன்றும் விளங்காமல் சற்றும், முற்றும் பார்த்தது. ஆயினும் வாளைமீன் கரையிற் பாய்ந்த அதிர்ச்சியால் அன்னம் துயில் ஒழிந்தது. ஆண் வண்டு பெண் வண்டினை விட்டு ஓடிற்று. இவைகளை யெல்லாம் கண்டு குழதம் சிவந்த வாயின்கண் பற்கள் தோன்ற நகைத்தது. இவை யெல்லாம் வாளை கரையிற் பாய்ந்தமையால் செயற்கையாக நிகழ்ந்தன.

இந்திலையில் இயற்கையாகச் செந்தாமரை மலராகிய படுக்கையில் படுத்திருந்து, கரு உயிர்க்கும் வேதனையால் கீழே இறங்கி முத்தை ஈன்றது. இங்ஙனம் உள்ள பொழுது வாழைப் பழச்சாறும், கரும்பின் சாறும்

11. நித்திலத்திற் சாயும் நிகழ்மாக தத் தோலும் தொத்தொளி செம்பொன் தொழிற்பரிய - மொய்த்த
12. பவளத்தின் செவ்வியும் பாங்கணைய ஓங்கித் திவளக் கொடுமருங்கிற் சேர்ந்துதித் - துவளாமைப்
13. பட்டாடை கொண்டுடுத்துப் பைந்தோ(டு) இலங்குகுழை இட்டமைந்த கண்ணார் இளங்கமுகும், - விட்டொளிசேர்
14. கண்கள் அழல்சிதறிக் காய்சினத்த வாய்மதத்துத் தண்டலையின் நீழல் தறிஅணைந்து - கொண்ட
15. கொலைபுரியா நீர்மையவாய்க் கொம்புவளைத் தேந்து மலையும் மரவடிவும் கொண்டாங்கு) - இலை நெருங்கு

தாமாகவே வழிந்து ஓடி, வயல் வரப்புக்களை அழித்துச் சென்று வயல்களில் உள்ள தாமரையிலை மேல் தேங்கி நின்றன. அத்தேனின்மேல் செந்நெற்களின் ஒளி வீழ்ந்தமையால் தாமரை யிலை சூரியனைப் போல விளங்கிற்று.

இத்தகைய வளப்பங்களை யுடையன காழி நகரைச் சூழ்ந்த வயல்கள்.

கண்ணி 11, 12, 13 கழுக மர வருணனை:- கழுகங்காய் முற்றாது இளம் பிஞ்சாய் இருக்கும் பொழுது முத்துப் போல விளங்கும். இங்கு, “காய்” என்றது, பிஞ்சினை. நீர், நித்திலத்திற்கு அடை. நித்திலக் காய் உவமத் தொகை. இன், வேண்டா வழிச் சாரியை. மரகதம் போலும் தோல், கழுக மரத்தின் தோல், முற்றிப் பழுத்த கழுகங்காய் பவளம்போலச் சிவந்திருக்கும். தொத்து ஒளி - திரளாகிய ஒளியை உடைய (பவளம்), செம்பொன் தொழில் பரிய - செவ்விய பொன்னின் வேலைப்பாட்டோடு கூடிய பருத்த (பவளம்). செவ்வி - அழகு. பாங்கு - ஹரிய இடம். கொடி திவள மருங்கில் சேர்த்தி - கொடிகளை அசையும் படி. நடுவிடத்திலே சேர்த்துக் கொண்டு. துவளாமை - கொடிகள் துவளாதபடி. பட்டு ஆடை - பட்டுப்பூச்சிகள் ஆக்கிய பட்டாகிய ஆடை. “தோடு, குழை” இவை அணிகல வகைகளையும், பூவிதழ், இளந்தளிர் என்பவற்றையும் குறித்துச் சிலேடையாய் நின்றன. ‘அணைந்த இளங்கமுகு, கண்ணார் இளங்கமுகு’ என நேரே ஒரு பொருஞைம், ‘தோடும், குழையும் அணிந்து, அவைகளில் வந்து பொருந்திய கண்களை யுடைய மகளிர்போலும் இளங்கமுகு’ என்ற மற்றொரு பொருஞைம் கொள்க. முதற் பொருளில், ‘கண் ஆர் - கண்ணுக்கு நிறைந்த’ என்பதாம்.

கண்ணி - 14, 15 மாமர வருணனை:- மாமரம் யானையோடு உவமிக்கப்படுகின்றது. (கண்ணி-15) “கொம்பு வளைந்து ஏந்து மலை” -

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

16. சூதக் திரும், தொகுகளிக் ளாண்டிவந்த மேதகுச்சுத் தெங்கின் வியன்பொழிலும், – போதுற்று)
 17. இனம் ஒருங்கு செவ்வியவாய் இன்தேன் ததும்பும் கனி நெருங்கு திண்கதலிக் காடும், – நனிவிளாங்கு
 18. நாற்றத்தால் எண்டிசையும் வந்து நலம் சிறப்பு உள்று மடுத்த உயர்பலவும், – மாற்றமரு
 19. மஞ்சள் எழில்வணமும், மாதுளையின் வார்பொழிலும், இஞ்சி இளங்காவின் ஈட்டமும், – எஞ்சாத
-

என்றது, ‘யானை’ - என்றபடி. ‘அந்த மலையும் மரவடிவத்தைக் கொண்டது போல விளங்குகின்றது மாமரம்’ என்பதாம். “கண்கள்” என்பதை “விட்டொளி சேர்” என்பதற்கு முன்னே கண்களில் தீப்பொறி பறக்கும்படி மிக்க சினங் கொள்ளுதல் யானைக்கு இயல்பு. மாமரத்திலும் அதன் இளந்தளிர்கள் தீப்பொறிகள் போலக் காணப்படுகின்றன. தீப்பொறி பறத்தலால் மதங்கொண்ட தோற்றம் உள்ளது. தண்டலை - சோலை. (கண்ணி-14) தறி அனைதலும் யானைக்கு இயல்பு. சோலை நிழல் கட்டும் கூடம் போலவும், மரங்கள் கட்டுத் தறி போலவும் உள்ளன. ‘மாமரம் யானை போலத் தோன்றுதல் பசுமையான இலை தழைத்தலால்’ என்பது தோன்ற, “இலை நெருங்கு சூதம்” என்றார். (கண்ணி-16) சூதம் - மாமரம். தோற்றத்தால் யானையை ஒத்திருப்பினும் பலர் சென்று தங்கும் நிழல் உடைமையால் (கண்ணி-15) “கொலை புரியா நீர்மைய” - எனப்பட்டன. எனவே, “இவை சில அதிசய யானைகள்” என்பதாம்.

(கண்ணி - 16) தென்னஞ் சோலையின் சிறப்பு:- நிவந்த - உயர்ந்த. “கனிகளான்” என்னும் ஆன் உருபு ஒடு உருபின் பொருளில் வந்தது. மேதகு - மேன்மை தக்கிருக்கின்ற. வியன் - அகன்ற.

கண்ணி - 17 வாழைத் தோட்டச் சிறப்பு :- போது - பூ; வாழைப் பூ. இனம் ஒருங்கு செவ்விய ஆய் - தன் இனம் முழுதும் குலையை யீனும் பருவம் உடையவாய். “செவ்விய” என்னும் பன்மை இனத்துக்கண் உள்ள பொருள்நோக்கி வந்தது. கதலி - வாழை.

கண்ணி - 18 பலாத் தோப்பின் சிறப்பு:- கனி விளங்கு நாற்றம் - பழத்தினின்றும் வெளிப்படுகின்ற நறுமணம். ஊற்று - பலாச் சுளையின் சாற்றின் சுரப்பு. மடுத்த - நிலத்தை மூடிய. பலவு - பலா மரம்.

கண்ணி - 19 மஞ்சள், மாதுளை, இஞ்சி - இத்தோட்டங்களின் சிறப்பு:-

20. கூந்தற் கழகும், குளிர்பாட லத்கு) எழிலும் வாய்ந்தசீர்ச் சண்பகத்தின் வண்காடும், – எந்தெழில் ஆர்
21. மாதவியும், புன்னையும் மன்னும் மலர்க்குரவும், கேதையும் எங்கும் கெழீஇப் – போதின்
22. இளந்தென்றல் வந்தசைப்ப எண்டிசையும் வாசம் வளந்துன்று வார்பொழிலின் மாடே – கிளர்ந் தெங்கும்
23. ஆலை ஒலியும், அரிவார் குரல்ஒலியும், சோலைக் கிளிமிழற்றும் சொல்லைவியும், – ஆலும்
24. அறுபதங்கள் ஆர்ப்பொலியும், ஆன்றுபொலி வெய்தி உறுதிரைநீர் வேலை ஒலிப்ப – வெறிகமழும்
25. நந்தா வனத்தியல்யும், நற்றவத் தோர் சார்விடமும் அந்தமில் சீரார் அழகினால் – முந்திப்
26. புகழ்வாரும் தன்மையவாப் பூதலத்துள் ஒங்கி நிகழ்கிடங்கும் குழ்கிடப்ப, நேரே – தொகழு

மாற்றம் அரு - சொல்லுதற்கு அரிய. இளங் கா - இளமரச் சோலை. ஈட்டாம் - தொகுதி.

கண்ணி - 20 கழகுகளில் ஒருவகை கூந்தற் கழகு; ‘கூந்தற் பனை’ என்பதுபோல. இளங் காவைக் கூறியபின், பெருமாச் சோலை சொல்லப்படுகின்றது. (கண்ணி, 21, 22) இதில் பாதிரி, (பாடலம்) சண்பகம், மாதவி, (குருந்து) புன்னை, குரா இம்மரங்களுடன் தாழையும் சொல்லப்பட்டது. கேதகை - தாழை. இது ‘கேதை’ என மருவிற்று. கெழீஇ - பொருந்தி. இவைகளைத் தினை மயக்கமாகக் கொள்க. போதின் - உரிய நேரத்தில். வார் பொழில் - நீண்ட சோலை; பெருமரச் சோலை. மாடு - பக்கம்.

கண்ணி - 23, 24 பல வகை ஒலியெழுதல் கூறப்படுகின்றது. ஆலை - கரும்பாலை. அரிவார் - நெல் அரிபவர். ஆலும் - பறந்து அசைகின்ற. அறு பதங்கள் - ஆறு கால்களையுடைய வண்டுகள். ஆன்று - நிறைந்து. பொலிவு - விளக்கம். வேலை - கடல். “வேலை ஒலிப்ப” என்பது, ‘வேலை போல ஒலிப்ப’ என வினையுவமத் தொகை. வெறி - நறுமணம்.

கண்ணி - 25 புற நகர்ச் சிறப்பு:- ‘நந்த வனம்’ என்பது நீட்டல் பெற்றது. நந்த வனம் - பூந்தோட்டம். நற்றவத் தோர் சார்வ இடம் - தபோவனம். அந்தம் - முடிவு. சீர் ஆர் அழகு - சிறப்பு நிறைந்த அழகு. (கண்ணி - 26)

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

27. முளைநிரைத்து, மூரிச் சிறைவகுத்து, மொய்த்த புளகத்தின் பாம்புரிகுழ் போகி, – வளர்
 28. இரும்பதணம் சேர இருத்தி, எழில் நாஞ்சில் மருங்கணைய அட்டாலை யிட்டுப், – பொருந்திய
 29. தோமரமும், தொல்லைப் பொறிவீச் சியந்திரமும் காமரமும், ஏப்புழையும் கைகலந்து – மீ மருவும்
 30. வெங்கதிரோன் தேர்விலங்கு மிக் குயர்ந்த மேருப் போன்னு அங்கனகத்து(இஞ்சி அணிபெற்றுப் – பொங்கொளிசேர்
 31. மாளிகையும், மன்னியசீர் மண்டபமும், ஓண்தலத்து சூளிகையும் துற்றெழுந்த தெற்றிகளும் – வாளொளிய
-

வார்தல் - நீஞுதல். தன்மையஆ - (நந்தவனமும், தபோவனமும்) இத்தன்மையால் இருக்க. “பூதலத்துள் ஒங்கி” என்பதை, “திகழ்” என்பதன் பின்னே கூட்டுக் கிடங்கு - அகழி.

கண்ணி - 27-30 மதிலின் சிறப்பு:- முளை - வில், முதலியவைகளை மாட்டி வைத்தற்குச் சுவரில் அடிக்கப்படும் முளைகள். இவை மதிலின் உட்புறத்தே இருக்கும். நிரைத்து - வரிசையாக அடித்து. மூரி - பெரிய. சிறை - சுவர்களை ஒட்டிச் சிறகுபோல உள்ள உறுப்பு. இவை பொருள்களை வைக்கப் பயன்படுவதுடன் உயர ஏறி நிற்கவும் பயன்படும். பாம்பு உரி - பாம்புத்தோல். இது, காண்பார்க்கு அச்சம் உண்டாகத் தீட்டப் படும் ஒவியம். போக்கி - சுற்றிலும் எழுதி. ‘பதணம், நாஞ்சில்’ - என்பன மதிலின் உறுப்பு வகைகள். அட்டாலை - வீரர்கள் இருக்கும் மண்டபம்.

தோமரம் - ஒரு வகைக் கதாயுதம். தொல்லை - பழமை. பொறி - பகைவர்மேல் வீசப்படும் சில சிறு யந்திரங்கள். வீச யந்திரம் - தாமே பிற யந்திரங்களை எடுத்து வீசும் யந்திரம். இவை யெல்லாம் பாதுகாவலுக்கு மதிலின் கண் அமைக்கப் படும். வீச + யந்திரம் = வீ சியந்திரம்; இகரம், குற்றிய லிகரம் கா மரம் - காவடித் தண்டு. இவை வேண்டும் பொருள்களைத் தாங்கி நிற்கும். ஏ - அம்பு. ஏப்புழை அம்புக் கட்டுக்களை வைக்கும் மாடங்கள். கைகலத்தல் - ஓன்றோடு ஒன்று கலத்தல். கலந்து - கலக்கப் பெற்று. மீ - மேல் இடம். வெங்கதிரோன் - சூரியன். விலங்கு - விலகிப் போகின்ற. அம் - அழகு. கனகம் - பொன். இஞ்சி - மதில். அணி - அழகு.

கண்ணி - 31-34 நகரத்தில் உள்ள இடங்களின் சிறப்பு.

32. நாடக சாஸ்யம், நன்பொற் கபோதகம் சேர் பீடமெத்த மாடத்தின் பெற்றியும், – கேடல்
33. உருவு பெறவகுத்த அம்பலமும் ஓங்கு தெருவு வகுத்தசெப் குன்றும் – மருவினிய
34. சித்திரக் காவும், செழும் பொழிலும், வாவிகளும் நித்திலஞ்சேர் நீடு நிலைக்களமும், – எத்திசையும்
35. துண்ணி எழில்சிறப்பச் சோதி மலர்மடந்தை மன்னி மகிழ்ந்துறையும் வாய்மைத்தாய்ப் – பொன்னும்
36. மரகதமும், நித்திலமும், மாமணியும் பேணி இரவலருக்கு) எப்போதும் ஈந்து, கரவாது
37. கற்பகமும், காருமெனக் கற்றவர்க்கும், நற்றவர்க்கும் தப்பாக் கொடைவளர்க்கும் சாயாது – செப்பத்தால்
38. பொய்ம்மை கடிந்து, புகழ்பூரிந்து, பூதலத்து மெய்ம்மை தலைசிறந்து மேதக்கும், – உண்மை
39. மறைபயில்வார், மன்னு வியாகரணக் கேள்வித் துறைபயில்வார், தொன்னால் பயில்வார், – முறைமையினால்

குளிகை - மேல் மாடத்து நெற்றி. இது சிறிதே நிற்றற்கும், உலவுதற்கும் பயன்படும். துற்று எழுந்த தெற்றிகள் - (இட்டிகையும், செங்கல்லும்) நெருங்குதலால் எழுந்த திண்ணைகள். கபோதகம் - மாடப் புறாக்கள் உலாவும் வகையில் அமைந்த மேல் உத்தரம். பீடு - பெருமை. உருவு - அழகு. அம்பலம் - சபை. செய்குன்று - கட்டு மலை. இஃது ஏறி விளையாடப் பயன்படும். இவை தெருக்களின் கோடியில் நின்று தெருக்களைப் பிரிப்பதால், “தெருவு வகுத்த செங்குன்று”. சித்திரக் கா - ஆங்காங்குப் பாவைகள் நிற்கும் சோலை. செழும்பொழில் - பாவைகள் இன்றி மரங்கள் மட்டுமே காய்களோடும் கனிகளோடும் குளிர்ந்த நிழலை யுடைய சோலை. வாவிகள் - சிறு குளங்கள். நிலைக்களம் - அமர்விடம். துண்ணி - நெருங்கி. சோதி, மலருக்கு அடை. மலர் மடந்தை - இலக்குமி. வாய்மைத்து - உண்மை யாக உடையது, என்றது நகரத்தை (சீகாழியை).

கண்ணி - 35-38 வாழ்வார் செய்யும் தான் தருமங்களை நகரத்தின் மேல் வைத்துப் புகழ்தல். மாமணி - மாணிக்கம். கார் - மேகம். ‘கொடை வளர்க்கும் செப்பம்’ என்க. சாயாத - தளராத. செப்பம் - நேர்மை. புகழ் - புகழுக்கு ஏதுவான செயல்கள்; ஆகுபெயர். மேதக்கு - மேன்மை தக்கிருக்கப் பெற்று.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

40. ஆகமங்கள் கேட்பார், அருங்கலைநூல் ஆதரித்துப் போகம் ஒடுங்காப் பொருள்துய்ப்பார், – சோகமின்றி
 41. நீதி நிலையனர்வார், நீள்நிலத்துள் ஜம்புலனும் காதல் விடுதவங்கள் காமுறு வார், – ஆதி
 42. அருங்கலைநூல் ஒதுவார், ஆதரித்து வென்றிக் கருங்கலிநீங் கக்கனல்வு குப்பார்; – ஒருங்கிருந்து
 43. காமநூல் கேட்பார், கலைஞரானங் காதலிப்பார், ஓமநூல் ஒதுவார்க்கு) உத்தரிப்பார், – பூமன்னும்
 44. நான்முகனே அன்னசீர் நானூற் றுவர்மறையோர் தாம்மன்னி வாழும் தகைமைத்தாய், – நாமன்னும்
-

கண்ணி - 39-44 சீகாழி அந்தணர்களது சிறப்பு “பயில்வார்” முதலிய யாவும் முற்று வினையாலணையும் பெயர்கள். வியாகரணம் - வடமொழி இலக்கண நூல். தொன்னால் - மரபு காக்கும் நூல்கள். இவை வேதத்தின் ஆறங்க நூல்கள். கலை நூல் - அறுபத்து நான்கு கலைகளைப் பற்றிய நூல்கள் - அவை இசை, கூத்து, ஒவியம், சிற்பம் முதலியவை பற்றியன. ஆதரித்து - விரும்பி. ‘பொருளால் போகத்தை ஒடுங்காது துறப்பார்’ - என்க. இங்ஙனம் கூறியது, “உடாஅதும், உண்ணாதும் தம் உடம்பைச் செற்றுப்” பொருளைக் காக்கும் இவற்றன்மை உடையாரைக் கடிதற் பொருட்டு. சோகம் - துன்பம். “இன்றி உணர்வார்” என்பதை, ‘உணர்ந்து இலராவார்’ என மாற்றிக் கொள்க. ‘சோகம் - இணைப்பு’ - எனக் கொண்டு கிடந்தவாறே உரைப்பினும் ஆம். ‘ஜம்புலனிலும்’ என ஐந்தாம் உருபு விரிக்க. ஆதி - வேதத்தின் முற்பகுதி. அது பற்றிய அருங்கலை நூல் உபாசனா காண்டம். ‘இதனை நன்கு ஒதிக் களல் வகுப்பார்’ என்க. கனல் - முத்தீ. வகுத்தல் - வேறு வேறாக வளர்த்தல். இங்ஙனம் வளர்த்தலால் மழை பொய்யாது பொழிய, உலகில் கலி (பஞ்சம்) வாராது நீங்கும்.

கற்று ஆங்கு ஏரி ஓம்பிக்
கவியை வாராமே
செற்றார் வாழ் தில்லை²

என அருளிச் செய்தது காண்க. காமமும் உறுதிப் பொருள்களுள் ஒன்றாகவின் அது பற்றிய நாலும் வேண்டற்பால தாயிற்று. கலை ஞானம் -

1. நாலடி
 2. திருமுறை
-

45. ஆரணங்கும், மற்றை அருந்தத்தியும் போல்மடவார் ஏரணங்கு மாடத் தினிதிருந்து, – சீரணங்கு
46. வீணை பயிற்றுவார், யாழ்பயில்வார், மேவியசீப் பாணம் பயில்வார், பயன்தறுவார், – பேணியசீப்
47. பூவைக்குப், பாட்டுரைப்பார், பொற்கிளிக்குச் சொற்பயில்வார், பாவைக்குப் பொன்புனைந்து பண்புறுவா – ராய் எங்கும்
48. மங்கையர்கள் கூட்டமும், மன்னு சிறார்க்குழுவும் பொங்குலகம்ளலாம் பொலிவடையத் தங்கிய
49. வேத ஒலியும், விழாஒலியும், மெல்லியலார் கீத ஒலியும், கிளர்ந்தோங்கும் – மாதரார்
50. பாவை ஒலியும், பறைஒலியும், பல்சனங்கள் மேவும் ஒலியும், வியன்நகரங் – காவலர்கள்

நூல்களால் அறிவிக்கப்படும் மெய்யுணர்வு. இதனை ‘அபரஞானம்’ என்பர். ஒம் நூல் - வேதத்தின் கரும காண்டம். ‘ஓதுவார்க்கு’ என நான்கன் உருபு விரிக்க. உத்தரிப்பார் - ஜயற்று வினாவும் வினாக்களுக்கு விடை கூறுவார். இவற்றால் எல்லாம் சீகாழி அந்தனர்கள் பிரமனுக்கு நிகராவர்.

“தில்லை முவாயிரவர், திருச்செந்தில் முந்தாற்றுவர்” என்பனபோல, “சீகாழி நானுற்றுவர்” என்றல் மரபு எனத் தெரிகின்றது.

கண்ணி - 45-47 சீகாழியில் உள்ள மங்கையர்களது சிறப்பு. நா மன்னும் ஆரணங்கு - நாமகள்; கலைமகள். கலை வன்மையால் நாமகளை ஒத்தும், கற்பின் சிறப்பால் அருந்தத்தியை ஒத்தும் உள்ளார் என்க. ஏர் - எழுச்சி. அனங்கு - அழுகு சீர் அனங்கு - சிறப்பினையும், அழகினையும் உடைய. வீணையும், யாழும் வேறுவேறு ஆதலை,

“இன்னிசை வீணையர், யாழினர் ஒருபால்”* என்றதனானும் அறிக. பாணம் - நாடக வகை. பூவை - நாகணவாய்ப் புள். இக்காலத்தில், ‘மைனா’ எனப்படுகின்றது. பாவை - பதுமை. பண்பு உறுவார் - அழுகு பார்ப்பார்.

கண்ணி - 48 : “மன்னு” என்பதை, “எங்கும்” என்பதன் பின் கூட்டுக. சிறார் - சிறுவர் இனம் பற்றி இங்குச் சிறுமியரையும் கொள்க. ‘கூட்டமும், குழுவும் ஆகு’ என ஒருசொல் வருவிக்க.

* திருவாசகம் - திருப்பள்ளியெழுச்சி

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

51. பம்பைத் துடிலெலியும், பவ்வப் படைலெலியும் கம்பக் களிற்றொலியும் கைகலந்து – நம்பிய
 52. கார்முழக்கம், மற்றைக் கடல்முழக்கம் போற்கலந்த சீர் முழக்கம் எங்கும் செவிடுபடப் – பார்விளாங்கு
 53. செல்வம் நிறைந்தஹார், சீரில் திகழ்ந்தஹார், மல்கு மலர்மட்டதை மன்னும் ஊர், – சொல்லினிய
 54. ஞாலத்து மிக்கஹார், நானுற் றுவர்களுர் வேலாத்த கண்ணார் விளங்கும் ஊர், – ஆவித்து
 55. மன்னிருகால் வேளை வளர்வெள்ளத்து) உம்பரோடும் பன்னிருகால் நீரில் மிதந்தஹார், – மன்னும்
 56. பிரமன்ஊர், வேணுபுரம், பேரொலிநீர் சண்டை, அரன்மன்னு தண்காழி, அம்பொற் – சிரபுரம்
 57. பூந்தராய், கொச்சைவயம், வெங்குருப், பொங்குபுனல் வாய்ந்தநல் தோணிபுரம், மறையோர் – ஏய்ந்த
-

(மேல் கண்ணி - 23, 24ல் புற நகர் ஒலிகள் கூறப்பட்டன). கண்ணி - 49-52ல் அகநகர் ஒலிகள் கூறப்படுகின்றன. ‘வேத ஒலியால் உலகம் பொலிவை அடைகின்றது’ என்க. (கண்ணி-48) மெல்லியலார் - மகளிர். பாவை - பாவைப் பாட்டு. இதனைத் திருவாசகத்துள்ளும் காணலாம். ‘பாவை நோன்புப் பாட்டு’ என்பாரும் உளர், பறை - வாத்திய வகைகள். வியன் நகரம் - அக நகர். காவலனது பறைகள் காவலை உணர்த்தலின் அவை வேறு கூறப்பட்டன. துடி - உடுக்கை. இதனையும் காவலர் கொண்டிருப்பர். பவ்வம் - கடல். பவ்வப் படை - கடல் போலும் போர்ப் படைகள். இவற்றிடையே ஒலிப்பன போர்ப் பறைகள். சில வேளைகளில் படைகள் அகநகருள்ளும் அணிவகுத்துச் செல்வது உண்டு. கம்பக் களிறு - அசைதலை யுடைய ஆண் யானைகள். கார் - மேகம்.

கண்ணி - 53, 54, 55 சீகாழியின் புகழ் வகை. ஆவித்து - மழை விடாது பொழிதலால் ‘இருங்கால்’ என்பதில் சந்தி ஒற்றுத் தொகுத்தலாக ‘இருகால்’ என நின்றது. இருங்கால் - பெரிய காற்று; ஊழிக் காற்று ‘இருங்காலால்’ (அலை வீசி) வளர் வெள்ளம்’ - என்க. உம்பர் - அண்ட முகடு. ‘அதனோடும் சேர மிதந்த ஊர்’ என்க. ‘சீகாழியின் பெயர்கள் பன்னிரண்டும் ஒரோர் ஊழியில் எய்தின’ என்றற்கு. “பன்னிருகால் மிதந்த” - என்றார்.

58. புகலி கழுமலம், பூம்புறவும் என்றிப் பகர்கின்ற பண்புற்ற தாகித் – திகழ்கின்ற
 59. மல்லைச் செழுநகரம் மன்னவும், வல்லமணர் ஒல்லைக் கழுவில் உலக்கவும் – எல்லையிலா
 60. மாதவத்தோர் வாழுவும், வையகத்தோர் உப்யவும், மேதக்க வானோர் வியக்கவும், – ஆதியாம்
 61. வென்றிக் கலிகெடவும், வேதத் தொலிமிகவும் ஒன்றிச் சிவனடியார் ஓங்கவும், – துண்றிப்
 62. பன்னு தமிழ்ப்பதினா றாயிர நற்பனுவுல் மன்னு புவியவர்க்கு வாய்ப்பவும் – முன்னிய
 63. சிந்தனையால் சீரார் கவுணியர்க்கோர் சேய்என்ன வந்தங் கவதரித்த வள்ளலை – அந்தமில் சீர்
-

கண்ணி - 56, 57, 58 சீகாழியின் பன்னிரு பெயர்கள் இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி வந்தனமையை அறிந்துகொள்க. “இற்றது” என்பதில் உள்ள ‘அது’ என்னும் பகுதிப் பொருள் விகுதியைப் “பண்டு” என்பதனோடு கூட்டி, “பகர்கின்ற பண்பது இற்றாகி” - எனக் கொள்க. இற்று - இன்னது.

கண்ணி - 59-63 ஞானசம்பந்தர் அவதாரப் பயன். மல் - வளப்பம். அஃது ஜகாரம் பெற்று, “மல்லை” என வந்தது. ஆதியாம் வென்றிக் கவி - தொன்று தொட்டு வெற்றி பெற்று வந்த நல்லோர் உளரேல் மழை பொய்யாது பொழியும்; மழை பொய்யாது பொழியவே வறுமை அனுகாதாம். ஒன்றி - ஒற்றுமைப் பட்டு. பனுவல் - பதிகம். “ஞானசம்பந்தர் பதினாறாயிரம் திருப்பதிகங்களை அருளிச் செய்தார்” என்பர். கிடைத்தவை முந்தாற் றெண்பத்து மூன்று திருப்பதிகங்களே. ஏனைய சிதலைவாய்ப்பட்டன. கிடைத்த திருப்பதிகங்களிலும் ஆங்காங்குச் சில பாடல்களின் அடிகளும் அவ்வாறாயின. அப்பர் சுந்தரரது திருப்பதிகங்களிலும் சிதலை வாய்ப்பட்டன பல. கவுணியர் - கவுணிய கோத் திரத்தினர்¹. ஓர் செய் - ஒப்புயர்வற்ற பிள்ளை. அங்கு - அச்சீகாழித் தலத்தில். வள்ளல் - வீடுபேற்றினைக் கொள்ளை கொள்ள விட்டவர்².

1. புறநானாறு - கவுணியன் விண்ணந்தாயனைச் சிறப்பித்தல் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.
2. நால்வர் நான்மணிமாலை.

64. ஞானச் சுடர்விளக்கை, நற்றவத்தோர் கற்பகத்தை மான மறைஅவற்றின் வான்பொருளை - ஆன சீர்த்
65. தத்துவனை, நித்தனைச் சைவத் தவர் அரசை, வித்தகத்தால் ஒங்கு விட்லையை, - முத்தமிழின்
66. செஞ்சொற் பொருள்பயந்த சிங்கத்தைத், தெவ்வருயிர் அஞ்சத் திகழ்ந்த அடலுருமை, - எஞ்சாமை
67. ஆதிச் சிவனருளால் அம்பொன்செய் வட்டிலில் கோதில் அமிர்தநுகர் குஞ்சரத்தைத், - தீதறுசீர்க்
68. காலத் தொகுதியும் நான்மறையின் காரணமும் மூலப் பொருளும் முழுதுணர்ந்த - சீலத்
69. 'திருஞான சம்பந்தன்' என்றுலகம் சேர்ந்த ஒருநாமத் தால்உயர்ந்த கோவை, - வருபெரு நீர்ப்
70. பொன்னிவள நாடனைப், பூம்புகலி நாயகனை மன்னர் தொழுதிறைஞ்சுக் மாமணியை, முன்னே
71. நிலவு முருகர்க்கும், நீலங்க் கர்க்கும் தொலைவில் புகழ்ச்சிறுதொண் டர்க்கும் - குலவிய
72. தோழுமையாய்த் தொல்லைப் பிறப்பறுத்த சுந்தரனை, மாழைஒண்கண் மாதர் மதனனைச், - சூழீலாளிய
73. கோதைவேல் தென்னன்றன் சூடற் குலநகரில் வாதில் அமணர் வலிதொலையக், - காதலால்
74. புண்கெழுவு செம்புனல்ஆ ரோடப் பொரு(கு) அவரை வண்கழுவில் வைத்த மறையோனை, - ஒண்கெழுவு
75. ஞாலத் தினர் அழிய மன்னுநனி பள்ளியது பாலை தனைநெய்த லாக்கியும், - காலத்து
76. நீரெதிர்த்து சென்று நெருப்பிற் குளிர்ப்பைத்தும் பாரெதிர்ந்த பல்விடங்கள் தீர்த்தும், முன் - நேரெழுந்த

கண்ணி - 64-85. ஞான சம்பந்தரது பெருமை. 64 - கற்பகம் வேண்டுவார் வேண்டுவதை வேண்டியவாறே கொடுக்கும் தெய்வ மரம். அஃது இங்கு உவம ஆகுபெயராய் வந்தது. கணவன் உயிரைப் பெற விரும்பிய வணிகப் பெண்ணிற்கு அதனை அங்குனமே வழங்கியது. அருமை மகளை இழந்து வருந்திய வணிகர்க்கு அவளை எழுப்பித் தந்தது முதலியவற்றை இங்கு

77. யாழை முரித்தும், இருங்கதவம் தான் அடைத்தும்,
குழ்புனலில் ஒடக் தொழில்புரிந்தும், – தாழ்பொழில்குழ்
 78. கொங்கிற் பனிநோய் பரிசனத்தைத் தீர்ப்பித்தும்,
துங்கப் புரிசை தொகுமிழலை – அங்கதனில்
 79. நித்தன் செழுங்காச கொண்டுநிகழ் நெல்வாயில்
முத்தின் சிவிகை முதல் கொண்டும், – அத்தகுசீர்
 80. மாயிரு ஞாலத்து மன்ஆ வடுதுறைபுக்கு)
ஆயிரஞ் செம்பொ னதுகொண்டும், – ஆய்வரிய
 81. மாண்புதிகழ் எம்பெருமான் மன்னுதிரு ஒத்துரூரில்
ஆண்பனை பெண்பனைக் காக்கியும், – பாண்பரிசில்
 82. கைப்பணி ஒத்திக்கா மிக்கோலக் காவிற்பொற்
சப்பாணி கொண்டும் தராதலத்துள் – எப்பொழுதும்
 83. நீக்கரிய இன்பத்து) இராகமிருக் குக்குறள்,
நோக்கரிய பாகரம், பல் பத்தோடு, – மாக்கரிய
 84. யாழ்மூரி, சக்கரமாற்று) ஈடு, முக்காலும்
பாழிமையால் பாரகத்தோர் தாம்ஹப்ய – ஊழி
-

நினைக்க. மானம் - பெருமை. வான் பொருள் - முடிநிலைப் பொருள். அது சிவஞானம் - சிவஞானம் உடையவரை உயர்வு தோன்ற “சிவஞானம்” என்றே பாற்படுத்துக் கூறினார். “ஞானத்தின் திருஉருவை” எனச் சேக்கிழாருங் கூறினார். 65 - சீர்த் தத்துவம் - சிறந்த உம்மை. தத்துவன் - உண்மையை உபதேசித்தருள்பவன். நித்தன் - நிலையுடைய புகழ் உடம்பைப் பெற்றவன். தவர் - தவம் செய்வோர். வித்தகம் - சதுரப்பாடு; திறமை. இது சமன் சமயத்தவரோடு வாதம் புரிகையில் இனிது விளங்கிற்று. விடலை - இளங்காளை; பதினாறு வயதிற்கு உட்பட்டவன். தெவ்வர் - பகைமை கொண்ட சமணர். அடல் - வலிமை. உரும் - இடி. தெவ்வரை, ‘பாம்பு’ என்னாமையால், இஃது ஏகதேச உருவகம். “சிங்கம், குஞ்சரம்” - என்பன காதற் சொற்கள்².

68 - காலம். பொதுவாக ‘இன்று’ எனச் சொல்லப்பட்டாலும் நொடி, நாழிகை முதலாகவும், இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வாகவும் பல ஆதலின் “காலத் தொகுதி” - என்றார். இதனால் முக்காலத்தையும் உணர்ந்தமை பெறப்பட்டது. நான்மறையின் காரணம் நாதம். அதற்கு மூலம் தூமாயை. இவற்றை உணரவே

1. பெரிய புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் - 728.
2. தொல் - சொல் - 56.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

இவற்றுள் அடங்கிய அனைத்துப் பொருள்களும் உணரப் பட்டன. ஆதல் பற்றி, “முழுதுணர்ந்த திருஞான சம்பந்தன்” - என்றார். ‘ஞானிகள் முழுதொருங் குணர்ந்தவர்’ - என்பதை இங்கு நினைவு கூர்க. இவர்களது இயல்பை,

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்¹

என்றார் தொல்காப்பியர்.

70. மன்னர் - பாண்டியனும், அவனுக்கு மகட் கொடை நேர்ந்த சோழனும்.

71. ஞானசம்பந்தரோடு நட்புரிமை கொண்ட நாயன்மார் மூவர். 72 நட்புப் பூண்டமையால் அவர்கள் பிறவா நெறியை எய்தினர். சுந்தரன் - அழகன். மாதரைத் தான் காதலியா தொழியினும் அவர்களால் ஒருதலைக் காமமாகக் காதலிக்கப் படுபவன்.

73. கோதை - மாலை. தென்னன் - பாண்டியன். கூடல் - மதுரை. குலம் - மேன்மை. காதல் - காதுதல்; அழித்தல். தொழிற் பெயர். அழித்தல், இங்கு “வாதில் வென்று அழித்தல்”².

74. செம்புனல் - செந்நீர் இரத்தம். ‘அமணர் வளி தொலை வாதில் பொருது காதலால் அவரைச் செம்புனல் ஆறு ஓடக் கழுவில் வைத்த மறையோனை’ என மாறிக் கூட்டுக. வாதில் வென்றவரது வெற்றித் தூணாய் நின்றது பற்றிக் கழுமரங்களை “வண் கழு” - என்றார். அவை வெற்றித் தூண்கள் ஆயினமையை,

போற்றுசீர்ப் பிள்ளை யார்தம்
புகழ்ச்சயத் தம்ப மாகும்²

என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத்தால்³ அறிக.

கண்ணி 75-82. ஞானசம்பந்தர் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள்:- திருநனி பள்ளி, பிள்ளையார்க்குத் தாய்ப் பாட்டனார் ஊர். அஃது இப்பொழுது ‘புஞ்சை’ - என வழங்குகின்றது. நனி பள்ளி அது - நனி பள்ளியாகிய அந்த நிலம். ‘அதனை’ என இரண்டன் உருபு விரிக்க. பாலைதனை - பாலையாய் இருந்ததனை.

-
1. தொல் - பொருள் - புறத்தினையியல் - வாகைத் தினை வகை.
 2. திருமுறை - 3.108.1.
 3. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் - 856.

85. உரைப்பமரும் பல்புகழால் வங்கஉடை கோணத்
திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேயை - விருப்போடு

76. ஞானசம்பந்தர் இட்ட ஏடு வெள்ளத்தில் எதிர் ஏறிச் சென்றதையும்,
நெருப்பில் குளிர்ச்சி பெற்றிருந்ததையும் அவரே செய்தனவாக ஏற்றிவைத்துக்
கூறினார். பல் விடங்கள் - பாம்பின் பல்லால் வெளிவிடப்பட்ட நஞ்சகள்.
நஞ்ச ஒன்றே யாயினும் அதன் வேகம் ஏழாகச் சொல்லப்படுதல் பற்றிப்
பன்மையாற் கூறினார்.

77. ஞானசம்பந்தர், திருநீலகண்டநாயனார் தமது யாழினைத் தாமே
முறிக்க முயலும்படி யாழ் மூரிப் பதிகம் பாடினமை, திருமறைக்காட்டில்
மறைக் கதவை அப்பர் திறக்கப் பாடியபின் அடைக்கப் பாடினமை, (78)
திருக்கொள்ளம் பூதூரில் ஆற்றில் ஓட்டுவார் இன்றியே ஓடம் ஓடப்
பாடினமை, திருக்செங்கோட்டில் கால வேறு பாட்டால் வருகின்ற காய்ச்சல்
நோய் வாராதிருக்கப் பாடினமை, (79) திருவீழி மிழலையில் இறைவன் வாசி
தீர்ந்த காச தரப் பெற்றமை, திருநெல்வாயில் அரத்துறையில் முத்துச் சிவிகை
முதலியன பெற்றமை, (80) திருவாவடுதுறையில் (தம் தந்தையார் செய்ய
நினைத்த வேள்விக்காக) பொற்காச ஆயிரம் நிறைந்த கிழியை இறைவன்
அருளப் பெற்றமையும், (81) திருஒத்தூரில் ஓர் அடியவர்க்காக ஆண்பனை
பெண்பனையாகப் பாடினமையும், (82) திருக்கோலக்காவில் இறைவன்
பொற்றாளம் தரப் பெற்றமையும் ஆகிய அற்புத வரலாறு களைப் பெரிய
புராணத்தில் இவரது புராணத்தில் காணக. (77) இரு - பெரிய. ஓடத் தொழில்
- படகு ஓட்டும் தொழில். கொங்கு - கொங்கு நாடு. பரிசனம் - சுற்றம். 79 -
நித்தன் - அழிவில்லாதவன்; துங்கம் - உயர்ச்சி. புரிசை - மதில். இறைவன்
'காச கொண்டும்' என்பதன் ஈற்று மகர மெய் சந்தி நோக்கிக் கெட்டது. (81)
பாண் - பாணர் குலம். பரிசு - தன்மை (82) "பாணி" இரண்டில் முன்னது
தாளம். 'பாணர் குலத்தவரது தன்மைபோலக் கையால் தாளம் ஓத்தி' என்க.
சப்பாணி - சப்பாணி கொட்டுதல். அஃதாவது இரு கைகளையும் ஒன்று
சேர்த்துக் கொட்டுதல். 'சப்பாணிக்கு' என நான்கன் உருபு விரிக்க. "பொன்"
என்பது ஆகுபெயராய்ப் பொன்னால் ஆகிய தாளத்தைக் குறித்தது.
'பொற்றாளத்தைச் சப்பாணி கொட்டுதற்குப் பெற்று' என உரைக்க. தரா -
பூமி. தலம் - இடம். தராதலத்துள் - நிலத்தினிடத்துள்.

கண்ணி 83, 84, 85 - ஞானசம்பந்தர் அருளிச் செய்த பதிக வகைகள் :-
இராகம் - முடுகிசை. இஃது 'அராகம்' என்றும் சொல்லப்படும். இருக்குக்
குறள் - மந்திரம் போலச் சுருக்க மான குறுகிய பாடல்கள். பாசுரம் -
இன்றியமையாப் பொருளை அறிவுறுத்தும் பாடல். பல் பத்து - பல் பெயர்ப்
பத்து. இது சீகாழியின் பெயர்களை யெல்லாம் தொகுத்துக் கூறுவது. மா -

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

86. நண்ணு புகழ்மறையோர் நாற்பத்தெண் ணாயிரவர் எண்ணின் முனிவரா் ஈட்டத்துப் - பண்அமரும்
 87. ஒலக்கத் துள்ளிருப்ப, ஒண்கோயில் வாயிலின்கண் கோலக் கடைகுறுகிக் கும்பிட்டு) ஆங்கு) - ஆலும்
 88. புகலி வளநகருட் பூசர் புக்கு) ஆங்கு) இகல்லில் புகழ்பாவி ஏத்திப் - புகலிசேர்
 89. 'விதி எழுந்தருள வேண்டும்' என விண்ணப்பம் ஆதாத்தால் செய்ய, அவர்க்கருளி, - நீதியால்
-

பெரிய; என்றது “பேரியாழ்” என்பதாம். கருமை, வார்க் கட்டின கருமை. யாழ் மூரி - யாழின் அளவைக் கடந்த பதிகம். மூரி - பெரியது. சக்கர மாற்று - சித்திரக் கவிகளில் ஒன்று. இதனைக் கூறவே, மாலை மாற்று, கோழுத்திரி, எழுகூற்றிருக்கை ஆகிய ஏனைச் சித்திரக் கவிகளும் யமகம், ஏக பாதம் ஆகிய மிறைக் கவிகளும் இனம் பற்றித் தழுவிக் கொள்ளப்படும். இனித் தாளச் சதி, ஈரடிமேல் வைப்பு, நாலடிமேல் வைப்பு ஆகியவைகளும் ஒருவகை மிறைக்கவிகளே. (84) ஈரடி - இரண்டாடிப் பாடல்கள். முக்கால் - மூன்றடிப் பாடல்கள்; இவற்றில் இடையடி இடை மடக்காய் வரும். பாழிமை - வலிமை.

85 - ஊழி உரைப்ப அமரும் - (மேற்கூறிய பாடல்களை யாவரும்) நீடுழி காலம் பாடும் படி நிலைத்திருக்கின்ற காரணத்தால் ‘உரைப்ப’ என்பதில் அகரம் தொகுத்தல் ‘பல் புகழால் ஒங்கப் பாட வல்ல சேய்’ என்க. சேய் - பிள்ளை. இங்கு, ‘திருப்பதிகம்’ தேவாரங்களைக் குறித்து வாளாபெயராய் நின்றது.

86. ‘சீகாழி அந்தணர்களுடன் தெய்வ முனிவர் நாற்பத் தெண்ணாயிரவரும் ஞானசம்பந்தரைச் சூழ்ந்திருந்தனர்’ - என்பதாம். அம்முனிவர் விண்வெளியிலே நின்றனர் என்க. எண்ணின் - எண்ணினை யுடைய. பண் - பண்ணுதல்; ஆயத்தப் படுத்துதல். அமரும் பொருந்திய. 87- ஓலக்கம் - கொலு.

87. கோ இல் - தலைவரது இல்லம். கோலக் கடை - அழகிய இடம். ஆலும் - ஆரவாரிக்கின்ற (வேதத்தை ஒதுக்கின்ற) (88) ‘நகருள் வாழும் பூசரர் கடைக் குறுகிக் கும்பிட்டு’ என மேலே கூட்டுக. இக்கும்பிடு வாயிலுக்குச் செய்தது. “வந்து அங்கு அவதரித்த வள்ளலை” என்பது முதல் (63) “திருப்பதிகம் பாட வல்ல சேயை” என்பது முடிய (85) ஒருபொருள் மேல் வந்த பல பெயர்களும் ஏற்று நின்ற இரண்டன் உருபுகள் அனைத்தும் ஒரு

90. கேதகையும், சண்பகழும் நேர்கிடத்திக் கீழ்த்தாழ்ந்த மாதவியின் போதை மருங்கணைத்துக் - கோதில்
 91. இருவேலி தன்னை இடையிருத்தி, ஈண்டு மருவோடு மல்லிகையை வைத்து) ஆங்கு) - அருகே
 92. கருமுகையைக் கைகலக்க வைத்துக் கழுஞ்சுப் பெருகு பிளவிடையே பெய்து - முருகியலும்
 93. புன்னாகந் தன்னைப் புணர் இருவாட்சி தன் அயலே மூல்லை தலை எடுப்ப - மன்னிய
 94. வண் செருந்தி வாய்நெகிழ்ப்ப, மெளவல் அலர் படைப்பத் தன் குருந்தம் மாடே தலை இறக்க - ஒன்கமலத்
 95. தாதுத்த கண்ணியால் தண்நறுவுக் குஞ்சிமேற் போதுத்த கோலம் புணவித்துக் - காதில்
-

தொடராய் அடுக்கி, இங்குப் போந்த, “கும்பிட்டு” - என்பதனோடே முடிந்தன. ‘ஆங்குக் கும்பிட்டு’ எனவும், (88) ‘ஆங்கு ஏத்தி’ எனவும் முடித்துக் கொள்க. இகல் இல் - மாறு பாடு இல்லாத.

89. ஆதரம் - விருப்பம். அருளி - உடன்பட்டு.

கண்ணி 90-95 - ஞானசம்பந்தருக்குத் தலைக்கோல மாகச் சூட்டப் பெற்ற மலர் வகைகள். கேதகை - கைதை; செந்தாழை. மாதவியின் போது - வனமல்லிகைப் போது. கோதில் - குற்றம் இல்லாத. இரு வேலி - வெட்டி வேர். ‘இரு வேரி’ என்பதே பாடம் என்பாரும் உளர். மரு - மருக் கொழுந்து. மல்லிகை - நாட்டு மல்லிகை. கரு முகை - கருங்குவளை அரும்பு. கழுஞ்சீர் - செங்கழுஞ்சீர். முருகு இயலும் - நறுமணம் கமழுகின்ற. புன்னாகம் - புன்னை மலர். ‘இருள் வாசி’ - என்பது மருவி, ‘இருவாட்சி’ என வழங்கப்படுகின்றது. ‘நள்ளிருள் வேளையில் மலர்ந்து வாசனை வீசவது’ என்பது ‘இருள்வாசி’ - என்பதன் பொருள். இது குறிஞ்சிப் பாட்டுள் ‘நள்ளிருள் நாறி’* எனச் சொல்லப்பட்டது. ‘புன்னாகந் தன்னை இருவாட்சி புணர்’ என்க. மூல்லை - நாட்டு மூல்லை. மெளவல் - காட்டு மூல்லை. “செருந்தி செம்பொன் மலரும் சோலை இதுவோ திருவாரூர்” என்னும் சந்தரர் பாடலால் செருந்திப் பூப் பொன்னிறம் உடையதாதல் விளங்கும். இதனை, ‘செம்பருத்தி’ என்றல் பொருந்தாது. குருந்தம் - குருந்த மரப் பூ, மாடு - பக்கம். ‘கமலக் கண்ணி’ என இயைத்து ‘தாமரை மலரால் ஆகிய முடி மாலை’ என உரைக்க. தாது -

* அடி - 94.

96. கணவயிர குண்டலங்கள் சேர்த்திக் கழுத்தில் இனமணியின் ஆரம் இலகப் - புனை கனகத்
 97. தொத்தடுத்த பூஞ்சிகைச் சோதிசேர் தாளிம்பம் வைத்து, மணிக்கண் டிகைபூண்டு - முத்தடுத்த
 98. கேழுரம் தோள்மேல் கிடத்திக் கிளர்பொன்னின் வாய்மை பெறுநூல் வலம்திகழி - ஏயும்
 99. தமனியத்தின் தாழ்வடமும், தண்தரளக் கோப்பும் சிமய வரை மார்பிற் சேர்த்தி - அமைவற்ற
 100. வெண்ணீர்றின் ஒண்களபம் மட்டத்து, மேவுதொழில் ஒண்ணூற் கலிங்கம் உடல்புனைந்து, திண்ண நோக்கில்
 101. காற்றுருமோ, குன்றோ, கடலோ, அடல்உருமோ, கூற்றுருவோ என்னக் கொதித்தெழுந்து - சீற்றத்
 102. தழுல்விழித்து நின்றெறதிர்ந்து தாலவட்டம் வீசிப் புழைத் தடக்கை கொண்டெற்றிந்து பொங்கி - மழை மத்தால்
 103. பூத்த கடதடத்துப் போகம் மிகப்பொலிந்த காத்திரத்து தாகிக் கலித்தெங்கும் - கோத்து
-

மகரந்தம். குஞ்சி - ஆண் பிள்ளையின் (ஞானசம்பந்தரது) தலை மயிர். போது - பேரரும்பு. கோலம் புனைவித்தவர்கள் முன்பு விண்ணப்பம் செய்த பூசரர்கள். மேலும் ஒப்பனை செய்வோரும் அவரே.

கண்ணி 96-100 - அணிகல வகைகளும், ஆடையும். மணியின் ஆரம் - இரத்தின வடம். கனகத் தொத்து - பொன் மணிக் கொத்து. சுரிகை - வளைவு. தாளிம்பம் - பதக்கம் போல்வது போலும்! பதக்கத்தில் கீழ்ப் புறத்தில் வளைவு ஒன்றில் பொன்மணிக் கொத்து தொங்கும்படி அது செய்யப் பட்டது என்க. கண்டிகை - உருத்திராக்கம். ‘பூண்பித்து’ என்பதில் பிறவினை தொகுக்கப்பட்டு, “பூண்டு” என வந்தது. கேழுரம் - தோள்வளை; கடகம். வாய்மை பெறு நூல் - உன்மையைப் பெற்றுள்ள வேதத்தைக் குறிக்கும் நூல்; பூணூல். இது பஞ்சி நூலாய் இருத்தலோடு பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஒன்று அணியப்பட்டது; இஃது உலாக் கோலத்திற்குச் சிறப்பைத் தரும். தமனியம் - பொன். தாழ்வடம் - மார்பிற்குக் கீழே வயிற்றளவும் தாழ்ந்து அசையும் வடம். இது, ‘தாவடம்’ என மருவி வழங்குகின்றது. தரளக் கோப்பு - முத்து மாலை. சிமய வரை - சிகரத்தை உடைய மாலை. இஃது அடையடுத்த ஆகுபெயராய், மலையினது அகலத்தைக் குறித்தது. ‘வரை போலும் மார்பு’ -

104. கொடுநிகளம் போக்கி நிமிர் கொண்டெழுந்து கோபித்து) இடுவண்டை இட்டுக் கலித்து - முடுகி

105. நெடுநிலத்தைத் தான்மூக்கி நின்று நிகர் நீத்து) இடிபெயர்த் தாளத்து) இலுப்பி - அடுசினத்தால்

என்க. அமைவற்ற வெண்ணீற்றின் ஒன்களாவம் மட்டித்து - முன்பே வழிபாட்டுக் காலத்தில் அணியப்பட்டிருந்த திருவெண்ணீற்றின்மேல் இப்பொழுது சந்தனக் கலவையைப் பூசி. ஒன் நூல் - பட்டிழை. கலிங்கம் - ஆடை “புனைவித்து” (95) என்பது முதல், “புனைந்து” (100) என்பது முடிய வந்த ‘செய்து’ என எச்சங்கள் எண்ணுப் பொருளாவாய் வந்தமையின் இங்கு (100) “புனைந்து” - என்பதை, ‘புனைந்தபின்’ எனத் திரித்துக் கொள்க.

கண்ணி 101-109 - உலாவின் பொருட்டுக் கொண்டு வரப்பட்ட யானையின் வருணனை - (100) நோக்கு - இங்குத் தோற்றம். ‘நோக்கினோடு’ என ‘ஒடு’ உருபு விரிக்க. ‘உரும்’ இரண்டில் முன்னது ஆகுபெயராய் மேகத்தைக் குறித்தது. நடையின் வேகம் பற்றி காற்றோடு கூடிய மேகம் ஐய உவமையாகச் சொல்லப்பட்டது. குன்று - வடிவு பற்றியும், கடல் பரந்து தோன்றும் கருமை பற்றியும், உரும் (இடி) பினிறும் குரல் பற்றியும், கூற்று (யமன்) கொலைத் தொழில் பற்றியும் உடன் வைத்து ஐயுறப்பட்டன. ‘தழல் உண்டாக விழித்து’ என ஒருசொல் வருவிக்க. ‘எதிர்ந்து’ - என்றது, ‘முன் வருபவரை எதிர் நோக்கி’ என்றபடி. தால வட்டம், யானையின் காது. புழை - உள்ளே துளையை உடைய. தட - பெரிய (102) “கொண்டு” என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. ஏறிந்து - தாக்கி. மழை மதம் உவமத் தொகை. பூத்த - பொலிவு எய்திய. யானைக்கு அதன் மத நீர் சிறப்பைத் தரும். கடதடம் - மத நீர் பாயும் வழி. ‘தடத்தை உடைய காத்திரம்’ என்க. போகம் - இன்பம். மதம் மிக்கு ஒழுகுதலால் அதனது போக நிலை மிக்கு விளங்கிற்று. காத்திரம் - உடல். கலித்து - ஆரவாரித்து. ‘எங்கும் கலித்து’ என மாற்றி யுரைக்க. கோத்த - கட்டிய. நிகளம் - சங்கிலி. போக்கி - அறுத்ததொழித்து. ‘இடு வண்டு’ என்பதற்கு, ‘தலை யிடுகின்ற வண்டுகள்’ என்பது பொருளாகும். ‘யானை தனது மத நீரை நோக்கித் தனமேல் வந்து மொய்க்கின்ற வண்டுகளைத் தும்பிக்கையால் பற்றிக் கீழே இட்டுத் தேய்த்தல் முதலியன செய்து கலிக்கின்றது - ஆர வாரித்தது’ என்க. நிலத்தை உழுக்கி - பூமியைக் காலால் மிதித்துக் குழியாகவும், துகள்களாகவும் செய்து, நிகர் நீத்து - தனக்கு உவமையாக யாதொன்றும் இல்லாதபடி உயர்ந்து. இடி பெயர - தந்தத்தால் மதில் முதலியவற்றை இடித்தல் தொழில் விட்டு விட்டு எழச் செய்தலால். தாளத்து இலுப்பி - தாள வரிசையில் தனது உறுப்புக்களை உழவலிட்டு.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

106. கன்ற முகம், பருக் கையெடுத்து) ஆராய்ந்து வென்றி மருப்புருவ வெய்துயிர்த்து) - ஒன்றிய
 107. சூடம் அரண் அழித்துக் கோபுரங்க ளைக்குத்தி நீடு பொழிலை நிகர் அழித்து) - ஒடிப்
 108. பணப்பா கரைப் பரிந்து குத்திப் பறித்த நின்ப்பாகை நீள்விசும்பில் வீசி - அணைப்பாய்
 109. ஒடைக் கருங்களிற்றை ஒண்பரிக் காரர்கடாம் மாடனையக் கொண்டு வருதலுமே - சூடி
-

இலுப்புதல் - இஃது ஒரு நாட்டுப்புற வழக்கு. சில இடங்களில் இஃது, ‘இஞப்புதல்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. அடு சினம் - எதிர்ப்பட்டோரைக் கொல்லும் அளவு எழுந்த சினம். கன்ற - மேலும் கரிதாக. ‘முகம் கன்ற’ என்க. பருக்கை யெடுத்து - பருத்த தும்பிக்கையை உயர எடுத்து. வென்றி மருப்பு உருவ - வெற்றியைத் தரும் தந்தங்கள் ஊடுருவும்படி, இதனை “வெய்து உயிர்த்து” என்பதற்குப் பின் கூட்டுக. வெய்து உயிர்த்தல் - வெப்பமாக (புகை யெழும்படி)ப் பெருமுச்ச எறிந்து. நிகர் - ஒளி; அழகு. முன்பு, “உழக்கி” எனவும், “இலுப்பி” எனவும் (105) எனப் பொது வாகக் கூறியதைப் பின்பு அவ்வப் பொருள்மேல் வைத்து, “அழித்து, குத்தி, வீசி” எனத் தனித்தனியாக வகுத்துக் கூறினார். பணம் - யானையை அடக்குவார் பயன்படுத்து ஓர் ஆயுதம். ‘அதனை யுடைய பாகச்’ என்க. பரிந்து - கிழித்து. நினப் பாகும் - கொழுப்புக் குழம்பு. ஒடை - யானையின் நெற்றிப் பட்டம். பரிக்காரர்கள் - யானையின் இரு பக்கத்திலும் கோலைக் கையில் கொண்டு நடத்திச் செல்லும் பரிக்கோற்காரர்கள் “காரர்கடாம்” என்னும் சீரில் ரகர ஒற்று அலகுபெறாது நின்றது.

110. சூடி - பலரும் திரண்டு. நயந்து குரல் கொடுத்து, அன்பை வெளிப்படுத்தும் முறையில் சில இனிய சொற்களைச் சொல்லி, வேட்டம் - வேட்கை; இங்கு உணவு வேட்கை அதைத் தனித்தது. ‘கரும்பு முதலியவகைகளைக் கொடுத்து’ என்க. “தனித்த” என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்த லாயிற்று. தனித்த ஆங்கு - தனித்த அப்பொழுது.

111. வாசி - அளவு. இஃது யானைமீது ஏறுதற்குப் படியாக அதன் உடலில் இடப்படும் கருவியைக் குறித்தது. உடல் தூய வாசி - யானையின் உடலில் இடப்பட்ட தூய்மையான வாசி. மேல் கொண்டு - மேலே ஏறி, “கொண்டு”

110. நயந்து குரல்கொடுத்து நட்பளித்துச் சென்று வியந்தனுகி வேட்டம் தணித்து) ஆங்கு - உயர்ந்த
 111. உடல்தூய வாசிதனைப் பற்றிமேல் கொண்டு) ஆங்கு அடற்கூடற் சந்தி அனுகி - அடுத்த
 112. பயிர்பலவும் பேசிப் படுபுரசை நீக்கி அயர்வு கெட்டு அனைத்து) அ தட்டி - உயர்தரு
 113. தண்டுபே ரோசையின்கண் தாள்கோத்துச் சீர்சிறுத் தொண்டர் பிறகணையத் தோன்றுதலும் - எண்டிசையும்
 114. பல்சனமும், மாவும், படையும் புடைகிளர் ஒல்லொலியால் ஓங்கு கடல் கிளர் - மல்லற்
 115. பரித்துராம் கொட்டப் படுபணிலும் ஆர்ப்பக் கருத்தோ(ு) இசைகவிஞர் பாட - விரித்த
-

என்றே கூறினாராயினும் ‘கொள்விக்கக் கொண்டு’ என்பதே கருத்து என்க. கூடற் சந்தி - மதுரை நகரின் தெருக்கள் சந்திக்கும் இடம்.

112. பயிர் - யானையைப் பழக்கும் மொழி. புரசை - யானையின் கழுத்தில் இடும் கயிறு. அயர்வு - சோர்வு (113) தண்டு பேரோசை - வெளியே பரவிச் செல்லும் பெரிய ஒலி. இஃது ஆகுபெயராய் யானையின் இரு பக்கத்திலும் தொங்க விடப்பட்ட மணிகளைக் குறித்தது. தாள் கோது - இரு பக்கத்திலும் இரு மணிகளுக்குள்ளே கால்களைக் கோத்து. “சிறுத்தொண்டர்” என்பது இங்கே அப்பெயரை உடைய நாயனாரைக் குறியாது, காரணப் பெயராய் அடியவர் பலரையும் குறித்தது. பிறகு அனைய - பின்னால் வர. தோன்றுதல் - காணப்படுதல்.

114. மா, ‘யானை, குதிரை’ - இரண்டிற் பொது. படை - மக்கள் திரட்சி. புடை. கிளர் - நாற்பறுத்திலும் மிக்குத் தோன்ற. ஒல்லொலி - ஒல்லெலன் ஒலி, ஒல் - ஒலி, தாலாட்டு, ஒலிக்குறிப்பு. கடல் கிளா - கடல் பொங்கி வந்ததுபோலத் தோன்ற. மல்லல் - வளப்பம்.

115. ‘தூரியம்’ என்பது, “தூரம்” என மருவி வந்தது. பரித் தூரியம் - குதிரையின்மேல் வைத்து முழக்கப்படும் வாத்தியம். படு பணிலும் - ஒலிக்கின்ற சங்கு. ஆர்ப்ப - ஒலிக்க, ‘கவிஞர் கருத்தோடு இசைபாட, கருத்து - பொருள் (116) தொங்கற்கள் - மாலைகள். “தொங்கல்களும்” என்னும் சீரில் லகர ஒற்று அலகு பெறாதாயிற்று. பொக்கம் - பொலிவு (பொங்கு + அம் = பொக்கம்). (117) கடை படுவீதி - பல வாயில்கள் (பக்கங்களில்) பொருந்திய வீதி; மாட வீதி.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

116. குடைபலவும், சாமரையும், தொங்கல்களும் கூடிப் புடைபரந்து பொக்கம் படைப்பக் – கடைபடு
 117. வீதி அணுகுதலும், மெல்வளையார் உள்மகிழ்ந்து காதல் பெருகக் கலந்தெங்கும் – சோதிசேர்
 118. ஆடரங்கின் மேலும் அணிமா எிகைகளிலும் சேடரங்கு நீள்மறுகும் தெற்றியிலும் – பீடுடைய
 119. பேரிளம்பெண் ஈறாகப் பேதை முதலாக வாரிளாங் கொங்கை மடநல்லார் – சீர்விளாங்கப்
 120. பேணும் சிலம்பும் பிறங்கொளிசேர் ஆரமும், பூணும் புலம்பப் புறப்பட்டுச் – சேண் மறுகில்
 121. காண்டகைய வென்றிக் கருவரைமேல் வெண்மதிபோல் எண்டு குடையின் எழில்நிழற் கீழ்க் – காண்டலுமே
-

118. ஆடு அரங்கு - நடன சாலை. சேடு அரங்கு மறுகு - பலவகை அரங்குகளை உடைய தெரு. ‘அரங்கின்மேல் நின்றும், மாளிகைகளினின்றும் மறுகின் கண்ணும், தெற்றியின் கண்ணும் புறப்பட்டு’ என்க. தெற்றி - திண்ணை.

119. மேல் (117) “வெள்வளையார்” என்றது பொது. இங்கு “மட நல்லார்” என்றது அவ்வப் பருவத்து மகளிரைச் சிறப்பாகக் குறித்தது, எனவே, “அம் மட நல்லார்” எனச் சுட்டு வருவிக்க. இறுதியை முன்னர்க் கூறியது காதற்கு உரிமை யுடைமை பற்றி. சீர் - அழகு.

120. புலம்ப - தனிமைப் பட; அஃதாவது, தங்களை விட்டு நீங்கிப் போய்விட. புறப் பட்டு - வெளியே வந்து. வெளியே வருதல் நாண் இழந்ததன் அறிகுறியாம். சேண் - நீளம். மறுகு - தெரு.

121. கரிய யானையின் மேல் தோன்றுகின்ற வெண்குடை, கரிய மலைமேல் காணப்படும் முழுநிலவை ஒத்திருந்தது (122) ‘பின்னையாரைக் காண்டலும்’ என்க. கலை - ஆடை. மால் - மயக்கம். மெய் - உடம்பு. வெய்து உயிர்த்து - வெப்பமாகப் பெருமுச்ச விட்டு. (123) பூம் பயலை - வெள்ளைப் பூப்போலும் பசலை; காதல் நோயால் உண்டாகும் நிற வேறுபாடுகளுள் வெண்ணிற மாவதை, ‘பசலை’ எனவும், பொன்னிறமாவதை ‘சணங்கு’ எனவும் கூறுவர். சணங்கே இங்கு “பொன்” எனப்பட்டது. காம்பு - மூங்கில். கவின் -

122. கைதொழுவார்; நின்று கலைச்சிவார்; மால் கொண்டு மெய்தளர்வார்; வெள்வளைகள் போய் வீழ்வார்; – வெய்துயிர்த்துப்
 123. பூம்பயலை கொள்வார்; புணர்முலைகள் பொன்பயப்பார்; காம்பளைய மென்தோள் கவின் ஆழிவார்; – தாம் பயந்து
 124. ‘வென்றிவேற் சேய்’ என்ன, ‘வேனில் வேள் கோ’ என்ன ‘அன்று) என்ன, ‘ஆம்’ என்ன ஜயற்றுச் – சென்றனாகிக்
 125. ‘காழிக் குலமதலை’ என்றுதம் கைசோர்ந்து வாழி வளைச்சிய நின்றயர்வார் – பாழிமையால்
 126. உள்ள நிலைதளர்ந்த ஒண்ணுதலார், வெல்களிற்றை ‘மெள்ள நட’ என்று வேண்டுவார்; – ‘கள்ளலங்கல்’
 127. தாராமை யன்றியும், தையல்நல் லார்முகத்தைப் பாராமை சாலப் பயன்’ என்பார்; – ‘நேராக
-

அழகு. “தாம் பயந்து” என்றது, மேல் “பொன் பயப்பார்” என்றதனை மீட்டும் வழி மொழிந்தது.

124. வென்றி வேல் சேய், முருகன். வேனில் வேள் கோ, மன்மதன். (125) பலவாறாக ஜயற்றவர்கள் இறுதியில் ‘ஆன்றைய பிள்ளையார்’ என்று துணிந்தனர். முன்பு ஜயற்றதற்குக் காரணம் மிக்க அழகு. குல மதலை - சிறந்த குழந்தை. “குழவி மருங்கினும் கிழவ தாகும்” என்றார். ஆகவின், இங்குக் குழவியிடத்தும் மகளிரது காமம் புணர்க்கப்பட்டது. (125) “முன்னும் பின்னும் மொழியடுத்து வருதலும்”² என்றபடி. ‘கை’ என்னும் இடைச்சொல் இங்கு, ‘சோர்ந்து’ என்னும் சொல்லைப் பின் அடுத்து வந்தது. ‘வாழி’, அசை. பாழிமை - காதலின் மிகுதி. (126) கள் - தேன். அலங்கல் - மாலை.

127. “பாராமை சாலப் பயன்” என்பது எழுவாய்த் தொடராயும், ஆன் உருபின் மேல் தொக்க மூன்றாவதன் தொகையாயும் நின்று சிலேடையாயிற்று. “சாலப் பயன்” என்பதற்கு, ‘இவனது திருவருள் நிலைக்கு மிக்க பயனைத் தருவது’ எனவும், ‘இவன் ஆண்டில் மிகச் சிறியன்’ எனவும் இரு பொருள் கொள்க. இரண்டாவது பொருட்கு, பயன், ‘பயல்’ என்பதன் திரிபாகும்.

-
1. தொல் - பொருள் - பாடாண் திணை.
 2. தொல் - சொல் - இடையியல்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

128. என்னையே நோக்கினான்; ஏந்திமூயீர்! இப்பொழுது நன்மை நமக்குண்டு^(டு) என்றியப்பார்; - கைம்மையால்
129. ஒண்கலையும், நானும், உடைத்துகிலும், தோற்றவர்கள் 'வண்கமலத் தார்வலிந்து கோடும்' எனப் - பண்பின்
130. வடிக்கண் மலர்வாளி வார்ப்புருவ வில்மேல் தொடுத்து^(து) அதரத் தொண்டை துடிப்பப் - பொடித்தமுலைக்
131. காசைக் கருங்குழலார் காதற் கவுணியன்பால் பூசற் கமைந்து புறப்படுவார்; - வாசச்
132. செழுமலர்த்தார் இன்றெழுமக்கு நல்காதே, சீரார் கழுமலத்தார் கோவே! கழுல்கள் - தொழுவார்கள்
133. 'ஆங்கோல வளளபிழுக்கப் போவது நின்னுடைய செங்கோன்மையே' என்று செப்புவார்; - நங்கையீர்!

128. ஒவ்வொருவரும் 'என்னையே நோக்கினான்' என நயப்பார் என்க. நயத்தல் - மகிழ்தல். கைம்மை - கைக்கிளைத் தன்மை. (129) "கலை" என்றது 'மேலாடை' எனவும் "உடை" என்றது, 'இடையில் உடுக்கப்பட்ட உடை' எனவும் கொள்க. 'தோற்று' என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. இங்கு நம் இலக்கியங்களில் தெருவிடை உடையும், நானும் ஒருங்கிழந்தாராகச் சொல்லப்படுவோர் பொது மகளிரே யன்றிக் குலமகளிர் அல்லர் என்பதை,

"வழுக்கொடு சிவணிய வகைமை யான"*

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும், அதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரைத்த உரையாலும் உணர்க.

கமலத் தார் - தாமரை மலர் மாலை. இஃது அந்தணர்க்கு அடையாளமாவது. கோடும் - கைக் கொள்வோம். பண்பு - தங்கட்கு இயல்பாய் உள்ள குணம்.

கண்ணி - 130, 131 : மகளிர் பிள்ளையார் மேல் காதற் போர் தொடுக்க எண்ணும் முறை. வடிக் கண் - மாவடுவைப் போலும் கண்கள். வாளி - கண். கண் வாளி, புருவ வில் - இவை உருவகம். அதரம் - கீழ் உதடு. தொண்டை - கொவ்வை, இஃது இதன் பழத்திற்கு ஆகுபெயர். அதரத் தொண்டை;

* பொருள் - புறத்தினையியல் - பாடாண் தினை.

134. இன்றிவண் நல்குமே! எண்பெருங் குன்றத்தின் அன்றமணர் கூட்டத்தை ஆசழித்துப் – பொன்ற
 135. உரைகெழுவு செந்தமிழ்ப்பா ஒன்றினால் வென்றி நிரை கழுமேல் உய்த்தானை நேர்ந்து – விரைமலர்த்தார்
 136. பெற்றிடலாம் என்றிருந்த நம்மினும் பேதையாக்கள் மற்றுளரோ – என்று வகுத்துரைப்பார்; – மற்றிவனே
 137. பெண்டிராக்க, அன்றே, பிறைநூதலீர்! மாகணத்தின் நண்ணு கடுவிடத்தால் நாள்சென்று – விண்ணனுற்ற
-

உருவகம். பொடித்தல் - புளகித்தல். (பூரித்தல்) (131) காசை - காயா. இஃது ஒரு செடி வகை. ‘பூவை’ என்றும் சொல்லப்படும். இங்கு இதுவும் இதன் மலருக்கு ஆகுபெயர். காயாம் பூ மகளிர் கூந்தலுக்கு உவமையாகும். மாயோனும் ‘காயாம் பூ வண்ணன்’ என்று சொல்லப் படுவான். ‘முலையை உடைய குழலார்’ என்க. காதற் கவுணியன் - காதலை உண்டாக்கிய கவுணியன். பூசற்கு அமைந்து - போர் செய்யத் துணிந்து. ‘பலரிடையே கூட்டத்துள் நில்லாது அருகில் நெருங்கிச் சென்று ஆடல் புரிந்தால் மயங்குவன்’ என்பது மகளிர் கொண்ட எண்ணம். (132, 133) ஒரு சார் மகளிர் எண்ணம் மேற் கூறியவாறாக, மற்றொரு சார் மகளிர் இங்நனம் இரங்குவாராயினர். அம் - அழகு. கோல் வளை - ஒழுங்காக இடப்பட்ட வளையல்.

கண்ணி - 134 : நல்குதல் - இரங்குதல். “நல்குமே” என்னும் வினா, ‘நல்கான்’ என்னுங் குறிப்பினது. ஆச பற்றுக்கோடு. (135) இங்கு, “பா” என்றது ஆகுபெயரால் பதிகத்தைக் குறித்தது. “ஒன்று” என்றது, “வாழ்க அந்தனர்” எனத் தொடங்கும் திருப்பாசரப் பதிகத்தை. நேர்ந்து - எதிர்ப்பட்டு, (136) ஒரு திருப்பதிகத்தால் சமணரை வென்றது திருவருளாலன்றோ! “அத்தகைய திருவருங்குக் குரியன் ஆகிய இவன் மகளிரை விழைவான்” எனக் கருதியது பேதைமை - என ஒரு சார் மகளிர் தங்களைத் தாங்களே நொந்து கொண்டு, ‘இவன் மகளிர் வயப்படான்’ என்னும் துணிவினராயினர். “மற்று” என்பது மேற்கூறிய கருத்தை. மாற்றி நிற்றலால் வினை மாற்று. “இவனே” என்பதை “வைத்தது” என்பதன் பின்னே கூட்டுக.

கண்ணி - 136, 137 : “பிறை நுதலீர்” என்பதை, “வகுத்துரைப்பார்” என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. இது மகளிர் ஒருவர் ஒருவரைத் தம்முள் முன்னிலைப்படுத்தியது. பெண் இரக்க - பெண் ஒருத்தி வேண்டிக் கொள்ள.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

138. ஆரூபியரை மீட்டு, அன்று) அவளை அணிமருகல் ஊரறிய வைத்தது) என உரைப்பார்; - பேரிடரால்
139. ஏசவார்; தாம் உற்ற ஏசறவைத் தோழியர் முன் பேசவார்; நின்று தம் பீடிவார்;- ஆசையால்
140. நெஙவார்; நலன் அழிவார்; நாணோடு பூண் இழப்பார்; மெய்வாடு வார்; வெகுள்வார்; வெய்துயிர்ப்பார்; தையலார்
141. பூந்துகிலைப், 'பூமாலை' என்றணிவார்; பூவினைமுன் 'சாந்தம்' என மெய்யில் தைவருவார்; - வாய்ந்த
142. 'கிளி' என்று பாவைக்குச் சொற்பயில்வார்; பந்தை 'ஒளிமே கலை' என்று) உடுப்பார்; - அளிமேவு
143. பூங்குழலார் ஸையலாய்க் கைதொழுமுன் போந்தான் ஒங்கொலிசோ் வீதி உலா.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாசனைம் - பாம்பு. நாட் சென்று - வாழ்நாள் முடியப் பெற்று. மருகல், ஒரு தலம் (138) "வைத்தது" என்னும் தொழிற் பெயராய், 'வைத்தவன்' எனப் பொருள் தந்தது. 'ஒரு பெண்ணிற்கு இரங்கியவன் இங்கு நம் மில் எவருக்கேனும் இரங்காமலா போய் விடுவான்' என்றபடி. அவளை ஊரறிய வைத்தது, பலரையும் கூட்டித் திருமணம் செய்வித்தது. இவ்வாறு ஒருசாரர் கருத்து இருந்தது.

கண்ணி - 139 : ஏசவார் - ஒருவர் மற்றொருவரை இகழ்வார்கள். ஏசறவு - துண்பம். பீடு - பெருமை (140) நலன் - அழகு. மெய் - உடம்பு.

கண்ணி - 141, 142 : மகளிரது மதிமயக்கம். சாந்தம் - சந்தனம். தைவருதல் - தடவுதல். பாவை - கிளிபோலச் செய்யப்பட்ட பதுமை. பயிற்றுவார் என்பதில் பிற வினை விகுதி தொகுத்தல். அளி - வண்டு.

கண்ணி - 143 : 'இவ்வாறான பூங்குழலார்' - என எடுத்துக் கொண்டு உரைக்க. கை தொழுமுன் - அருகிற் சென்று கும்பிடுவதற்கு முன்னே, உலாப் போந்தான் - உலாப் போந்து முற்றினான்.

உரைத்தொகுப்பு

நெடுவெண்பாட்டாக மிக நீண்டு வந்த இப்பாட்டில் முதற் றோட்டு, “நித்திலங்கள் ஈன்” என்பது காறும் (8) வயல்களின் நடுவில் உள்ள குளங்களில் ஏருமை பாய்தலால் உளவான நிகழ்ச்சிகளே சொல்லப்பட்டன.

“உலவிய” (8) என்பது முதல் “ஒங்கு” (10) என்பது காறும் வயல்களின் சிறப்பே கூறப்பட்டது.

“மாசில் நீர்” (10) என்பது முதல், “வளம் துன்று வார்பொழிலின் மாடே” (22) என்பது காறும் மேற் கூறிய வயல்களை அடுத்துப் பலவகை மரக் கூட்டங்களையுடைய சோலையின் சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது.

“கிளர்ந்தெங்கும்” (22) என்பது முதல், “வேலை ஓலிப்ப” (24) என்பது காறும் புற நகரில் எழும் பல வகை ஓலிகள் கூறப்பட்டன.

“வெறிகமழும்... தன்மையவா” (24-26) என்னும் பகுதியில் புற நகர்ச் சிறப்பு கூறப்பட்டது.

“குழ் கிடப்ப” (26) என்பது அகழிச் சிறப்பு. “முளை நிரைத்து” (27) என்பது முதல் “இஞ்சி அணிபெற்று” (30) என்பது காறும் மதிலின் சிறப்பு.

“பொங்கொளி சேர்” (30) என்பது முதல், “எழில் சிறப்ப” (34) என்பது காறும் நகரத்தில் உள்ள மானிகை முதலியவற்றின் சிறப்பு. “மலர் மடந்தை.. வாய்மைத்தாய்” (35) என்பதனால் நகரில் திருமகள் மகிழ்ந் துறைதல் கூறப்பட்டது.

“பொன்னும், மரகதமும்” - என்பது முதல் (36) நகரில் உள்ளாரது கொடைச் சிறப்பும், அடுத்து அவர்களது வாய்மைச் சிறப்பும் (38) கூறப்பட்டன.

“உண்மை மறை பயில்வார்” (38, 39) என்பது முதல் “நானுற்றுவர் மறையோர்” (44) என்பதுகாறும் சீகாழியில் உள்ள அந்தனர்களது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

“நா மன்னும்” (44) என்பது முதல் “மங்கையர்கள் கூட்டமும்” (48) என்பது காறும் சீகாழியில் உள்ள மகனிரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. அடுத்துச் சிறார் குழுக் கூறப்பட்டது.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

“வேத ஒலியும்” (49) என்பது முதல், “செவிடுபட” (52) என்பது காறும் அந்நகரில் எழும் ஓலி வகைகள் கூறப்பட்டன.

“பார் விளங்கு” (52) என்பது முதல், “மல்லைச் செழு நகரம்” (59) என்பதுகாறும் சீகாழியின் சிறப்பு, அதன் பண்ணிரு பெயர்களோடு கூறப்பட்டது.

“மன்னவும்” (59) முதல், “வாய்ப்பவும்” (62) என்பது காறும் ஞானசம்பந்தரது அவதாரப் பயன்கள் சொல்லப்பட்டன.

“அவதரித்த வள்ளலை” (63) என்பது முதல் திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேயை” (85) என்பது காறும் ஞானசம்பந்தரது பெருமைகளே சொல்லப்பட்டன. அவற்றிடையே கண்ணி 75-82-ல் அவர் நிகழ்த்திய அற்புதங்களும், கண்ணி-83, 84-ல் அவர் அருளிச் செய்த பதிக வகைகளும் கூறப்பட்டன.

கண்ணி - 86-89 : சீகாழி அந்தணர்கள் ஞானசம்பந்தரை வணங்கி உலாவாக எழுந்தருள வேண்டுதலும், அதற்கு அவர் இசைந்தருளலும் கூறப்பட்டன.

“நீதியால்” (89) என்பது முதல், “கோலம் புனைவித்து” (95) என்பது காறும் ஞானசம்பந்தருக்குச் செய்யப்பட்ட ஒப்பனைகளில் பூச் சூடுதலாகிய தலைக்கோலமே கூறப்பட்டது.

“காதில்” (95) “உடல் புனைந்து” (100) என்பதுகாறும் அணிகல ஒப்பனை, திருநீறு கண்டிகை ஒப்பனை, உடை ஒப்பனை இவை கூறப்பட்டன.

“திண் நோக்கில்” (100) “கொண்டு வருதலும்” (109) என்பதுகாறும் உலாவிற்குக் கொள்ளப்பட்ட யானை ஏற்றத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

“எண்டிசை” (113) “பொக்கம் படைப்ப” (116) என்பதுகாறும் உலாவின் ஆரவாரச் சிறப்பே கூறப்பட்டது.

இதன்பின் உள்ள பகுதி முழுதும் வீதி உலாவில் ஞானசம்பந்தரைக் கண்ட, பேதை முதல் பேரிளாம் பெண் ஈறான பருவ மகளிர் ஒருதலைக் காமமாகக் காதலித்து வருந்திய வருத்தமே கூறப்பட்டு முடிவெய்திற்று. எனவே,

“பலவகைச் சிறப்புக்களை யுடைய சீகாழி தலத்தில் அந்தணர்களது கவுனிய கோத்திரத்தில் ஒப்புயர்வற்ற ஒரு புதல்வராய் உலகம் உய்ய அவதரித்துத் திருவருளால் பதினாறாயிரம் தமிழ்ப் பதிகங்களைப் பாடிப் பாண்டி நாட்டில் சமணர்களை வாதில் வென்றது முதலிய அற்புதங்களை நிகழ்த்திய திருஞானசம்பந்தர் சீகாழி அந்தணர்கள் விண்ணப்பித்துக் கொண்டபடி பலவகை ஒப்பனைகளுடன் யானை மீது ஏறி, விழா ஆரவாரங்களுடன், தமது அருள் நிலையை அறியாது காதல் கொண்ட ஏழு பருவத்து மகளிரும் வருந்தியே நிற்கச் சீகாழி நகர் வீதிகளில் உலாப் போந்து மீண்டருளினார்” என்பதே இப்பாட்டின் பொருட் சுருக்கமாகக் கொள்க.

ஆஞ்செடய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை முற்றிற்று.

ஒளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

கலம்பகம் என்பது தமிழிலுள்ள 96 பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று. புயம், தவம், வண்டு, அம்மனை, பாண், மதங்கு, கைக்கிளை, சித்து, ஊசல், களி, மடக்கு, ஊர், மறம், காலம், தழை, இரங்கல், சம்பிரதம், கார் என்னும் இப்பதினெட்டுறுப்புக்களையும் பெற்று வருவது கலம்பகம் என்னும் பிரபந்தமாகும். இதன் முதற்கண் ஒருபோகு, வெண்பா, கலித்துறை யென்னும் இம் மூன்றும் முதலுறுப்பாய் வருமெனவும், இவற்றின்பின் ஆசிரிய விருத்தம், ஆசிரியப்பா, வஞ்சித்துறை, வஞ்சி விருத்தம், வெண்டுறை, வெண்பா, மருட்பா, கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தம் என்ற பாக்கள் ஏற்றவாறு வருமெனவும் வெண்பாப் பாடியலுடையார் கலம்பகத்தின் இலக்கணத்தினை விரித்துரைப்பர். இப்பிரபந்தத்திலுள்ள பாடல்கள் அந்தாதியாகத் தொடுக்கப்பெற்று இறுதிப் பாடவின் இறுதி முதற்பாடவின் முதற் சொல்லுடன் மண்டலித்து முடிதல் வேண்டுமென்பது விதி.

இப்பொழுது கிடைத்துள்ள கலம்பகங்களுள் தெள்ளாற்றிந்த நந்திவர்மனென்னும் பல்லவ மன்னனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு புலவ ரொருவர் பாடிய நந்திக் கலம்பகமே காலத்தால் முற்பட்டதாகும். அதனையுடத்துப் பழமையுடையதாக என்னத்தகுவது பதினொராந் திருமுறையிலுள்ள ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பக மென்னும் இப்பிரபந்தமேயாகும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பெற்றமையின் இஃது ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதன்கண் ஒன்று முதல் நாற்பத்தொன்பது வரையுள்ள பாடல்களே இப்பொழுது கிடைத்துள்ளன. நாற்பத்தொன்பதாம் பாடல் ‘எழிலினையடி யிசைமினே’ என முடிகின்றது. இவ்விறுதி ‘அலையார்ந்த’ எனத் தொடங்கும் முதற் பாடவின் முதற் சொல்லோடு மண்டலித்து முடியவில்லை. அன்றியும் இப்பிரபந்தத்தின் முதற் பாடலாகிய ஒருபோகின்கண் தரவென்னும் உறுப்புக் காணப்படவில்லை. எனவே இக்கலம்பகத்தின் முதற்பாடவின் முதலுறுப்பாகிய தரவும் நாற்பத்தொன்பதாம் பாடலுக்குப் பின்னுள்ள ஏனைய பாடல்களும் ஏடுகளின் சிதைவினால் மறைந்தனவெனக் கருத வேண்டியுள்ளது. தேவர்க்கு நூறு செய்யுஞ்சும் முனிவர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்தும் அரசர்க்குத் தொண்ணூறும் அமைச்சர்க்கு எழுபதும் வணிகர்க்கு ஐம்பதும் ஏனையோர்க்கு முப்பதும் என்ற வரையறையுடன்

கலம்பக மாகிய இப்பிரபந்தம் இயற்றப்பெறுதல் வேண்டுமெனப் பிற்காலத்தில் வெண்பாப் பாட்டியலுடையார் வகுத்த சாதிபற்றிய பாட்டியல் மரபு அவர்க்குப் பன்னாறாண்டுகள் முற்பட்டுத் தோன்றிய தெள்ளாறெற்றிந்த நந்திவர்மன் காலத்தும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலத்தும் நிலவியதெனக் கொள்ளுதற்கில்லை.

சிவபெருமானருளால் சீகாழிப்பதியிற்றோன்றி, உமையம்மையார் அளவிறந்த ஞானத்தை அமிர்தாக்கிப் பொற்கின்னத் தளித்தருளப் பாலமுதாகிய அதனை நுகர்ந்து, தேவராலும் காணுதற்கரிய கடவுளைத் ‘தோடுடைய செவியன்’ என்ற திருப்பதிகத்தால் ‘எமக்கு அருள்புரிந்த பெருமான் பிரமாபுரமேவிய இவனே’ எனத் தம் தந்தையார்க்கு அடையாளங்களுடன் சுட்டிக்காட்டிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், திருத்தலங்கள் தோறுஞ் சென்று அங்கங்கே வாழும் மக்கள் இறைவனது திருவருள் நெறியைக் கடைப்பிடித்து இடர் நீங்கி யின்புறுதல் வேண்டி நிலையான திருப்பதிகங்களையருளிச் செய்து உலகத்தார்க்கு இறைவன் திருவடிகளிற் பத்திமையை வினைவித்த வரலாறு, இக்கலம்பகத்தின் முதற் பாடலிற் குறித்துப் போற்றப் பெற்றுள்ளது.

பலமலி தருந் தமிழ், முத்தமிழ், செழுமலயத்தமிழ், அறிவாகியின்பஞ் செய் தமிழ், பயனிலவு ஞானத் தமிழ், வீறதார் தமிழ் எனத் தமிழின் சிறப்பினை நம்பியாண்டார் நம்பி இக்கலம்பத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இங்ஙனம் அறிவாகி இன்பஞ்செய் தமிழ்மொழியின் துணைகொண்டே வடமொழியில் வல்ல சமணர்களை வாதில் வென்றார் என்பதனை,

அறிவாகி யின்பஞ்செய் தமிழ்வாதில் வென்றந்த
அமணான வன்குண்டர் கழுவேற முன்கண்ட—
செறிமாட வண்சண்பை நகராளி என்தந்தை
திருஞானசம்பந்தன்

எனவருந் தொடரால் இனிது விளக்கியுள்ளார். இக்கலம்பகத்திலுள்ள செய்யுட்கள் ஆழநூடைய பிள்ளையார் செய்தறுளிய அருட் செயல்களையும் அவர் திருவாய் மலந்தறுளிய திருப்பதிகளின் சிறப்பினையும் புலப்படுத்துவன வாகவுள்ளன.

பெறுபயன் மிகப்புவியுள் அருஞுவன, பிற்றைமுறை
பெருநெறியளிப்பன, பல்பிறவியை ஒழிச்சவன,

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

உறுதுய ரழிப்பன, முன்உமைதிரு வருட்பெருக
வடையன, நதிப்புனலினே திர்பஃறி உய்த்தன, புன்
நறுமுறுகுறைச் சமணை நிரைகமு நிறுத்தியன,
நனிக தவடைத்தன, துனருவிடம் அகற்றியன,
துறுபொழில் மதிற்புறவ முதுபதிமன் ஓப்பரிய
தொழில்பல மிகுத்ததமிழ் விரக கவித்தொகையே,

எனவரும் பாடல், தமிழ் விரகராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்து அருளிய திருப்பதிகங்களால் நிகழ்ந்த அற்புதங்களை விரித்துரைத்தல் காண்க.

“கொடிநீடு விடையுடைய பெருமானை அடிபரவு
குணமேதை, கவுணியர்கள் குலதீப சுபசரிதன்
அடியேன திடர்முழுமுதும் அறவீச தமிழ்விரகன்”

எனவும்,

“கழுமல நாதன் கவுணியர் குலபதி
தண்டமிழ் விரகன் சைவ சிகாமணி
பண்டிதர் இன்பம் பரசமய கோளரி
என்புனை தமிழ்கொண் டிரங்கி என்னுள்ளத்
தன்பினை அருளிய ஆண்டகை”

எனவும் ஆளுடை பிள்ளையாரை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் உளமுருகிப் போற்றுதலைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், பிள்ளையார்பால் இவர்க்கிருந்த ஈடுபாடு நன்கு புலனாகும். ‘இடபக்கொடியினையுடைய சிவபெருமா னொருவனையன்றிப் பிறரெவரையும் தெய்வமாப் பேணாத தெளிவுடையார் திருஞானசம்பந்தராதவின் ‘கொடிநீடு விடையுடைய பெருமானை யடிபரவு குணமேதை’ என இந்துஸ்தானியர் அவரைப் பாராட்டிப் போற்றியுள்ளார். “வம்பறாவரி வண்டு மணநாறமலரும், மதுமலர் நற்கொன்றையான் அடியலாற்பேணா, எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்” எனத் திருத்தொண்டத்தொகையில் நம்பியாரூர் ஆளுடைய பிள்ளையாரைப் போற்றிய குறிப்பு இவன் நினைக்கத்தகுவதாகும்.

இக் கலம்பகத்திலுள்ள ஆசிரிய விருத்தங்கள் பல திருவெண் காட்டடிகள் பாடிய கோவில் நான்மணிமாலையிலுள்ள சந்தப் பாடல்களை அடியொற்றினவாய் இயலிசைத் திறங்களிற் சிறந்து திகழ்கின்றன.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

38. ஆழநடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

ஓருபோகு கொச்சகக் கவிப்பா

நான்கடித் தாழிசை

திருச்சிற்றம்பலம்

- 1325அ. அலையார்ந்த கடலுலகத்து) அருந்திசைதோறு) அங்கங்கே
நிலையார்ந்த பலபதிகம் நெறிமனிதார்க்கு) இனி தியற்றி
ஸங்கருளி யெம்போல்வார்க்கு) இடர்கொடுத்தல் காரணமா
ஓங்குபுகழ்ச் சண்மையெனு மொண்பதியு ஞாதித்தனையே.

தொண்ணாற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று கலம்பகம். “கலம் - பன்னிரண்டு; பகம் - ஆறு. ஆகப் பதினெட்டு உறுப்புக்களை உடையதாய் வருவது கலம்பகம்” - இப்பெயரின் காரணத்தைக் கூறுவர் ஆயினும், ‘பலவகைப் பொருள்களைக் கலந்து பலவகை யாப்புக்களால் ஆக்கப்படும் பிரபந்தம் கலம்பகம்’ எனக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகத் தெரிகின்றது. “கலப்பகம் - என்பது, - கலம்பம்” - என மெலிந்து வருவதாகக் கூறலாம்.

இதில் சில பொருள்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாததாகவே வரும். இப்பிரபந்தமும் ஒருவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்தே பாடப்படும். பல பாட்டுக்கள் பாட்டுடைத் தலைவரைப் பற்றியே வருதலோடு, ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு இல்லாத பலபொருள்கள் பற்றியும் பல பாட்டுக்கள் வரும். அவைகள் பிரபந்தப் பொருளாகும்.

பொருளால் தொடர்புபடாத இதன் பாட்டுக்கள் சொல்லால் தொடர்பு பட்டு வரும்படி அந்தாதியாகப் பாடப்படும். அதனால் இப்பிரபந்தமும் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுளாம்.

‘நாறு, அறுபது, முப்பது’ என்னும் பாடல் தொகையால் இப்பிரபந்தம் அமையும். இக்கலம்பகத்துள் நாற்பத்தொன்பது பாட்டுக்களே காணப்படுகின்றன.

கலம்பகத்தின் இறுதிச் செய்யுளின் இறுதிச் சொல் முதற் செய்யுளின் முதற் சொல்லோடு இயைந்து மண்டலித்தல் வேண்டும். அம்முறைமையும் இதில் காணப்படவில்லை. அதனால், ‘இதன் இறுதியில் சில பாட்டுக்கள் கிடைக்கவில்லை’ - என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

ஆ. செஞ்சடைவெண் மதியணிந்த சிவனெந்தை திருவருளால்
வஞ்சியன் நூண்ணிடையாள் மலையரையன் மடப்பாவை
நற்கண்ணி யளவிற்ந்த ஞானத்தை யமிர் தாக்கிப்
பொற்கிண்ணந்த(து) அருள்புரிந்த போனகமுன் நுகர்ந்தனையே.

“முதலில் ஒருபோகு கொச்சகம். அதனை யடுத்து ஒரு நேரிசை வெண்பா. அதனை யடுத்து ஒரு கட்டளைக் கலித்துறை. இவை கட்டாயமாக வரவேண்டும்” என்பது இப்பிரபந்த இலக்கணம். அதன்படி இதன் முதற்பாட்டு ஒருபோகு கொச்சகக் கலிப்பாவாக அமைந்துள்ளது.

1325. ‘பா நிலைக் கொச்சகம், மயங்கிசைக் கொச்சகம்’ எனக் கொச்சகக் கலி இருவகைப்படும். ‘கொச்சகம்’ என்பதே முறை பிறழ்ந்து வருவதுதான். வெண்பா முறை பிறழ்ந்து வருவது ‘பாநிலைக் கொச்சகம்’ எனவும், கலிப்பாவின் உறுப்புக்கள் முறை பிறழ்ந்து வருவது ‘மயங்கிசைக் கொச்சகம்’ எனவும் சொல்லப்படும். இவை கடவுளரைப் பொருளாகக் கொண்டுவரின் ‘ஒருபோகு கலி’ எனப்படும். கடவுளரைப் பொருளாகக் கொண்டுவரும் பாட்டுக்களை, ‘தேவ பாணி’ - என வழங்குதல் அக்கால வழக்கம். அத்தேவ பாணியில் ஒருவகை ஒருபோக கலி. தேவ பாணியாய் வந்து ஒருபோகாய் நின்ற இக்கலிப்பா உறுப்புப் பிறழ்ந்து வந்தமையால் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாவாகும்.

இப்பாட்டில் அராக உறுப்பில் உள்ள, “தமிழிசை மறைவல்” என்பதையும், இறுதி யுறுப்பாகிய சுரிதகத்து முதற்கண் உள்ள “அருந்தமிழ் விரக” என்பதையும், மற்றும், “காழியர் நாத,” “ஞானசம்பந்த” என்பவற்றையும் முதலிற் கொள்க. “தமிழிசை... மறை” உம்மைத் தொகை. வலன் - வல்லவன்.

1325அ. நான்கடித்தாழிசை - 1 திசை - திசைகளில் உள்ள தலங்கள்; ஆகுபெயர். தேவாரங்கட்கு, “திருப்பதிகம்” என்பதே பெயர் ஆதலால் அவற்றால் உணர்த்தப்படும் நெறியை, “திருப்பதிக நெறி” - என்றார். இயற்றி - ஒழுங்காக விளக்கி. சண்மை - சீகாழி. ‘ஞானசம்பந்தர் நிலவுலகில் அவதாரம் செய்தற்குக் காரணமே பிறவித் துன்பத்திற்கு அஞ்சபவரது துன்பத்தை நீக்கக் கருதித்தான்’ என்பது இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.

ஆ. நான்கடித்தாழிசை - 2 நற்கண்ணி - நல்ல வகையாகப் பார்க்கும் கண்களையுடையவள். நல்லவகை - அருளை வழங்குதல் மக்களுள் மகளிர் சிலரை அழகிய கண் உடைமை பற்றி, ‘நக்கண்ணையர்’ - என்பர். ‘சுலோசனா’ - என்பது வடமொழி. அமிர்து - உணவு; சோறு. போனகம் - உண்டி.

இ) கோடணிகா தினானென்றாங் தொல்லமர ர்க் கெஞ்சான்றும்
தேடரிய பராபரனைச் செழுமறையின் அரும்பொருளை
அந்திச்செம் மேனியனை யடையாளம் பலசொல்லி
உந்தைக்குக் காண,வர னுவனாமென்று) உரைத்தனையே.

அராகம்

- ஏ) வளம்மலி தமிழிசை வடகலை மறைவல
முளரிந்மலரணி தருதிரு முடியினை. (1)
- உ) கடல்படு விடமடை கறைமணி மிடறுடை
அடல்கரி யுரியனை யறிவுடை யளவினை. (2)

பெயர்த்தும் தாழிசை

- ஊ) கரும்பினுமிக் கிணியபுகழ்க் கண்ணுதல்வின்ன ணவன் ஆடிமேல்
பரம்பவிரும் புவியவர்க்குப் பத்திமையை விளைத்தனையே. (1)
- எ) பன்மறையோர் செய்தொழிலும், பாரசிவா கமவிதியும்
நன்மறையின் விதிமுழுதும் ஒழிவின்றி நவின்றனையே. (2)

இ. நான்கடித்தாழிசை 3 : ‘உவன் அரன் ஆம்’ - என மாற்றிக் கொள்க.
உவன் - நீர், “எச்சில் மயங்கிட உனக்கு ஈது இட்டாரைக் காட்டு”* என
வினாவிய அவன்.

ஈ. அராகம் 1 : “மறை வல” என்னும் குறிப்புப் பெயரெச்சத்திற்கு,
“முளரிந்மலரணதரு திருமுடியினை” என்னும் தொடர்மொழி, ‘அந்தனை’
என ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் முடிபாயிற்று.

உ. அராகம் 2 : கறை - நஞ்ச. அறி - அறிதல். முதனிலைத் தொழிற்
பெயர். ‘உடைய’ என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத் தலாயிற்று. அளவு -
பெருமை.

ஊ. பெயர்த்தும் இரண்டடித்தாழிசை 1 : பரம்ப - பரவுதலால் பரவியது
பலவிடத்தும் சென்று பாடியதால்.

எ. தாழிசை 2 : பன்மறையோர், வைதிக அந்தனர்களும், சிவ
மறையோர்களும். செய் தொழில் - செயற் பாலனவாகிய தொழில்கள்.
‘ஓழுக்கம்’ என்றபடி. அகப் புற நூல்களாகிய தந்திரங்களை விலக்குதற்கு,
“பரம சிவ ஆகமம்” - என்றார். இஃதே பற்றிச் சேக்கிழார்,

* பெரியபுராணம் - திருஞானசம்பந்தர் - 73.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நாற்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்

- எ) அணிதவத் தவர்களுக்கு) அதிகவித் தகனும்நீ; (1)
ஏ) தணிமனத் தருளுடைத் தவநெறிக் கமிர்தம்நீ; (2)
ஐ) அமண்றரக் கழுநுழிக் கணவறுத் தவனும்நீ; (3)
ஒ) தமிழ்நலத் தொகையினில் தகுசவைப் பவனும்நீ; (4)

முச்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்

- க) மறையவர்க் கொருவன் நீ; (1)
ங) மருவலர்க் குருமு நீ; (2)
ச) நிறைகுணத் தொருவன் நீ; (3)
ஞ) நிகரில்லத் தமனும் நீ; (4)

இருசீர் ஓரடி அம்போதரங்கம்

- ட) அரியை நீ; (1) ண) எரியை நீ; (2)
த) அறவன் நீ; (3) ங) துறவன் நீ; (4)

வேத நெறி தழைத்தோங்க

மிகுசைவத் துறை விளங்க

.....
புனிதவாய் மலர்ந்தமுத... புகலித்
திருநூன சம்பந்தர்*

என்றார். ஒழிவின்றி - எஞ்சாமல்.

எ,ஏ,ஐ,ஒ) நாற்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம் - அணி தவம் - சிவ புண்ணியம். 'அவர்களுக்கு அறிவிக்கும்' என ஒரு சொல் வருவிக்க. வித்தகம் - சதுரப்பாடு; திறமை. அமிர்தம் - அமிர்தம் போல்பவன்; அழியாதபடி காப்பாற்றினவன். நுதி - நுனி; முனை. 'தக' என்பது இறுதிநிலை தொக்கு; "தகு" என நின்றது.

க,ங,ச,ஞ) முச்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கம் - மருவலர் - பகைவர். சிவநெறிக்குப் பகைவரே பின்னையார்க்குப் பகைவர். உரும் - இடி. உகரம் சந்தி.

ட,ண,த,ந,ப,ம,ய,ர) இருசீர் ஓரடி அம்போதரங்கம் - அருமை புறநெறி யாளர்க்கு. எளிமை சிவ நெறியாளர்க்கு. அறவன் - அறத்தை அறிவுறுத்துபவன். துறவன் - பற்று அற்றவன். தகுதியால் பெரியன். மற்றும் ஆசிரியனாக உரியன். திருமேனியால் பின்னை. உறுதிப் பொருள்களை வழங்குதலால் வள்ளல்.

* பெரியபுராணம் - திருநூனசம்பந்தர் - 1.

- ப) பெரியை நீ; (5)
ய) பிள்ளை நீ; (7)

- ம) உரியை நீ; (6)
ர) வள்ளல் நீ; (8)

தனிச்சொல்

எனவாங்கு)

சரிதகம்

அருந்தமிழ் விரக! நீற் பரக்கும் திருந்திய
நிரைச்செழு மாளிகை நிலைதொறும் நிலைதொறும்
உரைச்சதுர் மறையின் ஓங்கிய ஒலிசேர்
சர்க்கெழு துழனித் திருமுகம் பொலிவடைத்
5 தாா்க்கெழு தண்டலை தண்பனை தழீஇ

கற்றொகு புரிசைக் காழியர் நாத!
நற்றொகு கீர்த்தி ஞானசம் பந்த!
நின்பெருங் கருணையை, நீதிநின்
அன்புடை அழியவாங்கு) அருஞ்வோய் எனவே.

1

தனிச்சொல் : எனக் கூறியவாறு சரிதகம். விரகன் - வல்லவன். பரசுதும் - துதிப்போம். துழனி - ஆரவாரம். முகம் - முகப்பு; புறநகர். தண்டலை - சோலை. பணை - வயற் கூட்டம். ‘துழனியையும், திருமுகத்துத் தண்டலையையும், பணையையும் தழீஇக்கற்கள் தொக்கு நிற்கப் பெறும் புரிசையை யுடைய காழி’ - என்க. தார் - மலர்களின் ஒழுங்கு. புரிசை - மதில். ‘நீதியாக’ என ஆக்கம் வருவிக்க. இஃது ஆசிரியச் சுரிதகம்.

“தமிழ் விரக! காழியர் நாத! ஞானசம்பந்த! - (நீ) நின் கருணையை நின் அடியார்க்கு நீதியாக அருஞ்வோய் - எனக் கருதி நின்னை (யாம்) “உதித்தனை; நுகர்ந்தனை; உரைத்தனை; திருமுடியினை; அளவினை; விளைத்தனை; நவின்றனை; பல பெருமைகளை யுடையவன் நீ” எனக் கூறியவாற்றால் பரவுவதும் - என வினை முடிவு செய்து, ‘எமக்கும் நின் கருணையை வழங்கியருள்’ - எனக் குறிப்பெச்சம் வருவித்து முடிக்க.

ஏகாரங்கள் தேற்றப் பொருளவாய்ச் சிறப்புணர்த்தி நின்றன. கவிப் பாவில் முதற்கண் வரற்பாலதாய தரவு இதன் கண் வரவில்லை. முதற்கண் தாழிசை வந்ததாயினும், அராகத்தின் பின் மீட்டும் தாழிசை வந்தது. அம்போதாரங்கத்துள் பேரெண்ணாகிய நாற்சீர் ஈரடி அம்போதாரங்கம் வரவில்லை; அளவென் சிற்றெண்களே வந்தன. இப் பிறழ்ச்சிகளால்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நேரிசை வெண்பா

1326. எனவே இடார் அகலும்; இன்பமே எய்தும்;
நனவே அரான் அருளை நாடும்; - புனல்மேய
செங்கமலத் தண்தார்த் திருஞான சம்பந்தன்
கொங்கமலத் தண்காழிக் கோ.

2

கட்டளைக் கலித்துறை

1327. கோலப் புலமணிச் சுந்தர மாளிகைக் குந்தள, வார்
ஏலப் பொழிலணி சண்பையர் கோணை, இருங்கடல் சூழ்
ஞாலத் தணிபுகழ் ஞானசம் பந்தன நற்றிமிழே
போலப் பலபுன் கவிகொண்டு சேவடி போற்றுவனே.

3

இக்கலிப்பா மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா ஆயிற்று. ஆசிரியரைப் பொருளாகக் கொண்டமையால் ஒருபோகும் ஆயிற்று.

1326. குறிப்புரை : “புனல் மேய” என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. எனவே - என்று வாயால் சொல்லவே. ஏகாரம், பிரிநிலை. “சொல்லவே” என்னும் செயவென் எச்சம் காரணப் பொருட்டு. நனவு - விழிப்பு நிலை. அது கால ஆகுபெயராய் அதுபொழுது நிகழும் உணர்வைக் குறித்தது. விழிப்பு நிலையில் உணர்வு அரன் அருளை நாடுதல் உலகப் பற்று நீங்கினார்க்கல்லது இயலாது என்க. கமல (தாமரை) மலர் மாலை அந்தணர்களுக்கு அடையாள மாலையாகும். கொங்கு - பொன். அமலம் - தூய்மை.

1327. குறிப்புரை : கோலம் - அழகு. புல மணி - பல இடங்களிலும் வைத்து இழைக்கப்பட்ட இரத்தினங்கள். ‘பல மணி’ என்பது பாடமாகக் கொள்ளலும் ஆம். குந்தளம் - கூந்தல். குந்தளப் பொழில், உவமத் தொகை. ‘மாளிகைகட்டுக் குந்தளம் போல விளங்குகின்ற பொழில்’ என்க. “ஞானசம்பந்தன்” என்பது இங்கு ‘அவன்’ என்னும் சுட்டுப் பெயர் அளவாய் நின்றது. “சம்பந்தன்” என்பதில் ஈற்று அகரம் ஆறன் உருபு. ‘நற்றிமிழே போல்வனவாக (எனது பேதைமையால்) நினைத்துக்கொண்டு’ என இசையெச்சம் வருவிக்க. ‘சேவடியை’ - என இரண்டன் உருபு விரிக்க. ‘யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்’ - என்பது போல, ‘சண்பையர் கோணைச் சேவடியைப் போற்றுவன்’ - என முதல், சினை இரண்டிலும் இரண்டன் உருபு வந்தது; முதன்கண் ஆறன் உருபு வருதல் சிறப்பு. “கவிகொண்டு” என்பது, “கொண்டு” என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைச்

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1328. போற்று வார்இடர் பாற்றிய புனிதன்,
பொழில்கு வாவிய புகலியர் பெருமான்,
ஏற்ற வார் புகழ் ஞானசம் பந்தன்
எம்பி ரான் இருஞ் சுருதியங் கிரிவாய்ச்
சேற்று வார்புனம் காவல் புரிந்தென்
சிந்தை கொள்வ(து) உம் செய்தொழி லாணால்,
மாற்றும் நீர்மக்கு) இன்று) உரை செய்தால்
வாசி யோ! குற மாதுநல் வீரே.

4

சொல்லுருபு. அணி புகழ் - அணிவிக்கப்படும் புகழ். “இறைவனைத் தமிழால் பாடிய ஆசிரியனை யானும் தமிழால் பாடி உவப்பிக்க நினைக்குங்கால், எனது புங்கவி களையும் யான் அவனது நன்கவிகள் போலக் கருதிக் கொள்ளும் ஓர் பேதமையை உடையேன் - ஆயினேன்” - என்பதாம். இதனால், இக்கட்டளைக் கவித்துறை ஓராற்றால் இப்பிரபந்தத்தின் தொடக்கமாக அமைகின்றது.

1328. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப் பொருட் களாவியலில், தலைவி, தோழி இருவரும் ஒருங்கு இருக்கும் அமையம் நோக்கி, அவர்கள்முன் தலைவன் சென்று அவர்களுடைய ஊரை வினாதல், பேரை வினாதல் முதலியவற்றைச் செய்யும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது.

‘ஒருநாள், இருநாள் மூன்று நாள்’ என இதுகாறும் பிறர் ஒருவரும் அறியாதே களவொழுக்கத்தில் ஒழுகிய தலைவன் பின்னும் அதனை நீட்டிக்கக் கருதினால், ‘இனி இது துணையின்றி முடியாது’ என்னும் கருத்தினால் பாங்கன் துணையையும் பாங்கியின் துணையையும் பெறுவான். அத்துணைகளால் நிகழும் கூட்டம் முறையே ‘பாங்கற் கூட்டம்’ என்றும், ‘பாங்கியிற் கூட்டம்’ என்றும் சொல்லப்படும். அவற்றுள் இது பாங்கியிற் கூட்டத்து, ‘இருவரும் உள்வழி அவன் வர உணர்தல்’ - என்னும் பகுதியாம்.

பாற்றிய - போக்கிய. இடர் போக்கியதைக் கொங்கு நாட்டில் தீப்பிணி வாராமல் தடுத்தது, தந்தை யார்க்கு வேள்வி செய்யப் பொன் அளித்தது முதலியவற்றால் அறிக். வார் புகழ் - நீண்ட புகழ். ‘ஆர் புகழ்’ எனலும் ஆம். “எம்பிரான் சம்பந்தன்” - என்பது சுந்தரர் திருமொழி*. ‘எம்பிரானது சுருதி’ எனவும், ‘அச்சுருதியை உடைய கிரி’ (மலை) எனவும் கொள்க. வாய், ஏழன்

* திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகம்

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1329. நலமலி தரும்புவனி நிறைசெய்புகழ் இன்ப நனி

பனிமதி அணைந்த பொழில்குழ்
பொலமதில் இரும்புகலி அதிபதி, விதம்பெருகு
புனிதகுணன், எந்தம் இறைவன்,
பலமலி தரும்தமிழின் வடகலை விடங்கன், மிகு
பரசமய வென்றி அரிதன்
சலமலி தரும்கமல சரண் நினைவன், என்றனது
தகுவினைகள் பொன்றும் வகையே.

5

உருபு. சேறு - இனிமை; தினையின் இனிமை. காவல் புரிதலை இங்குக் கிளிகடியும் பாடலால் கவன் ஏறிதலாகக் கொள்க. “புனம் காத்தல் உமது தொழிலாக எனக்குத் தெரிய வில்லை; இனிய தோற்றத்தாலும் குரலாலும் என் உள்ளத்தைக் கவர்தலே உமது தொழிலாக எனக்குத் தெரிகின்றது” - என்பான். “சிந்தை கொள்வது உம் செய்தொழில் ஆனால்” - என்றான். “ஆனால்” என்பது தெளிவின்கண் வந்தது. மாற்றம் - மறுமொழி. ‘மறுமாற்றம்’ என்றும் சொல்லப்படும். ‘யான் வினாய வினாவிற்கு உரிய விடை’ என்பது பொருள். வாசி - மதிப்புக் குறைவு. குற மாது நல்லீர் - பிறப்பால் குற மகனிராய் உள்ள, அழகுடையவர்களே. இதனை முதலிற் கொள்க.

1329. குறிப்புரை : புவனி - புவனம்; உலகம் நிறை செய் - நிறைதலைச் செய்கின்ற. அஃதாவது, நிறைந்த, புகழ், இன்பம், பொழில், மதில் இவை அணைத்தும் புகலிக்கு அடை. பனி - குளிர்ச்சி. மதி - சந்திரன். இது பொழிலுக்கு அடை. விதம் பெருகு புனித குணன் - வகைகள் பலவாகிய தூய பண்புகளை உடையவன். இறைவன் - தலைவன். பல மலி - பலவாக நிறைந்த. ‘பலம் மலி’ எனப் பிரித்து, ‘பயன் நிறைந்த’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘தமிழ் விடங்கன். வடகலை விடங்கன்’ - எனத் தனித்தனி இயைக்க. ‘தமிழின்’ என்பதில் ‘இன்’ சாரியை நிற்க, இரண்டன் உருபு தொக்கது. விடங்கன் - அழகன். பரசமய அரி; (கோளரி - சிங்கம்) வென்றி - வெற்றியை உடைய. ‘தன் சரண்’ என இயையும். சரண் - திருவடி. சலம் மலி - நீரில் நிறையப் பூக்கின்ற. “கமல சரண்” என்னும் உவமத் தொகை வட நூல் முடிபை ஏற்றது. “புகலி அதிபதி” முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அவனது சரண்களை எனது வினைகள் பொன்றும் வகை நினைவன்’ - என வினை முடிக்க. தகுதி, இங்குத் தனக்கே உரிய ஆதல். பொன்றுதல் - அழிதல். “வகையால்” என்பதில் தொக்கு நின்ற மூன்றன் உருபு. ‘இது பயனாக’ என்னும் முதனிலைப் பொருளில் வந்தது.

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1330. வலகதகு முத்தமிழ் ஆகரன், மறைபயில் திப்பிய வாசகன்
 வலகலை வித்தகன், வானவில் மதிஅுணை பொற்குவை மாளிகை
 திகைத்திகை மட்டலர் வார்பொழில் திகழ் புக லிக்கா சாகிய
 திருவளர் விப்ர சிகாமணி, செழுமல யத்தமிழ்க் கேசரி
 மிகமத வெற்றிகொள் வாரணம், மிடைவரு டைக்குலம் யாளிகள்
 விரவிரு ஸில்தனி நீன்நெறி விணைதுயர் மொய்த்துள வே; மணி
 நகைஎழி லிற்குற மா(ரு) உன(து) அருமை நினைக்கிலள்; நீ இவண்
 நகையின் முழுப்பதி ஆதல்முன் நனுகல்; இனிக்கிரி வாணனே.

6

1330. குறிப்புரை : அகப் பொருள் களவியலில், தலைவனை வரைவு கடாவும் தோழி அதனை நேர் முறையிற் கூறாது, இரவு வருவானை, பகல் வருக எனவும், பகல் வருவானை, ‘இரவு வருக’ எனவும், ‘ஒரு பொழுதிலும் இங்கு வாரற்க’ எனவும் கூறுதற்காக இஃது, ஆறின்னாமை கூறி இரவுக் குறி விலக்கலாகச் செய்யப்பட்டது.

“கிரி வாணனே” என்பதை, “கேசரி” என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. கிரி வாணன் - மலை வாழ்நன்; குறிஞ்சி - நிலத் தலைவன். ஆகரன் - இருப்பிடம் ஆனவன். திப்பிய வாசகன் - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த மொழியை உடையவன். அஃதாவது, நிறைமொழி ஜென். “வலகலை வித்தகன்” என்பதை, ‘கலை வல வித்தகன்’ என மாற்றிக் கொள்க. ‘வான வில்லும், மதியும் அணைகின்ற மாளிகை, பொற்குவைகளை யுடைய மாளிகை’ - எனக. திகை - திசை. அடுக்குப் பன்மை பற்றி வந்தது. மட்டு அலர் - தேனை உடைய மலர்களை உடைய (பொழில்) திரு - திருவருள். விப்ர சிகாமணி - அந்தணர்களுக்குத் தலைமணி போன்றவன். மலயத் தமிழ் - பொதிய மலையில் தோன்றிய தமிழ். தமிழ்க் கேசரி - தமிழழைப் பாட வல்ல சிங்கம். அரனை, “அரசு” என்றதும், கேசரி போல்வானை, “கேசரி” என்றதும் பான்மை வழக்குக்கள். ‘வாரணமும், வருடைக் குலமும். யாளிகளும் விரவுகின்ற நீள்நெறி. வாரணம் - யானை. வருடைக் குலம். மலையாடுகளின் கூட்டம். வருடை, இங்குச் சரபம் ஆகாது, அவ் இனம் கூட்டம் ஆதல் இன்மையால். வினை துயர் - உம்மைத் தொகை. வினை - கொலைவினை. ‘வினைதுயர்’ என பாடம் கொள்ளுதலாம். நெறி - வழி “நெறி துயர மொய்த்துள” என, இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டது. ஏகாரம், தேற்றம் மணி - முத்து மணி. எழிலின் - அழகினையுடைய. “குறமாது” என்றது தலைவியை. “உனது அருமை” என்பதற்கு, ‘உனது கூட்டத்தினது அருமை’ என உரைக்க, ‘அதனை நினைக்கிலள்’ எனவே, ‘வருதற்கண் உள்ள அருமையையே, அஃதாவது இடர்ப்பாட்டினையே நினைக்கின்றாள்’

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

வேறு

1331. வாணில் வும், புனலும் பயில் செஞ்சடை வண்கரு ணாகரனை
மலைமா துமையொடு மிவணா வாளெனன முன்னானுரை செய்தோன்
சேணில் வும்புகழ் மாளிகை நீடிய தென்புக விக்காசைத்

திருவா ளனெயெயி லருகா சனிதனை மருவா தவர்கிளைபோல்
நாணில் வும்புழி யோகரு தா(து)அய லாளெநாரு காளையுடன்

நசைதீர் நிலைகொலை புரிவே டுவர்ப்பில் தருகா ணதர்வெயிலிற்
கேணில் வுங்கிளி பாவையொ டாயமும் யாயெனை யும்மொழியக்
கிறியா ஸெனதொரு மகன்போ யறுதுயர் கெடுவேனாறிகிலேனே.

7

என்பதாம். நசை - விருப்பம். நடையின் இனி நனுகல் - விருப்பம் காரணமாக
வருதலை இனித் தவிர்வாயாக (சிறிது பழி - அம்பல்) முழுப் பழி - அவர்
முழுப்பழி ஆதல் முன் - (அம்பல்) அலர் ஆதற்கு முன்பே. இவ்வாறு தோழி
கூறியதற்குப் பயன், தலைவன் களவொழுக்கத்தை ஒழிந்து வரைவான் ஆதல்.

1331. குறிப்புரை : இப்பாட்டு அகப் பொருள் உடன் போக்கில் செவிலி
புலம்பல் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. வாள் நிலவு - ஓளியை உடைய திங்கள்
(பிறை). கருணா ஆகரன் - அருஙூக்கு இருப்பிடமானவன். ‘உமையொடும்
கூடிய இவன்’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. “ஆவான்” என்பதற்கு, ‘நீவிர்
வினாவியன் ஆவான்’ என உரைக்க. உரை செய்தது தந்தை யார்க்கு.
திருவாளன் - திருவருள் கைவரப் பெற்றவன். அருக அசனி - சமணர்க்கு
இடியை ஒத்தவன். கிளை - சுற்றம். ‘நாஞும் நிலவும் பதி’ என முற்றும்மை
விரிக்க. ஒகாரம், சிறப்பு, நசை - விருப்பம், இரக்கம். “நசை தீர் வேடுவர்,
கொலை புரி வேடுவர்” எனத் தனித் தனி இயைக்க, “பயில் தரு” என்பதில்
தரு, துணைவினை. கான் அதல் - காட்டு வழி; பாலை நில வழி. கேள் -
கேளாக; நட்பாக. பாவை - பதுமை. ஒடு, எண் ஒடு. ‘இது கிளி, ஆயம், யாய்’
என்பவற்றோடும் இயைந்தது. ஆயம் - தோழியர் கூட்டம். யாய் - நற்றாய்.
‘கிளி முதலாக யாய் ஈறாக உள்ளவர்களையும், எனையும் ஒழிய’ என்க. ‘பெற்ற
தாயினும் வளர்த்த தாய் மறக்கற்பாலளல்லள்’ என்பாள், “எனையும்” என
வேறு பிரித்துக் கூறினாள். ‘ஒழியப் பண்ணி’ என ஒரு சொல் வருவிக்க. கிறி
- வஞ்சனை; தலைவனை உட்கொண்டு, “கிறியால் எனது ஒரு மகன் போய்”
என்றாள், போய் - போய்தனால். “எனது மகன்” என, உயர்தினை முறைக்
கிழமைக்கண் நான்காம் உருபு வாராது, ஆறாம் உருபு வந்தது கால வழக்கு.
கெடுவேன், இரக்க குறிப்பு இடைச்சொல். ‘இதனை அறிகிலேன்’ என வேறு
வைத்து உரைக்க. ‘முன்பு அவள் செய்த குறிகளை உற்று அறியேன் ஆயினேன்’
என்பதாம்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1332. அறிவாகி யின்பஞ்செய் தமிழ்வாதில் வென்றந்த
 அமணான வன்குண்டர் கழுவேற முன்கண்ட
 செறிமாட வண்சண்பை நகராளி யென்தந்தை
 திருஞான சம்பந்த னணிநீடு திண்குண்றில்,
 நெறியால மண்துண்றி முனைநாள்சி னங்கொண்டு
 நிறைவார் புனந்தின்று மகள்மேல் வருந்துங்க,
 வெறியார் மதந்தங்கு கதவா ரணங்கொன்ற,
 வெகுளாத நஞ்சிந்தை விறலா னுளான்பண்டே.

8

1332. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப் பொருட் களாவியலில், தலைவனை எய்தப் பெறாமை எவ்வாற்றாலோ நிகழ்ந்தமையின் வேறுபட, செவிலி, ‘இவள் வேறுபடக் காரணம் என்னை’ என வினாவியவழி அவட்குத் தோழி களிறு தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்ற துறையாகச் செய்யப் பட்டது. அறிவாகி - ஞானமாகி. இன்பம் செய் - வீட்டின்பத்தைத் தருகின்ற தமிழ். ஞானசம்பந்தரது தமிழ்ப்பாடல்கள். ‘தமிழால்’ என மூன்றாவது விரிக்க. அமண் - சமண்; இது குழுஉப் பெயர். ‘திருஞான சம்பந்தனது குன்று’ என்க. நெறி ஆல - வழியில் உள்ளார் ஒலம் இட. மண் - தாசு. ‘துன்றுவித்து’ என்பது பிறவினை விகுதி. தொகுக்கப்பட்டு, “துன்றி” என வந்தது. துன்றுவித்தல் - அடரச் செய்தல். புனம் தின்று - காட்டை அழித்துக் கொண்டு ‘நின் மகள்மேல்’ என்க. துங்க வாரணம் - உயரமான யானை. வெளி - நாற்றம். “கத வாரணம்” என்பதில் கதம், இன அடை. “வெகுளாத” என்பது, ‘விரும்புகின்ற’ என அதன் மறுதலைப் பொருளைக் குறித்தது. ‘விரும்புகின்ற நம் சிந்தை’ என்பதை, நம் சிந்தை விரும்புகின்ற’ என மாற்றிக் கொள்க. விறலான் - யானையை வென்ற வெற்றியை உடையவன். “நம் சிந்தை விரும்புகின்ற” என்பதனால், “இனி அவனே நின் மகட்குத் தலைவனாக விரும்பத் தக்கவன்” - என்பதையும் தோழி உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினாள். “பண்டே உளன்” என்றதனால், ‘அவ்விருவரது நட்பு உறுதியாய் விட்ட ஒன்று’ எனக் குறித்தாள்.

1333. குறிப்புரை : “மஞ்ச அணவுகின்ற” என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. மஞ்ச - மேகம். அணவுகின்ற - பொருந்து கின்ற. பிரான் - தலைவன். “வேணுபுர நாதனும், வேதியர் சிகாமணியும் ஆகிய பிரான், அமுது செய்தது.. அருள்மேவு சிவஞானம்; கொண்டது சிவிகை, தாளம்; தமிழால் தவ குலத் தவர்களுக்கு இன்பம் கொடுத்தது எங்கள் பெருமான் அருள் படைத்து; கண்டது அருகந்தர் குலம் கழுவில் ஏற; கறுத்தது வினைப் பயன் விண்டது

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

பதின்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1333. பண்டமுது செய்ததுமை நங்கையருள் மேவுசிவ ஞானம்,
பைந்தரள நன்சிவிகை, செம்பொனனி நீடுகிற தாளம்
கொண்டதர னும்பார்தர ளெங்கள்பெரு மானருள் படைத்துக்
கொடுத்ததமி மூத்தவகு வத்தவர்க ஞக்குலகி லின்பம்
கண்ட(கு)அரு கந்தர்க்குல மொன்றிமுழு துங்கமுவி லேறக்
கறுத்தது வினைப்பயன், மனத்திலிறை காதலது அன்றி
விண்டதுவும் வஞ்சகரை; மஞ்சணவு கின்றமணி மாட
வேணுபுர நாதன்மிகு வேதியாங்கி காமணி பிரானே.

9

மனத்தில் இறை காதல் அன்றிய வஞ்சகரை” எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

“செய்தது, கொண்டது, கறுத்தது, வினையாலனையும் பெயர்கள். இவை எழுவாயாய் நிற்க, அத்தொழில்களுக்கு உரிய செயப்படுபொருள்கள் பெயர்ப் பயனிலையாய் நின்றன. இது செயப்படு பொருளை வினைமுதல் போலக் கூறுவதோரு வழக்காம். கறுத்தது - வெகுண்டது; வெகுண்டு நீக்கியது. செய்யுருக்கு ஏற்ப, “கொடுத்தல்” எனக் கூறினாரேனும் அதனையும் ஏனைவற்றோடு இயைய, ‘கொடுத்தது’ என்றே கொள்க. “கொடுத்தது, கண்டது” என்னும் தொழிற் பெயர் எழுவாய்கள் “படைத்து ஏற்” என்னும் வினையெச்சப் பயனிலையைக் கொண்டன. “தமிழை” என்றது, ‘தமிழால்’ என உருபுமயக்கம். “விண்டது” என்னும் தொழிற் பெயர். எழுவாய், “வஞ்சகரை” என்னும் உருபேற்ற பயனிலையைக் கொண்டது. “விண்டதுவும்” என்னும் உம்மை சிறப்பு. ‘அன்றிய’ என்பதன் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. அன்றிய - நீங்கிய. “காதல் அது” என்னும் அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி.

1334. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, கவுணியர் தலைவர்பால் காதல் கொண்டாள் ஒருத்தி கூற்றாக - பாடாண் கைக்கிளை யாகச் செய்யப்பட்டது. அக்கைக்கிளையுள் இது கண்படை பெறாது கங்குலை நோதல் ‘கழவினையை’ என இரண்டன் உருபு விரித்து, மேல் (பாட்டு-3) “சன்பையர் கோனச் சேவடி போற்றுவன்” என்றது போலக் கொள்க. அந்தி - ஏற்பாட்டுப் பொழுது, பிற்பகல். ‘சிவஞானமே உண்மை மெய்ஞஞானம்’ என்றற்கு. “மெய்த் திரு ஞானம்” - என்றார்.

1335. குறிப்புரை : கலம்பக உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய ‘களி’ - என்பது பற்றி வந்தது இப்பாட்டு. களி - களிப்பு; உணர்வழிந்த மயக்கம். கள்ளள

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1334. பிரானை மெப்த்திரு ஞானசம் பந்தனை மறையவர்பெருமானைக் குராம ஸர்ப்பொழிற் கொச்சையர் நாதனைக் குரைகழி லினைவாழ்த்தித் தாாத லத்தினி லவனரூள் நினைவொடு தளர்வழு தமிழேனுக்கு) இராவி ணைக்கொடு வந்ததில் அந்திமற்று) இனிவிடில் அறியேனே.

10

பதினான்குசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1335. ஏனமு கத்தவ புத்தரை யிந்திர சித்து மணம்புணர் வற்றான் எழுவ னார்சொரி தொட்டி யினங்களை வெட்டி பிசித்தனர் பட்டர் தான மிரக்கிற சீதை மடுப்பது சாதி குடத்தொடு கண்டூர்; சக்கர வர்த்திகள் சிக்கர மட்டுவர் தத்துவம் இப்பரி சண்டே ஆன புகழ்ப்பயில் விப்ர சிகாமணி அத்தகு மைப்புரை யுங்கார் ஆர்பொழில் நீடிய சண்டையர் காவலன் வண்களி யேனெனி யேனோ சோனக னுக்குமெ னக்குமெனத்தரை யம்மனை குலது கொண்டாள்; தும்புரு வாலியை வென்று நிலத்திடை நின்று துலுக்குகிறாரே.

11

உண்டு இவ்வாறான மயக்கத்தை எய்தினோன் கூற்றாக வருவதே ‘களி’ என்னும் உறுப்பு. அது பொருஞ்கைக் கூற்றாகவே அமைதல் உண்டு. ஆயினும் இங்கு இது கள்ளுண்டோன் பிதற்றும் பிதற்றுரையாகவே அமைந்துள்ளது. அதனால் இப்பாட்டில், “ஆன புகழ்ப் பயில்.. வண் களியேன் எளியேனோ” என்னும் பகுதி தவிர, ஏனைய பகுதி முழுதும் பொருள் படாப் பிதற்றுரைகளாம். “அத்தகு” என்பதில் அகரம் பண்டறி சுட்டாய், இயல்பாய் உள்ள சிறப்பினைச் சுட்டிற்று. மைப் புரையும் கார் - மைபோலும் காரிய மேகம்.

1336. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களாவியலில் ஒருவழித் தண்ந்த தலைமகன் வரவு நீட்டித்தமையால் தலைவி ஆற்றாது அஃறினைப் பொருள்களை நோக்கிக் கூறும் காமம் மிக்க கழிப்பார் கிளாவிகளில் கடலை நோக்கிக் கூறியது. ஆர் - அழகு. புகலி நாதன், ஆங்கூடைய பிள்ளையார். வார் - கச்ச. பயலை - பசலை. தேர் அதர் - தேர் சென்ற வழி; என்றது அவ்வழியைக் காட்டும் சக்கரப் பதிவுப் பள்ளத்தை. அழியல் - அழிக்காதே. இது பன்மையொருமை மயக்கம். கடலுக்கு மக்கள் செய்யும் பிழை அவற்றில் உள்ள முத்து முதலிய விலையுள்ள பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்ளுதல். “உம்மை” என்னும் இரண்டன் உருபை, ‘உமக்கு’ என நான்கன் உருபாகத் திரிக்க. ‘எமது’ என்பது, “எம்மது” என விரித்தல் பெற்றது. கருவி - நெருங்கி.

பதினெண்ணாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1336. ஆர்மலி புகலி நாத னருளௌன இராவில் வந்து)என் வார்முலை பயலை தீர மணந்தவர் தண்ணது போன தேரத ரழிய லும்மைச் செய்பிழை யெம்ம தில்லை கார்த்திரை கஞலி மோதிக் கரைபொருங் கடவி னோரே.

12

சந்தக் கலி விருத்தம்

1337. கடல்மேவு புறியேறு கவிந்ரா் பெருமான்றன்
தடமாடு மிகுகாழி தகுபேதை யருளாமல்
திடமாகி வணிந்று செழுமேனி முழுதாடி
மட்லேறி யெழில்வீதி வருகாத லொழியேனோ

13

1337. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களாவியல் பாங்கியிற் கூட்டத்துள் பாங்கியை இரந்து அவள் குறை நேராமையால் 'மடல் ஏறுவன்' என அச்சுறுத்தும் 'மடல் மா கூறுதல்' என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மடல் மா - பண மடலால் செய்யப்பட்ட குதிரை. தலைவன் ஒருவன் தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட தலைவி யொருத்தியை எவ்வாற்றானும் பெற இயலாத நிலை தோன்றினால் அவன் உடலில் சாம்பலை நிறையப் பூசிக் கொண்டு ஏருக்கம் பூ மாலை அணிந்து கொண்டு, தலைவியின் உருவம் எழுதப்பட்ட படத்துடன் பணமடலால் செய்யப்பட்ட குதிரைமேல் ஏறி, “இவள் மேல் யான் வைத்த காதல்” கரை இறந்தமையால் யான் இறக்கின்றேன் என்று சொல்லிப் பறையை அடித்துக் கொண்டு தெருக்களில் எல்லாம் சுற்றி வருதல் மடல் ஏறுதல் ஆகும். இவ்வாறு ஒருவன் மடல் ஏறி வருவானாயின், ‘காதல் மிகுதியால் அவன் இறந்து விடுவானா’ என பல சோதனைகளால் அறியப்படுமாயின் அத்தலைவியை ஊரார் வலிந்து அவனுக்கு மனம் செய்வித்தல் அக்காலத்தில் உலக நீதியாய் இருந்தது. அதனால், தனக்குக் குறை நேராத தோழியை, “நின் நிலைமை இதுவாயின், மடல் ஏறுவது தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை” எனத் தலைவன் கூறி அச்சுறுத்துவான். மடல் ஏறிய தலைவனை ஒருத்தி மனப்பதும், அதற்குப் பெற்றோர், தமையன்மார் இசைவதும் மானம் போன்னின் செய்யும் செயலாகவும் அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது. புவி ஏறு கவி நீரார் - நிலவுலகத்தில் மேம்பட்டு விளங்குகின்ற கவிகளைப் பாடும் தன்மை யுடைய புலவர்கள். ‘பெருமான்றன் காழி’ என இயையும். தடம் - தடாகங்கள். மாடு - பல பக்கங்கள். ‘மாடு தடம் மிகு காழி’ என இயைக்க. ‘காரித் தகு பேதை’ - என்பதில் சந்தி ஒற்றுச் சந்தத்தின் பொருட்டுத் தொகுக்கப்பட்டது. பேதை - தலைவி. அருளாமை - இரங்காமை. திடம் - திண்ணைம். நீறு - சாம்பல். ஆடி - முழுகி. வரு காதல் - வர விரும்பும் விருப்பம்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1338. ஒழியா(து) இன்பறு பொழில்குழ் சண்பைமன்

உயர்பார் துன்றிய தகுஞா னன்புகழ்

எழிலா ருங்கவு ணியர் தீ பன்திகழ்

இணையார் செங்கரன் நிகழ்வான் விண்குயின்

பொழியா நின்றன துளிதார் கொன்றைகள்

புலமே துன்றின; கலைமா னொன்றின;

பழிமேல் கொண்டது நமர்தே ரன்பொடும்

அருகே வந்தது அதுகாண் மங்கையே.

14

1338. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருள் கற்பியலில் பருவம் குறித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வாராது நீட்டிக்கப் பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைமகனுக்குத் தோழி தலைவன் குறித்த பருவத்தே வந்தமை கூறிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மன் - தலைவன். உயர் பார் - உயர்ந்ததாகிய வீட்டுலகம். துன்றிய ஞானம் - அதனை அடைதற்கு ஏதுவாய் உள்ள உணர்வு. “செங்கரன்” என்பதற்கு, ‘தாளம் ஏந்திய சிவந்த கைகளை உடையவன்’ என உரைத்து, நிகழ்வான் - இனிது வளர்தற் பொருட்டு (க்குயின் துளி பொழியா நின்றன). குயின் - மேகம். ‘மேகம் பொய்யாது பொழிதல் நல்லவர் வாழ்தற் பொருட்டு’ என்பர் ஆதலின், ‘ஞானன் நிகழ்வான் குயின் துளி பொழியா நின்றன’ என்றார். தார்க் கொன்றைகள் - மாலை போலப் பூக்கின்ற கொன்றை மரங்கள் - இவை கார்க் கொன்றை. புலம் - நிலம்; முல்லை நிலம் ‘புலத்தின் கண்’ என ஏழாவது விரிக்க. துன்றின - பூக்கள் நெருங்கப் பெற்றன. ‘கலை மான்கள் - பினை மான்களோடு ஒன்றின்’ என்க. ‘இவை யெல்லாம் நிகழ்ந்தும் குறித்து வண்ணம் வந்திலது’ என்னும் பழியைக் கொண்டதாகிய நமரது (நம் தலைவரது) தேர் அன்பொடும் அருகே வந்தது; மங்கையே! அது காண் - என்க. “வந்தது” என்பதன் ஈற்றுக் குற்றிய லுகரம் முற்றிய லுகரம் ஆயது செய்யுளியல்பு.

1339. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களவியலில் பாங்கற் கூட்டத்தில் தன்னை உற்றது வினாவிய பாங்கனுக்குத் தலைவன் “உற்றது உரைத்தல்” என்னும் துறையாகச் செய்யப் பட்டது.

‘மங்கையை இடத்துக் கொண்ட அரன்’ என்க. “அருள் செய்து” என்பது, ‘பாடி’ என்னும் பொருட்டாய், “அரனை” என விரிந்தும், “கவி” என்பதில் தொக்கும் நின்ற இரண்டன் உருபுகட்கு முடிபாயிற்று. மதித்து - நிச்சயித்து நீர் எதிர் ஓடக் கவி அருள்செய்தது சமன்ரொடு செய்த வாதத்தில். ‘அருள்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி சந்த விருத்தம்

1339. மங்கை யிடத்தர ணக்கவி நீரோதி ரோட மதித்தருள்செய்
தங்கு புகழ்ச்சதூர் மாமறை நாவளர் சைவசி காமணிதன்
துங்க மதிற்பிர மாபுரம் மேவிய சூழ்பொழில் நின்றொளிர்மென்
கொங்கை யுடைக்கொடி யேரிடை யாள்குடி கொண்டன ளௌம்மனமே. 15

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1340. மனங்கொண்டு நிறைகொண்டு கலையுங் கொண்டு
மணிநிறுமு மிவள்செங்கை வளையுங் கொண்ட
தனங்கொண்ட பெருஞ்செங்கை திகழுங் கீர்த்திச்
சண்பையர்கோன் திருஞான சம்பந் தற்கு
-

செய் சைவ சிகாமணி' என இயைக்க. "கொடியேர்" என்பதில் ஏர், உவம உருடு.

1340. குறிப்புரை : இப்பாட்டுப் பாடாண் கைக்கிளையில் தலைவியை
ஆற்றுவிக்கும் தோழி அவர் அறிவித்தலை அயற் பெண்டிரை நோக்கிக் கூறும்
முன்னிலைப் புறமொழியாகச் செய்யப்பட்டது. இவள் என்பதை முதலிற்
கொள்க. மனம், நிறை, (நிலை கலங்காமை) கலை (உடை) மணி நிறம் (அழகிய
நிறம்) கை வளை இவைகளைக் கவர்ந்தவன் சண்பையர் கோன். சண்பை
நகர் தனத்தை (கைப் பொருளை)க் கொண்ட பெருஞ் செல்வத்தையும்,
கீர்த்தியையும் உடையது, சம்பந்தன் பொருட்டாக. நனம் கொண்டு - அகலம்
பொருந்தி. நடுவே - சண்பையர் கோனுக்கும் இவனுக்கும் இடையிலே.
"நின்றும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு. இனம் - கூட்டம். "மடவீர்" என்பதை,
"அயர்கின்றாள்" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. எழுகின்றீர் - திரிகின்றீர் கள்.

1341. குறிப்புரை : 'சம்பிரதம்' - என்பது கலம்பக உறுப்புக்களில் ஒன்று.
இது 'சித்து' என்றும் சொல்லப்படும். இஃது, 'உலகர் வியக்கத்தக்க
அற்புதங்களைச் செய்து காட்ட வல்லோம்' எனச் சாலவித்தை காட்டுவோர்
கூறும் கூற்றாகச் செய்யப்படும்.

நிலத்தில் ஏழு தீவுகளைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு மலைகள் 'குலாசலம்' என்று
சொல்லப்படும். நாவலந் தீவின் எட்டுத் திசைகளில் உள்ள மலைகளும்
அவ்வாறு சொல்லப்படும். மிடறு - கழுத்து; தொண்டை; குளறுதல் -
சூழப்பிச் சேறாக்குதல்; இரவி - சூரியன்; முடுகுவன் - விரைந்து வீழச்
செய்வேன்; விச்சைகள் - வித்தைகள்.

"ஏழுக் குலமலைகளையும் என் தொண்டைக்குள் அடக்குவேன்; கடல்

நனங்கொண்டு மெய்கொண்டு பயலை கொண்டே
நன்னுதலா எயர்கின்றாள் நடுவே நின்றும்
இனங்கொண்டு நகைகொண்டு மடவீர் வாளா
என்செய்ந் ரலர்தூற்றி எழுகின் ரீரே.

16

சம்பிரதம் - வேறு

1341. எழுகுலவெற்பிவை மிடறி லடக்குவன்
எறிகட விற்புனல் குளறிவ யிற்றினில்
முழுது மொளித்திர வியையிந்திலத்திடை
முடுகுவ னிப்பொழு திவையல விச்சைகள்
கழுமல நற்பதி யதிப தமிழ்க்கடல்
கவுணிய நற்குல திலக னிணைக்கழல்
தொழுது வழுத்திய பிறகொரு வாக்குறு
துயர்வரு விப்பனி துரியதோர் விச்சையே.

17

நீரைக் கலக்கிச் சேறாக்கிக் குடித்து, அதன்பின் கடலில் தோன்றி மறையும் குரியனைப் பூமியிலே (கிழக்கும் மேற்குமாக) உலாவச் செய்வேன்; இப்பொழுது இவைகளை ஒரு திறமையாக நான் குறிப்பிடவில்லை. கவுணியர் திலகன் இணைக் கழலைத் தொழுது துதித்த பின்பும் ஒருவருக்குத் துன்பம் வருவிப்பேன். நான் இதுதான் குறிப்பிட விரும்பிய அரிய வித்தை.

இவ்வாறு சொல்லப்படுவதை உண்மையொடு பொருந்திய சிலேடையாகச் செய்வது உண்டு. இங்கு அவ்வாறில்லை. ‘மிடற்றில்’ என இரட்டி வந்த ஒற்றுச் சத்தம் பற்றித் தொகுக்கப்பட்டது.

1342. குறிப்புரை : முருக்கிய தமிழ் - வாதில் வென்று அழித்த தமிழ்ப் பாடல். வியல் இயல் - இடம் அகன்ற இயல்பை உடைய நீதன் - நீதியை உடையவன்; இயல் - அழகு.

1343. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, பாடாண் கைக்கிளையுள் தலைவி இரவு நீடு பருவரலின் வகையாகிய திங்கள் முதலிய இனியனவற்றை இன்னாதனவாகக் கண்டு நோதல் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மேதகு - மேன்மை தக்கிருக்கின்ற. பூகம் - பாட்டு மரம். நாகம் - புன்னை மரம். சூதம் - மாமரம். பூகம் முதலிய நான்கும் உம்மைத் தொகை ‘இவைகளையுடைய சோலை’ என்க. வேரி - தேன். ஆலை - கரும்பு ஆலை. துன்றிய - நெருங்கிய. தார் - மாலை. “அயர்வேனை” என்னும் இரண்டன் உருபை நான்கன் உருபாகத் திரிக்க. நீதி அன்றின - நியாயத்தோடு மாறுபட்ட சொற்கள் அவை

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1342. சயமி குத்தரு கரைமு ருக்கிய தமிழ்ப்பயிற்றிய நாவன் வியலி யற்றிரு மருக விற்கொடு விடம பித்தருள் நீதன் கயலு ஸட்புனால் வயல்வ எத்தரு கழும லப்பதி நாதன் இயலு ஸட்கழுல் தொழுநி ணைப்பவ ரிருவி ணைத்துயர் போமே.

18

பண்ணிருசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1343. மேதகுந் திகழ்பூக நாகசசன் பகசுத
வேரிவண் டறைசோலை யாலைதுன் றியகாழி
நாதனந் தணர்கோளை னானைவண் புகழாளி
ஞானசுந் தரன்மேவ தார்நினைந் தயார்வேனை
நீதியன்றின பேசும் யாடுமிந் துவும்வாசம்
நீடுதென் றலும்வீணை யோசையுங் கரைசேர
மோதுதெண் திரைசேவல் சேருமன் றிலும்வேயும்
முடுதெண் பனிவாடை சூடுவன் பகையாமே.

19

தக்க தலைவனைக் காணின் கன்னியர்க்கு மனம் செல்லும் என்பதை அழித்துச் சொல்லும் சொற்கள். யாய் - என் தாய். இந்து - திங்கள். வாசம் - நறுமணம். திரை - கடல் அலை. சேவல் சேரும் அன்றில் - அது, சேவலை அழைக்கும் குரலைக் குறித்தது. ஆகுபெயர். வேய் - வேய்ந்குழல். மாலையில் இஃது ஆயரால் ஊதப்படுவது. கூடி - இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து. “திரை, வாடை” - என்பவற்றிலும் என்னும்மை விரிக்க. தென்றலையும் வாடையையும் ஒருங்கு கூறியது, ‘தென்றற் காலத்தில் தென்றலும் பகையாகின்றது; வாடைக் காலத்தில் வாடையும் பகையாகின்றது’ என்றபடி.

1344. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, பாடாண் கைக்கிளையுள் தலைவிக்குரிய தூதாகிச் சென்ற தோழி கூறும் ‘தூதிடையாடல்’ - என்னும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “நின்புகழ் பாடி” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க. “நின்புகழ் பாடி.. மெய்ச் சிந்தையர்”- என்பபட்டார் ஞானசம்பந்தர்க்கு அன்பராய நல்லோர். ‘இன்பாம் கோ’ என இயைத்து, ‘அவர் இன்புறுதற்கு துணையாம் தலைவனே’ என உரைக்க.

1345. குறிப்புரை : ‘மறம்’ என்பதும் கலம்பக உறுப்புக்களுள் ஒன்று. இது தம்மை மதியாது தம் மகளை எளிதில் தனக்குக் கொடுக்கும்படி ஒலை கொடுத்து விடுத்த தூதனைக் கண்டு மறவர் மறக்குடியில் பிறந்தோர் சினந்து கூறும் கூற்றாகச் செய்யப்படும். ‘காஞ்சி’ என்னும் புறத் திணையுள் இது ‘மகட்பாற் காஞ்சி’ - என்னும் துறையாம். மறக்குடியாவது வழிவழியாகப்

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1344. வன்பகை யாமக் குண்டரை வென்றோய்!

மாமலர் வாளிப் பொருமத வேளைத்
தன்பகை யாகச் சிந்தையுள் நையும்
தையலை யுப்பக் கொண்டருள் செய்யாய்;
நின்புகழ் பாடுக் கண்பனி சோரா
நின்றெழில் ஞானா என்றகம் நெக்கிட்(ு)
அன்பக லாமெய்ச் சிந்தைய ரின்பாம்
அம்பொழில் மாடச் சண்பையர் கோவே.

20

மறம் - எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1345. கோவின்திரு முக மீதொடு வருதூதுவ! ஈரக்

குளிர்பைம்பொழில் வள நாடெழில் நிதியம்பரி ஈசம்
மாவீரிய ரிவர் தங்கையென் மகுடன்திற மணஅம்!
மறவெங்குல மறிகின்றிலன் பழியச்சத வரசன்
பாவேறிய மதுரத்தமிழ் விரகன்புக வியர்மன்
பயில்வண்புக முருகாசனி பணியன்றெனின் நமர்காள்
தூவேரியை மடுமின்!துடி யடுமின்படை யெழுமின்;
தொகுசேணையு மவனும்பட மலையும்பரி சினியே.

21

படைவீரராகும் தொழிலையுடைய குடி. கோவின் திருமுகம் - அரசன் விடுத்த ஓலை. மீதொடு வரு தூதுவ - அஃது என் தலை மேற் காணப்பட வருகின்ற தூதனே. இவர் மா வீரியர் - இங்குள்ளார் பெரிய வீரர்கள் இவர் தங்கை பரிசம் - இவர்களுக்குத் தங்கியாகிய இவளுக்குப் பரிசமாவன (பரிசம் - மணம் கொள்வார் அதன் பொருட்டு மணப் பெண் வீட்டாருக்குத் தரும் பொருள்) ஈரக் குளிர் பைம்பொழில்களையுடைய வளநாடும் எழில் விளங்கும் நீதிக் குவையும் ஆகும். ஈ - இவைகளை நீ இப்பொழுதே கொடு. மகுடன் திறமண அம் என் - முடியரசனாகிய உம் வேந்தன் கூற்றில் நிகழ்த்தும் மணவினையின் அழகு என்னே! (ஓர் ஓயும், தூதுவனுந் தானோ?) பழிச் சத அவ்அரசன் மற வெங்குலம் அறிகின்றிலன் - பழியை நிலையாகப் பெற்றுள்ள அந்த அரசன், 'மறவர்களது கொடிய குலம் எத்தன்மையது' என்பதை அறிகின்றிலன். "(இவ்வோலை) தமிழ் விரகனும், அருகாசனியுமாகிய சம்பந்தனது ஆணை ஓலை அன்று என்பது தெளிவாதலால், நமர்காள்! தூ ஏரியை மடுமின் - இப்பொழுதே இவ்வரசனது நாட்டில் உள்ள தூய நீர்தேங்கும் ஏரிகளைத் தூர்மின்! துடி (பறைகளை அடிமின்! படை எழுமின்!

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1346. இனியின் ரொழிமினில் வெறியும், மறியடு
தொழிலும் மிடுகுர வையுமெல்லாம்
நனிசிந் தையினிலவன் மிகவன் பூறுவதொர்
நஞ்சையுண்டு) அதுநரை முதுபெண்டூர்!
புளிதன் புகவிய ரதிபன் புனைதமிழ்
விரகன் புயழுறு மரவிந்தம்
பனிமென் குழலியை யணியின்; துயரோடு
மயலுங் கெடுவது சரதம்மே.

22

தொகு சேனையும், அவ் அரசனும் ஒரு சேர அழியும்படி போர் புரியும் நிலைமைதான் இனி. (வேறு எதுவும் இல்லை) என உரைக்க. “பழி அச்சத அரசன்” என்பதில் அகரச் சுட்டினை, “அரசன்” என்பதனோடு புணர்க்க. சதம் - நிலைத் திருத்தல். ‘பழி நிலைபெற்ற அவ் அரசன்’ என்க.

1346. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, பாடாண் தினைக் கைக்கிளையுள், தலைவியது ஆற்றாமையால் தோன்றிய வேறுபாட்டினைச் செவிவியும், நற்றாயும் தெய்வத்தான் ஆயதாகக் கருதி வேலனை வருவித்து வெறியாடுவிக்கத் தோழி உண்மை உரைப்பாளாய் வெறிவிலக்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “நரை முது பெண்டூர்” என்பதை முதலிற் கொள்க. வெறி - வெறியாடுதல். மறி அடு தொழில் - யாட்டைப் பலியிடும் தொழில். குரவை - தெய்வத்திற்குக் குரவையாடுதல். இதனைச் சிலப்பதிகாரத்து ஆய்ச்சியர் குரவை முதலியவற்றான் அறிக. வெறி முதலிய “இவைகளை இன்று இனி (இப்பொழுதே) ஒழிமின்” - எனக் கூட்டுக. நஞச - விருப்பம். அரவிந்தம் தாமரை. அஃது அதன் மலரால் ஆகிய மாலையைக் குறித்தது. இரண்டன் உருபு அணிதல் தொழிலினும் வரும் ஆதலால், “குழலியை அணிமின்” என்றாள். சரதம் - உண்மை. ‘இவள் உறுவது ஓர் நஞச உண்டு; அது தமிழ் விரகன் புயம் உறும் அரவிந்தம் (அதனைக்) குழலியை அணிமின்’ என முடிக்க.

1347. குறிப்புரை : இப்பாட்டு அகப் பொருட் களாவியலில் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாதற்கண் பிறர் வரைவு உணர்த்திய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “மலையனே” என்பதை முதலிற் கொள்க. மலையன் - வெற்பன்; குறிஞ்சி நிலத் தலைவன். மன மலி பரிசம் வருவன சரதம் - தலைவியை வரைந்து கொள்ளுதற்கு உரிய மிகுந்த பரிசப் பொருள்கள் வருவன ஆயினமை உண்மை. (அதனால்) தமிழ் விரகன் மலையின் அமர்தரு

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1347. சரத மணமலி பரிசம் வருவன;

தளர்வில் புகலிய ரதிபன் அதிதரு
வரத னணி தமிழ் விரகன் மிகுபுகழ்
மருவு சுருதிநன் மலையி னமர்தரு
விரத முடையைநின் ரிடையி னவள்மனம்
விரைசெய் குழலியை யணைவு தரிதென
இரதம் அழிதர வருதல் முனமினி
யெளிய தொருவகை கருது மலையனே.

23

விரதம் உடையை நின் இடையின் அவள் மனம் - ஞான சம்பந்தனது மலையின்கண் விருப்பம் வைத்தலையே விரதமாக உடைய நின்னைப் பற்றி அவளது (தலைவியது) மனத்தில் எழுந்துள்ள எண்ணை. விரை செய் குழலியை அணைவது அரிது என - 'இனித் தலைவன் தன்னைச் சேர்தல் இயலாது' என்பதாய் இருத்தலால். அழிதர இரதம் வருதல் முனம் எளியது ஒருவகை இனி கருது - அவள் இறந்து படும்படி அயலாரது தேர் இங்கு வந்து சேர்தற்கு முன்பு எளிதில் அதை மாற்றுதற்கு ஒரு வழியை நீ இப்பொழுதே எண்ணி முடிப்பாயாக.

அதி தரு வரதன் - மிகுதியாகத் தரும் வரத்தை உடையவன். சுருதி - தமிழ் மறை. அமர் - அமர்தல்; விரும்புதல்; முதனிலைத் தொழிற் பெயர். “விரை செய் குழலீ” என்பது தோழி கூற்றாய் “அவள்” எனப்பட்டவளையே குறித்தது. “ஞானம் தமிழ்” என்பதில் சந்தி ஒன்றுச் சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது.

1348. குறிப்புரை : “சுரேசன், தமிழ் விரகன், பரம குருநாதன், பரசமய கோளாரி” என்னும் ஒரு பொருட் பல பெயர்களை எழுவாயாக வைத்து, “மான குண மதுரன்” என்பதைப் பயனிலையாக்கி முடிக்க. இது, ஞானசம்பந்தர் திருவீழிமிழலையில் படிக் காசு பெற்றுப் பஞ்ச காலத்தில் மக்களுக்கு உணவு அளித்துக் காத்த சிறப்பினைக் கூறியது. ‘தானுவாகிய அரன்’ என்க. தானு - (நெருப்புத்) தூண். “அருளினோடு” என்பதில் ஒடு உருபு கருவிப் பொருளில் வந்தது. கனகம் - பொன். இது மாடத்திற்கும், ‘மதிலுக்கும் அடை’. அவனி - உலகம். நிலவு - ஒளி வீசுகின்ற. காசின் - பொற்காசினால். மலி மழை - மிக்க மழை. மான குணம் - பெருமை வாய்ந்த பண்பு. மதுரன் - இனியவன். மதி - சந்திரன்; செயம் - வெற்றி; சிரபுரம் - சீகாழி. சுரேசன் - பூசுரர் தலைவன். ‘ஞானத் தமிழ்’ என்பதில் சந்தித் தகர

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

வேறு

1348. அயன்நெடிய மாலுமவ ரறிவரிய தாணுவரன்

அருளினொடு நீவனி யிடர்முழுது போயகல,
வயலணிதென் லீழிமிழ ஸலவின்னிலவு காசின்மலி
மழைபொழியு மானகுண மதுரன்மதி தோம்கனக
செயநிலவு மாடம்மதில் புடை தழுவு வாசமலி
செறிபொழில்ச லவிவளர் சிரபுரக ரேசன்முதிர்
பயன்நிலவு ஞானதமிழ் விரகன்மறை ஞானமுணர்
பரமகுரு நாதன்மிகு பரசமய கோளாரியே.

24

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1349. அரியாருங் கிரிநெறியெங் வணம் நீர் வந்தீர் ?

அழகிதினிப் பயமில்லை யந்திக் கப்பால்
தெறியாபுன் சிறுநெறிக் ளெந்தம் வாழ்விச்
சிறுகுடியின் றிரவிங்கே சிரமம் தீர்ந்திச்
கரியார்மென் குழலியொடும் விடியச் சென்று
தொகுபகழ்சேர் திருஞான சம்பந் தன்றன்
வரியாரும் பொழிலுமெழில் மதிலுந் தோற்றும்
வயல்புகலிப் பதியினிது மருவ லாமே.

25

ஓற்றுச்சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது.

1349. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருள் உடன் போக்கில் தலைவன் தலைவியரைச் சுரத்திடைக் கண்டோர் பொழுதும் வழியும் கடிய வாதலைக் கூறிச் செலவு விலக்கிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. அரி ஆரும் கிரி நெறி - சிங்கங்கள் நெருங்கியுள்ள இம் மலை வழியில் “தனித்து எங்ஙனம் வந்தீர்” என்க. “அழகிது” என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. இனிப் பயம் இல்லை - இப்பொழுது அச்சம் இல்லை (ஆயினும் இனி) அந்திக்கு அப்பால் இடர் நிறைந்த சிறிய கொடிவழிகள் கண்ணிற்குப் புலப்படா. வாழ்வு இடம் - வாழும் ஆகிய. “இங்கே குழலியொடும்” சிரமம் தீர்ந்து, விடியச் சென்று புகலிப் பதி இனிது மருவலாம்” என முடிக்க. விடிதலுக்கு “பொழுது” என்னும் எழுவாய் வருவிக்க.

1350. குறிப்புரை : இப்பாட்டுப் பாடாண் கைக்கிளையுள் தலைவி தனது ஆற்றாமையால் அஃறினைப் பொருள்களை நோக்கிக் கூறும் காமம் மிக்க கழிப்பார் கிளவிகளுள் தான் வளர்க்கும் கிளியொடு கூறலாகச் செய்யப்பட்டது. கிளி பேசுந் தன்மை உடையதாதல் பற்றிக் காமம் மிக்க

கவித்தாழிசை

1350. ஆமாண்பொன் கூட்டகத்த வஞ்சொல் இளங்கிளியே!
 பாமாலை யாழ் முரியப் பாண்மீயப் பண்டருள்செய்
 மாமான சுந்தரன்வண் சம்பந்த மாழுணியெய்
 கோமான்தன் புகழொருகா லின்புறநீ கூறாயே
 கொக்கையர்கோன் தன்புகழ்யா னின்புறநீ கூறாயே.

26

எழுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1351. கூற தாகமெய் யடிமை தானெனை யுடைய கொக்கையார் அதிபதி
 வீர(து) ஆர்தமிழ் விரகன் மேதகு புகழி னானிவன் மிகுவனம்

கழிப்பார் கிளவிகளுள் இது சிறிது பயன் உடையதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. 'மாண் பொன் ஆம் கூடு' என மாற்றி, 'பொன்னால்' என ஆல் உருபு விரிக்க. கூட்டு அகத்த - கூட்டினுள்ளே இருக்கின்ற. அம் சொல் - அழகிய சொல்லைப் பேசுகின்ற. யாழ் முரியும்படியும் பாணர் வருந்தும்படியும் பண்டு பாமாலை (தேவாரம்) அருளிச் செய்த மா (பெரிய) மானம் (பெருமை) உடைய சம்பந்தன் என்க. கொக்கை - சீகாழி. "பாணர்" என்பாலது, "பாண்" - எனக் குடிப் பெயராகக் கூறப்பட்டது. பாணர் - திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். இவர் தமது யாழைத் தாமே முரிக்க முயலும்படி ஞானசம்பந்தர் பாடல் பாடினமையைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துட்காண்க. ஈற்றடி நீண்டு வந்தமையால் இது கவித் தாழிசையாயிற்று.

1351. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப் பொருள் களவியலில் தலைவன் தோழியைக் குறையிரந்தவிடத்துத் தோழி அவனை மறுத்துச் சேட்படுக்கும் வகைகளுள் தலைவியது அருமை சாற்றற்கண் 'இவளது பெற்றோர் இவளை ஏறு தழுவியவர்க்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லியபடி பறைமுழங்குகின்றது' எனப் படைத்து மொழி கூறிச் சேட்படுத்ததாகச் செய்யப்பட்டது. ஏறு தழுவியவர்க்கு மகளைக் கொடுத்தல் மூல்லை நில வழக்கு. கூறு - பங்கு. 'என்னைத் தன் பங்கில் சேரும் வண்ணம் மெய்யடிமையாக உடைய அதிபதி' என்க. 'புகழினான் ஆகிய இவனது வனத்தின்கண்' என உரைக்க. வனம் - காடு; மூல்லை நிலம். சேறு - சந்தனக் குழம்பு. திரள் - திரண்ட. கணை - அழகு. "செழு மூலை" என்பது சினையாகு பெயராய்த் தலைவியைக் குறித்தது. 'செழு மூலைக்கு உரியவன் ஏறு இது தழுவினார்' என முரச அதிரும் - என்க. 'அது' இரண்டும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். 'தான்' இரண்டும் அசைகள்.

1352. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, புறப்பொருளில் உழினஞ்சுத் தினை முற்று

சேற தார்தரு திரள்க ளைக்கண செழும லைக்குரி யவர்சினத்து)
எறு தானிது தழுவி னாரேன இடிகொள் மாழு சதிருமே.

27

அறுசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1352. சதுரன், புகலிய ரதிபன்,கூர் தவசுந் தரகவு ணியர்தஞ்சீர்
முதல்வன் புகலிய ரதிபன்தாள் முறைவந் தடையலர் நகரம்போல்,
எதிர்வந் தனர்விற்க் கெடவெம்போர் எரிவெங் கணைசொரி புரிமின்;கார்
அதிர்கின் றன,இது பருவஞ்சே ரலர்தம் பதிமதி லிடிமின்னே.

28

முதிர்வத் துறையைப் படைத் தலைவன் கூற்றாக்கிச் செய்யப்பட்டது. முற்று
முதிர்வாவது கோட்டையை அணுகி முற்றுகையிட்ட படைகள்
அம்முற்றுகையை வலுப் பெறச் செய்தலாம். சதுரன் - திறல் உடையவன்.
கூர் தவ சந்தரம் - மிகுந்த தவமாகிய அழகு: (குல ஒழுக்கம்) 'கவணியர்தம்'
முதல்வன்' என இயையும். தாள் முறை வந்து அடையலர், திருவடி முறையாக
வந்து அடையாதவர்கள் 'நகரம் போல் ஆக' என ஒரு சொல் வருவிக்க.
"ஆக" என்பது "சேரலர்தம் பதி" - எனப்பின் வருவதைக் குறித்தது. சேரலர்
- பகைவர். எதிர் வந்தனர் - எதிரில் போராட வந்தவர்கள். விறல் வெற்றி
கெட - அழியும் படி. 'போரில்' என ஏழாவது விரிக்க. "கணை சொரிமின்;
மதில் இடிமின்" எனப் படைத் தலைவன் படைஞ்சரை ஏவினான். 'இடிமினே'
என வர்ப்பாலது, சந்தம் நோக்கி, "இடிமின்னே" என விரித்து வந்தது. கார் -
மேகம். "இது பருவம்" - என்றது, 'பருவ நிலை வந்தது. இதுவாயினும் அது
பற்றிச் சோர்தல் கூடாது' என்றபடி. மருதத்திணைக்கும், நெய்தல் திணைக்கும்
பெரும்பொழுது வரைவின்மையால் மருதத்துப் பறநாகிய உழிஞ்சுக்கு
இங்குக் கார்ப் பருவம் வந்தது. முன் பாட்டின் இறுதிச் சொல் "அதிரும்"
எனபதேயாயினும் சந்தி வகையால் "சதிரும்" என வந்தமையால் அஃதே பற்றி
இப்பாட்டு, "சதுரன்" எனத் தொடங்கிற்று. இப்பாட்டுள் "புகலியர் அதிபன்"
என்பது இருமுறை வந்துள்ளது. அஃது, ஏடு பெயர்த்து எழுதினோரது
நினைவுக் குறைவால் ஏற்பட்ட தாகும்.

1353. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருள் கற்பியலில் பொருள்வயிற்
பிரியக் கருதிய தலைவன் அதனை யறிந்து தலைவி ஆற்றாளாயது கண்டு
செலவழுங்கிக் கூறிய துறையாகச் செய்யப்பட்டது. மாகத்து மின்னும் எழிலி
- வானத்தின்கண் மின்னலை வீசுகின்ற மேகம். உம்மை, சிறப்பு. தலைவியது
அருமைக்கு ஞான சம்பந்தரது திருப்பதிகத்தின் அருமையை உவமையாகக்
கூறினான். அருமை - பெறுதற்கு அருமை. "அத்தகையாள் இறந்து பட நான்
பிரிதல் எங்ஙனம்" - என்றான்.

எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1353. மின்னு மாகத் தெழிலி யுஞ்சோர் மிகுபொன் மாடப் புகலி வேந்தன் துண்ணும் ஞானத் தெம்பி ரான்மெய்த் தொகைசெய் பாடற் பதிக மன்னாள் பொன்னும் மாநல் தரள முந்தன் பொருக யற்கண் தனம்டி ஸறந்தாள் இன்னு மேகிப் பொருள்ப டைப்பான் எங்க னேநா னெண்ணு மாறே.

29

பண்ணிருசீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1354. மாறி ஸாத் பொடிநீ றேறு கோல வடிவும் வம்புபம்பு குழலுந் துங்க கொங்கை யினையும்;

“தலைவி தன் தனங்களில் பொன்னையும், கண்களில் தாளத்தையும் (முத்துக்களையும்) நிறைத்தாள் என்க. பொன் - பசலை நிறம். முத்து - கண்ணீர். எதிர் நிரல்நிறை. “பொன்னும் முத்தும் இங்கே நிரம்பக் கிடைத்துவிட்ட பின்பு, பொருள் தேட முயல்வது ஏற்றுக்கு” - என்பான், “இன்னும் ஏகிப் பொருள்படைப்பான்” என்றான் படைப்பான், பான் ஈற்று வினையெச்சம்.

1354. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களாவியல் பாங்கற் கூட்டத்துள், தலைவன் பாங்கனுக்குத் ‘தலைவியது இடம், இயல்பு இவை’ எனக் கூறும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “வீறது ஏறும், வயல் குழ் காழி ஞான பெருமான்” என்பதை முதலில் வைத்து, அதனை “நீறு, பதிகம், பத்தி கழல்” என்பவற்றோடு இயைக்க. மாறு இலாத் பொடி - விதிகட்கு மாறு படாப் பொடியாக அமைக்கப்பட்ட நீறு கோலம், திரு நீற்றை அணிந்த அழகு. வம்பு பம்பு - நறுமணம் மிகுந்த. இந்நறு மணம் ‘இயற்கை நறுமணம்’ என்க. துங்கம் - உயர்ச்சி. “மூரி” என்பது எதுகை நோக்கி, “மூறி” எனத் திரிந்து நின்றது. மூரி - யாழ் மூரி. ஓசை - இசை; பண் நேச நுகர்வு - விருப்பத்தோடு துய்த்தல். மொத்துதல் - கால் தரரயிற் சேர்தல். கித்து - தளர் நடை; மெல்ல நடக்கும் நடை. ‘கித்தாகிய நடை’ என்க. தேறல் - தேன். பரிசு - தன்மை இயல்பு. ‘இவைகளே என் சிந்தையைக் கவர்ந்த தன்மைகள்’ என்பதாம். நன்றி - நன்மை. ‘இவை அம்மங்கை தனது தவத்தால் பெற்ற நன்மைகளாம்’ என்றபடி. “தவம்” என்பது காரண ஆகுபெயராய், அதனால் விளைந்த பயனைக் குறித்தது. ‘ஞானப் பெருமான்’ என்பதில் சந்திப்பகர ஒற்றுச் சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது. “திருநீற்றுக் கோலமும், திருப்பதிகத்து விருப்பமும், குரு பத்தியும். ஆசிரியப் பணியும் நான் கண்ட தலைவிக்கே ஹரிய சிறப்புக்கள்” - என்பான் மகளிர்க்குரிய பொது இயல்புகள் சிலவற்றுடன் இவற்றைக் கூட்டிக் கூறினான். “இச்சிறப்பு அடையாளங்களே

ஊறி யேறு பதிகத் தோசை நேச நுகர்வும்,
ஒத்து கித்து நடையுஞ் சித்த பத்தி மிகையும்
வீற தேறும் வயல்குழ் காழி ஞான பெருமான்
வென்றி துண்று கழவி ணொன்றி நின்ற பணியும்
தேறல் போலும் மொழியும் சேல்கள் போலும் விழியும்
சிந்தை கொண்ட பரிசும் நன்றி மங்கை தவமே.

30

அறுசிர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1355. கைதவத்தா லென்னிடைக்கு
நீவுந்த தறியேனோ ? கலதிப் பாணா!

என் நெஞ்சு அவளிடம் சென்றமைக்குக் காரணம்” - என்பது குறிப்பு. திருக்கோவையாரில் சொல்லப்பட்ட தலைவன் தலைவியரும் இத்தன்மையாராகக் குறிக்கப் பட்டமை நினைக்கத் தக்கது. சுந்தரரைப் பரவையார் கண்ட பொழுதும் பல பொதுவியல்புகளைக் கூறி, “மின்னேர் செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்று உடையவனோ” என்னும் சிறப்பினைக் கூறியதாக அருளிய சேக்கிழார் திருமொழியும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

1355. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருட் கற்பியலில் பரத்தையிற் பிரிவில் மீண்டு வந்த தலைவன் பாணனை வாயிலாக விடுத்துழித் தலைவி வாயில் மறுத்த துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “கலதிப் பாணா” - என்பதை முதலிற் கொள்க. கைதவம் - வஞ்சனை. அது ‘தலைவன் தவறிலன்’ என வலியுறுத்தற்குக் கூறும் பல பொய்மொழிகள். என் இடை - எனது இடம். அஃது இல்லம், வேணுபுரம், “வேணு” எனப்பட்டது. வேணுபுரக் கோணத் தாங்கள் முற்பிற் செய்த தவத்தால் அத்தவத்தின் பயனாகத் தலைவனாக வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் (இங்குள்ள) மலையார் (மலைவாணர்). அவர்கள் அந்த வேணுபுரக் கோனது தின் தோள்களையே தங்களுக்குப் பாதுகாவலாகக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் அவர்கள் மகளாகிய எனக்கு எந்த ஓன்றினாலும் விளிவு (இறப்பு) உண்டாகாது. (ஆகவே, ‘தலைவன் தவறுடையான்’ என்பது தெரிந்தால் நான் இறந்துபடுவேன் - என்று கருதி) நீ ஏன் ('தலைவன் தவறி லன்' என்பதாகப்) பல பொய்மொழிகளைச் சொல்கின்றாய் (வேண்டா; உடனே திரும்பிப் போ) என்பது. இங்கு கூறப்பட்ட பொருள். “தோள்” என்பது வீரத்தைக் குறித்துப் பின் அதனால் உண்டாகும் பாது காவலைக் குறித்தது. ஞான சம்பந்தரை புய வலிமையுடையராகக் கூறியது சமனர் பலரை வென்றமை கருதி.

மெய்தவத்தா ரூபிரணைய
 மிகுசைவ சிகாமணியை வேணுக் கோனைச்
 செய்தவத்தால் விதிவாய்ந்த
 செழுமலையா ரவனுடைய செம்பொன் திண்டோன்
 எய்தவத்தால் விளிவெனக்கென்!
 யாதுக்கு நீபலபொய் இசைக்கின் றாயே.

31

மதங்கியார்
 என்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

1356. இசையை முகந்தெழு மிடறுமி திங்கிவென்
 இடுகர ணங்களி னியல்பும் வளம்பொலி;
 திசைத்திசை துங்றிய பொழில்கல வந்திகழ்
 சிரபுர மன்றகு தமிழ்விர கண்பல
 நசைமிகு வண்புகழ் பயிலும் மதங்கிதன்
 நளிர்முலை செங்கயல் விழிந்கை கண்டபின்
 வசைத்தகு மென்குல மவைமுழு துங்கொள
 மதிவளார் சிந்தனை மயல்வரு கின்றதே.

32

1356. குறிப்புக்கரை : மதங்கம் (மிருதங்கம்) - மத்தளம், மதங்கியார் - மத்தளம் வாசிக்கும் பெண்மணியார். மத்தளத்தை மகளிர் வாசிக்கும் வழக்கம் ஒரு காலத்தில் இருந்தது. இம்மகளிரும் பாணர் குலத்தவரே. அதனால் மத்தளத்தை வாசித்துக் கொண்டு தெருக்கள்தோறும் போய்ப் பொருள் பெறுவது இவர்கட்கு தொழிலாய் இருந்தது. ‘மதங்கி’ என்பது, “மாதங்கி” என்றும் வரும். இவ்வாறு தெருவிற் செல்லும் ஒருத்தியைக் கண்டு ஒருவன் கைக்கிளையாக (ஒருதலைக் காமமாகிக் காதலித்துக் கூறும் கூற்றே, கலம்பகங்களில் ‘மதங்கியார்’ என்னும் உறுப்பாகச் சொல்லப்படும். ‘மதங்கியார்’ என்பது உயர்வுப் பன்மை. ‘இதுவிதிங்கிவள்’ என வரற்பாலது செய்யுள் நோக்கி முற்றிய லுகரம் தொகுக்கப் பட்டு, “இதிங்கிவள்” என வந்து “இங்கிவள்” என்பது ஒரு சொல் நீர்மைத்து. மிடறு - கழுத்து. ‘இசையை முகந்து எழு மிடறும் இது’ என்றது, ‘இனிய குரலை உள்ளே உடைய கழுத்து’ என்றபடி. “இது” என்றதும், ‘இத்துணை அழகிதாய் உள்ளது’ என்றதேயாம். இது காரணங்கள் - காட்டுகின்ற அபிநயங்கள். ‘பொலிவது’ என்பதில் இறுதி நிலை தொகுக்கப்பட்டது. கலவும் - சூழ்ந்துள்ள. சிரபுர மன் - சீகாழிப் பதிக்குத் தலைவன். ‘தமிழ் விரகனது வண்புகழைப் பயிலும் (மிகுதியாகப் பாடுகின்ற) மதங்கி’ - என்க. நளிர் - குளிர்ச்சியை (மகிழ்ச்சியை)த் தருகின்ற. “இவளது கொங்கை, கண், நகைப்பு இவைகளைக் கண்டபின் தகுதிமிக்க

வேறு

1357. வருகின் றன்னென் றனதுள் எழும்நின்
வசமே நிறுவிக் குறைகொண் டுதணித்து(கு)
அருகும் புனல்வெஞ் சர்ம்பா னமரும்
மதுநீ யிறையுன் னினையா தெனின்முன்
கருகும் புயல்சேர் மதில்வண் புகவிக்
கவிஞர் பயில்செர் தமிழா கான்மெய்ப்
பெருகுந் திருவா ராருள்பே ணலாபோற்
பிழைசெப் தனைவந் ததாப்பெண் கொடியே.

33

எனது குலம் முழுவதையும் வசை கவர்ந்து கொள்ளும்படி, அறிவு மிகுந்த என் மனத்தில் மையல் உண்டாகின்றதே; (இதற்கு என் செய்வேன்!)” - என ஒருவன் மையல் கொண்டு கூறினான் எனக. “மதங்கிதன் குலம் தாழ்வுடையதாகவின் இவளை நான் விரும்புதல் என் குலம் முழுவதற்கும் வசையாம்” என்றபடி. மயங்கினவனுக்கு இயற் பெயர் சொல்லப்பட்டமையால் இஃது அகப்புறக் கைக்கினையாம். “இவனுடைய அவயவங்கள் மிக அழகுடையனவாய் இருத்தலுடன் இவள் பாடும் பொழுது தமிழ் விரகனது வளவிய புகழையே மிகுதியாகப் பாடுதல் குறிப்பிடத்தக்கது” என இவன் தன் மனத்தில் மையல் உண்டாதற்குரிய சிறந்த காரணத்தைக் கூறினமை காண்க.

1357. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருள் உடன் போக்கில் தலைவன் தலைவியது அசைவு (தளர்ச்சி) அறிந்து இருத்தல் - துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “பெண் கொடியே” என்பதை முதலிற் கொள்க. இது தலைவியைத் தலைவன் விளித்தது. எனது உள்ளமும் நின் வசமே நிறுவி - எனது உள்ளத்தை எப்பொழுதும் உன்னிடத்திலே நிற்கும்படி நிறுத்தி. வருகின்றன - வாய்ப்பு நேரும் பொழுதெல்லாம் நான் உன்பால் வந்து கொண்டே யிருக்கின்றேன். (அவ்வாறு இருக்கவும்) யான் - நான். குறை கொண்டு - உன்னோடு எப் பொழுதும் இருக்க இயலாத குறையைப் பொறுத்துக் கொண்டு. தனி அமரும் அது - தனித்து உறைகின்ற அந்த இடம். அருகும் புனல் வெஞ்சரம் நீ இறையும் நினையாது - நீர் கிடையாத பாலை நிலம் என்பதை நீ சிறிதும் நினையாமல் என்னின் முன் அதர் வந்து பிழை செய்தனன. என்னினும் முற்பட்டு வந்த வழியிலே வந்து பிழைசெய்து விட்டாய்; (சற்றே தங்கிப் போவம்) “தமிழாகரனது அருளைப் பேணலர் போல வந்து பிழை செய்தனை” - எனக. தலைவன் தனது ஊர் சுரத்தை

வேறு

1358. கொழுநீடு விடையுடைய பெருமானை யடிபாரவு
 குணமேதை கவனியார்கள் குலதீப சுபசிதன்,
 அடியேன திடர்முழும் அறவீசு தமிழ்விரகன்
 அணியான புகலிநக ரணைவான் கணக்கடலின்
 முழுநீடு பெருவலைகொ டலையூடு புகுவனுமார்
 முறையீவு பணிபுரிவ ணணிதோணி புணைவனவை
 படியாரும் நிகரரிய வரியாரும் மதர்ந்யனி
 பணைவார்மென் முலைநூளையார் மடமாதுன் அருள்பெறினே.

34

அடுத்து இருத்தலை, “சரம்” என்றே கூறினான். “உள்ளமும்” என்னும் உம்மை எதிரது தழுவிய எச்சம். புயல் - மேகம்.

1358. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, அகப்பொருட் களாவியல் பாங்கியிற் கூட்டத்தில் தலைவன் தோழியைக் குறையறும் துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “தலைவியை என் கருத்துக்கு இசையும்படி செய்வதாயின், அதன் பொருட்டு நீ எந்தப் பணியை இட்டாலும் அதை நான் செய்வேன்” என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். திருக்கோவையாரில் “மருக்கோ கடவின் விடுதியில்”* என்னும் பாடலோடு இதனை ஒப்பிட்டுக் காணலாம். ‘கொடியில்’ என ஏழாவது விரிக்க. மேதை - பேரறிஞன். சுப சரிதன் - நல்ல ஒழுக்கம் உடையவன். ‘தமிழ் விரகனது புகலி நகர்’ என்க. அணைவான் - அருகாக உள்ள, கணை கடல் - ஒலிக்கின்ற கடல். “அவை” பகுதிப் பொருள் விகுதி. படியாரும் நிகர் அரிய - இப்புழுயில் ஒருவரும் தன்னை நிகர்ப்பவர் இல்லாத. “வரி ஆரும் மதர் நயனி” என்னும் தொகைச் சொல் ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய், ‘தலைவி’ எனப் பொருள் தந்து, “அரிய” என்னும் குறிப்புப் பெயர் எச்சத்திற்கு முடிபாயிற்று. வரி ஆரும் (நயனம்) - செவ்வரி படர்ந்த (கண்கள்). மதர் நயனம் - களிப்புத் தங்கிய பார்வையை உடைய கண்கள். நயனி - கண்களை உடையவள். ‘நயனிக்கு’ எனப் பொருட்டுப் பொருளதாகிய நான்கன் உருபு விரிக்க. ‘நுளையர் பெண்ணாயினும் உனது அருளையான் வேண்டுகின்றேன்’ என்பான், “நுளையர் மடமாது உன் அருள் பெறின் யான் எப் பணியையும் புரிவேன்” என்றான். இப்பாட்டு நெய்தல் திணையாதல் வெளிப்படை.

1359. குறிப்புரை : “துறுபொழில் மதிற் புறவ முதுபதி மன்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி யுரைக்க.

* பாட்டு - 63.

வேறு

1359. பெறுபயன் மிகப்புவியு ளருஞ்வன பிற்றைமுறை
 பெருநெறி யளிப்பனலை பிறவியை யொழிச்சுவன
 உறுதுய ரமிப்பனமு னுமைதிரு வருட்பெருக
 உடையன நதிப்புனலி னெதிர்பஃறி யுத்தனபுன்
 நறுமுறு குரைச்சமனை நிறைகழு நிறுத்தியன
 நனிகத வடைத்தனது னருவிட மகற்றியன
 துறுபொழில் மதிற்புறவ முதுபதிம னொப்பரிய
 தொழில்பல மிகுத்ததமிழ் விரகன கவித் தொகையே.

35

இப்பாட்டுத் திருஞானசம்பந்தரது திருப்பதிகங்கள் செய்த அற்புதங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. புவியுள் பெறு பயன்களை (பெற வேண்டிய பயன்களை) மிக அருஞ்வன. பிற்றை முறை - அவற்றிற்குப் பின், ‘ஓழித்து’ என்பது ‘ஓழிச்சு’ என மருவி வந்தன. ‘ஓழிச்சுவிடுவன்’ என்பதில் ‘விடு’ என்னும் துணிவுப் பொருள் விகுதி தொகுக்கப் பட்டது. பஃறி - ஒடம். உய்த்தன - செலுத்தின. ‘புன் சமன்’ என இயையும். “நறு மறு” என்பது வெகுளியை முழுதும் காட்டாது சிறிது புலப்படுத்து ஒலிக்குறிப்பு. குரை - குரைத்தல்; பேசுதலை, “குரைத்தல்” என்றது ஓகழ்ச்சி பற்றி. சமண் - சமணக் குழாம். துன் அரு விடம் - பொருந்துதற்கு அரிய நஞ்சு. துறு - நெருங்கிய. புறவும் - சீகாழித் தலம். ‘தொழில் பல மிகுந்த தமிழ்’ என இயைக்க.

1360. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, திருஞானசம்பந்தரது திருவடிகளையே துணையாகக் கொள்பவர் அடையும் பயன்களைக் கூறுகின்றது. “பொழில் சுற்றியனவும், மதி (சந்திரன்) தோயப் பெறுவனவும் ஆகிய மதில்களினுள், கனம் ஆர் (மேகங்கள் தவழும்) திருப்பொழில்களை யுடைய மாளிகைகளும், மாடங்களும் நெருங்கியுள்ள சீர் மிகு காழி” - என்க. “தமிழாகரனது மேதகு கழல், விரை ஆர் கழல், கமலக் கழல்” - எனத் தனித்தனி முடிக்க. பொன் - அழகு. புனை தார் விரை - தோளில் அணிந்த மாலை (பாதம் அளவு தொங்கிப்) புரஞ்சுலால் உண்டாகும் நறுமணைம். கமலக் கழல் - தாமரை மலர் போலும் திருவடி. மகர ஆதர நித்தில் நீர் நிலைஆர் புவி - சுறா மீன்களுக்கு வாழும் இடமாயும், முத்துக்களை உடையதாயும் உள்ள கடல் நீரின்கண் நிற்றல் பொருந்திய பூமி. வரலாறு - பண்டு தொட்டு உயிர் வாழ்ந்து வரும் வரவு (பிழைப்பிலர் - நீங்கப் பெறாதவராய் ஊழிதொறு) ஊழி இலக்கிதமாய் - பல பல ஊழிகளிலும் பலராலும் காணப் படுபவர்களாய். அடைப்புக் குறிக்குள் உள்ள பகுதி ஏடெழுதினோரால் விடப்பட்டதாக

பதின்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்

1360. தொகுவார் பொழில்கற் றியவான் மதிதோ யுமதிற் கனமார்
 தொலையா ததிருப் பொழில்மா ஸிகைமா டநெருங் கியசீர்
 மிகுகா பூயன்முத் தமிழா கரண்மே தகுபொற் புனைதார்
 விரையார் கமலக் கழலே துணையா கநினைப் பவர்தாம்
 மகரா கரநித் திலநீர் நிலையார் புவியுத் தமராப்
 வரலா றுபிழைப் பிலர், ஊழிதொறுஹி இலக்கிதமாய்த்
 தகுவாழ்வு நிலைத் தொழில்சே றறமா னபயிற் றுவர்மா
 சதுராஸ் வினைசெற் றதன்மே வனுகார் பிறவிக்கடலே.

36

நேரிசை ஆசிரியப்பா

1361. கருமங் கேண்மதி! கருமங் கேண்மதி!
 துருமதிப் பாண கருமங் கேண்மதி!

எண்ண வேண்டி யுள்ளது. இலக்கிதம் - இலக்கியம்; குறிக்கொண்டு நோக்கப்படும் பொருள். ‘அறம்’ என்னாது “எழில் சேர் அறம்” என்றமையால் அவை சிவபுண்ணியங்களாம் என்க. பயிற் றுவர் - எப்பொழுதும் செய்வார்கள். சதுர் - திறல். இப்பாட்டினை, “பன்னிரு சீர்க் கழிநெடிலடியை உடையது” - எனக் கொள்வாரும் உளர்; அது சிறவாமையை அறிந்து கொள்க.

1361. குறிப்புரை : இப்பாட்டும், மேல், “கைதவத்தால் என்னிடைக்கு நீ வந்தது” - எனப் போந்த அப்பாட்டின் துறையை உடையதே. “துரு மதிப் பாண” என்பதை முதலிற் கொண்டு - கருமம் கேள் நின்கண் (உன்னிடத்தில்) நிரம்பிய (இசையியல்பு முற்றிய) பாடல்கள் ஓடாநின்றன. (எழுந்து சென்று எங்கும் பரவா நின்றன; ஆயினும் நீயோ) பசி நலிய இணைத்துக் காந்திய உதரக் கனல் தழைத்து எழுதலின் உடல் வற்றி நரம்பு எழுந்து, சில சள்ளிகளால் இயற்றப்பட்ட குரம்பையைச் செலுத்தனைய உருவத்தைக் கொண்டு, (இந்நிலைமையில்) நல் யாழைச் சுமந்து நகர் மனைக்கடை தோறும் சென்றுழிச் சென்றுழி பலி பெறாது வன் துயரையே (உடையை ஆகின்றாய்) ‘இவ்வன்துயர்’ நீங்கி இரு நிதி எய்தி இன்புற வேண்டும்’ என்னும் எண்ணம் நுன்து உள்ளத்து உள்ளதாயின் ‘கழுமலம்’ என்னும் பதிக்குத் தலைவனும்... ஆகிய ‘பரசமய கோளரி’ எனச் சிறப்புப் பெற்ற அவன்மீது யான் புனைந்த தமிழ்ப் பாடலைக் கற்று, என் மீதும் சிறிது இரக்கம் கொண்டு என் உள்ளத்திலும் தனமீது செல்லும் அன்பினை அருளிய அந்த ஆண் தகையது புகழை நிரம்ப உணர்ந்து, அவன்து வாயிலில் போய் நின்று (பாடு) பாடினால் நீ மாப் பெருஞ் செல்வம் மன்னுதி - என முடிக்க.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

- நிரம்பிய பாடல் நின்கண் ணோடும்
அரும்பசி நலிய அலக்கணுற் றிளைத்துக்
5 காந்திய வதரக் கனல்தழைத் தெழுதலின்

தேய்ந்துடல் வற்றிச் சில்நாம் பெழுஞ்சே
இறுகுப, சள்ளி இயற்றிய குரம்பை
உறுசெறுத் தனைய வுருவகொண்டு) உள்வளைஇ
இன்னிசை நல்லி யாழ்தமந்து) அன்னம்
10 மன்னிய வளாநகர் மனைக்கடை தோறும்

சென்றுழிச் சென்றுழிச் சில்பலி பெறாது
நின்றுழி நலாவ வன்றுயர் போலொழிந்து)
இன்புற் றிருநிதி எய்தும் அதுநுன(து)
உள்ளத்து) உள்ள தாயின், மதுமலர்
15 வண்டறை சோலை வளவயல் அகவ,

ஒண்திறற் கோள்மீன் உலாவு குண்டகழ்
உயர்தரு வரையின் இயல்தரு பதணத்துக்
கடுநுதிக் கழுக்கடை மிடைத்தரு வேலிக்
கனகப் பருமுரண் கணையக் கபாட
20 விளையக் கோபுர விளங்கெழில் வாயில்

நெகிழ்ச்சியின் வகுத்துத் திகழ்ச்சியின் ஓங்கும்
மஞ்சனை இஞ்சி வண்கொடி மிடைந்த
செஞ்சுடாக் கனகத் திகழ்ச்சிலம் பணைய
மாளிகை ஒளிச் சூளிகை வளாகம்
25 அணியுடைப் பலபட மணிதுடைத் தழுத்திய

நல்லொளி பரந்து நயந்திகழ் இந்திர
வில்லொளி பலபல விகம்பிடைக் காட்ட
மன்னிய செல்வத்துத் துந்னிய பெருமைச்
செம்மலர் மாது சேர்ந்திறை பிரியாக்
30 கழுமல நாதன், கவுண்ணியர் குலபதி,

தண்டமிழ் விரகன், சைவ சிகாமணி,
பண்டிதர் இன்பன், பரசமய கோளாி
என்புளை தழிழ்கொண்டு), இரங்கினன் உள்ளத்து)
அன்பினை யருளிய ஆண்தகை தண்புகழ்
35 குறைவறுத்து) உள்கி, நிறைகடை குறுகி

நாப்பொலி நல்லிசை பாட,
மாப்பெருஞ் செல்வம் மன்னுதி நீயே

‘தூர்மதி’ என்னும் ஆரியச் சொல் தமிழில் உகரம் பெற்று, “தூருமதி” என வந்தது. தூர் மதி - தீய புத்தி. கருமம் - செய்யத் தக்க காரியம். அடுக்கு வலியுறுத்தற் பொருட்டு. நீ தலைவன் ஆணையில் நின்று பரத்தையரிடம் சென்று; - “தலைவர் உங்களையே விரும்புகின்றார் - என விருப்ப மொழி கூறியும், அங்கனமே என்னிடம் வந்து, - தலைவர் சிறிதும் தவறிலர்; அவர் மீது நீவிர் வீண் பழி சுமத்த வேண்டா - என அமைதி கூறியும் இவ்வாறு பொய்யையே பேசித்திரிவதால் நீ அடைந்த பயன் வயிற்றுப் பிழைப்பும் கிடையாத மிகு வறுமையே யன்றி வேறில்லை” என்பாள். “நிரம்பிய பாடல் நின்கணோடும் (ஆயினும்) சில் பலி பெறாது வன்துயர்” (உறுகின்றாய்) என்றாள். ஆசிரியர் தாம் புனைந்த தமிழை தலைவி புனைந்ததாகவும், தமக்கு இரங்கி அன்பை அருளியதைத் தலைவிக்கு இரங்கி அன்பை அருளியதாகவும் பிரபந்தத் துறைக்கு ஏற்பக் கூறினார். ஆயினும் கருத்து வேறாதல் வெளிப்படை. ‘கோளரிக்கு’ என உருபு விரிக்க. ‘புனை என தமிழ்’ என மாற்றிக் கொள்க.

உதரக் கனல் - வயிற்றுத் தீ. இறுகுடி - முறுக்கு ஏறி. குரம்பை - குடில் உறு செறுத்து அணைய உருவு - மிகவும் உறுதிபடச் செய்தால் ஒத்த தோற்றம். பலி - பிச்சை. ‘சோலை அறை வண்டு வயலில் (சென்று) அகவ (ஒலிக்க) - என்க. கோள் மீன் - முதலை. குண்டு அகழி - ஆழமான அகழி. ‘அகழியோடு உயர்தரு பதணம்’ என்க. பதணம் - மதிலின் உறுப்பு. கடு நுதி - கொடிய முனை. கழுக்கடை - குலம். மிடைதல் - நெருங்குதல். பருமரண் கணையக் கபாடம் - பருத்த, வலிமையை உடைய கணைய மரத்தோடு கூடிய கதவு. கணைய மரமாவது, கதவைச் சார்த்திய பின்பும் அது திறக்கப்படாதபடி குறுக்காகப் போடப்படும் மரம். விலைய வாயில் - விலை மதிப்புடைய வாயில். அஃதாவது பொன்னாலும், மணிகளாலும் இயன்ற வாயில், மஞ்சு - மேகம். இஞ்சி - மதில். கனகச் சிலம்பு - பொன் மலை. ஓளி - யானை கட்டும் கூடம். குளிகை - மேல் மாடத்தின் நெற்றி. பட மணி - நாக ரத்தினம். துடைத்து - மாசு போகக் கழுவி. இந்திர வில் - வானவில். அஃது இங்கு அதனோடு ஒத்த ஓளியுருவைக் குறித்தது. செம்மலர் மாது - திருமகன். இறை - சிறிதும். உம்மை, தொகுத்தல். “வண்டு அறை சோலை.... கழுமலம்” - என்க. “கேள் மதி” என்பவற்றில் மதி, முன்னிலை யசை. முன் பாட்டு இறுதியில் “அனுகார்” என்றதனை, ‘கார்’ என்றே கொண்டு அதன் திரிபாக ‘கரு’ என்பது இப்பாட்டின் முதலாயிற்று.

1362. குறிப்புரை : நீதி - நடுவு நிலைமை. ‘நீதி நிலை பெறுதலால் நிறைந்த புகழை உடைய புகலி’ - என்க. ஏகாரத்தை மாறிக் கூட்டி, ‘தமிழ் விரகணை

ஆசிரியத்துறை

1364. நீமதித் துண்ணிறினை யேல்மட நெஞ்சமே!

காமதிக் கார்பொபிற் காழி

நாமதிக் கும்புகழ் ஞானசம் பந்தன்னேண்

பூமதிக் கும்புகழ் போற்றே.

40

பெற்றமையால் உண்ணால் இசுகழப்படுகின்றேன்' என ஊடி உரைப்பாள், "உறுதி முலைதாழ எனை இசுகழும் நீதி" என்றாள். "உனக்கு நான் இம்மைக்கே யன்றி, மறுமைக்கும் துணையாகின்ற நன்மையை கருதவில்லை" என்பது குறிப்பு. அறுதி பெறும் மாதர் - உன்னைத் தமக்கே உரியவனாக அறுதியாகப் பெற்றுள்ள பெண்டிர். 'மாதர்பால்' என ஏழாவது விரிக்க. பெயர்தருதல் - திரும்பிச் செல்லுதல். தான், அசை. உம்மை, சிறப்பு. புனைவதாக - நான் ஏற்று மகிழ்வதாகக் கருதி. இவை பெறுதி - இச்செயல்களைச் செய்கின்றாய்; மேவு பெருமை கெட நீடு படிறு - (உனது உண்மை யறியாதார் சிலரால் உனக்கு) உண்டாகின்ற அப்பெருமையும் கெடும்படி நிலைக்கின்ற வஞ்சனைகள் ஆகும் (இவை). ஒழி - இவற்றை விட்டெடாழிப்பாயாக - 'அது ஆக' என்பது முற்றியலுகரம் தொகுக்கப்பட்டு, "அதாக" என வந்தது.

1364. குறிப்புரை : "மட நெஞ்சமே" என்பதை முதலிற் கொள்க. மதித்து - (உன்னையும், உன்னின் வேறாகிய பிற பொருள்களையும்) பொருளாக மதித்து. உன்னை நினைத்தல், ஒரு பொருட் பன்மொழி. மதிக்கு ஆர் காபொழில் - சந்திரனோடு பொருந்துகின்ற. பூங்காக்களும், பலவகைச் சோலைகளும் மதிக்கு, உருபு மயக்கம். நாம திக்கு - அச்சம் தரும் திசைகள். அச்சம், எல்லை காணப்படாது நிற்றலால் உண்டாவது, திக்கு. 'எட்டு' என்னும் அளமை உடைமையால், "திக்கும்" என்னும் உம்மை முற்றும்மை. பூ - பூவுகம். இரண்டு, நான்காம் அடிகள் சீர் குறைந்து வந்தமையால் இஃது ஆசிரியத் துறையாயிற்று.

1365. குறிப்புரை : "நால் திசைக்கவி ஞானசம்பந்தன்" என்பதை முதலில் வைத்து, "எத்திசையிலும் சென்று அருட்கவிகளால் ஞானத்தைத் தொடர்பு கொள்ளச் செய்த ஆசிரியன்" - எனப் பொருள் கூறுக. போற்றி செய்து பூண்டது - வாது வெல்லும் வழிகளாக அறிவால் தேர்ந்து. உந்து அம்பு ஒற்கு அழல் - ஒடுகின்ற நீரும், (வையை நீர்) எப்பொருளும் ஒடுங்குகின்ற நெருப்பும் ஆகும். "புந்தியான்" என்பதில் ஆன், மூன்றன் உருபு 'ஓல்கு' என்பது, 'ஓற்கு' எனத்திரிந்து வந்தது. ஒல்குதல் - ஒடுங்குதல். விட வாதை - நஞ்சத் துண்பம் வென்றது வாது ஐ. ஐ இரண்டன் உருபு. இதனை ஏழன் உருபாகத்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

மடக்கு, கட்டளைக் கலிப்பா

1365. போற்றி செய்கு) அரன் பொற்கழல் பூண்டதே;
புந்தி யான்னாந்து(கு) அம் பொற்கழல் பூண்டதே;
மாற்றி யிட்டது வல்லிட வாதையே;
மன்னு குண்டரை வென்றது வாதையே;
ஆற்றெ திர்ப்புனல் உற்றது(கு) அம் தோணியே;
ஆன தன்பதி யாவது(கு) அம் தோணியே
நாற்றி சைக்கவி ஞானசம் பந்தனே;
நல்ல நாமமும் ஞானசம் பந்தனே.

41

கைக்கிளை மருட்பா

1366. அம்புந்து கண்ணிமைக்கும்; ஆன நுதல்லியர்க்கும்;
வம்புந்து கோதை மலர்வாடும்; - சம்பந்தன்
காமரு கழுமலம் அனையா
ளாம்பிவள் அணங்கலள்; அழிலிலத் தனவே,

42

திரிக்க. “தோணி” இரண்டில் முன்னது, ஓடம்; பின்னது தோணிபுரம்; சீகாழி ‘அவனது நல்ல நாமம்’ என்க. உம்மை, ‘நால் திசைகளிலும் ஞானசம்பந்தத்தை உண்டாக்கிய தன்றி’ - என இறந்தது தழுவி நின்றது.

1366. குறிப்புரை : பல்லாற்றானும் தம்முள் ஒத்து முன்பு ஒருவரை ஒருவர் அறியாத ஒருவனும், ஒருத்தியும் ஊழ் வலியால் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டுக் கூடும் கூட்டத்திற்கு முன் தலைவனிடத்து நிகழும் துணிவுணர்வு ஆகவின் இஃது அகப்புறக் கைக்கிளையாம். “அடி நிலத்தன; கண் இமைக்கும்; நுதல் வியர்க்கும்; கோதை மலர் வாடும்; (இவையெல்லாம் தேவ மகளிர்க்கு இல்லை ஆகையால்) இவள் அணங்கு (தேவ மகள்) அல்லள்; சம்பந்தன் கழுமலம் அனையாள் ஆம்” - என கூட்டி முடிக்க. “கழுமலம் நிலவுலகத்தது ஆதலின், இவளும் நிலவுலகத்திலேன்” என்பதாம். காமரு - விரும்பத்தக்க. வம்பு உந்து கோதை - மணம் வீச்சின்ற மாலை இது. முன்னர் வெண்பாவாகத் தொடங்கிப் பின்னர் ஆசிரியப் பாவாய் முடிந்தமையின் மருட்பா ஆயிற்று. மருட்பாவிற்குரிய பொருள்களில் இது கைக்கிளைப் பொருள் பற்றி வந்தது. முன் பாட்டின் இறுதியில் உள்ள “சம்பந்தன்” என்பதில் முதலில் நிற்கும் சகர ஒற்றை நீக்க ‘அம்பந்தன்’ என்று ஆதலின்; இப்பாட்டு “அம்புந்து” எனத் தொடங்குவதாயிற்று.

பன்னிரு சீர்க் கழிநெடற் சந்த விருத்தம்

1367. தனமும், துகிலும், சாலிக் குலையும் கோலக் கனமாடச்
 சண்பைக் திகழ்மா மறையோர் அதிபன், தவமெப்க் குலதீபன்
 கனவண் கொடைநீ(இ) அருகாசனிதம் கமலக் கழல்பாடுக்
 கண்டார் நிறையக் கொள்ளப், பசியைக் கருதா(கு) எண்பாணர்
 புனைதண் தமிழின் இசைஆர் புகலிக் கரசைப் புகழ்பாடுப்
 ‘புலையச் சேரிக் காளை புகுந்தால்’ என்சொல் புதிதாக்கிச்
 சினவெங் கதமாக் களிறொன் றிந்தச் சேரிக் கொடுவந்தார்
 சேரிக் குடிலும் இழந்தார்; இதனைச் செய்குவது) அறியாரே.

43

1367. குறிப்புரை : இப்பாட்டு, ‘ஞானசம்பந்தரைத் துதிப்பவர் இம்மைப் பயனையும் அடைவர்’ என்பதைப் பாணர் சேரிப் பெண்ணொருத்தி நகைக்குங் கூற்றாக வைத்துக் கூறுகின்றது. தனம் - கைப்பொருள். துகில் - உயர்ந்த ஆடை. சாலிக் குவை - செந்நெற் குவியல். ‘இவைகளையுடைய மாடம்’ என்க. கண்டார் - கொடையாளர்களைக் கண்டவர்கள். “ஞான சம்பந்தன் கழலைப் பாடியவளைல்லாம் நல்ல உணவுகளைப் பெற்று உண்டு களிக்க, எம் சேரிப் பாணர், ‘தங்களுக்கும், தங்கள் சுற்றத்திற்கும் உள்ள பசியை எப்படித் தணிப்பது’ - என்று எண்ணிப் பாராமல் களிறு ஒன்றை இந்தச் சேரியில் கொண்டு வந்தார்; (அதனால் அவரை நான் எங்கள் குடிலுக்குள் நுழைய விடாமல் கதவை முடித் தாள் இட்டேன் இப்போது அவர் குடிலையும் இழந்தார்; இப்பொழுது அவர் இதனை (களிற்றை) என்ன செய்வது - என்று விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்” - என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். “எம் பாணர்” என்றதில் “பாணர்” - என்பது ஒருவரையே பலர்பாலாக உயர்த்துக் கூறியது. இவ் உயர்வுச் சொல்லும் இங்கு நகைப்பின்கண் வந்தது. “புலையச் சேரியில் காளை புகுந்தால் என்னாகும்” என்பது ஒரு பழமொழி. “அந்தக்காளை உயிரோடு உரிக்கப்படும்” என்பது கருத்து. என் சொல் - என்னும் பழமொழி. ‘அதை எம் பாணர் புதுக்குவது போல, அரிசி பெற்று வாராது களிறு பெற்று வந்தார்’ எனச் சொல்லி நகையாடினாள் விறலி. ‘சின வெங்கதம்’ ஒருபொருட் பண்மொழி. ‘சேரிக்கண்’ என ஏழாவது விரிக்க.

1368. குறிப்புரை : “இன் கமல” என்பது முதலாகத் தொடந்கி, ‘குரைகழற்கே, அறிந்து, மெச்சி அன்பு செயப் பெற்றேன்; (ஆதலின்) என்போல அருஞ்ஞடையார் யாரே” - என இயைத்து முடிக்க. இது முன் இரண்டடிகள் ஒரு விகற்பமாக, ஏனையடிகள் வேறு வேறு விகற்பமாய், இரண்டாம் அடியின் மேலும் மூன்றாம் அடியில் தனிச்சொற் பெற்று

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

இன்னிசை வெண்பா

1368. யாரேளன் போல அருஞுடையார்! இன்கமலத்
தாரேயும் சென்னித் தமிழ்விரகன் – சீரேயும்
கொச்சை வயன்றன் குரைகழற்கே – மெச்சி
அழிமைசெயப் பெற்றேன் அறிந்து.

44

- இடையும், இறுதியும் கூன் பெற்று வந்த
எண்சீர்க் கழிநெடிற் சந்த விருத்தம்
1369. அறிதரு நுண்பொருள் சேர்பதி கம்அரன் – கழல்மேல்
அணிதரு சுந்தரம் மலிதமிழ் விரகன், – பிறைதோய்
செறிதரு பைம்பொழில் மாளிகை சலவும் – திகழ்ச்சீர்த்
திருவளர் சண்பையின் மாடலை கடல்ளூண் – கழிசேர்
எறிதிரை வந்தெழு மீன்திரை நுகர்கின் – றிலைபோய்
இனமும் அடைந்திலை; கூர்இட்ரோடிருந் – தனையால்;
உறுதுயர் சிந்தையி னாடுத வினர்எம் – தமர்போல்
உமரும் அகன்றன ரோ ?இது உரைவன் – குருகே.

45

வந்தமையால் இன்னிசை வெண்பா ஆயிற்று.

1369. குறிப்புரை : இப்பாட்டும், மேல் “ஆர்மலி புகவி நாதன்” எனப் போந்த பாட்டுப் போலக் காமம் மிக்க கழிப்பார் கிளவியில் ‘குருகோடு இரங்கல்’ - துறையாகச் செய்யப்பட்டது. “வண் குருகே” என்பதை முதலில் வைத்து, “அறிதரு சண்பையின் மாடு அலைகடலை (அடுத்த) கழி சேர் திரை வந்து எழு மீன் இரையை நுகர்கின்றிலை; போய் இனமும் (சாதியையும்) அடைந்திலை; இட்லோடு இருந்தனை; (என்) சிந்தையினாடு உறுதுயர் உதவின எம் தமர்போல் உமரும் (உம்தமரும் உன்னை விட்டு) அகன்றனரோ? உரை” எனக் கூட்டி முடிக்க. மாடு - பக்கம். கூர் - மிகுந்த. ஆல், அசை. உறு துயர் - மிகுந்த துன்பம். ‘உதவினராகிய எம் தமர்’ எனக். கூன்களைச் சீராகக் கொண்டு, இப்பாட்டினை, ‘பதின்சீர்க் கழிநெடில் விருத்தம்’ என்பாரும் உளர்.

1370. குறிப்புரை : இப்பாட்டு அகப் பொருள் உடன் போக்கில் தலைவனுடன் போன தலைவியைப் பின் தேடிச் செல்லும் செவிலித் தாய் நிலை கண்டோர் அவளைத் தடுத்த துறையாகச் செய்யப்பட்டது. இதன்கண் முதலில், “தாயீர்” என்பது வருவித்து, ‘இனி வழி அப்பால் அரிது; கொடியும், விறலவனும் கழுமல வளநாடு அருகு அணைகுவர்; மீள்மின்’ எனக் கூட்டி முடிக்க. குருகு - வளையல். தரு கெழு முகில் வண் கை - கொடுத்தல்

கலித்துறை

1370. குருகணி மணிமுன் கைக்கொடி யும்நல் விறலவனும்
அருகணை குவர்; அப் பால் அரிது) இனிவழி; மீள்மின்;
தருகெழு முகில்வண் கைத்தகு தமிழ்விர கண்றன்
கருகெழு பொழில்மா டக்கழு மலவள நாடே.

46

கலிவிருத்தம்

1371. நாடே றும்புகழ் ஞானசம் பந்தன்வண்
சேடே றும்பொக்சை நேர்வளாம் செய்துணை,
மாடே றும்தையல் வாட, மலர்ந்தனை;
கேடே றும்பொடி யாய்; கொல்லை முல்லையே.

47

பொருந்திய மேகம்போலும் வண்மையையுடைய கையை உடைய) தமிழ் விரகன். கருகு - இருண்ட. எழு - ஒங்கிய.

1371. குறிப்புரை : இப்பாட்டு அகப் பொருட் களாவியலில் தோழி தலைவனை வரைவு கடாவுவாள். அவன் சிறைப் புறத்தானாக மூல்லைக் கொடியை நோக்கிக் கூறும் முன்னிலைப் புறமொழியாகச் செய்யப்பட்டது. “கொல்லை மூல்லையே” - என்பதை வளர்த்தவள் வாடிக்கிடக்க நீ மலர்ச்சி அடைகின்றாய் அதனால் கொடியாய் என்பது இப்பாட்டின் திரண்ட பொருள். “கோடு ஏறும் கொடியாய்” என்பது சிலேடை. கோடு ஏறுதல் - கொம்பைப் பற்றிப் படர்தல்; நன்றி மறத்தலை மிகச் செய்தல் இது கேட்டுத் தலைவன் வரைவான் ஆவது பயன். சேடு - பெருமை. கொச்சை நேர் வளம் செய்து - சீகாழி நகர்போலும் வளப்பத்தைப் பெறச் செய்து, ‘உன்னை வளம் செய்து’ என மாற்றிக் கொள்க. மாடு ஏறும் - அடிக்கடி அருகில் வந்து பழகும்.

1372. குறிப்புரை : இப்பாட்டு அகப் பொருட் களாவியற் பாங்கியிற் கூட்டத்துள், தலைவன்றனக்குக் குறைநேர் பாங்கி தலைவிக்கு அவன் குறை உணர்தல் துறையாகச் செய்யப் பட்டது. தம் நிலத்து மலையை, ‘புகலி முதல்வனது மலை’ என்கின்றாள். ஆதலின் அதற்கேற்ப, ‘வேதம் வழங்கும் மலை’ - என்றாள். “வில்லைக் கையில் உடையரல்லர்; கையில் அம்பும் இல்லை. (ஆயினும்) இவ்வழியாக அம்பு தைக்கப்பட்ட யானை சென்றதோ? கலைமான் சென்றதோ? காட்டுப் பன்றி சென்றதோ?” - என இவ்வாறெல்லாம் வினவுகின்றார். இவை தவிர வேறுவகையான எந்தச் சொல்லையும் உடையரல்லர். வஞ்சிக்கும் தன்மை உடையவராய்த் தோன்றவில்லை. கையில்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

எண்சீர்க் கழிநெடிட்டு சந்த விருத்தம்

1372. மூல்லை நகைஉமைதன் மன்னு திருவருளை

முந்தி உறுபொரிய செந்தன் முனிவன்; மிகு
நல்ல பொழில்கலவு தொல்லை அணிபுகலி
நாதன், மறைமுதல்வன் வேத மலையதனில்
வில்லை யிலார்க்கணையும் இல்லை; பகழிடறு
வேழும் இரலைகலை, கேழுல் வினவழுவார்;
சொல்லை இலர், விரக ரல்லார்; தழை கொணர்வார்;
தோழி! இவர்ஒருவர் ஆவ! அழிதார்வரே.

48

வஞ்சித்துறை - அராகம்

1373. வழிதருபிற வியின்ஷறு - தொழில் அமர்துயர் கெடும்மிகு

பொழிலணி தருபுகலிமன் - எழிலிணையார், இசைமினே.

49

(இதற்குப் பின் உள்ள பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை)

திருச்சிற்றம்பலம்

கொண்டு வருவதோ தழை. தோழி! இப்படி ஒருவர் மிகவும் துன்பந் தோய்ந்தவராய்க் காணப்படுகின்றார். ஆ! ஆ! (என்ன துயர்நிலை!) எனக் கூட்டி உரைக்க. கணை, பகழி - அம்பு. இரலை - மான். கலை - ஆண். ‘இரலைக் கலை’ என்பதில் சந்திக் ககர ஒற்றுச் சந்தம் நோக்கித் தொகுக்கப் பட்டது. கேழுல் - பன்றி. விரகு - இங்கு, சூழ்ச்சி “ஆவ” என்பது இரக்கச் சொல்.

1373. குறிப்புரை : “மிகு - பொழில் அணி” என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. வழி தரு பிறவி. பின்னே பின்னே விடாது தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவி. பிறவியின் உறு தொழில் அமர் துயர் - பிறவிகளில் பொருந்துகின்ற தொழிலில் நீங்காதிருத்தலால் வருகின்ற துன்பம். இனி, ‘மலர்கணை’ என ஒருசொல் வருவித்து, ‘இசைமின்’ - தூவிப் போற்றி செய்யுங்கள்’ எனவும் உரைக்கலாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் முற்றிற்று.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

39. ஆங்கிலம் பிள்ளையார் திருத்தொகை

கொச்சக ஒருபோகு

1. ஞானப்பால் உண்டது

இப்பனுவல் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துரைப்பதாதலின் ஆங்கிலம் பிள்ளையார் திருத்தொகை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. சிவனடியார்களாகிய திருத்தொண்டர்களைத் தொகுத்துரைத்துப் போற்றுங் கருத்துடன் நம்பியாரூர் பாடிய திருப்பதிகம் திருத்தொண்டத்தொகை என வழங்கப்பெறுதல் போன்று ஆங்கிலம் பிள்ளையார் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாகிய இப்பிரபந்தமும் திருத்தொகையென வழங்கப் பெற்றதெனக் கருதுதல் பொருந்தும் கலிவெண்பாவாகிய இப்பனுவல் அறுபத்து ஐந்தடிகளால் இயன்றதாகும்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், சிவனருளால் உமையம்மையாரளித்த திருமலைப்பாலைப் பருகி, ஊழிமுதல்வனாகிய இறைவனைப் 'பிரமாபுரமேவிய பெம்மான் இவனன்றே'யெனத் தம் தந்தையார்க்குச் சுட்டிக்காட்டியது முதல் திருநல்லார்ப் பெருமணத்தில் நிகழ்ந்த தமது திருமணத்தில் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியாருடனும் திருமணங்காண வந்த எல்லா மக்களோடும் ஈறில்பெருஞ் சோதியிற்புகுந்து அந்தமிலின்பத் தமர்ந்தது வரையுள்ள எல்லாச் செய்திகளையும் படிப்போருளமுருக இத்திருத்தொகையில் நம்பியாண்டார் நம்பி எடுத்து உரைத்துப் போற்றியுள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

1374. பூவார் திருநுதல்மேல் பொற்கட்டி இட்டொளிரிக்
கோவாக் குதலை சிலம்பரற்ற - ஓவா(கு)

தொகை - தொகுப்பு; இங்கு அற்புதங்களின் தொகுப்பே குறிக்கப்பட்டது. அப்பெயர் 'திரு' என்னும் அடையடுத்து ஆகுபெயராய் அத்தொகுப்பினைக் கூறும் பிரபந்தத்தைக் குறித்தது. எனவே, 'திருத்தொகை' என்பது ஒருசொல் நீர்மைத்தாக, 'ஆங்கிலம் பிள்ளையார்' என்பது செய்யுட் கிழமைக்கண் வந்த ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் தொக்கு முடிந்ததாம்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

அழுவான் 'பசித்தான்' என்று) ஆங்கு இறைவன் காட்டத்
தொழுவான் துயர்தீர்க்கும் தோகை - வழுவாமே

- 5 முப்பத் திரண்டறமும் செய்தாள் முதிராத்
செப்பொத்த கொங்கைத் திருநுதலி - அப்பன்
அருளாலே ஊட்டுதலும், அப்பொழுதே ஞானத்
திரளாகி முன்னின்ற செம்மல்; - இருள் தீர்ந்த
-

இப்பிரபந்தம் முழுது வெண்டளையானே வரினும் ஈற்றிட மூச்சிரால் முடியாது நாற்சீரால் முடிதலின் இது வெண்கவிப்பா ஆகாது, “அடக்கியல் இன்றி அடிநிமிர்ந்து ஒழுகிய” கொச்சக ஒருபோகாம்*.

அடி - 1 பூ - பொலிவு. திரு - அழுகு. நுதல் - நெற்றி. அழுகிய நெற்றியில் பொற் சுட்டி ஒளி வீச. (அடி-2) குதலை மொழியும் குழவிப் பருவத்தைக் குறித்தன. கோவாக் குதலை - ஒழுங்குபட வாராத குதலைச்சொல். அஃது ஆகுபெயராய் அதனைப் பேசும் பிள்ளையைக் குறித்தது. ‘குதலை (அடி-3) அழுவானை இறைவன் காட்ட’ - என இயைக்க. (அடி-2) ‘சிலம்பு அரற்றுமாறு (காலை உதைத்துக் கொண்டு) அழுவானை’ என்க. ‘அழுவானை’ என்பதில் இரண்டாம் உருபு தொகுக்கப் பட்டது.

(அடி-3) தந்தையாரைக் காணாது அழுத பிள்ளையை, “பசித்தது அழுதான்” என்றது, ‘பால் தருக’ என்னும் குறிப்புத் தோன்றுதற் பொருட்டாம். குழவிப் பருவத்துப் பிள்ளைகள் எப்பொழுது பாலை ஊட்டினாலும் மாறாது உண்ணுதல் இயல்யேபாம்.

(அடி-4) “தொழுவான்” என்றதும் பிள்ளையாரையே ‘முன்னை’ நிலையிலும் தொழுது, இனியும் தொழுவான் என்றபடி.

(அடி-4) துயர் தீர்க்கும் - துயர் தீர்க்க இசைந்த. தோகை, மயில் போலும் சாயலை உடைய உமாதேவி.

(அடி-4, 5) ‘முப்பத்திரண்டு அறமும் வழுவாமே செய்தாள்’ என்க.

(அடி-5, 6) “முதிராத கொங்கை” என்றது நித்திய கன்னிகையாதலைக் குறித்தது. செப்பு - கிண்ணம். ‘கன்னிகை யாயினும் முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்த்த அருளாலே, அழுகின்ற பிள்ளையைக் கண்டவுடனே பால் சுரக்கப் பெற்றாள்’ என்பது குறிப்பு.

* தொல் - பொருள் - செய்யுளியல்

2. திருப்பதிகம் அருளிச் செய்தல்
 காழி முதல்வன், கவுணியார்தம் போர்ண்று,
 10 ‘ஊழி முதல்வன் உவன்’ என்று காட்ட வலான்
 3. படிக்காச பெற்றது
 வீழி மிழலைப் பாட்காச கொண்டபிரான்;
-

(அடி-6) ‘கொங்கையை உடைய திருநுதலி’ என்க. ‘திருநுதலி’ என்பது மேற் கூறிய சொற்களின் குறிப்பால் உமாதேவியையே குறித்து. அப்பன் - இறைவன்.

(அடி-7) “அருள்” என்றது ‘ஆணை’ என்றபடி. ‘அவன் ஆணையின்றிச் செய்தல் கூடாமையின் அது பெற்றாள்’ என்பதாம்.

(அடி-8) திரள் - திரட்சி. “ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்” என்று அருளிச் செய்ததும் காண்க. இஃதே பற்றிப் பிள்ளையாரை, “ஞானத்தின் திருஉரு”² எனச் சேக்கிமூரும் கூறினார்.

முன் நின்ற - ஞானத்தைத் திருப்பதிகங்களாகப் பரப்புதற்கு முற்பட்டு நின்ற. செம்மல் - தலைவன்; ஞானத் தலைவன்.

இது முதலாகச் சொல்லப்படும் அற்புதங்களை யெல்லாம் பெரிய புராணத்துட் காண்க.

இருள் - புறச் சமய இருள். தீர்தல் - அவைகள் துச்சமாகத் தோன்றப் பெறுதல். “துப்புர வில்லார் துணிவு துகளாகச் சூழ்ந்தெழுந்தார்” என்னும் சேக்கிமூர் திருமொழியைக் காண்க. “இருள் தீர்ந்த (அடி-9) முதல்வன்” என இயைக்க. முதன்மை - ஆசிரியத் தலைமை.

கவுணியர் - கவுணிய கோத்திரத்தார். ‘அவரிடையே வந்து அவதரித்த ஏறு’ என்க. ஏறு - ஆண் சிங்கம். பரசமய கோளரி.

(அடி-10) ஊழி முதல்வன் - சிவபெருமான். ‘அவன் சுட்டிக் காட்ட ஓண்ணாதவனாயினும் சுட்டிக்காட்ட வல்லவன்’ என்க.

(அடி-11) பாழி - சமணப் பள்ளி. பாழி அமணை - பெருத்த அமணைர் கூட்டம் என்றும் கொள்ளலாம்.

1. திருமுறை
2. பெரிய புராணம் - சம்பந்தர்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

4. சமணர் கழுவேற நின்றது

பாழி அமணைக் கழுவேற்றினான்; பாணர்

5. யாழ் மூரிப்பதிகம் பாடியது

யாழை முரித்தான்; (ளரிவாய் இடும் பதிகம்)

6. நெருப்பில் ஏட்டையிட்டுப் பச்சென்றிருக்கக் காட்டியது

ஆழி உலகத்து) அழியாமற் காட்டினான்.

7. இசை வல்லான்

15 ஏழிசை வித்தகன்; (வந்து) ஏனோரும் வானோரும்

8. பாலை நெய்தல் பாடியது

தாழும் சரணச் சதங்கைப் பருவத்தே

பாலையும் நெய்தலும் பாடவலான்; சோலைத்

9. பொற்கிழி பெற்றது

திருவா வடுது றையில் செம்பொற் கிழிஓன்று)

அருளாலே பெற்றருஞும் ஜயன்; தெருளாத

10. பாண்டிய நாட்டில் நீற்றொளி பரப்பியது

20. தென்னவன்நா பெல்லாம் திருநீறு பாலித்த

(அடி-12) பாணர் - திருநீலகண்டப் பாணர்.

(அடி-14) ‘ஆழி உலகத்துக் காட்டினான்’ என்க.

(அடி-15) வித்தகன் - சதுரப்பாடு உடையவன்.

(அடி-16) தாழும் - வணங்குகின்ற சரணம் - பாதம் பாதங்களில் சதங்கையணிதல் குழவிப் பருவத்தேயாம்.

(அடி-17) பாலையும் நெய்தலும் பாட வலான் - பாலை நிலத்தையும், நெய்தல் நிலத்தை ஒருங்கு சேர்த்துப் பாடி அதனாலே பாலை நிலத்தை நெய்தல் நிலமாகச் செய்ய வல்லவன்.

(அடி-19) அருளால் - சிவபெருமானது திருவருளால். ஜயன் - தலைவன்.

(அடி-20) தென்னவன் - பாண்டியன். வழங்குதலை, ‘பாலித்தல்’ என்பது மரடு.

11. விடம் தீர்த்தது

மன்னன்; மருகல்விடம் தீர்த்தபிராண்; (பின்னைத்தென்)

12. பொற்றாளம் பெற்றது

கோலக்கா வில்தாளம் பெற்று(இக்) குவலயத்தில்

13. முத்துச் சிவிகை பெற்றது

முத்தின் சிவிகை அரன் கொடுப்ப, முன்னின்று

25 திந்தித்த பாடல் செவிக்களித்தான்; (நித்திலங்கள்)

14. மறைக் கதவம் அடைத்தது

மாடத் தொளிரும் மறைக்காட் டிறை கதவைப்

பாட அடைப்பித்த பண்புடையான்; (நீடும்)

15. ஆண்பனை பெண்பனை யாக்கியது

திருவோத்தூர் ஆண்பனையைப் ‘பெண்பனை ஆ’ கென்னும்
பெருவார்த்தை தான்டடைய பிள்ளை; (மருவினிய)

16. ஓடம் கடையேறவிட்டது

30 கொள்ளம்பு தூர்க்குழகன் நாவா யது கொடுப்ப
உள்ளமே கோலாக ஊன்றினான்; (வள்ளல்)

17. முயலகன் தீர்த்தது

மழவன் சிறு மதலை வான்பெருநோய் தீர்த்த
குழகன்; குலமறையோர் கோமான்; நிலவிய

(அடி-25) செவி - அரன் செவி. நித்திலங்கள் - முத்துக்கள்.

(அடி-29) பெரு வார்த்தை - புகழ்.

(அடி-30) குழகன் - அழகன்; சிவபெருமான். நாவாய் - ஓடம், பாடவல்ல
வாய். இருபொருள், ‘அது’, பகுதிப் பொருள் விகுதி.

(அடி-31) உள்ளம் - ஊக்கம்; ‘திருவருள் துணை செய்யும்’ என்னும்
உள்ளத்துறுதி. ஊன்றுதல், இங்கே, செலுத்துதல். (அடி-32) மழவன் - கொல்லி
மழவன். “சிறுமதலை” என்பதை, ‘சிறுமிதனை’ என ஓதுதல் சிறக்கும். வான்
பெரு நோய் - மிகப் பெரிய நோய். அது ‘முயலகன்’ எனப்படுவது. முயல்
போல விரைந்து செல்லும் ஆற்றலிருந்தும் செயல்படாமலிருக்கச் செய்யும்
நோயே முயலகன் எனப்படும்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

18. ஆற்றில் ஏடு எதிர்ஏற விட்டது
வைகை ஆற்று) ஏ(டு) இட்டு வாண்நீர் எதிர்ஷூட்டும்
35 செய்கையான் மிக்க செயலுடையான்; வெய்யவிடம்

19. எலும்பைப் பெண்ணாக்கியது

மேவி இறந்த அயில் வேற்கண் மடமகளை
வாவென்று) அழைப்பித்து) இம் யண்ணுலகில் – வாழ்வித்த
சீர்நின்ற செம்மைச் செயலுடையான்; நேர்வந்த

20. புத்தன் தலையில் இடுவிழச் செய்தது
புத்தன் தலையைப் புவிமேல் புரளவித்த
40 வித்தகப் பாடல் விளம்பினான்; மொய்த்தொளிசேர்
கொச்சைச் சதுரன்; தன் கோமானைத் தான் செய்த
பச்சைப் பதிகத் தூடன் பதினா றாயிரம்பா
வித்துப் பொருளை விளைக்க வல்பெருமான்

(அடி-33) குழகன் - அழகன்; இளம் பிள்ளை. குலம் - மேன்மை.
கோமான் - தலைவன்;

(அடி-36) அயில் வேல் கண் - கூர்மையான வேல் போலும் கண்களை
உடைய. மடமகள் - இளம் பெண். (அடி-8) சீர் நின்ற - புகழ் நிலைபெறப்
பெற்ற.

(அடி-41) கொச்சை - சீகாழி. அதன்கண் தோன்றிய, சதுரப்
பாடுடையவன் இவ் ஆளுடைய பிள்ளை. தன் கோமான் - அவனுக்குத்
தலைவனாகிய சீகாழி இறைவன். “செய்த” என்பது “பாடிய” என்னும்
பொருட்டாய், “கோமானை” என்ற இரண்டாம் உருபிற்கு முடிபாயிற்று.

(அடி-42) பச்சைப் பதிகம் திருந்ளாற்றுப் பெருமான் மேலதாயினும்,
‘எங்கு இருந்தும் பிள்ளையார்க்கு அருள் புரிந்தவன் சீகாழிப் பெருமானே’
என்னும் கருத்தால் அத்திருப்பதிகத்தையும், மற்றும் பல திருப்பதிகங்களையும்
சீகாழிப் பெருமானுக்கு உரியவாகவே கூறினார். பா - பாடல். ‘பாவின்கண்’
என ஏழாம் உருபு விரித்து. அதனை (அடி-43) “விளைக்க வல்பெருமான்”
என்பதனோடு முடிக்க. வித்துப் பொருள் - ஞானத்தின் அடி நிலைப்
பொருள்கள்.

‘ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச்செய்த பாடல்கள் பதினாறாயிரம்’

முத்திப் பகவ முதல்வன் திருவடியை

45 அத்திக்கும் பத்தர்ஸதிர் ஆணைநம தென்னவலான்;

தத்தித் திரிபிறவிச் சாகாத்துள் ஆழாமே

பத்தித் தனித்தெப்பம் பார்வாழுத் தந்தபிரான்,

21. அமணர் இட்ட தீயைப் பாண்டியன்மேல் ஏவியது

'பத்திச் சிவம்' என்று பாண்டிமா தேவியொடும்

கொற்றக் கதிர்வேற் குலச்சிறையும் கொண்டாடும்

50 அற்றைப் பொழுதத்து (அமணர் இடும் வெந்தீயைப்

'பற்றிச் சுடுகபோய்ப் பாண்டியனை' என்னவல்லான்;

வாஞ்சலமா ணீசர் கழல்வணங்கி வாழ் முருகன்

பத்தியை ஈசன் பதிகத்தே காட்டினான்;

என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தமது பிரபந்தங்களில் குறித்துள்ளார். எனினும் இன்று கிடைத்துள்ள பதிகங்கள், விடைவாய்ப்பதிகத்தைச் சேர்த்தாலும் '384-தாம்' என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

(அடி-44) 'முத்திப் பேற்றை அருஙூபவன் சிவபெருமானல்லது பிறர் ஒருவரும் இல்லை' - என்பது கருத்து ஆதலின் அப்பெருமானை இங்கு, "முத்திப் பகவன்" என்றார். எனவே, "பகவன்" என்பது முகமன் உரையாக ஏனைக் கடவுளர்க்கும் பெயராதல் பெறப்பட்டது. "முத்திப் பகவ முதல்வன்" என்றதனால், முத்தியொழிந்த சிலவற்றிற்கு ஏனை யோரும் முதல்வராதலும் விளங்கும்.

(அடி-45) 'அற்சிக்கும்' என்பது எதுகை நோக்கி, "அத்திக்கும்" எனத் திரிந்து நின்றது. "ஆணை நமதே" என்றது, சில திருப்பதிகங்களின் திருக்கடைக் காப்புக்களில், அப்பதிகங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட யனன் விளைதலை உறுதி செய்தற் பொருட்டு அங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட பாடல்களைக் காண்க.

(அடி-47) 'பத்திச் சிவம்' என்று கொண்டாடும் - 'இவர் இவ்வுலகப் பிள்ளையல்லர்; பெரியோர் பலரும் பத்தி செய்து போற்றுகின்ற சிவ பரம் பொருளே' - என்று சொல்லக் கொண்டாடிய. (அடி-48) பாண்டிமாதேவி, மங்கையர்க்கரசியார். (அடி-49) அவர்தம் அமைச்சர் குலச்சிறையார்.

(அடி-52) வர்த்தமாணீசர் - திருப்புகலூர்க் கோயில்களில் ஒன்றில்

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

- அத்தன் திருநீல நக்கற்கும் அன்புடையான்;
55 துத்த மொழிக்குதலைத் தூயவாய் நன்னுதலி
'நித்தில்லப்புண் முலைக்கும், நீண்டதடங் கண்ணினுக்கும்
கொத்தார் கருங்குழற்கும், கோலச்சௌங் கைம்மலர்க்கும்
அத்தா மரை அடிக்கும், அம்மென் குறங்கினுக்கும்,
சித்திரப்பொற் காஞ்சி சிறந்தபே ரல்குலுக்கும்
60 முத்தமிழ்நூல் எல்லாம் முழுதுணர்ந்த பிள்ளையார்க்கு(கு)
ஒத்த மணம் இது என்று)ஒதித் தமர்களெல்லாம்
-

எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவர். முருகன், முருக நாயனார். இவரைத் தமது திருப்பதிகத்துள் சிறப்பித்திருத்தலை அத்தலத் திருப்பதிகத்திற் காண்க.

(அடி-54) அத்தன் - (சிவநெறித்) தலைவன். திருநீலநக்கன், திருநீலநக்க நாயனார். இந்நாயனாருடைய இல்லத்தில் பிள்ளையார் தம் திருக்கூட்டத் தோடும் எழுந்தருளி வழிபடப் பெற்றமையைப் பெரிய புராணத்தால் அறிக. பிள்ளையாரது திருமணச் சடங்குகளை அந்நாயனாரே செய்ததையும் அதன்கண் காண்க.

(அடி-56-59) இப்பகுதியில் 'பிள்ளையார்க்குத் திருமணம் செய்விப்பது' என முடிவு செய்த அவர்தம் பெற்றோர் முதலிய சுற்றத்தார் அவருக்கு ஒத்த வகையினளாக உறுதி செய்யப்பட்ட கன்னிகைதன் அழகே குறிப்பிடப் படுகின்றது. துத்தம், ஏழிசைகளுள் ஒன்று. "குதலை" என்றது இனிமை பற்றி. 'நன்னுதலியது' என ஆறாவது விரிக்க.

கோலம் - அழகு. அம் எமன் குறங்கு - அழகிய, மெத்தென்ற துடை. சித்திரம் - அழகு. காஞ்சி - இடையில் அணியும் மேகலை வகைகளில் ஒன்று. அல்குல் - பிருட்டம். நான்கன் உருபுகள் பலவற்றையும் "ஒத்த" என்பதனோடு முடிக்க.

(அடி-60-65) ஓதி - சொல்லி. 'ஓதி' செய் காவணம்' என்க. தமர்கள் - சுற்றத்தார்கள். காவணம் - பந்தல். "உடன் கண்டு நிற்க" என்றது சுற்றத்தாரை. பெருமணம், 'நல்லார்ப் பெருமணம்' என்னும் தலம். இத்தலமே பிள்ளையார்க்கு மகட் கொடை நேர்ந்தவர் வாழ்ந்த தலமும், பிள்ளையார் இறைவனை அடைந்த தலமும் ஆகும்.

சித்தம் களிப்பத் திருமணம் செய் காவணத்தே
அற்றைப் பொழுத்துக் கண்டு)டை னே நிற்கப்

பெற்றவர்க் கோடும்போய்ப் புக்குத்தன்

65 அத்தன் அடியே அடைந்தான் அழகிதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தன் அத்தன் - தனக்கு அம்மையைக் கொண்டு ஞானப்பாலைக் கொடுப்பித்த அப்பன்; சிவபெருமான்.

“ஞானத் திரளாகி முன்னின்ற செம்மல்” என்பன முதலாக, “திருநீல நக்கற்கும் அன்புடையான்” என்பது ஈராகப் போந்த பெயர்களை எழுவாயாக வைத்து, ‘பெற்றவர்க்கோடும் பெருமணம் (தலம்) போய்ப் புக்குத் திருமணம் செய்காவணத்தே தமர்களைல்லாம் கண்டு நிற்கத் தன் அத்தன் அடியடைந்தான்; (இஃது) அழகிதே! என முடிக்க’.

ஆன்றைய பிள்ளையார் திருத்தொகை முற்றிற்று.

பதினேணாண்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

40. திருநாவுக்கரசு தேவர் திருஏகாதச மாலை

‘வித்தகப்பாடல் முத்திறத்து அடியரும்’ எனப் போற்றப்பெற்ற தேவார ஆசிரியர்கள் மூவருள் திருஞானசம்பந்தப் பின்னையாரைத் திருவந்தாதி, திருச்சண்ணபை விருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தோகையென மேற்காட்டிய ஆறு பிரபந்தங்களாற் போற்றிப் பரவிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இங்ஙனமே திருநாவுக்கரசர் நம்பியாரூரர் ஆகிய இருபெருமக்களைக் குறித்தும் தனிப் பிரபந்தங்கள் பலவற்றைப் பாடியிருத்தல் கூடும். நம்பியாரூரரைப் போற்றிய தனிப்பிரபந்த மெதுவும் கிடைக்கவில்லை. திருநாவுக்கரசடிகளாரது சிறப்பினை விரித்துரைப்பதாகத் திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதசமாலை யென்ற பிரபந்தமொன்றே இப்பொழுது கிடைத்துளது. பதினேராராந் திருமுறையின் இறுதிக்கண் அமைந்த பிரபந்தமாகத் திகழ்வது இத்திரு ஏகாதசமாலையேயாகும். ஏகாதசம் - பதினேணான்று. திருநாவுக்கரசரைப் போற்றிப் பரவும் பதினேரா பாடல்களையுடைய செந்தமிழ்மாலையாக விளங்குவது இப்பிரபந்தமாதலின் இது திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதச மாலையென வழங்கப்பெறுவதாயிற்று. இதன்கண் அமைந்த பாடல்கள் பதினேணான்றாயினும் திருநாவுக்கரசரது வரலாற்றி வரைந்த சிறந்த உண்மைகளும், அப்பெருந்தகையாரை வழிபடுவதனாலுள்ளாம் பெருநலங்களும், அரசர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களின் சிறப்பும், இப்பாடல்களில் தெளிவாக அறிவுறுத்தப் பெற்றுள்ளன.

“ஜம்புலன்களின் வழியே அலைந்து திரியும் மனமுடைய மாந்தர் செய்யும் குற்றங்களை நீக்கியருஞ்ஞ தூய பேரன்போடு தம் தமக்கையாராகிய திலகவதியாரைப் பணிந்து அவர் திருவைந்தெழுத்தோதிக் கொடுத்த திருவெண்ணீற்றினை யணிந்து சூலைநோய் நீங்கப்பெற்று அமன்சமயத் தொடர்பகற்றிய உறுதிப் பாட்டுடன் இறைவனது திருவருட் பெருவெள்ளத்திலே தினைத்த தவப்பெருஞ்செல்வர் திருநாவுக்கரசடிகளாவர். மெய்ப்பொருளைப் போற்றிய திருப்பாடல்களில் உலகினரது பாசம் நீங்குதற்குரிய பேருண்மைகளை வெளியிட்டருளிய அப்பெருந்தகையார் அளவிலா ஞானப்பெருங்கடலிடையே திகழும் பேரமிழ்தமாகிய

சிவப்பேராளியிற் புகுந்து இன்புறும் பெருவாழ்வினை அடியேங்களுக்கு வழங்கியருளினார்.

திருநாவுக்கரசர்க்குத் தொண்டுபட்ட மெய்யடியார்கள், தெளிந்த தேன் போலும் இனிமை வாய்ந்த மொழிகளைப் பேசவல்ல ஊர்வசி முதலிய வானுலக மாதர் பாடியாடித் தம்மை வசப்படுத்தற் பொருட்டுக் கூறிய நயவரைகளைத் துகளென வொதுக்கி, ஞானத் திரளாய்நின்ற புகலூர்ப் பெருமானை நினைந்து நெஞ்சு நெக்குருகக் கண்ணீர் ததும்ப உழவாரப் படையால் திருக்கோயிற் பணிபுரிந்த அப்பெருந்தகையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களை அருட்குருவின் உபதேச மொழிகளாகக் கொண்டு, சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சென்னியிற் சூடிப் பேரின்ப வாழ்வில் திளைத்து மகிழ்வார்கள்; துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய பிறவிச் சூழலிற் புகுவாரல்லர்; திருநாவுக்கரசரை நினைந்து போற்றுதலே பிறவிப் பினியைப் போக்குதற்குரிய அருமருந்தாகும்.

அன்புருவாகிய திருநாவுக்கரசர்பாற் பற்றுடையராய் நறுமலர்களால் அருச்சனை புரிந்து வழிபடாதவர் நிலையாத யாக்கையினை நிலையென நம்பி வயிற்றுக்கு இரை தேடியுழலும் பித்தராவர்.

சிவபூசை கற்ற தூய பேரறிவினையுடையராய் இவ்வுலகிலேயே வீடுபேற்றின்பினை நுகர்ந்த திருநாவுக்கரசர், பிறவியாகிய பெருங்கடலிலே நெல்லாகிய உணவின் துணைகொண்டு மிதந்துழலாமல் திருவைந் தெழுத்தினையோதிக் கல்லே தெப்பமாகக் கொண்டு கரையேறிய வித்தகர். அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ் மாலையாகிய திருப்பதிகங்கள் உலகத்தார்க்குப் பெருநிதியமாகப் பயன் தருவன.

‘பதிகம் ஏழேழுநாறு பகரும் மாகவியோகி’ யாகிய நாவரசருடைய திருவடிகளைத் தலைமேற் கொண்டு வழிபடுவோர், செல்வம், புசழ், மெய்ந்நெறி, வினை நீங்கிய தூய்மை, மெய்ஞ்ஞானம், சிவனடித் தொண்டு, துறக்க வாழ்வு, தலையாய மனிதர்க்குரிய சால்பு ஆகிய எல்லா நலங்களையும் பெற்று இன்புறுவர். என்னைக் குடிமுழு துய்யக்கொண்ட திருநாவுக்கரசடிகளின் திருவடி மலர்கள், சார்ந்த அடியார்களின் இடர்களை அகற்றுவன; களங்கமற்ற, நிறைமதிகள் பத்துக்கூடி நிலவெறித்தாற் போன்று தண்ணொளி பரப்புவன; தூய்மையேயுரவாகத் திகழ்வன; தவமுனிவர்கள் தொழுது போற்றுவன; குற்றமற்ற பெருங் குணங்களுக்கு நிலைக்களமாகத் திகழ்வன.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

தேவர்க்கும் அரிதாகிய சிவலோகக்கதி திருநாவுக்கரசராருளால் அடிநாயாகிய எளியேற்கு எளிதிற் கைவந்தது. திருநீற்றுக் கவசமணிந்து சிவனடியே சிந்திக்கும் மனமுடையராய்ச் சமணர்கள் அமைத்த நீற்றறையிலே தங்கிக் கந்தைமிகையாங் கருத்துடையராய் விளங்கிய புலமைச் செல்வராகிய திருநாவுக்கரசர், வஞ்சனையின்றித் தம்மை வழிபடும் அடியார்களுக்குப் பசுபந்தத்தினை நீக்கும் பரிசினைப் பணித்தருள்புரியும் பேரருளாளராவர். அப்பெருந்தகையார்தம் இணையடித் தாமரைகளைப் பேரன்புடன் தலைமேற் கொண்டு உய்வதன்றி வேறொரு சாதனமுங் கண்டிலோம். மற்றுள்ளன எவையும் வேண்டோம். ஆதலால் ஜம்புலன்களின் வழியே சென்று இறப்பார் செல்லும் தீய வழிகளிற் செல்ல மாட்டோம்”

என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இத் திரு ஏகாதச மாலையில் திருநாவுக்கரச தேவரை உள்ங்கசிந்து போற்றியுள்ளார்.

அப்பரடிகளுக்குத் திருவதிகையிறைவர் அளித்தருளிய ‘திருநாவுக்கரசு’ என்ற திருப்பெயரின் சிறப்பினை,

இலைமா டென்றிடர் பரியார், இந்திர
னேயோத் துறு குறை வற்றாலும்
நிலையா திச்செல்வ மெனவே கருதுவர்,
நீள் சன்மக்கட விடையிற் புக்
கலையார், சென்றரன் நெறியா குங்கரை
அண்ணப் பெறுவர்கள், வண்ணத்தின்
சிலை மாடந்திகழ் புகழா முருறை
திருநாவுக்கர சென் போரே.

எனவரும் திருப்பாடல் இனிது விளக்குவதாகும். “நிறந்தறிய திண்மை மிக்க மலைபோன்று மாளிகைகள் உயர்ந்து விளங்கும் புகழ் மிக்க திருவாழுரிற் பிறந்தருளிய பெருமான் திருநாவுக்கரச என அப்பெருந்தகையாரது திருப்பெயரை அன்பினால் ஒதுவார், ‘நம்மிடத்துச் செல்வமில்லையே’யென இடருற்று வருந்தார்; வானுலக வேந்தனாகிய இந்திரனைப் போன்று குறைவின்றி நிரம்பிய செல்வமுடையவராகத் தாம் திருந்தாலும் தம்மிடத்துள்ள செல்வம் நிலையாதெனக் கருதும் மெய்யுனரவையே கொண்டு திகழ்வார்கள்; பிறவியாகிய பெருங்கடலுள் வீழ்ந்து துன்புற மாட்டார்கள்; பிறவித் துன்பத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவனது திருவருள் நெறியாகிய இன்பக்கரையினை யடைந்து மகிழ்வார்கள் என்பது இத் திருப்பாடவின் பொருளாகும். இதன்கண் திருநாவுக்கரசர்க்குத் தொண்டு

பூண்ட அடியார்களின் இயல்பாகச் சொல்லப் பெற்றன யாவும் நாவரசரைத் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றிய அப்பூதியடிகளின் பெருமையினை நினைவு படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இந்நுட்பத்தினை உளங்கொண்ட துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தாம்பாடிய நால்வர் நான்மணி மாலையில்,

உற்றானலன் தவம், தீயில் நின்றானலன் ஊண்டுனலா
அற்றானலன் நுகர்வும், திருநாவுக் கரசெனுமோர்
சொற்றா னெழுதியுங் கூறியுமே யென்றுந் துன்பில்பதம்
பெற்றான் ஒருநம்பி அப்பூதியென்னும் பெருந்தகையே.

என அப்பூதியடிகளாரை உளமுருகிப் போற்று முகமாகத் ‘திருநாவுக்கரசு’ என்னும் திருப்பெயரின் மாண்பினை விளக்கிய திறம் இங்கு ஒப்புநோக்கி யுணரத்தகுவதாகும்.

சந்த விருத்தம்
திருச்சிற்றம்பலம்

தனன தானத் தனதனத்தன

1375. புலனோ டாடுத் திரிமனத்தவர்
பொறிசெய் காமத் துரிசடக்கிய
புனித நேசத் தொடுதமக்கையா்
புணர்வி னால்உற் றுரைசெயக்குடா்

கலவு சூலைப் பிணிகெ டுத் தொளிர்
சுடுவெ ணீரிட் டமண கற்றிய
துணிவி னான்முப் புரமெ ரித்தவர்
கழுவி லேபட் டிடுத வத்தினா்

தேவர் - சுவாமிகள். ஏகாதசம் - பதினொன்று, அவ் எண்ணும் பெயர் ஆகுபெயராய் அத்துணையவாய் பாடல்களைக் குறித்தது.

ஏகாதச மாலை - பதினொரு பாடல்களால் ஆகிய தொடையல். ‘மாலை’ என்பதால் இதற்கு வரும் பாடல்கள் சொற்றொடர் நிலையாக அந்தாதியாய் வரும்.

பாட்டு 1 : இதன் பொருள், உலகில் மாயப் பிறவியைத் தரும் பெரு மயக்கினை - இவ்வுலகில் நிலையில்லாதனவாகிய பல பிறவிகளைத் தருவதான் அந்தப் பெரிய திரிபினை.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

உணர்வு இலா மயக்கினை - மெய்யணர்வோடு சிறிதும் தொடர்பில்லாத திரிபினை.

ஓழிய - யாவரும் விட்டு அகலும்படி.

வாய்மைக் கவிதையில் - உண்மைகள் நிறைந்த பாடல்களில்.

உபரி பாகப் பொருள் பரப்பிய - கலைகளின் முடிநிலைப் பொருள்களைப் பரக்க அருளிச் செய்தவரும்.

அவகில் ஞானக் கடலிலைப்படும் அமிர்த யோகம் - அளவற்ற ஞான நூலாகிய கடலைக் கடைந்தவழித் தோன்றும் அமுதமாகிய சிவயோகத்தால்.

சிவ ஓளிப்புக் அடியரேமுக்கு அருளினைச் செயும் - சிவசோதியில் கலக்கும் பேற்றினை அடியோங்களுக்கு அருளியவரும் ஆகிய

அரைய தேவத் திருவடிகள் - திருநாவுக்கரச தேவராகிய சுவாமிகள். (தலைவர்).

புலனொடு ஆடித் திரி மனத்தவர் - ஜம்புலன்களோடே எப்பொழுதும் பழகித் திரிகின்ற மனத்தை உடையவரது பொறி செய் காமத் துரிச அடக்கிய புனித நேசத்தோடு - ஜம்பொறிகளின் வழிச் செல்கின்ற ஆசைகளாகிய குற்றங்களை அடக்கிய வேறொரு தூய அன்புடனே. தமக்கையர் புணர்வினால் உற்று உரை செய - தமக்கையார் திருவருள் வழிப்பட்ட அறிவினால் அறிந்து சொல்ல. (அச்சொல் வழியே ஒழுகி). சலவு சூலைப் பிணி கெடுத்து தமது வயிற்றுட் குடைந்த சூலைநோயைப் போக்கி. ஓளிர் சுடு வெண் நீறிட்டு அமன் அகற்றிய துணிவினால் - ஓளிவீசுகின்ற, நன்கு சுடப்பட்ட வெள்ளிய திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டு (முன்பு கொண்ட) சமணக் கோலத்தை நீக்கிய தெளிவினால் முப்புரம் எரித்தவர் சழவிலே பட்டிடு தவத்தினர் - திரிபுரங்களை எரித்தவராகிய சிவபெருமானது ஆணையிலே பொருந்திச் செய்யும் தவநெறியில் நின்றவராவர்.

குறிப்பு : 'பெரு மயக்கினை ஒழிய, கவிதையில் பல பொருள் பரப்பியதன் விளைவாகிய' யோகத்தினால் சிவ ஓளிப்புக் அருளினைச் செயும் அரைய தேவத் திருவடிகள், புலனொடு ஆடித் திரிமனத்தவர்பால் (எழுகின்ற) காமம் ஆகிய குற்றம் (தம் மனத்திலே எழாதவாறு) அடக்கியதனால் தோன்றிய தூய அன்போடு (பத்தியோடு) கூடித் தமக்கையர் உரை செய (அவ்வழி ஒழுகி) சூலைப் பிணி கெடுத்து வெண்ணீரு இட்டு, சமணக் கோலத்தை நீக்கிய துணிவினால் முப்புரம் எரித்தவரது சழவிலே பட்டிடு தவத்தினர் ஆவர்' எனக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

உலகின் மாயப் பிறவி யைத்தரும்
 உணர்வி லாவப் பெரும யக்கினை
 ஒழிய வாய்மைக் கவிதை பிற்பல
 உபரி யாகப் பொருள்ப ரபிய
 அலகில் ஞானக் கடலி டைப்படும்
 அமிர்த யோகச் சிவவொ ளிப்புக
 அடிய ரேமுக்கு) அருளி ணச்செயும்
 அரைய தேவத் திருவ டுக்களே.

1

(வேறு)

தனனாதத் தனதன தனனாதத் தனதன

1376. திருநாவுக் கரசடி யவாநாடற் கதிநிதி
 தெளிதேனொத் தினியசொல் மடவார்உர்ப் பசிமுதல்
 வருவானத் தரிவையர் நடமாடுச் சிலசில
 வசியாகச் சொலுமவை துகளாகக் கருதிமெய்
 உருஞானத் திரள்மனம் உருகாநூக் கழுதுகண்
 உழவாரப் படைகையில் உடையான்வைத் தனதமிழ்
 குருவாகக் கொடுசில ணிகுடித் திரிபவர்
 குறுகாப்புக் கிடர்படு குடர்யோனிக் குழியிலே.

2

செய்யுள் நோக்கி முறை பிறழக் கூறினாராயினும், “உரை செயத் திருநீறு இட்டு அமன் அகற்றிய துணிவினால் பினி கெடுத்துச் சூழவிலே பட்டிடு தவத்தினர்” என்பதே கருத்து என்க.

“சமூல்” என்பது ‘ஆற்றல்’ என்னும் பொருளதாய்த் திருவருளைக் குறித்தது. “தவம்” என்றது அரசுகள் குலை நீங்கிய பின் இறுதிகாறும் மேற்கொண்டு செய்த உழவாரப் பணியைக் குறித்தது. “பெருமயக்கு” என்றது சமண சமயக் கொள்கையை.

உபரி பாகம் - முடிநிலைப் பகுதி. கடல், அமிர்தம் இவை உருவகங்கள். “திருவடிக்கள்” என்பதில் ககர ஒற்று விரித்தல்.

பாட்டு-2 ‘அடியவர்’ நாடும் கதியாகிய நீதி என்க. உர்ப்பசி - ஊர்வசி. இறுதி நாளில் தேவ கணிகையர் சிலரை நாவுக்கரசர்முன் விடுத்து மயக்கச் செய்யும் முகத்தால் அவரது உள்ளத் தூய்மையை உலகறியச் செய்த வரலாற்றைப் பெரிய புராணத்துட்ட காண்க.

தனந்த தனதனானா தனந்த தனதனானா

1377. குழிந்து சுழிபெறுநா பியின்கண் மயின்திரயார்
குரும்பை முலையிடையே செலுந்த கைநன்மடவார்
அழிந்த பொசியதிலே கிடந்தி ரவுகல்நீ
அலைந்த யருமதுநீ அறிந்தி வைகொல்மனமே!
கழிந்த கழிகிடுநா விணங்கி தயநெகவே
கசிந்தி தயமெழுநா றரும்ப திகழிதியே
பொழிந்த ருஞ்சிருநா வினெங்க ஸரசினையே
புரிந்து நினையிதுவே மருந்து பிறிதிலையே.

3

வசி - வசப்படுத்துவன். ‘ஞானத் திரளாகிய உருமும், மனமும் நெக்கு உருகா, கண் அழுது’ எனக் கொள்க. உருகா, அழுது என்னும் வினையெச்சங்கள் “உடையான்” என்னும் குறிப்பு வினைப் பெயரோடு முடிந்தன. “குரு” என்பது ஆகுபெயராய், ‘குரு உபதேசம்’ எனப் பொருள் தந்தது. புக்கு இடர் படு - புகுந்தபின் துன்பத்திலே அகப்படுகின்ற “குடர் யோனிக் குழி” என்பது உம்மைத் தொகை. ‘திரிபவர் குழியில் குறுகார்’ என வினை முடிக்க.

பாட்டு-3 முதல் அடி முழுதும் மடவாரது வருணனை. குழிந்து - ஆழமாகி - சுழி பெறு - நீர்ச் சுழியை உவமையாகப் பெறுகின்ற. நாபி - உந்தி. (அதினின்றும் எழுகின்ற) மயிர் நிரையர் - மயிர் ஒழுங்கை உடையவர். அம்மயிர் ஒழுங்கு மேலே இரு தனங்களின் இடையே செல்கின்ற. தகை - அழகு, அழிந்த பொசி - வெளிப்படும் சரத நீர்க் கசிவு. ‘மடவாரது பொசி’ என இயைக்க. “பொசியதில்” - என்பதில் அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. மனமே நீ அணைந்து அயரும் அது - நெஞ்சே நீ அழுந்தி உன்னை நீ மறந்துவிடுகின்ற அந்த இழி நிலையை, நீ அறிந்திலை கொல்! (அறிந்து அதனினின்றும் நீங்க நினைந் தாயாயின). கழிகிடு நாள் கழிந்த - இன்று காறும் வீணே கழிந்த நாள்கள் பல போயின. (ஆயினும் இன்று தொடங்கியாவது) எழு நூறு அரும் பதிக நிதியே பொழிந்து அருளும் எங்கள் திருநாவின் அரசினையே - ஏழ் எழுநூறு திருப்பதிகங்களாகிய அருட் செல்வத்தைப் பொழிந்தருளிய எங்கள் திருநாவுக்கரச தேவரையே, இதயம் கசிந்து புரிந்து நினை - உள்ளது உருகி விரும்பி நினை - பிறிது மருந்து இலை - (அதற்கு) வேறு மருந்து இல்லை.

தனனா தந்தன தனனா தந்தன
தானத் தனதன தத்தான

1378. இலைமா டென்றிடர் பரியா ரிந்திர
னேயொத் தழுகுறை வற்றாலும்
நிலையா திச்செல்வம் எனவே கருதுவர்;
நீள்சன் மக்கட விடையிற்புக்கு)
அலையார் சென்றரன் நெறியா குங்கரை
யண்ணப் பெறுவர்கள் வண்ணத்தின்
சிலைமா டந்திகழ் புகழூ மூருறை
திருநா வுக்கர சென்போரே.

4

தந்தத்தத் தனதன தந்தத்தத் தனதன

1379. என்பட்டிக் கட்டிய விந்தப்பைக் குரம்பையை
இங்கிட்டுச் சுட்டபி னெங்குத்தைக் குச்செலும்

குறிப்பு : “எழ் எழுநூறு இரும்பனுவல் ஈன்றவன் திருநாவினுக்கரையன்”* என்ற சந்தரர் திருமொழியைக் கொண்டு “பதிகம் ஏழ் எழுநூறு பகரும் மா சிவ யோகி” என இவர் பின்பு அருளிச் செய்தலால் இங்கு, “எழு நூறு” என்றது திருப்பதிகம். “நாலாயிரத்துத் தொளாயிரம்” என்பதைப் பாடலாக வைத்துக் கொண்டாலுங் கூட, ‘பதிகம் 490’ ஆகும். ஆயினும் ‘இன்று’ கிடைத்துள்ள பதிகங்கள் - 312 தாம்’ என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

பாட்டு-4 : “திருநாவுக்கரசு” என்போர் இடர் பரியார்; “இச்செல்வம் நிலையாது” எனவே கருதுவர்; சன்மக் கடலிடையிற் புக்கு அலையார்; அரன் நெறியாகும் கரை அண்ணப் பெறுவார்கள் - எனக் கூட்டி முடிக்க. மாடு - செல்வம். பரியார் - சமக்க மாட்டார். சன்மம் - பிறவி. அரன் நெறி ஆகும் கரை - இவனது நெறியாகிய ‘சைவம்’ என்னும் கரை. அண்ணுதல் - அடைதல். வண்ணச் சிலை - சந்திர காந்தக் கற்கள்.

பாட்டு-5 : என்பு அட்டி - எலும்புகளை நெருங்க வைத்து “பைக் குப்பையை” என்பதை, ‘குப்பைப் பையை’ என மொழி மாற்றி உரைக்க. குப்பை - புறத்துப் போடப்படும் பொருட் குவியல். அவற்றையுடைய பை உடம்பு. “குரம்பையை” என ஓதினால் வல்லொற்று வாராமையே யன்றிச் சந்தத்தில் ஒரெழுத்து மிகையாதலையும் நோக்குக. மேலும் உடம்பைப் பையாக

* திருமுறை - 7.65.2

முன்பிட்டுச் சுட்டிவ ருந்திக்கெத் திக்கென
மொய்ம்பற்றுக் கற்றறி விண்றிக்கெட் டுச்சில
வண்பட்டிப் பிட்டர்கள் துண்பற்றுப் புத்தியை
வஞ்சித்துக் கத்திலி முந்தெக்கூத் தட்டுவெர்
அன்பர்க்குப் பற்றிலர் சென்றாச்சிக் கிற்றிலர்
அந்தக்குக் கிக்கிரை சிந்தித்தப் பித்தரே.

5

தத்தனன் தனதான் தத்தனன் தனதான்

1380. பித்தரசு பதையாத கொத்தைநிலை உளதேவ
பெட்டியுரை செய்துசோறு சுட்டியழல் சமண்வாயர்

உருவகம் செய்த பின்பு குரம்பையாக உருவகித்தலும் கூடாமை காண்க.
தைக்கு - அணிசெய்தற்கு. தைத்தல் - அணிதல். செல்லும் - உதவும் (உடம்பின் நிலையாமை இவ்வாறு இருக்கவும்). “சில வண்பட்டிப் பிட்டர்கள் அறிவின்றிக் கெட்டு புத்தி வஞ்சித்து... எய்ச்சுத் தட்டுவெர் (இன்னும்) அப்பித்தர் இவரைச் சிந்தித்து அன்பர்க்குப் பற்றிலர்; அற்சிக்கிலர்” என வினை முடிக்க.

முன்பு அருந்திக்கு எத்திக்கு என இட்டுச் சுட்டி - முதலில் தங்கள் மனத்தில், ‘கல்வியைத் தரும் திசை எந்தத் திசை’ என ஆராய்ந்து முடிவு செய்து மொய்ம்பு உற்றுக் கற்று அறிவின்றிக் கெட்டு - அம்முடிவில் உறுதியாய் நின்று பல நூல்களைக் கற்றும் அறிவில்லாமல் கேடெய்தி புத்தியை வஞ்சித்துக் கத்தி - பிறருடைய உள்ளத்தையும் குழப்பி விடும் வகையில் மிகுதியாகப் பேசி. எய்ச்சு விழுந்து தட்டுவெர் - இளைத்து விழுந்து தடுமாறுவார்கள். அன்பர்க்கு - சிவனடி யாரிடத்தில். பற்று இலர் - விருப்பம் இல்லாதவர் ஆவர். அற்சிக்கிலர் - சிவனையும் வழி பட மாட்டார்.

‘அவர் திருநாவுக்கரசரை எவ்வாறு நினைவர்’ என்பது குறிப்பெச்சம். வன் பட்டிப் பிட்டர்கள் - வன்கள்மையால் மனம் போனவாறு ஒழுகும் பிட்டர்கள் (பிரஷ்டர்கள்) - சான்றோரால் விலக்கப்படுபவர்கள்.

பாட்டு-6 : பித்து அரசு - அறியாமையை உடைய அரசன்; பல்லவன். பதைத்தல், இங்கு வெறுத்தலைக் குறித்தது. பதையாத - வெறுப்படையாத. அஃதாவது, ‘விரும்பிக் கொள்கின்ற’ என்பதாம். தேவு - கடவுள். பல்லவன் விரும்பிக் கொள்கின்ற கடவுள். அருக தேவன். அக்கடவுளை இங்கு, “கொத்தை நிலை உள் தேவு” என்றார். கொத்தை நிலை - குருட்டு நிலைமை. ‘அறியாமை யுடைய ஓர் உயிர்’ என்றபடி. இங்ஙனம் கூறியது அகண்டப் பொருளாகச் சொல்லப்படாது கண்டப் பொருளாகச் சொல்லப்படுதல்

கைத்தாசு பதையாத சித்தமொடு சிவபூசை
 கற்றமதி யினனோசை யிட்டாசு புகழ்ஞாலம்
 முத்திபெறு திருவாள ணெற்றுணையின் மிதவாமல்
 கற்றுணையில் வரும்ஆதி
 பத்தாசு வசைதீர வைத்தகன தமிழ்மாலை
 பற்பலவு மலையோத நற்பதிக நிதிதானே.

6

தனன் தானன் தான் தனன் தானன் தான்

1381. பதிகம் ஏழேழுநாறு பகருமா கவியோகி
 பரகநா வரசான பரமகா ரணவீசன்
 அதிகைமா நகார்மேஹி யருளினா லமண்மூடர்
 அவர்செய்வா தைகள் தீருமனகன் வார்கழல்குடின்
-

பற்றியாம். பெட்டு - விரும்பி. இஃது இகரச் சாரியை. பெற்று, “பெட்டி” என நின்றது. “சோறு” என்றது, ‘வயிற்றுப் பிழைப்பு’ என்னும் பொருளதாய் நின்றது. ‘சோறு சுட்டி உரை செய்து உழல் வாயர்’ என இயையும். “சமன் வாயர்” என்பதை “வாயராகிய சமனர்” என மாற்றிக்கொள்க. சமன் கைத்த அரசு - சமனரால் வெறுக்கப்பட்ட திருநாவுக்கரையன். அரசு புகழ் திருவாளன் - பின்பு அந்தவைப் பல்லவ மன்னனே புகழ்ந்து கொண்டாடிய திருவாளன். ஞாலு முத்தி - சீவன் முத்தி நிலை. மிதத்தல் - இங்கு நீந்துதல். நெல் துணையின் மிதவாமல் - ஒரு நெல்லளவு தொலைவு கூட. நீரில் மிதந்து நீந்தாமல். கல் துணையில் வரும் ஆதி - கல்லாகிய தெப்பத்தின் மேல் வந்து கரை ஏறிய முதல்வன்; ஆசிரியன். “சமனரால் வெறுக்கப்பட்ட அரையனும், சிவ பூசையைக் கற்ற மதியினனும், அரசு புகழ் திருவாளனும், கல் துணையில் வந்த முதல்வனும் ஆகிய அவன் வைத்துச் சென்ற தமிழ் மாலை” - என்க. அரச வசை - தலையாய குற்றங்கள்; நாற்குற்றங்கள். “அவை பத்து” என்பது இலக்கணம். “அவைகளுள் ஒன்றும் இல்லாதபடி பாடி வைத்த தமிழ் மாலை” என்க. கனம் - பெருமை; மாட்சி. அவை, நூற்குச் சொல்லப்பட்ட அழகு பத்தும் என்க. ஒத - ஒதினால். ‘அந்நற்பதிகங்களே பின்னடிக்கு வைப்பு நிதியாய் உதவும்’ என்பதாம். தான், தேற்றப் பொருட்டு. பிரிநிலை ஏகாரத்தை, “நற்பதிகம்” என்பதனோடு கூட்டி யுரைக்க.

“கைத்த” என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

பாட்டு-7 : ஏழ் எழு நூறு - நாலாயிரத்துத் தொள்ளாயிரம் “பதிகம்” என்றதை, ‘பதிகப் பாடல்கள்’ எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். அல்லாவிடில், ‘கிடையாது போன பாடல்கள் மிகப் பல’ எனல் வேண்டும்.

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

நிதியரா குவர்சீஸ்மை யுடையரா குவர்வாப்பை
நெறியரா குவர்பாவம் வெறியரா குவர்சால
மதியரா குவர்ச் னடியரா குவர்வானம்
உடையரா குவர்பாரில் மனிதரா னவர்தாமே.

7

திருவடி வகுப்பு

தானனதன தனதன தனதன

1382. தாமரைநகு மகவிதழ் தகுவன
சாப்பெறுசிறு தளிரினை யனையன;
சார்த்ரமடி யவரிடர் தடிவன;
தாயினும்நல கருணையை யுடையன;

தூமதியினை யொருபது கொடுசெப்த
சோதியின்மிகு கதிரினை யுடையன;
தூயனதவ முனிவர்கள் தொழுவன
தோழுகுண நிலையின; தலையின

“பரம காரண ஈசன் அதிகை மாநகர் மேவி, அமண் மூடர் அவர் செய் வாதைகள் அருளினால் தீரும் மா கவி யோகி, பரசுநாவரசான அனகன்” என மாறிக் கூட்டுக.

கவி யோகி - யோக கவி. யோகம், சிவ யோகம். பரசு - யாவராலும் துதிக்கப்படுகின்ற. அனகன் - பாவம் இல்லாதவன்; தூயவன். பரம காரண ஈசன், சிவபெருமான். ‘அவன் அருளினால்’ என்க. சீர்மை - புகழ். வாய்மை நெறி - மெய்ந்நெறி. வெறியர் - இல்லாதவர். “பாரில் மனிதர் ஆனவர் தாமே, அனகன் வார்கழல் சூடின் நிதியர் ஆதல் முதலிய பயன்களைப் பெறுவர்” என்பதாம்.

பாட்டு-8 : “ஊறிய கசிவொடு” என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க.

“ஆம் அரசு, ஆர் அரசு, அவன் ஆம் அரசுகொள் அரசு, என ஆள் அரசு” - என வந்த “அரசு” அனைத்தும் திருநாவுக்கரசர் ஒருவரையே குறித்தன. அந்த அரசு தன் அடியினை மலர்கள், “தகுவன, அனையன” என்பன முதலாகப் போற்றிப் புகழ்ப்பட்டன.

தாமரை நகும் - தாமரை மலரைத் தோற்கச் செய்கின்ற. அக இதழ் - பூக்களில் உள்ள அக இதழ்கள். தகுவன - போல்வன. சாய் பெறு - நுனுகுதலைப் பெற்ற; மென்மையான. தடிவன - போக்குவன. மதி - சந்திரன்.

மௌரசினை மறைகளின் முடிவுகள்
 ஓலிடுபரி சொடுதொடர் வரியன;
 ஓவறுமுணர் வொடுசிவ வொளியன;
 ஊறியகசி வொடுகவி செய்தபுகழ்

ஆமரசுய ரகம்நெஞு மவருளன்
 ஆராசதி கைபினர் னருளவன்
 ஆமரசுகொ ளரசெனை வழிமுழு(து)
 ஆளரசுத னடியினை மலர்களே.

8

தனதானத் தனதாத் தனதானத் தனத்

1383. அஷநாயைச் சிவிகைத் தவிசேரித் திரிவித்து
 அறியாமைப் பக்கைத் சிறியோரிற் செறியுங்
 கொடியேனுக் கருளைத் திருநாவுக் கரசைக்
 குணமேருத் தணைவிட் டெணயாமொட் டகல்விற்

“ஓருபது” என்றது இரு திருவடிகளிலும் உள்ள நகங்களைக் குறித்து. தோம் - குற்றம். குண நிலையின - குணங்கள் பலவற்றிற்கும் இடம் ஆவன. தலையின - அன்பார் பலரது தலைமேல் விளங்குவன. ஒம் அரசு - ஒங்காரத்திற்குத் தலைவன்; சிவபிரான்; “அவனை மறைகளின் முடிவுகள் ஒலம் இட்டுத் தேடுகின்ற அத்தன்மை யோடே அவைகளால் தேடி எட்ட அரியன” என்க. ஒவு அறும் உணர்வொடு சிவ ஒளியன - நீங்குதல் இயல்லாத அருள் உணர்வோடே சிவமாகிய ஒளிப் பொருளைக் கொண்டு விளங்குவன. ஊறிய கசிவு - சரந்து மிகுகின்ற அன்பு. புகழ் ஆம் அரசு - புகழ் மிகுகின்ற அரசு. உளன் - உளம்; மகர ணகரப் போலி. ஆர் - பொருந்துகின்ற ‘அருளால்’ என உருபு விரிக்க. அவன் ஆம் அரசுகொள் அரசு - அந்தச் சிவனே தானாம் தலைமையினைப் பெற்ற அரசு. வழி - குடி வழி. “திருநாவுக்கரசு” - என இறைவணால் சிறப்பிக்கப் பெற்ற அவர் நாவுக்கரசர்மட்டும் அல்லர்; மற்றும் பலவேறு அரசரும் ஆவர் - என்றற்கு “அரசு, அரசு” எனப் பலவற்றைக் கூறினார்.

பாட்டு-9 : அடிக நாயை - அடிக் கீழ்க் கிடக்கும் நாய் போன்ற என்னை. இது தன்மையைப் படர்க்கை போலக் கூறியது. ‘சிவிகையில்’ என ஏழாவது விரிக்க. தவிசு - ஆசனம். இது சிவிகையில் இடப்பட்டிருப்பது. சிவிகையில் ஏறித் தவிசில் வீற்றிருந்து உலாவும்படி செய்தது. ஆசிரியத் தன்மையை எய்து வித்தமையால் ஆம். எனவே, ‘அத்தகைய பேரருளை எனக்கு வழங்கிய

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

பிடியாரப் பெறுதற் கரிதாகச் சொலுமெப்
பின்னாலைப் பெருகப் பொருளாகக் கருதும்
செடிகாயத்து) உறிகைச் சமண்மூடர்க்கு) இழவற்
நதுதேவர்க்கு) அரிதச் சிவலோகக் கதியே.

9

திருநாவுக்கரசு' என்றவாறு. இவ்வாசிரியருக்கு நாவுக்கரசர் இத்தகைய அருளை வழங்கியது இவர் அவரை நாள்தோறும் வழிபட்டு வந்த வழிபாட்டினாலாம். 'வழிபாட்டு வழியாகவும்' ஆசிரியரது அருளைப் பெறுதல் கூடும்' என்பதைப் பாரதத்துள் போந்த 'ஏகலைவன்' என்னும் வேடன் கதையால் அறியலாம். தெய்வங்களையும், பெரியோர்களையும் வழிபடுகின்ற வழிபாடுகட்கும் பயன் தருபவன் இறைவனே யன்றோ!

அறியாமைப் பச தை சிறியோர் - ஆணவ மலத்தின் காரியமாகிய அறியாமையாகிய பசத் தன்மை பொருந்திய சிறியோர்கள். 'அவர்களது கூட்டத்தில் சேர்ந்து அறியாமையில் கிடந்த கொடியேனுக்கு அருள்புரிந்த திருநாவுக்கரசு' என்க. ஐ - தலைமையை உடைய. அஃதாவது, 'ஆசிரியத் தன்மையை உடைய' என்பதாம். குண மேரு - நற்பண்புகளே உருவாகிய மகாமேரு மலை. இஃது உருவகம். விட்டு - விட்டமையால் "திருநாவுக்கரசாகிய குண மேருவை அவரது பெருமையை அறிந்த பின்பும் பின்பற்றாது பகைமை யுள்ளத்தோடே இருந்தால் சமண மூடர்க்கு சிவலோகக் கதி இழவற்றது" என்க. இழவு - இழப்பு.

"திருநாவுக்கரசரைச் சமனர் சொற்கேட்டு முதலில் பல ஒறுப்புக்கு உள்ளாக்கிய பல்லவ மன்னன் அவர் கல்லே மிதப்பாகக் கடலைக் கடந்து கரையேறிய பின்பு அவரது பெருமையை உணர்ந்து அவரை வணங்கிச் சைவனாகிச் சிவாலயப் பணிகளைச் செய்தான். அவைகளைக் கண்ட பின்பும் சமனர்கள் திருந்தவில்லை. அதனால் யாருக்கு இழப்பு? சமனர்களுக்குத்தான் இழப்பு" என்றபடி. இது பற்றியே நாவுக்கரசரும் அவர்களை, "திருந்தா அமனர்"** எனக் குறித்தருளினார்.

'என்னை' என்னும் வினாப் பெயர் இடைக் குறைந்து "எனை" என நின்றது. ஓகாரம் இரக்கப் பொருட்டு. மொட்டு - அரும்பு அகலுதல் - அது கட்டவிழ்ந்து மலர்தல். மொட்டுக் கட்டவிழ்ந்து மலர்தல் போல உள்ளம் அறியாமைப் பினி நீங்க விரிவடைதலை, "மொட்டு அகல்வு" என்றார். "அத்தகைய செயலில் அதற்கு அரித்தாக ஒன்றையும் பெறுதல் இல்லாத பினை நூல்" என்க. பினை நூல் -

* திருமுறை - 4

தனதந் தத்தனத் தனந்தன

1384. சிவசம் பத்திடைத் தவஞ்செய்து

திரியும் பத்தியிற் சிறந்தவர்
திலகன், கற்றசிட் டன்வெந்தொளி
திகழும் பைம்பொடித் தவண்டணி

கவசம் புக்குவைத்து) அராண்கழும்

கருதுஞ் சித்தனிற் கவன்றியல்
கரணாங் கட்டுதற்து) அடுத்துள
களகம் புக்கநற் கவந்தியன்,

உயிரற்ற நூல். “அதனைப் பெருக (மிகவும்)ப் பொருளாகக் கருதும் சமன்மூடர்” என்க. ‘தேவர்க்கும்’ என்னும் உயர்வு சிறப்பும்மை தொகுக்கப்பட்டது.

பச - பசத் தன்மை. அஃதாவது, பாசத்தால் கட்டுண்ணும் தன்மை. தைத்தல் - பொருந்துதல். “தை சிறியோர்” என்னும் வினைத்தொகையில் வல்லொற்று மிக்கது விரித்தல். “உறி கை” என்னும் இரண்டாவதன் தொகையில் வல்லொற்று மிகாமை தொகுத்தல். “அரிது” இரண்டும் ‘அரிதாயது’ எனக் குறிப்பு வினையாலவனையும் பெயர். அவற்றுள் முன்னதில் அருமை இன்மை குறித்து நின்றது. செடி காயம் - (குளித்தல் இல்லாமையால்) முடை நாற்றம் பொருந்திய உடம்பு.

பாட்டு-10 : சிவ சம்பத்து - சிவ நெறியாகிய செல்வம். (சிறந்தவர்க்கு) என நான்காவது விரிக்க. திலகன் - அழகு தருபவன். சிட்டன் - மேன்மையுடையவன். பொடி - திருநீறு. “பைம் பொடி” எனப் பசமை கூறியது அன்போடு அணியப் படுதல் பற்றி. ‘விருப்பம்’ என்னும் பொருளாகப் ‘பெள்’ என்னும் முதனிலை ‘டு’ என்னும் இறுதி நிலையோடு புணர்ந்து, ‘பெண்டு’ என வருதல் போல ‘வெண்மை’ என்னும் பொருளாகிய ‘தவள்’ என்னும் முதனிலை, ‘டு’ என்னும் இறுதி நிலையோடு புணர்ந்து, “தவண்டு” என வந்தது. தவண்டு அணி கவசம் - வெள்ளை நிறத்தாய் அணியப்படும் கவசம். வெண்திருநீறு “புக்கு வைத்து” என்பதில் “வைத்து” என்றது அசை. சித்தன் - சித்தத்தை (மனத்தை) உடையவன். இல் கவன்று இயல் காரணம் - இல் வாழ்க்கையில் கவலைகூர்ந்து இயங்குகின்ற மனம் முதலிய அகப் பொறிகள். கட்டுதற்கு - அவைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு. அடுத்து உள் - பொருத்த மாய் உள்ள. களகம் புக்க நல் கவந்தியன் - கழுத்தளவும் போர்த்த கந்தைப் போர்வையை உடையவன்; ‘பற்றுக்களை விட்டவன்’ என்றபடி. “கந்தை

அவசம் புத்தியிற் கசிந்துகொ(டு)

அழுகண் டத்துவைத் தளித்தனன்,

அனகன், குற்றமற் றபண்டிதன்

ஆரசெங் கட்கொர்பற் றவுந்தறு

பவசங் கைப்பதைப் பரஞ்சுடர்

படிறின் றித்தனைத் தொடர்ந்தவர்

பசபந் தத்தினைப் பரிந்து)அடு

பரிசொன் றப்பனிக்கு(ம்) நன்றுமே.

10

மிகையாம் கருத்தும்* எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார். கவந்தி - கந்தை. களகம் - கழுத்தில் சற்றப்படுவது. அவசம் - வசம் இன்மை பரவசம். அழு கண்டம் - அன்பினால். விம் முகின்ற குரல். அளிக்கப்பட்டன திருப்பதிகங்கள் ‘அவைகளைத் தன் குரலில் வைத்திருந்து வெளிப்படுத்தினான்’ என்பதாம். அனகன் - பாவம் இல்லாதவன். அரசு - ஆளுடைய அரசு. ‘திலகன், சித்தன், கவந்தியன், அளித்தனன், அனகன், பண்டிதன் ஆகிய அரசு’ என்க. ஓர் பற்று - ஒப்பற்ற துணை. உவந்து உறு பரஞ்சுடர் - எங்களிடத்து மகிழ்ச்சி கொண்டு வந்து பொருந்தியுள்ள பேரோளி. பல சங்கைபதை பரஞ்சுடர் - வினைக் கூட்டம் பதைத்து அழிதற்கு ஏதுவான பேரோளி. இத்தொடரில் மிகுந்துள்ள பகர ஒற்றுக்கள் சந்தம் நோக்கி விரித்தலாய் நின்றன. படிறு இன்றி - வருஞ்சனையின்றி. பச பந்தம் - உயிர்களைப் பசுத்தன்மைப் படச் செய்துள்ள கட்டு. பரிதல் - அறுத்தல். அடு பரிசு ஒன்று - வெல்லும் தன்மையைப் பொருந்தும்படி. பணிக்கும் - திருவாய் மலர்ந்தருஞ்வான்; ஆசிர்வதிக்கும், அவனது மொழி நிறைமொழியாதவின். (அவன் ஆசிர்வதித்தபடியே பச பாசங்கள் அற்றொழியும்) நன்ற - நன்றாக; முற்றாக. உம்மை, உயர்வு சிறப்பு.

பாட்டு-11 : “என்றும் ஆதியும், அந்தமும்” என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. இகம் பரம் - இப்பிறப்பு வரும் பிறப்பு. இத்தொடர்ச்சி முதலும் முடிவும் அறியப்படாமையின் “என்றும் ஆதியும் அந்தமும் இல் இக பரம்” என்றார். சூழல் - நிலைமை. புகில் - புகலிடமாகப் புகுவதாயின். பொன்றுவார் பொறியில் ஜம்புலனோடே புகும் சூழலில். புகேம் - (பிறவிக் குழியில் வீழ்ந்து) கெடுவார் ஜம்பொறிகள் வழியாக ஜம்புலன்களில் புகுகின்ற அந்த நிலைமையில் யாம் புக மாட்டோம். “புலனோடு” என்றது உருபு மயக்கம்.

* பெரிய புராணம் - நாவுக்கரசர்

அறுசீரடி ஆசிரிய விருத்தம்

1385. நன்றும் ஆதரம் நாவினுக் கரைசடி
நளினம்வைத் துயினல்லால்,
ஒன்றும் ஆவது கண்டிலம்; உபாயம்மற்
றுள்ளன வேண்டோமால்;
என்றும் ஆதியும், அந்தமும் இல்லதோர்
இகபாத் திடைப்பட்டுப்
பொன்று வார்ப்புகும் சூழலில் புகேம்புகில்
பொறியில்லை புலனோடே.

11

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசதேவர் திருஏகாதச மாலை முற்றிற்று

அடி நளினம் - திருவடியாகிய தாமரை மலர்களில். ‘ஆதரம் வைத்து உய்யின் அல்லது ஆவது ஒன்றும் கண்டிலம்’ எனக் கூட்டியுரைக்க. ஆவது - தக்கது. மற்று உள்ளன. உபாயம் - பிறவியைக் கடத்தற்குச் சொல்லப்படுகின்ற வழிகள். அவற்றுள் ஒன்றையும் நாம் விரும்பமாட்டோம். ஆல், அசை.

“மாலை” என்றதற்கு ஏற்ப இப்பிரபந்தத்தின் இறுதிப் பாட்டின் இறுதிச் சீர் முதற் பாட்டின் முதற்சீரோடு இயைந்து மண்டலித்து முடிந்தமை காண்க.

பதினொன்றாந் திருமுறை உரையுடன் முற்றுப்பெற்றது.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

எண் – பாட்டெண்

பாட்டு	எண்	பாட்டு	எண்
அ		அலையார்ந்த கடலுலகத்	1325
அகழ்சூழ் மதில்	1046	அல்லல் களைந்தான்	1012
அடிநாயைச் சிவிகை	1383	அவநெறிக் கேவிழ்	1024
அடியா லலர்மிதித்	1206	அவந்திரி குண்டம்	1109
அடியிட்ட கண்ணினுக்	1037	அவமதித் தாழ்கர	1078
அடுக்கிய சிலைய	1057	அவமதியா துள்ளமே	1020
அடுசினக் கடகரி	1297	அவர்சென் றணுகுவர்	1195
அடைத்தது மாமறை	1272	அவனிதலம் நெரிய	1306
அணங்கமர் யாழ்முரி	1220	அளவினில் இறந்த	998
அணங்கா டக்குன்ற	1072	அறிதரு நுண்பொருள்	1369
அண்ணல் மனிவளை	1246	அறிவாகி யின்பஞ்	1332
அந்தமுந் தும்பிற	1288	ஆ	
அந்தாழ் புனல்தன்னி	1111	ஆகங் கனகனை	1048
அமரர் அமரர்	1019	ஆதர வும்பய	1277
அம்புந்து கண்ணி	1366	ஆமாண் பொன்	1350
அயன்நெடிய மாலு	1348	ஆர்மலி புகவி	1336
அரசினை யாரூ	1162	ஆற்றே றுஞ்சடை	1287
அரியாரும் பூம்பொழில்	1349	ஆறுமண் டப்பன்	1291
அரியோடு நான்முகத்	1295	இ	
அருட்டுறை யத்தற்	1108	இசையை முகந்தெழு	1356
அருதிக்கு விம்மி	1026	இடத்துறை மாதரோ	993
அருந்தமி மூகரன்	1118	இடையு மெழுதா	1216
அரும்பத மாக்கு	1242	இயலாதனபல	1276
அரும்பின வன்பில்லை	1205	இயலா விடை	1096
அருஞந் தமிழா	1255	இரவும் பகலுநின்	1185
அருள்தரு சீர்த்தில்லை	1044	இருந்தண் புகவி	1227
அலைகடவின் மீதோடி	1316		

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
இலைமா தென்றிடர்	1378	என்று மடியவர்	1296
இழைகெழு மென்முலை	1309	என்று விளாம்புவர்	1154
இழைவளராகத்து	1229	என்னை நினைந்	1002
இறையும் தெளிகிலர்	1052		ஏ
இனியின் ரொழிமின்	1346	எந்து மூலகுறு	1252
<u>உ</u>		எய்ந்த கயிறு	1104
உகட்டித்து மோட்	1260	ஏவசெய்மேருத்	1041
உண்டே னவராரு	1035	ஏழையென் புன்	1058
உத்தமத் தானத்	1164	ஏறிய சீர்வீ	1015
உருவாம் உலகுக்	994	ஏனமு கத்தவ	1335
உலகு கலங்கினு	1167		ஒ
உறவும் பொருஞும்	1239	ஒழியா திண்புறு	1338
உறுகின்ற அன்பினோ	1215	ஒளிறு மணிப்பணி	1212
உறுதி முலைதாழு	1363	ஒற்றியூர உலவா	1000
<u>ஊ</u>			ஓ
ஊரும் பசம்புர	1317	ஓடிடும் பஞ்சேந்	1181
ஊர்மதில் மூன்றாட்	1101		க
<u>ஏ</u>		கங்கை வலமிடம்	1071
எண்டலைக் குந்தலை	1290	கடலன்ன பொய்ம்மை	1202
எம்மனை யாயெந்	1211	கடல்மேவு புவியேறு	1337
எழில்தரு	1373	கட்டது வேகொண்டு	1238
எழுகுல வெற்பிவை	1341	கண்ணார் திருநுத	1263
எழுவாள் மதி யால்	1209	கண்ணார் மணியொன்	1129
எளிவந்தவா வெழில்	1254	கதியா யடியவ	1054
எனவே யிடரகலு	1326	கதிர்மதி நுழையும்	1321
என்பட்டிக் கட்டிய	1379	கம்பக் கரிக்குஞ்	1146
என்புந் தழுவிய	1023	கரபுரத்தார்	1207

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
கருத்த தவவரு	1232	குடிமன்னு சாத்தனூர்	1128
கருப்புரு வத்திரு	1067	குண்டகழ் சூழ்தரு	1236
கருமங் கேண்	1367	குருகணி மணி	1370
கலைச முலைக்கண்ணி	1105	குருகும் பணிலமுங்	1319
கவள மாளிகை	1300	குருந்தலர் மூல்லை	1190
கவிக்குத் தகுவன	1213	குருந்தும் தரளமும்	1323
கழலும் பசபாச	1084	குலமேறிய செய்	1124
கழல்கின்ற ஐங்கணை	1214	குவளைக் கருங்	1285
கழிநீள் கடல்நஞ்	1158	குழலிய வின்கவி	1219
களியறு தேன்தார்	1248	குழிந்து சமீபெறுநா	1377
களியறு முகத்தனவாய்க்	1006	குழைக்கின்ற கொன்	1268
களைக ணிலாமை	1064	குறுமன முன்கல	1228
கள்ளம் பொழில்நணி	1286		
கறுத்தகண் டாவண்	1060		
கற்பா நறவ	1210		
கற்றநன் மெய்த்தவன்	1097		
கனமதில்குழ் நாரையூர்	1016	கூடுவ தம்பலக	1073
கா			
காப்பயில் காழி	1184	கூட்டமொன் பானோ	1179
காரங்கணை பொழிற்	1241	கூத்தனென்றுந் தில்லை	1032
கார்தண் முகிற்கைக்	1152	கூற தாகமெய்	1351
காலற் சீறிய	1001	கூற்றுக் கெவனோ	1140
கி			
கிரிவில் லவர்தம்	1147		
கி			
கொரிக் குன்ற	1235	கைச்செல்வம் எய்திட	1091
		கைதவத்தா வென்னி	1355
		கைம்மையி னானின்	1199
கொ			
		கொங்குதங் குங்குஞ்	1284

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
கொடித்தே ரவுனர்	1269	சுரபுரத் தார்தம்	1207
கொடிநீரு விடையுடை	1358		
கொடுத்தான் முதலை	1155	குடுநற் றார்த்தமி	1226
கொம்பனைய வள்ளி	1004	குதப்பொழிலம்ப	1131
கொற்றத் திறலெந்தை	1127		
கோ		செ	
கோலப் புலமணி	1327	செப்பத் தகுபுகழ்	1093
கோவிற் கொடிய	1013	செப்பிய வென்ன	1278
கோவின திருமுக	1345	செம்பொனணிந்து	1174
ச		செய்தவர் வேண்டிய	1095
சங்கோர் கரத்தன்	1040	செருவிலி புத்தூர்	1159
சதுரன் புகலிய	1352	செல்வம் திகழ்தரு	1165
சத்தித் தடக்கை	1148	செழுநீர் வயல்முது	1169
சயமி குத்தரு	1342		
சரத மணலி	1347	சே	
சி		சேண்தில்லை மாநகர்	1069
சிங்கத் துருவனை	1157	சேரற்குத் தென்னா	1137
சிந்திக் கவுமுரை	1043	சேரும் புகழ்த்திரு	1280
சிந்தையைத் தேனை	1266		
சிரித்திட்ட செம்ப	1080	சொ	
சிவசம் பத்திடை	1384	சொல்லச் சிவன்திரு	1094
சிறைநன் புனல்திரு	1119	சொற்செறி நீள்கவி	1314
சிறைப்புள வாம்புனல்	1045		
சு		ஞா	
சுடலைப் பொடியும்	1027	ஞானந் திரளையி	1305
		ஞானவா ஞரரை	1178
த		த	
		தகடன வாடையன்	1133

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
தகுமகட் பேசினோன்	1161	து	
தண்டலை சூழ்திரு	1130	துணையு மளவுமில்	1132
தண்ணார் புனல்தில்லை	1033		
தரணியில் பொய்ம்மை	1141	து	
தலம்விளங் குந்திரு	1176	தூமதி சடைமிசை	997
தலையவன் பின்னவன்	1051		
தவணைத் தவத்தவர்க்	1087	தே	
தழைக்கின்ற சிலமிகு	1311	தேமலி கமல	1318
தனந்தலை சக்கரம்	1077	தேம்புனமே யுன்னை	1313
தனமலி கமல	1303	தேறும் புனல் தில்லை	1249
தனமாவது திரு	1121	தொ	
தனமுந் துகிலும்	1367	தொகுத்த வடமொழி	1163
தனமே தருபுகழ்	1259	தொகுவார் பொழில்கற்	1360
தனையொப் பருமெ	1175	தொன்டரை யாக்கி	1138
தன்தாள் தரித்தார்	1063	தொன்டினஞ் சூழ	1187
	தா	தொழுதும் வணங்	1100
தாதுகள் தோய்த்த	1247		
தாமரைநகு மகவிதழ்	1382	தோ	
தாமரை மாதவி	1308	தோன்றலை வெண்	1085
தாயவன் யாவுக்கும்	1104	தோன்றல்தன் னோடு	1274
தாளின் சரணந்	1243		
	தி	ந	
திங்கட் கொழுந்	1294	நகரங் கெடப்பண்	1196
திண்ணென வார்	1208	நகுகின்ற முல்லை	1244
திருநாவுக் கரசடி	1376	நடஞ்செய்சிற் றம்பலத்	1081
திருந்தியசீர்ச் செந்	1324	நண்ணிய தீவினை	1090
திறமமர் மீன்படுக்	1144	நந்திக்கும் நம்பெரு	1124
		நம்பன் திருமலை	1120
		நலமலிதரும்புவனி	1329

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
நல்கென்றடி	1258	நீமதித் துன்னி	1364
நல்வழி நின்றார்	1053	நெ	
நற்றவன் நல்லார்	1116	நெஞ்சந் திருவடி	1022
நன்னக ராய்	1150	நெறிவார்சடையரை	1166
நன்று மாதர	1385	நே	
நா		நேசனல் லேன்னினை	1076
நாடே றும்புகழ்	1371	ப	
நாட்டமிட் டன்றரி	1172	படைபடு கண்ணி	1038
நாதன் திருவடி	1139	பணித்தநல் தொண்ட	1180
நாதன் நனிபள்ளி	1198	பணிபடு நுண்ணிடை	1273
நாந்தன மாமனம்	1021	பண்டமுது செய்தது	1333
நாமுகந் தேத்திய	1240	பதிகந் திகழ்தரு	1110
நாரணன் முன்பணிந்	1011	பதிகப் பெருவழி	1183
நாவார் புகழ்த்தில்லை	1112	பதிகமே மீழமுநாறு	1381
நி		பதிகம் பலபாடி	1299
நிதியார் துருத்தி	1115	பதுமநற் போதனன	1170
நிதியறு வாரற	1250	பத்தனை யேனாதி	1102
நிலத்திடைப் பொறை	999	பந்தா ரணிவிரற்	1200
நிலத்தில் திகழ்திரு	1103	பந்தார் விரவியர்	1126
நிலத்துக்கு மேலாறு	1298	பயந்தான் கறுவுடை	1177
நிலமே றியமருப்	1297	பயில்கின் றிலேனின்	1025
நிழல்படு பூண்நெநடு	1031	பல்லவை செங்கதி	1149
நினையா தரவெப்தி	1302	பழிக்கே தகுகின்ற	1234
நின்றில வேவிசய	1066	பழித்தக் கவுமிக	1061
நீ		பழியொன்று மோரா	1301
நீட்டுவ ரோத	1267	பற்றற முப்புரம்	1088
நீதியின் நிறைபுகழ்	1362		

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
பா		புவனியில் பூதியும்	1134
பாடிய செந்தமி	1261	புனத்தெழு கைம்மத	1237
பாரகலத் துன்பங்	1282	புனமா மயில்சாயல்	1320
பார்மண் டலத்தினிற்	1182	புனஸற வறந்த	1315
பாலித்த கொங்கு	1293	பு	
பாலித் தெழில்	1283	பூச லயில் தென்ன	1171
பி		பூதிப் புயத்தர்	1122
பித்தரச பதையாத	1380	பூந்தண் பொழில்குழ்	1047
பிரமா புரம்வெங்	1281	பூவார் திருநுதலமேல்	1374
பிரானை மெய்த்திரு	1334	பெ	
பிழையா யினவே	1055	பெறுபயன் மிகப்புவி	1359
பிறவியிற் பெற்ற	1034	பெறுவது நிச்சய	1223
பிறவியெனும் பொல்	1304	பெற்ற முயர்த்தேன்	1160
பு		பே	
புகவுகிர் வாளெயிற்	1039	பேசத் தகாதெனப்	1005
புகழும் படியெம்	1143	பேசந் தகையதன்	1228
புணர்ந்தநன் மேக	1189	பேசம் பெருமை	1098
புண்டலைக் குஞ்சர	1289	பொ	
புண்ணிய நாடு	1231	பொடியேர் தருமே	1083
புண்ணிய னேயென்று	1059	பொய்யைக் கடிந்து	1145
புரிந்தவன் பின்றியும்	1068	பொருந்திய ஞான	1275
புலமன் னியமன்னை	1142	பொருஞ்ஜனர்ந் தோங்	995
புலனோ டாடித்	1375	பொருளொன வென்னை	1265
புலியி னதனுடை	1135	பொறுத்தில னேனும்	1056
புலையடித் தொண்டனை	1218	பொன்னம் பலத்துறை	1075
புல்லறி வின்மற்றை	1089	பொன்னார் மதில்குழ்	1224
புல்லன வாகா	1151	பொன்னி வடகரை	1092

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
போ		மாறா வருளாரன்	1153
போற்றி செய்தரன்	1365	மி	
போற்று வாரிடர்	1328	மிண்டும் பொழில்	1099
ம		மின்னார் குடுமி	1257
மகத்தினில் வானவர்	1007	மின்னு மாகத்	1353
மங்கை யிடத்தா	1339	மு	
மணியினை மாமறை	1117	முகத்தாற் கரியனென்	1003
மணியொப் பனதிரு	1036	முத்தன வெண்ணகை	1271
மண்டும் புனல்சடை	1113	முரசம் கரையமுன்	1191
மண்ணில் திகழ்சண்பை	1279	முல்லை நகையுமை	1372
மதிக்கக் தகுநுதல்	1227	மு	
மயக்கமில் சொல்	996	முவுல கத்தவர்	1049
மயிலேந் தியவள்ளால்	1245	மே	
மருப்பையொருகைக்	1008	மேதகுந் திகழ்புக	1343
மலஞ்செய்த வல்வினை	1009	மேனாட் டமரர்	1217
மலர்பயில் வாட்கண்ணி	1204	மை	
மலைத்தலங்கள் மீதேறி	1307	மைவைத்த கண்டன்	1173
மறைமுழங்	1233	மொ	
மணங்கொண்டு நிறை	1340	மொழிவது சைவ	1192
மன்றங் கமர்திரு	1086	யா	
மன்னங் கணனசெந்	1257	யாரேயெம் போல	1368
மன்னர் பிரானெதிர்	1136	யானேத் தியவெண்பா	1040
மன்னிய மோக	1186	வ	
மா		வகைத்து முத்தமி	1330
மாதரங்கக் தோர்	1156	வடிக்கண்ணி யாளை	1322
மாயவன் முன்நீர்	1030		
மாலையொப் பாகும்	1225		
மாறிலாத பொடி	1354		

பதினொன்றாம் திருமுறை நான்காம் தொகுதி

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
வயலார் மருகல்	1230	வானிற் பிறந்த	1017
வரந்தரு மாறிதன்	1062		வி
வரித்தடந் திண்சிலை	1065	விடந்தினைக் கும்மர	1292
வருகின்றனனென்	1357	விட்டங் கொளி	1082
வருக்க மடைத்து	1168	வித்தகச் செஞ்சடை	1074
வருந்தும் கொலாம்	1264	வித்தகம் பேசிநம்	1188
வருவா சகத்தினில்	1079	விரும்பும் புதல்வனை	1253
வருவா குருவின்	1256	விளைவைத் தளர்வித்த	1070
வரைகொண்ட மாமதில்	1201		வே
வலிகெழு குண்டர்க்	1193	வேடனென் ளாள்வில்	1042
வலையத் திணிதோள்	1262	வேதகச் சிந்தை	1050
வழுத்திய சீர்த்திரு	1029	வேத மறிக்கரத்	1123
வளைகால் மந்தி	1312	வேத முதல்வன்	1028
வளைபடு தண்கடற்	1270	வேழங்க ளொய்பவர்க்கு	1310
வள்ளற் பிராற்கமு	1106		வை
வனஞ்சாய வல்வினை	1010	வையகத்தார் ஏத்த	1018
வன்பகை யாமக்	1344	வையம் மகிழ்யாம்	1125
வா			
வாட்டுவர் தத்தங்	1194		
வாழ்த்துவ தெம்பர	1203		
வானில வும்புன	1331		